

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE

A Novel

YELLOW

EYE

LEIGH RADFORD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONE
YELLOW W
EYE

LEIGH RADFORD

GALERİ KİTAPLARI

New York Amsterdam/Antwerp Londra Toronto
Sydney/Melbourne Yeni Delhi

Baba.

Seni yanımızda tutmak için yapmayacağımız şey yok. x

Öfke, öfke, ıřıĝın ölmesine karşı.

-Dylan Thomas

BİRİNCİ BÖLÜM

Kesta göz kırptı. Bir kere. İki kez. Üçüncü kez, kirpiklerinin gözlerinin çukurlarına bastırmasına yetecek kadar kasıtlı olarak, o rahatsız edici iç çıtırtının, bir esnemenin istemsiz uvertürü gibi yönlendirici titreşimlerin tadını çıkararak.

Kesta şimdi göz kırpmayı çok düşünüyordu çünkü göz *kırpmıyorlardı*. İlk başta bunu fark etmemişti. Kaosun ortasında önemli ayrıntılar gözden kaçabilir. Tanıklara güvenilmez. Etrafınızda insanlar dehşet içinde kaçıırken ve siz kendinizi onlardan birinden son sürat kaçarken bulduğunuzda, topuklarınızı çevirip laboratuvara geri dönecek ve düzgün bir şekilde bakmak için yarık lamba almak üzere dördüncü Roor'a doğru koşacak zamanınız yoktur. Ancak çok sonraları -üç ya da belki dört hafta sonra- birkaçının gözlerinin önünde öldüğünü gördüğünde - çoğu ordu tarafından vurulmuştu ama kuru temizlemecinin galvanizli silindir kapısında giyotinle idam edilen adam unutulmazdı- gözlerini kırpmadıklarını fark etti.

Patoloji laboratuvarında, sanki bir zamanlar orada hamal olarak çalışmış gibi etrafta dolaşan birini bulduğu zamandı. Kayıp kol elbette bir ipucuydu, onu çok az ilgilendiriyor gibi görünmesinden bahsetmiyorum bile, kayıp ve olduğu gibi bolca kanıyor, kol kemiği oldukça görünür ve hiç de komik değil. İlk önce kendi boyutlarında bir kadın için başarılı bir şekilde kullanmak için çok garip olan bir sandalyeyle, sonra da Dudley'nin masasında duran ve hala para n kesitleri için kullandığı eski mikrotomla ona defalarca vurduğu zamandı. Konuşacak bir şey kalmayana kadar kafasının tepesine vururken bile bir kez bile gözünü kırpmamıştı. Daha sonra titizlikle notlar almıştı.

Hasta göz kırpmıyor. Hasta göz kırpmıyor. Lagoftalmi, proptosis veya tümör düşünülmelidir.

Kesta iç çekti. Hakkını yemeyelim, iç geçirecek çok şeyi vardı. Ama diğer herkesin de vardı. Bugün çarşambaydı ve çarşamba demek, grup terapisindeki diğer on bir kişinin yaşadığı talihsizlikleri dinlemek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Bir biyomedikal bilimci olarak işi, başına gelenlerden dolayı terapiye katılmasını zorunlu kılıyordu. Ve o da gitti.

Terapideki diğer insanlar sık sık ona hevesle arkadaşlık arayan gözlerle bakıyorlardı. Bu olduğunda Kesta göz kırpmalarını bir kademe artırır, böylece ya derin düşüncelere dalmış ya da uyukluyormuş gibi görünürdü. Bu dört hafta boyunca başarılı bir şekilde işe yaramıştı, ancak bu reddi dile getirmek zorunda kalmasının sadece bir zaman meselesi olacağını biliyordu. Yerleşik geveze Tina bir ara grup oluşturmalarını önerdiğinde, birkaç konuşmalarını başka bir yere, belki bir bara ya da Tanrı korusun, birbirlerinin evlerine taşıma ihtimalinden memnun görünüyordu. Kesta'nın tek düşünebildiği, grubun metastaz yapmakta olduğuydu ve tecrübelerine göre bu asla iyi bir şey değildi. Yayılma ölüm demekti.

Zombi Kıyameti Kurtarma Grubu'nun bu toplantıları hep aynıydı; yavaş, tekrarlayıcı, beceriksiz. Bu ironi Kesta'nın gözünden kaçmamıştı. Tim'in tüm bunlardan ne anlam çıkaracağını merak ediyordu, salgının en sonunda ısırılmıştı ve bu yüzden terapide bir hayata mahkum edilmişti. Kimin kaderinin daha kötü olduğundan her zaman emin olamıyordu.

Onun Tim için yas tuttuğu yerde, başkaları çocukları, eşleri, ebeveynleri için yas tutuyordu, her biri müthiş bir acımasızlıkla hayatlarından koparılmıştı. Ve şiddet. Diğer ZARG'lar tanık oldukları dehşetten kurtulmak için çaresizce çırpınırken, Kesta'nın tek yapması gereken acısını dindirmek ve bir tedavi bulmaktı. Tim'e ikincisini bulmak için elinden geleni yapacağına dair söz vermişti.

Ve böylece Kesta her çarşamba öğleden sonra saat dörtte, gündüzleri çalıştığı, giderek dağılan Londra hastanesinin arka tarafındaki unutulmuş bir odada diğerlerine katıldı; bu oda, sorunları olan insanlara atılan döküntülerle doluydu - kağıt mendiller, çay kapları, herkesin ve her şeyin yediği bej bisküvi tabakları. Odanın kendisi, sağlık hizmetlerinin tipik bir örneği olan, çıktığınızda geldiğinizden çok daha kötü hissetmeyi bekleyebileceğiniz camlı bir ek binaydı. Ossi led green lino, ucuza alınmış ama uzun ömürlü olması beklenen sandalyeler ve yan sehpa, faydacı ama bir şekilde cazip. Dezenfektan kokuyordu.

Umuttan arındırılmış ve muhtemelen anne ve bebek grupları için ya da yaşlılara internet bankacılığı konusunda tavsiyelerde bulunmak için de kullanılmıştır. Ya da mesane enfeksiyonları. Önemli değildi; oda, vergi mükellefleri tarafından finanse edilen Dr. Walling ile her hafta bir saat boyunca yaşlılar ve kayıplar topluluğuna ev sahipliği yapmak için uygun bir şekilde depresifti. Kesta, psikiyatriste kızmaktan çok, duvarları süsleyen ve katılımcılara ellerini yıkamalarını ve prostatlarını kontrol etmelerini söyleyen anlamsız afişler karşısında umutsuzluğa kapılmıştı. Kesta'nın bir tane olsa bile, onu denetleyeceğinden şüpheliydi.

ZARG'lar bir araya geldiklerinde hoşbeşle sızmaya başladılar. *Nasıl hissediyorsun? Kabuslar durdu, bu da bir şeydir. Bu güzel, aferin sana.* On beş dakika sonra kendilerine acıma ve şaşkınlık damlaları durdurulamaz bir keder ve korku seline dönüşecekti. En son enfekte olanların toplanıp vurulmasının üzerinden üç ay geçmişti ama terapi görenler hâlâ hücrel bir şokun etkisindeydi. Kesta'nın gerçekten hissettiği tek şey öfkeydi.

"İlk kim gitmek ister?" Dr. Walling etrafında şekillenen çembere sordu.

Konuşmak yardımcı olur, demişti Dr. Walling gruba tekrar tekrar ve yumuşak bir bebek sesiyle. Kesta'nın inkar edilemez bir şekilde bildiği bir şey varsa, o da konuşmanın ona kesinlikle yardımcı olmadığıydı. Hiçbir şeyi değiştirmiyor, hiçbir şey yapmıyor, hiçbir şey ifade etmiyordu. Konuşmak bir numara, bir gizleme eylemiydi, tıpkı plastik bir boku hediye paketi yapmak gibi. Aynı zamanda sahip oldukları tek şeydi.

"Ben giderim," diye geveledi Carol, kendi aceleciliği karşısında irkilmiş gibiydi. Carol neredeyse her zaman ilk giden olurdu. "Herkes merhaba," dedi elindeki toplanmış mendilleri gruba doğru sallayarak.

"Merhaba Carol," diye cevap verdi Dr. Walling ve Kesta hariç herkes.

"Andy ısırıldığında darmadağın oldum," diye hıçkırdı, sanki gündüz kuşağı televizyonuna hitap ediyormuş gibi. "Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve şimdi bununla yaşamak zorundayım."

Dr. Walling gözlüklerini çıkardı ve bir şakak ucunu ağzına soktu -bu bir sorunun eşiğinde olduğunun işaretiydi- ama Carol tam sıradaydı.

"Hükümetin uyarılarını görmüştüm. Haftalardır televizyondaydılar. Virüs bulaşmış bir kişinin göstereceği semptomlar. İnlemeler. Gözlerdeki kanama. 000 numaralı raporun nasıl doldurulacağı, internetten doldurmanız gereken o lanet form. Gerçeküstü bir şeydi. Korku filmi gibiydi."

Gruptaki diğerleri Carol'ın internetle ilgili kült deneyimlerine sempati duyarak başlarını salladı ve mırıldandı. Hepsi bu hikayeyi daha önce duymuştu.

"Ama sonunda? Sonunda onu bahçeye çıkardım ve bir kamyonun arkasına götürülüşünü izledim. İçeride onlarca kişi vardı, kadınlar, çocuklar. Andy'yi bir daha hiç görmedim. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Yani, ona ne olduğunu *söylediklerini* biliyorum. Vurulduğunu. Kafasından. Ama ne olduğunu biliyor muydu bilmiyorum. Korkmuş muydu? Ben, ben dehşete düşmüştüm. Bunu sadece çocuklar için yaptım. O artık onların babası değildi. Hâlâ hepsi benim hatamış gibi hissediyorum."

Carol mendillerinden arta kalanlarla gözbebeklerini dürtüyor, küçük miyavlama sesleri çıkarıyordu. Dr. Walling, kendini suçlayarak ilgisini çekti ve gözlüklerini yerine yerleştirdi.

"Neden bunun senin hatan olduğunu düşünüyorsun, Carol?"

"Çünkü o benim kocamdı ve ona bakmam gerekiyordu," diye yanıtladı Carol, "ama bakmadım. Acil yardım hattını aradım. Enfekte olduğunu bildirdim. Daisy ve Joey'i aldım ve sıçanımızın kapılarını kapatıp bizi içeri kilitledim. Onu dışarıda bıraktım, yolda sallanıyordu. Kendi başına."

Bu hikaye onlar için yeni değildi ama beraberinde gelen yakıcı acı herkesi şaşırtmıştı, Kesta'yı bile. Sevilen birinin tek başına ölüme terk edilmiş, kaderine terk edilmiş görüntüsü. Kimsenin hayatta kalmamış olması dışında, en zor olanın hayatta kalması. Çemberdeki her kişi kendi özel kederine geri çekildi. Kesta sanki başka bir boyuta açılan bir geçit varmış ve sonsuza dek orada kaybolabilirmiş gibi dikkatle kendi kucağına baktı.

"Carol, Andy hakkında bizimle konuştuğun için teşekkür ederim," dedi Dr. Walling, elindeki kâğıtları karıştırıp kimseye bakmadan. "Carol'dan duyduğum kadarıyla *sonla* yüzleşmemiz gerekiyor" -Dr. Walling parmaklarıyla teatral tırnak işaretleri yaptı- "sevdiğimiz kişinin sonu. Ölüm nadiren seçilir. Açık olan şu ki, virüsün sevdiklerimizin hayatına mal olma şekli ve bunun bizim kontrolümüz dışında gerçekleşmiş olması bizi üzmeye devam ediyor."

Grup Dr. Walling'e sanki bilinç düzeyi klinik psikoloji alanındaki ikinci sınıf diplomasının çok ötesinde, daha yüksek bir duruma geçmiş gibi baktı. Kesta, Dr. Walling'den başka her yere baktı. O hazır değildi

henüz konuşmak için. Doktor kendi adını değil de Michael'ın adını söyleyince Kesta sıcak bir rahatlama terinin gömleğinden süzüldüğünü hissetti.

"Michael, bugün Eddie hakkında konuşmak ister misin? Eddie'nin hayatının son anları? Ne düşünüyorsun?"

"Tanrım, ne güzel." Michael elleriyle yüzünü yelpazeliyor ve özür dileyerek gruba bakıyordu. "Deneyeceğim. Lütfen bana tahammül edin." Terapi Michael'ın aşırı ısınmasına neden oldu.

"Eskiden çalıştığım Aldgate yakınlarındaki bir salgın nedeniyle eve erken gelmişim. Eddie de mutfaktaydı." Michael *Eddie*'yi söylerken yüzünü buruşturdu ve Kesta onun için kalbinin parçalandığını hissetti.

"Bir fincan çay yapmaya çalıştığını sandım, ta ki öyle olmadığını fark edene kadar. Çaydanlığı bir fincanın üzerinde tutuyordu ama içinden hiçbir şey çıkmıyordu çünkü boştu. Bir bebeğin çingırağı gibi salladı. Sonra yere fırlattı ve çıkardığı ses karşısında şaşırmış gibiydi. Orada durup Roor'un üzerinde yuvarlanmasını izledi." Kesta ve diğerleri nefeslerini tutmuş, Michael'ın hikâyesinin farklı bir şekilde sonlanmasını diliyorlardı. "Ona sorunun ne olduğunu sordum. Felç geçirdiğini sandım. Bana döndüğünde, ona Noel için aldığım gömleğin kanla kaplı olduğunu ve ağzında bir şeylerin doğru görünmediğini gördüm."

Kesta yüksek sesle "Temporomandibular eklem çıkığı," dedi. Diğerleri ona bakakaldı. Bunu kafasında tekrar tekrar düşünüyordu ve bir şekilde ağzından çıkıvermişti. "Hastaların çoğu bundan muzdaripti. Yüzlerinin şişmiş görünmesine neden oluyordu." Ona kilisede donunu düşürmüş gibi bakan Michael'a garip bir şekilde gülümsedi. Dr. Walling başını salladı ve Kesta başucu davranışının kendisine yine ihanet ettiğini çok geç fark etti.

Michael metanetle, "Hâlâ konuşmaya çalışıyordu," diye devam etti. "Değiştğini anlayacak kadar bilinci yerindeydi. Sanırım beni tanıdı. İnsanlar bana bunun imkânsız olduğunu, ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylediler ve bunun doğru olması için dua etmek zorundayım."

Titreyerek ellerindeki teri kot pantolonunun paçalarına sildi ve derin bir nefes aldı.

"Geçen kış bir soba yakmıştık. Eddie'yi küçük bahçemizde kütük keserken seyretmeye bayılırdım. Baltayla. Bu konuda onunla dalga geçerdim, oduncu fantezilerimi gerçekleştirirdi, bilirsiniz." Sevgi dolu bir anı Michael'ın dudaklarında bir gülümseme yarattı, sonra her zamanki boyun eğme hali geri geldi. "Altı darbe aldı. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Ama sevdiklerinizin intihar etmesine izin vermezsiniz, değil mi? Hayatımın geri kalanında yaptığım şeyle yaşamak zorundayım. Ve yine olsa yine yaparım. Gözümü kırpmadan."

"Onun acısına son verdin," dedi Tina, ayağa kalkıp kollarını açarak Michael'a doğru yürürken.

"Onu almaya gelene kadar kafasını lavaboda tutmak zorunda kaldım."

"Biliyorum, sorun değil," dedi Tina, onu sıkıca kavrayarak, Michael'ın kocasının kafasının göğsüyle birlikte lavabonun etrafında dönmesi hakkında söylemek isteyebileceği her şeyi söyledi.

Gruptan hafif bir alkış dalgası yayıldı. Kesta alkışlamadı. Dr. Walling oturduğu yerden kalkıp Michael'a sımsıkı sarılırken Tina da onun sırtını okşadı. Tina bir hafta sonra kız kardeşini bir bahçe küreğiyle, annelerini de bir tuğlayla öldürmüştü. Kesta, Michael'ın ne kadar cesur olduğunu, yaptıklarını yapmak için kocasını ne kadar çok sevmiş olması gerektiğini fısıldadıklarını duyabiliyordu. Dr. Walling grubun düzenini yeniden sağladıktan ve herkes sandalyelerine döndükten sonra Kesta başını kaldırıp Tina'nın elinin havada olduğunu ve kendisine baktığını gördü.

"Oh, Tina." Dr. Walling istekli bir gönüllü bulduğu için memnun görünüyordu. "Devam edin."

Tina kasıtlı olarak bir kaşını kaldırdı. "Kesta'ya bir soru sormak istiyorum." "Kesta, gruptan, Tina'dan bir soru almaktan memnun olur musun?"

Kesta bu durumdan hiç memnun değildi. Başıyla onayladı ve Dr. Walling Tina'ya Roor'un kendisinde olduğunu işaret etti.

"Sağlık hizmetleri için çalışıyorsunuz, değil mi?"

Kesta ne söylerse söylesin yanlış cevap vereceğini hissetti. "Doktor ya da onun gibi bir şeysiniz, değil mi?"

Kesta omuz silkti. Bu kiminle konuştuğuna bağlıydı. Bazen doktor derdi çünkü insanların anlaması daha kolay olurdu. Bilim adamı dediğinde, önsözün *deli* olması gerekip gerekmediğini sorgulama eğiliminde oluyorlardı.

Tina, herkes adına konuştuğundan emin bir şekilde sandalyesinde öne doğru eğilerek, "Sizinkilerin bizim paramızla tam olarak ne yaptığını bilmek istiyorum," dedi. "Ve neden hâlâ bir tedavi bulamadınız? Üç ay oldu. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Bir zombi kıyametini yaşamak başka, bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlamaktan sorumlu tutulmak başka bir şeydi. Mantıksız da olsa, Kesta kendini sorumlu hissediyordu. Her şey için, gerçekten. Her zaman. Eğer konuşursa, kendisini suçlu ya da grubun asla anlamayı umamayacağı meselelerin suç ortağı gibi gösterecek bir şey söylese, sözlerinin yanlış anlaşılacağından endişe ediyordu. Tim ilişkilerinde diplomat rolünü üstlenmişti, diğer insanları idare etme konusunda ondan çok daha becerikliydi. İnsanların ne duymak istediklerini içgüdüsel olarak biliyordu ve bu yüzden de içten olsun ya da olmasın bunu söylüyordu. Kesta'nın hayat hakkında, kendisi hakkında daha iyi hissetmesini sağlamak için ne söyleyeceğini her zaman biliyordu. O anda onun sesini duymak, her zaman yaptığı gibi ona göz kırptığını görmek, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek için her şeyini verebilirdi. Ama sadece kendi küçümseyici sesini duyabiliyor, kuru ağzından gıcırdayarak çıkıyordu.

"Onkolojide çalışıyorum," dedi, sanki onlar için önemli olması gerekiyormuş gibi, "kanser bakımı. Ayrıca patoloji ve histolojide, bu disiplinler hastalığa bakarken kritik öneme sahip ama sonra, bu, şey... yani..."

Kelimelere takılıp kaldığını, kendini ve bildiklerini anlatmaya çalıştığını ama anlatamadığını duydu. Sadece doktor olduğunu söylemeliydi.

"Viroloji eğitimi aldım tabii ki ama bu farklı. Elimizde bir taban çizgisi yok, antijenik değişim henüz belirlenmedi, eğer gerçekten varsa. Biz, şey, onlar-"

"Kim onlar?" diye sordu Tina.

"Şey, virüs araştırması üzerinde çalışan ekip. Şafak Projesi-" "Yani sen değilsin?"

"Ben değilim, hayır."

"Senin amacın ne o zaman?"

"Dediğim gibi onkoloji, ama virüsü izole etmek ve tedavi etmekle görevli ekip, Şafak Projesi ekibi, olabildiğince çabuk öğreniyorlar."

..

Carol sinirli bir şekilde bacak bacak üstüne atıp kollarını kavuşturarak, "Yeterince hızlı değil," diye ekledi. Diğerleri de aynı şekilde homurdandı. Kesta etrafındaki çemberin daraldığını hissetti.

"Hükümet bu konuda ne yapacak?" Tina ona doğru bir çomak sokarak sordu.

"Kırılma noktasına kadar gerildik," diye mırıldandı Kesta.

"Bu yeterince iyi değil! Kız kardeşim için çok geç, annem için çok geç!"

"Tina, burada çok fazla yanlış yönlendirilmiş suçlama seziyorum-" dedi Dr. Walling, araya girmeye çalışarak.

"Bunun bir daha olmayacağına nasıl güvenebiliriz?" Tina haykırdı. "Tedavi nerede? Bir aşı var mı? Daha kaç kişi ölecek, Kesta?"

"-ve öfke, Tina. Ve muhtemelen sınır sorunları da var. Nefes almak ve ses tonunuzun diğer insanlar için ne kadar tetikleyici olabileceğini düşünmek isteyebiliriz-"

Kesta ayağa kalkarak, "Çocuklar, lütfen," dedi. Titriyordu. "Ben Şafak Projesi'nde çalışmıyorum, tamam mı? Normal bir hastanede çalışıyorum. Bu hastanede. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Kan hücrelerimizi etkileyen kanserlerin çoğunda yaşam süresini uzatma konusunda büyük adımlar atıyorduk-"

"Hepimiz zombi olduktan sonra kansere çare bulmak neye yarar?" dedi Tina.

İKİNCİ BÖLÜM

Kesta bara ulaştığında saat altıyı biraz geçiyordu. Grupta olanlardan dolayı kendini yaralı hissediyordu ve terapinin onun durumunda tedavi edici olmadığına her zamankinden daha kararlıydı. Doğruca eve gitmek istiyordu ama bu gece özel bir gündü. Şansları yaver giderse, orada sadece onlar olacaktı. Bar Farringdon'daydı, Salgından önce zanaatkârlara aitti, cin odaklıydı ve adı Pour Decisions'dı. Şimdi, sokağa çıkma yasağının kaldırılmasından bu yana, neon tabelaları sökülmiş ve kavisli cam cumbalarının çoğu hâlâ tahtayla kapatılmış olsa da, yeniden açılan birkaç bardan biri olarak, isteyen herkese istedikleri her şeyi sunuyordu. Kesta orada içmeye başlamıştı çünkü orada içmek bir şekilde evde içmekten daha az korkunç görünüyordu. Hipotezini tam olarak test etmek için her ikisini de yapmaya devam etmeye karar vermişti.

Mumlu yağmurluk giymiş bir dev önünde duruyordu, ağzını ve burnunu kapatan bir maske yüzünün büyük kısmını gizliyordu. Sütlü akrilik bir kalkan yüzünü çerçeveliyordu. Kesta'nın alnını elektronik bir termometreyle taradı - ateşinin yüksek olup olmadığını kontrol etmek için değil, ateşini kaydedecek kadar hayatta olup olmadığını anlamak için- ve motor becerilerine tam olarak hakim olduğunu kanıtlamak için her iki kolunu havaya kaldırmasını, ardından ayak parmaklarına dokunmasını istedi. Kapıcı, kadın geçtiğinde neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve onu içeri almak zorunda kaldı.

İçeri girdiğinde, Kesta sadece bir avuç dolusu münferit içicinin odanın kenarlarında dolandığını görünce rahatladı. Jess tabii ki barın tam ortasında oturuyordu, topuklu ayaklarını Kesta için işaretlediği komşu tabureye doğru uzatmıştı. Jess kendini kalın bir şekilde yaydı. Her zaman etrafta dolaşacak çok fazla şeyi vardı. Pekmezin insandaki vücut bulmuş haliydi.

Jess ameliyattan yeni çıkmış olmasına rağmen siyah bir elbise ve ince topuklu ayakkabılar giymişti. Doğal olarak takındığı kendini beğenmiş ifade, Kesta'nın girişte bocaladığını gördüğü anda değişti. Ölümle ilgili komik şeylerden biriydi bu. Bazı insanlar ağlardı çünkü sizin başınıza gelen şey henüz onların başına gelmemiştir.

"Tanrım, işe yaramazın tekiyim!" Jess elinin tersiyle burnunu silerek hıçkırdı. Kendini aynalı bara doğru kaldırdı ve düzinelerce küçük Rames, tezgâh boyunca uzanan ve camda kırılan adaklar ve içki şişelerinin henüz doldurulmadığı raflardaki sütun mumlar tarafından aydınlatıldı. Jess parlıyordu. Kesta'ya Tim'le balayında Meksika'da gördükleri Dia de los Muertos bebeklerini hatırlatıyordu. Kollarını iki yana açmış, mum ışığında dişleri parıldayan Jess, Kesta'ya doğru hamle yaptı ve onun canını sıkmaya başladı. Jess, Kesta'nın kollarında kendini Tim'le aynı boyda hissediyordu. Kesta bir an için kendini bıraktı ve tekrar kocasına sarılıyormuş gibi yaptı.

"Yine gelmeyeceksin diye endişelenmeye başlamıştım ki bugün grubun olduğunu hatırladım," dedi Jess. Bunun üzerine gözyaşları çoktan kurumuş olan Jess'in yüzü güldü. "Ben de gidip bir şişe sipariş ettim." Mikroskop altında olduğunu hissederek kot gömleğini düzelter ve kesilmemiş saçaklarını düzelter Kesta'ya doğru düzgün bakmak için koltuğuna geri döndü. Kendisini tamamen görmezden gelen barmene kibarca gülümsedi.

"Şarap ister misin?" Jess sordu.

Kesta sahte bir neşeyle, "Aslında Noel'e kadar içmeyi bıraktım," diye cevap verdi. Jess dehşete düşmüş görünüyordu. "Pardon, hayır, yanlış gramer. Ben bıraktım. Noel'e kadar içmeyi." Şaka suya düşmüştü. İnsanların içinde öyle görünmek için daha çok çabalaması gerektiğini düşündü. Normal ve sosyal olmak için. Tim göz kırpıp ona rahatlamasını söyleyebilirdi.

"Seni son gördüğümde biraz daha az boktan görünüyorsun," dedi Jess, cömertçe doldururken gözlerini Kesta'ya dikerek. "Biraz kilo mu aldın?"

"Evet, sanırım öyle," diye

yalan söyledi Kesta. "Şeref, bebeğim."

"Şeref, evet."

Kesta'nın bardağı tutmak için iki ele ihtiyacı vardı ve ilk yudumu öksürmesine neden oldu. Jess bileğinin bir hareketiyle barmeni çağırdı ve önünde bir bardak su belirdi. Bardağı Kesta'ya doğru kaydırды. Jess mürekkepli tırnaklarını tezgâha vurdu.

"Sana terapi hakkında soru sorayım mı yoksa bu gece için tabu bir konu mu?"

"Her hafta olduğu gibi," dedi Kesta omuz silkerek, "herkes öldü. Herkes bu konuda üzgün. Kör bıçaklar kafa kesmeyi olması gerekenden daha zor hale getiriyor."

"Lanet olası hükümet hepsine bedava içki vermeli," diye homurdandı Jess. "Aslında muayenehanemde içki reçetesi yazmayı düşündüm. Hastalarımın çoğu sadece olanları unutacak kadar içmeye ihtiyaç duyuyor."

"Peki muayenehanenize kayıtlı hastaların ölüm oranı nedir?" "Siktir et.

Ben mükemmel bir doktorum!" diye kıkırdadı Jess.

Jess'in neden pratisyen hekim olduğu onu tanıyan herkes için bir sır olarak kaldı. Bir doktorun ekmek teknesi olan çocuklardan ve yaşlılardan nefret ederdi. Alıngan, kibirli ve hiçbir şeyi ciddiye alamayan biriydi. Tim'in başına gelenler bir istisnaydı. Bu onu ayıltmıştı.

Ameliyathanedeki personelin hasta olmasından şikayet ediyordu. Kendi iş yükünden ve salgından sonra hayatın istediği kadar çabuk normale dönmemesinden. Barmen ona sırtıtmaya devam ediyor, zaten kurumuş olan bardakları havluyla siliyordu. Jess'in büyüüne kapılmamak elde değildi. Bulaşıcı bir hastalığı vardı. Kesta gerçekten dinlemiyordu. Jess'in tenini giyerek hayatın içinde rahatça dolaşmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Kendisinin sahip olmadığı tüm o kolay nitelikler kusursuz bir şekilde bir araya gelmişti. Jess doğuştan gelen bir özgüven yayıyordu. Kesta da bir şeyler yayıyordu ama onun ışıltısı muhtemelen potasyum içeriyordu ve bir serpinti bölgesi vardı. Barmenin cep telefonu pantolonunun paçasının içinde vızıldadı ve cevap vermek için arka odaya gitti.

Artık ortalık sakinleştiğine göre Jess koltuğunda öne doğru eğildi. "Haber var mı," diye fısıldadı, "bilmem ne hakkında?"

Kesta başını salladı.

"Hayır, hiçbir şey yok," dedi kızgın bir ifadeyle.

"Yine de kısa listede olmalısın? Senin yeteneklerine göre?"

"Belki bin tane daha aday vardı. Belki de yeterince kalifiye değilimdir. Bilmiyorum. Her iki durumda da bir şeyler olmasını bekliyorum."

"Bekleme konusunda her zaman berbat oldun," dedi Jess, "ama bir şey duyarsan bana haber vereceğine söz veriyorsun, değil mi? Benden küçük kirli bir sır saklamamı istemiyorum."

"Sana haber vereceğime söz veriyorum."

"Yani, bence biraz ara vermelisin bebeğim," dedi Jess, şarabını yudumlarken. "Çünkü zaten yeterince şeyle uğraşıyorsun, bir de Project Dawn'ı yönetmek zorunda olduğunu düşünme," diye tekrar özenle fısıldadı, gözlerinin beyazı loş ışıktaki parlıyordu, "tek başına. Ve dünyayı kurtarmak senin işin değil. Değil mi?"

Kesta'nın buna verecek bir cevabı yoktu.

Şafak Projesi'nde çalışmayı hayal ediyordu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Kesta'nın rüyaları koşmasını, düşmesini, avlanmasını, kovalamasını, kovalanmasını, avlanmasını ve bazen yabancıların gözlerini kendi parmaklarıyla oymasını içeriyordu, bir keresinde bir çay kaşığıyla. Kesta'nın rüyaları kasvetli, kana susamış ve korkunç derecede tedirgin ediciydi ve bir Dr. Walling'in bunların gizli anlamını çözmesi uzun sürmezdi çünkü anlam gizli değildi. Şafak Projesi tedaviyi bulacaktı. Hepsine söz verilen buydu. Ve sonra kabus nihayet sona erecekti.

Kesta, çoğu gece olduğu gibi sabahın üçünde gözlerini uçuşuma dikmiş bakarken Şafak Projesi'nde çalışmayı hayal ediyordu. Her gün işe giderken bunu düşünürdü; mikroskobun başında, mercekten aşağıya doğru bakarkenki görüntüsünü, buluş anını. Günün ortasında bunun üzerinde düşünürdü ve bazen heyecanlı, gezgin düşünceleri patoloji ile resepsiyondaki otomat arasında bir yerde tökezleyerek açığa çıkardı. Hastane yönetiminde çalışan ve öğleden sonra şeker krizini atlatmak için canının Twix çektiğini paylaşan bir kadına hipotezi hakkında gevezelik ederdi. Kesta zombi virüsünün doğasına dair kendi teorilerini paylaşırdı - bazen dalaktaki bir anormallik, bazen de muhtemelen fareler tarafından yayılan bir retrovirüs- ve kadın kibarca başını sallar ve Kesta'ya ne olduğunu söylerdi

Bu her olduğuunda ona insan kaynaklarında çalıştığını ve klinik bir görüşü olmadığını söylemişti.

Ama ben insanım ve kaynaklarım iyi kullanılmıyor, diye düşündü Kesta, kadın sırtıkan bir ifadeyle ondan uzaklaşıp Twix'i sanki Kesta'nın peşine düşeceği ilk şeymiş gibi arkasına saklarken.

"Yani salgın sırasında yaşananlar korkunçtu," diye devam etti Jess. "Yeğenimin kedi bakıcısı kıçından vuruldu. Kurşun arkasındaki zombi içindi ama bir arabanın aynasından sekti ve onu kıçından vurdu. Postacımız n bahçemde öldü. Korkunçtu. Her gün daha fazla enfeksiyon, daha fazla ölümle uğraşmak zorunda kalıyorduk. Bunu nasıl atlatacağız? Ama herkes kocasını kaybetmedi ki!"

Jess'in sarhoş bir şekilde ağzından çıkar çıkmaz bu sözlerden pişmanlık duyduğu belliydi. şarabını tezgâhın üzerine bıraktı.

"Biliyor musun Kesta, seninle çok gurur duyuyorum," dedi tekrar ağlamaya başlayarak. "Hayatının aşkını kaybeden tanıdığım tek kişi sensin. Ve çok iyi gidiyorsun."

Barmen aralarındaki tezgâha bir kare kâğıt peçete koydu. Jess hepsini aldı.

"ok zgnm," diye ağladı, kirpik çizgilerini özenle silerken, "onu çok zlyorum."

"Biliyorum. Ben de yle."

"Mesele şu ki, Kesta," dedi Jess, "o kesinlikle senin mutlu olmanı isterdi. Bir daha mutlu olabilir misin?"

Kesta hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve gülümsedi. İnsanların Tim'in ne istediğine dair en ufak bir fikri yoktu ama bugünlerde Tim'in onun hayatına devam etmesini istediğini söylemeye niyetli görünüyorlardı.

"Birlikte yirmi harika yıl geçirdiniz."

Sonsuza dek sirmesi gerekiyordu.

"Onu ilk bulduğunuz için çok ama çok şanslıydınız." Kesta kendini şanslı hissetmiyordu. şanslı olmanın tam tersini hissediyordu.

Jess ciddiyle, "Umarım her zaman yanında olduğumu biliyorsundur," dedi ve Kesta'nın neler yaşadığına dair hiçbir fikri olmadan, "neler yaşadığını biliyorum," diye ekledi.

"Teşekkürler, Jess."

"O halde kadeh kaldıralım mı?" diye sordu Jess bardağını kaldırarak. Kesta midesinin bulandığını hissetti. Kadeh kaldırmak istemiyordu. Böyle bir tören ona gösterişli geliyordu. Ama buna uymak zorundaydı.

"Timothy Shelley'e," dedi Jess, sesi titreyerek. "Sevgili Tim'imize. Sevgili, çılgın, muhteşem, çılgın, esprili, muhteşem yaşlı Timbo'muza. Otuz dokuzuncu yaş gününde. Seni çok seviyoruz, seni selamlıyoruz ve seni çok özledik."

"Seni seviyorum Tim," dedi Kesta ve bardağında kalanı içti.

Jess, Metropolitan hattı üzerinden Hampstead'in yemyeşil tepelerine doğru gözden kaybolduğunda ışık azalıyordu ve Kesta Wapping'e doğru uzun yürüyüşüne devam etti. Pour Decisions'ın dışında, bir avuç yas tutan insan Smitheld Market'in demir kapılarının ardında solan fotoğrafların, mumların ve çardakların etrafında toplanmıştı. Kesta, orada düşmüş olması gereken ama gömülme onurundan mahrum bırakılan cesetler için tuttukları sessiz nöbeti izlemek için durdu. Yas tutanlar birbirine yapışmış, ağlıyor, mikroskobunun altındaki ganglion hücreleri gibi zonkluylardı. Artık kimse gerçekten insan gibi görünmüyordu, en azından Kesta. Keder bunu yapar. İçinizden büyük parçalar koparır ve geriye kalanlar daha önce var olanın kötü bir taklidine dönüşür.

Londra'daki hava şimdi daha soğuktu, sanki şehri sıcak tutacak kadar insan kalmamıştı. Kesta uzakta iki polis minibüsünün park ettiğini, mavi ışıkların sessiz sessiz yandığını görebiliyordu. Altı polis şehir tilkileri gibi araçlardan fırlamış, aç silahlarını bellerine takmış, her ihtimale karşı bölgede devriye geziyorlardı. Üç aydır kimse ısırılmamıştı. Enfekte olanların hepsi yukarı-by ve Ordu, ve Polis, tarafından onların kendi sevilen ve imha edildi. Yayılmayı engellemek için başka bir seçenek yoktu. Öldürmek ya da öldürülmek. Askerler yas tutanları uzaktan izliyor, telsizlerden gelen cızırtılı cevapları mırıldanıyorlardı. Kesta onların yanından geçerken boş gözlerle önüne baktı. Cephe hattı acımasız bir yerdi. Diğer herkes belirsizliğin lüksüne sahipti. Londra onun önünde, bir nehir yatağından çıkarılmış bir kadavra gibi, bir bulut tabakasının altında, boyun eğmiş ve açıkta yatıyordu.

Burası artık Kesta'nın büyüdüğü şehir değildi. Bu şehir ölümcüldü, yaşamı kilometrelerce uzunluktaki antik kanalizasyonlardan Thames Halici'ne ve Kuzey Denizi'ne akıp gidiyordu. Yürürken

Barbican'a doğru, ıssız metro istasyonunu geçip doğuya doğru ilerlerken, tek bir araba bile onu rahatsız etmeden Aldersgate Caddesi'ne kadar şerit ayrımlarından geçebiliyordu. Virüsün vurduğu binaların kapı ve pencerelerine spreyle boyanmış kırmızı Z işaretleri yolculuğunun sınırlarını çiziyordu. Hükümet posterleri parçalanmış ve tahrif edilmiş olarak duvarlara asılmıştı. Devasa reklam panoları kavşağı aydınlatıyor, insanları evlerinden çıkmamaları konusunda uyarıyordu. Basılı ya da el yazısıyla yazılmış broşürler ve kartlar kaldırımlardaki olukları tıkamıştı. Kiliseler sığınma teklif etti. Ordudan kendini savunma talimatları. Kayıplar için ev yapımı posterler, artık başkalarının ayak izleriyle kirlenmiş, yerden Kesta'ya bakan, hala bulunmayı uman umutlu yüzler. Zamanın sonunun geldiğini ve ihtiyacınız olan tüm cevapların dakikası £G.99'a bir yardım hattının sonunda olduğunu ilan eden Evanjelist Ryers. Sokaklar, düştükleri yerde, bir zamanlar evsizlerin yatmış olabileceği kepenkli dükkânların ve kafelerin kapı aralıklarında yatan krizin kalıntılarıyla doluydu. Kesta eski bir pubın önünden geçti, hala tahtalarla kaplıydı, arka tarafta bir yerde tek bir ışık yanıyordu ve kimse için parlamıyordu. Artık Londra'da yaşayan evsiz insan yoktu. Onlar ilk ölenler arasındaydı.

—

Eve döndüğünde kimseyle karşılaşmamak en zor kısmıydı. Anahtarı kilide sokmadan önce, onun hâlâ hatırladığı gibi orada olacağına dair bir anlık bir umudu vardı. Sıçan, her zaman açık havada, üniversite barındaki bariton sesiyle yaptığı bitmek bilmeyen konuşmaları olmadan çok yalnızdı. İç mekan sesi, Tanrı aşkına, derdi ona, komşular seni duyacak. Tim ona tek zayıf noktası olan o gülümsemeyi verir ve eskisi gibi yüksek sesle konuşmaya devam ederdi. Ev içi sesi vardı. Ve onsuz bu ses ancak bir fısıltıdan ibaretti. Şimdi onun sesinden utanmak için neler vermezdi.

Oturma odasındaki panjurlar on beş aydır kapalı duruyordu. İlk başta ışığın onları çekeceği söylenmişti, bu yüzden herkes perdelerini çekmiş ve itaatkâr bir şekilde bitmesini beklemişti. Dünyadan elini eteğini çekmeye alışmıştı çünkü bir maymun gibi performans sergilemek -işte, terapide, süpermarkette ya da parkta insanlar onunla ilgilenmeye çalışırken- onu yoruyordu.

Buzdolabına gitti ve önceki gecedен kalma bir şişe beyaz şarap ile orta raftan bir karton kutu çıkardı. Bir bardak süt ve bir poşet öğütölmüş kakao dışında buzdolabı da Sıçan kadar ıssızdı. Kesta yemek yapmıyordu; bu Tim'in zevkiydi. Artık evde yemek yemek için mücadele ediyordu.

Neyse, buzdolabı çoğunlukla kan torbalarıyla doluydu. O+. Kesta'nın kendi kanı. Ve yumurtaların olması gereken yerde bir alay küçük cam şişe vardı. Kendine bir kadeh şarap doldurdu, karton kutudan yuvarlak bir limon süngerі çıkarıp yemek tabağına yerleştirdi ve mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesini karıştırarak hâlâ sahip olduğundan emin olmadığı bir şey aradı. Ama işte oradaydılar, küçük pembe mumlar, en arkada, bir el feneri, bir priz adaptörü ve birkaç boya kaleminin arasına sıkışmışlardı. Kesta sahip olduğu en güzel çay tepsisini oturma odasındaki içecek arabasının altından çıkardı. Üzgün kutlamasını onun üzerine yerleştirdi.

Kesta tepsiyi koridordaki masanın üzerine bıraktı ve yedek yatak odasının kapısındaki dört siyah sürgüyü açmak için zorlu bir sürece başladı.

Hayati göstergeler monitörünün ana renkleri yatağın üzerinde bir kreş ışığı gibi ürkütücü bir gökkuşağı oluşturmadağı sürece oda tamamen karanlıktı. Makineden gelen tek tük bip sesleri ve vızıltılar Kesta'ya bir miktar yaşam kaldığına dair güvence veriyordu. Bu değerleri komodinin üzerinde tuttuğı not defterine kaydetti: kalp atış hızı, oksijen seviyesi, vücut ısısı. Hepsi anormaldi ama en azından değişmemişti. Kesta tepsiyi almak için koridora döndü ve komodinin üzerinden kaydıldı.

Sarı bir göz onu izledi. Gördü ama görmedi ve asla gözünü kırpmadı. Grileşen bir kol, mağlup bir sesle düşmeden önce bağlara doğru kalktı. Şiddet bu bedenden çıkmak için savaşmıştı ve şimdi büyük bir acıya sahne oluyordu. Doğal olmayan bir şekilde konumlandırılmıştı, ipleri kesilmiş bir kukla gibiydi. Yırtılmış damarlardan oluşan bir örümcek ağı, gergin ve morarmış pullu bir deri. Her santimi çığlık atıyordu. Ama Kesta'nın tespit edebildiğı kadarıyla hastada ne bir acı, ne bir ses, ne de bir ilerleme vardı.

Pastanın üzerindeki mumları yaktı ve pastayı Tim'e gösterdi. "Mutlu yıllar, sevgilim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pasta bir hataydı. Kesta, Tim'e şarkı söyleyerek ve onun otuz dokuz yaşına girecek kadar uzun süre dayanmasını kutlamaya çalışarak, içinde bir şeylerin kıpırdayabileceğini, tanıdık bir geleneğin bir tepkiyi harekete geçirebileceğini hayal etmişti. Bilim adamı Kesta, bu tür kendiliğinden iyileşmelerin Tim'in ruh haliyle bağdaşmadığını biliyordu.

ama karısı Kesta hâlâ kötü şarkı söylüyordu ve çıplak Rames'i kocasının odasına götürdü, ancak Rames'in dişlerini gösterdiğini görünce şaşırdı, onu 1re'ye koyacağına ikna olmuştu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o da mumları üfleyememişti. Mumları söndürüp pastanın yarısını yerken kendini aptal ve suçlu hissetmiş, Roor'un üzerine oturmuştu. Kısa bir süre sonra yatağa girmiş ve yastığına sarılıp ağlamıştı; duvarların ardından onu duyabiliyorsa bile, artık sıkıntısının kaynağının kendisi olduğunu anlayamayacak durumda olması için dua etmişti. Kesta o gece uyumadı çünkü nadiren uyurdu. Bunun yerine Tim'i dinledi ve bir zamanlar mutlu olan evliliklerinden anları kafasında canlandırdı.

Artık sabah olduğu için Kesta kapı aralığından kocasını izliyordu. Ne zaman uyuduğunu anlamak imkânsızdı çünkü gözleri hep açıktı, hep ona bakıyordu. Hiç kırpmadan. Ürkütücü derecede sarı. Duyguları ve ifadeleri neredeyse tamamen kaybolmuştu.

"Günaydın, sevgilim."

Onun alnından öptü ve uyuşturucu kokteyli kokusunu değiştirmeden önce nasıl koktuğunu hatırlamaya çalıştı. Odadaki hava bu yüzden yoğun ve metalikti, sanki her gözeneğinden yanmış şeker sızıyordu. Kesta içeri biraz hava girmesi için pencereyi açtı ama panjurları kapalı tuttu. Perdeler çerçeveye yumuşak bir vuruşla inip kalkıyor, dışarıdaki esintiye bir çocuğun uçurtması gibi kapılıyorlardı.

"Urgggggh," dedi Tim, şu anda umabileceğinin en iyisi buydu. Üç ay boyunca evlilikleri insan iletişiminin mekanik temellerine indirgenmişti. O zamanlar diğerlerinden çok da farklı olmadığı için kendini teselli ediyordu.

"Biraz temiz hava alsan iyi olur," dedi ve onu radyatöre bağlamak için kullandığı bağların altındaki kolundaki deriyi kontrol etti. Ülserleşmişti. Yarayı debride etmesine katlanıp katlanamayacağını ve bunu yaparsa enfeksiyon kapmasını engelleyip engelleyemeyeceğini merak etti.

"Canın acıyor mu?" diye sordu ona. Tim boş gözlerle ona baktı. Hasarlı kolunu kaldırmaya çalıştı, Reş metale dokunduğunda irkildi. "Sorun değil, bir şeyler bulacağız." Kesta komodinden panosunu ve kalemini alıp tarih ve saati yazmaya başladı.

Bağlayıcılarla sürtünme teması nedeniyle dermiste ülserasyon. Debridmanı düşünün. Neşter gerekecek.

"Bu arada Albert'a o vantilatörü ödünç alıp alamayacağımı sormayı unutmamalıyım."

Kesta birkaç saatte bir Tim'in vücudunun her santimetrekaresinde ipucu arıyor ve gözlemlerini A4 kağıdına aktarıyordu. Bir halkalı cilt almıştı. Bir fosforlu kalem. Hemşirelerin göğüslerine iğneledikleri baş aşağı duran saatlerden bir tane, gerçi onu sadece bir kez kullanmıştı çünkü Tim onu ellemeye ve sonra da yemeye çalışmıştı. Tim'in uyanıklık, ağrı, sayıklama, kas gücü ve hareketlilik belirtilerini değerlendirdi ve kaydetti. Bunlardaki değişimin mutlaka iyileşme kanıtı olmadığını biliyordu ama hastasındaki herhangi bir gerilemenin gereksiz endişeye yol açmasına izin vermemeye çalıştı. Değişim, Tim'in hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu ve onun gerçekten önemsedığı tek şey de buydu. Tim'i tek başına tedavi edemeyeceğini biliyordu. Tamamen hayalperest değildi. Planı, eğer buna plan denebilirse, Şafak Projesi onu kabul etmek için arayana kadar, orada biri bir tedavi bulana kadar kocasını mümkün olan en iyi ölümsüz durumda korumaktı. Aylardır yetkililerden sakladığı zombiyle ilgili haberi yeni iş arkadaşlarına nasıl vereceğini bulması gerekcekti ki bu da başlı başına bir suçtu ama bu Kesta'nın gelecekteki versiyonu için bir sorundu. Aynı anda ancak bu kadar çok şey hakkında endişelenebilirdi.

Bir ilaç rejimini sürdürmek devam eden pratik bir zorluktu. Ağrıyı azaltmak için ilaçlar vardı, diğerleri Tim'in rahatlamasına yardımcı oluyordu. Kanının çok kalınlaşmasını önleyen ilaçlar, kanının incelmesini önleyen ilaçlar, haftada bir kez kan nakli yapıldığında vücudunun kanı reddetmesini önleyen ilaçlar. Susuz kalmasını önleyen ilaçlar, yemek yerine kullanılan ve aslında yiyecek gibi davranan ilaçlar. Bu odada üç ay boyunca deneme yanılma, korku ve azimle birlikte bol bol izleme, bekleme ve dua etme süreci yaşanmıştı. Tüm bunların toplamı Tim'in hâlâ burada olmasıydı, ya da en azından onun bir şekliydi. Kesta için bu yeterliydi. Onun bu konudaki deneyimi çok daha farklı olabilirdi.

"Mümkünse öğle yemeğinde eve gelmeye çalışacağım," dedi ve sürgüleri kilitleyip hastaneye doğru yola çıkmadan önce ona bir öpücük gönderdi.

Londra inatçı bir şehirdir. Salgın hastalıklar ve veba, bezelye çorbası sisi, yıllarca bombalanarak paramparça edilmesi ve büyük 1res tarafından yerle bir edilmesi onun ışıltısını azaltmamıştı. Ancak onun kadar yılmaz bir şehrin bile katlanabileceği şeylerin bir sınırı vardı. İyileşmekte olduğu yanılısamasını güçlendirmek için Londra'nın yeniden insanlarla dolup taşarken görülmesi gerekiyordu. Her şeyin normal olduğunu kanıtlamak için.

Kesta için de durum aynıydı. Her ne kadar evde, kederinin 10-tog yorganının altında saklanmak istese de, böyle bir lüksü yoktu. Tim'in varlığını bir sır olarak saklayabilmesi ve onun ölümsüzlüğünü başarıyla sürdürebilmesi için, eski halinin en iyi izlenimini vermeye devam etmesi gerekiyordu. Bu da işe gitmek anlamına geliyordu.

Kesta'nın çalıştığı hastane binası altmışlı yıllardan kalma bir yapıydı. Koyu renk tuğladan dört katlı, bakır çatısı yaşlılıktan yeşile dönmüştü. Açılması zor metal pencereler yağmur çamur demeden buğulanıyordu. Hipnotik girdaplı şekillerde siyaha boyanmış metal korkuluklar doğrusal, mantıklı, düzenli koridorlara çıkıyordu; bu koridorlarda laboratuvarlar, lateks, formaldehit, bütanol kokusu vardı ve hepsi de gözbebeklerinizi yakmak için birbiriyle yarışlıyordu. Kesta'ya göre burası ev gibi kokuyordu, her ne kadar bugünlerde biraz fazla gerçekçi olsa da.

Oraya vardığında saat yediyi biraz geçiyordu ve laboratuvar bir morg kadar ölüydü. Morgun kendisi bodrum katındaydı. Önündeki lamda kızgın hücreler ve bir de şu kızgın hücrelerden başka ona arkadaşlık edecek kimse yoktu

Üç roor aşağıda buzun üzerinde cesetler. Kesta erken saatlerde, dikkatini dağıtacak meslektaşları, düşünmek ve çalışmak için ihtiyaç duyduğu alanı dolduran insanlar olmadan önce çalışmayı tercih ederdi. Elektron mikroskobunun altındaki hücrel örnekleri incelemek için kolalı beyaz laboratuvar önlüğünü giydi.

Mikroskop her zaman cevapları barındırırdı. Gelecekte haber verirdi. Kaderinizi mühürledi. Umut ve ölümü bir arada taşır, onları aynı tarafsız eliyle kavrar. Mikroskop 350 kat büyütmede asla yalan söylemezdi. Uzaktan bakıldığında Kesta'nın göz merceğinin üzerinde küre şeklinde ve odaklanmamış bir görüşü vardı ama kanserli olamayacak kadar güzel, zonklayan ve ışıldayan bir hematoksilen mavisi çiçeği görebiliyordu ama işte oradaydı, doğa en ölümcül haliyle karşısındaydı.

Bana ne gördüğünü söyle.

Böbreğin epitel dokusundan kaynaklanan karsinom. Kötü tanımlanmış.

Dördüncü evre, henüz derecelendirilmedi.

Kesta iç çekti. Bu hasta hayatta kalamayacaktı.

Göz ucuyla cep telefonunun ışığının parladığını gördü. Jess'ten bir mesaj. Onu görmek ne kadar güzeldi. Yeterince uyuyor muydu? Bir dahaki sefere ne zaman bir şeyler içebilirlerdi? Kesta gözlerini ovuşturdu. Hastalarının arasında Jess'e odaklanamıyordu, bir cevap uyduracak, istemediği şeyler yazacak, insan boyutundaki siyah emojiyi örtmek için küçük beyaz emoji yalanları yazacak kadar geniş bir bant genişliğine sahip değildi. Kesta sahne klibinin olduğu ikinci bir slayt yerleştirdi ve gözlerini kısarak baktı.

Doğüstü bir elin karalamalarıydı bunlar, Ruorescent'in kendi eliyle ve ustalıkla boyadığı. İnterfaz. Profaz. Metafaz. Çoğalma, kalınlaşma ve sarmal. Çekirdek zarı düşüşte, parçalanmaya başlıyor. Aniden kafasına dank etti. Mitoz bölünmenin pençesindeydi, kendi üzerine çöküyor ve ikiye ayrılıyordu. Kesta'nın yeni bir versiyonu ilkinden ayrılmıştı, orijinalinin tüm özelliklerini alıyordu ama başka bir şey, farklı bir şey. İki Kesta bir arada var olmak zorundaydı: iş yerinde yas tutan dul kadın ve Sıçan'ında bir zombiye bakan bilim insanı.

Kesta, çalışma masasının üzerinde haraç gibi duran eski hayatının kalıntılarını inceledi. Tim'in ona son doğum gününde aldığı ve hiç yazma fırsatı bulamadığı bir günlük. Bir yığın beyazlatılmış evrak, yönetim ve ona eşlik eden kalem, kurşun kalem, elastik bant ve zimba. A

birbirine dolanmış birkaç toka, içlerine saç telleri çalınmış. Tim'in gümüş çerçeveli, siyah kravatlı bir fotoğrafı, düğünlerinde çekilmişti ve içinde o olmadığı için daha da güzel görünüyordu.

Gün boyunca Tim'den ayrı kalmak acı vericiydi. Konsantre olmayı yeniden öğrenmesi, beyninin klinik sakinliğin var olması gereken yerde olumsuz spekülasyonlara girmesini engellemesi biraz zaman almıştı. Boş odaya bir web kamerası ve telefonuna da kendisi isteyken onu izlemesini sağlayan bir uygulama yüklemişti. Uygulamayı açtı ve dönen renkli dairenin çözülmesini ve canlı yayının bağlanmasını bekledi. Ama monitör, kelepçeler ve boş gözler yüzünden Tim uyuyor gibi görünüyordu. Sakinleştiricinin onu günün büyük bölümünde sessiz ve hareketsiz tutmasını bekleyebilirdi. Ona verdiği ilaçlara karşı bir tolerans geliştirmesi kaçınılmazdı. Uygulamayı her açtığında, yüklenirken iç organlarının bir döngüde olduğunu hissediyordu.

Kesta bir saat boyunca birikmiş kayıtları inceledi. Sekizi biraz geçe, iş arkadaşı Claire, Temmuz olmasına rağmen kışlık paltosu ve atkısıyla sallanan kapılardan içeri girdi - Claire sabahları trene bindiğinde Hainault'da havanın hep buz gibi olduğunu söylüyordu ve Kesta Hainault'ya hiç gitmediği için onunla tartışmak istemiyordu - kulaklığındaki müziğin sesi Kesta'nın duyabileceği kadar yüksekti.

"Günaydın aşkım," diye bağırdı Claire. Ğki biyomedikal bilim adamı olarak eğit derecede kalifiye olmaları gerekiyordu ama Kesta, Claire'in iÇ gününün büyük bir kısmının iÇ arkadaşlarıyla görüşmek, özel telefon görüşmeleri yapmak ve iğlerinin çoğunu Kesta'ya devretmekle geçtiğini gözlemlemiğti.

"Tek iğneyle benden çok daha iyisin," dedi Claire, az önce sertçe demlediği bir fincan kahveyi Kesta'nın masasına çarparak mikroskobunun tehlikeli bir şekilde yakınına sıçramasına neden olurken. Colee, Claire'in en sık başvurduğu rüşvet yöntemi. "Sakıncası yok, değil mi? Lavabonun yanındaki buzdolabında."

Laboratuvardaki lavabonun üzerinde, pencere kenarında bir koleksiyon duruyordu. Atılmaları gerekirdi ama Dudley onlara karşı oldukça korumacıydı. Zevksiz oldukları düşünülüyordu, başka hastanelerde dava konusu olmuşlardı. Bu tür bir sergi bir zamanlar onu sahneleyen bilim adamının becerisini göstermişti. Giderek çürümelerine bakılırsa, onlarca yıl önce onları kimin yerleştirdiğini kimse bilmiyordu. Formaldehit içinde donmuş halde hep oradaydılar.

Bir bademden daha büyük olmayan bir yumurtalık, bir teratomun dişleri arasına sıkışmış, bir tutam sarı saç onu iyi huylu bir şekilde çevreliyor. Bir akciğer kesiti, nefes nefese asılı, bronşiyoller jöle benzeri dokunaçlara doğru sürünüyor. Kesta'nın en sevdiği mükemmel gelişmiş bir embriyoydu; başparmağı büyüklüğünde, kendi başparmakları ve parmakları olan, pürüzsüz, solgun ve ham olmayan, zamanın içinde asılı, yaşlanmayan ve doğmamış bir bebek. Tüm yaratılış tek bir cam rahimde sonsuza kadar hapsedilmişti. Bebeğin çok fazla güneş ışığı aldığını fark eden Kesta, kavanozu dikkatlice bir kenara çekerek diğer dokuların da bundan nasibini almasını sağladı. Claire'in terk edilmiş slaytlarını buldu ve onları istasyonuna geri götürdü.

Muşamba gıcirtısı ondan önce geldi. Sonra patolog Dudley Caring, kahverengi bir mokasenle kanatlı kapıları tekmeleyerek açtı ve bir yığın manila klasörün altından sendeleyerek laboratuvara girdi.

"Günaydın hanımlar," dedi ve 11es masasının üzerine yığılınca inledi. "Şu yöneticilere bakar mısınız! Öğleden sonraki multidisipliner toplantıdan önce bunları halletmem gerekiyor." Yaptığı her şeyin önüne geçiyor gibi görünmesine rağmen her zaman taktığı kravatını düzeltti. Dudley de tıpkı Kesta gibi bir işkolikti ve Kesta'nın tanıdığı en başarılı patologdu. Hayatının cesetleri kesip onları neyin öldürdüğünü bulmaktan daha az önemli olduğunu düşündüğü alanlarında -ki Dudley'nin hayatının diğer tüm alanları bunlardı- kayda değer hiçbir çaba göstermezdi. Bir keresinde, asi kravatının özellikle dağınık bir kadavranın göğüs boşluğuna damlamasına izin verdiğinde, onu kesip çıkarmıştı. Kesta uzun zamandır Dudley onu kapattığında kravatın hâlâ adamın içinde olduğundan şüpheleniyordu. *Dudley, Tim'le evli kalmazsan başına geleceklerin hayaleti*, diye kehanette bulunmuştu Jess yıllar önce *Tim*'le laboratuvarın Noel partisinde tanıştığında ve *Tim* ona Derby'de katıldığı bir göğüs sempozyumuyla ilgili uzun bir hikâye anlattığında acımasızca.

"Kesta, seninle konuşmam gerek. Bu önemli," dedi ona bakmadan. Kesta sık sık Dudley'nin bakış açısının ne olduğunu merak ederdi; kadın ya da erkek, herhangi biriyle göz teması kurmakta zorlanır, her zaman cesedin etrafını araştırır, asla doğrudan yüze bakmaya cesaret edemezdi. Belki de otopsilerde bu kadar iyi olmasının nedeni buydu.

Kesta'nın çalışma masasındaki telefon onları böldü. Ahizeyi kaldırdı ve Dudley'nin yüzünün hayal kırıklığıyla düştüğünü gördü. Konuşmaları

beklemek

zorundayım.

"Patoloji mi?"

"Gangliositoma demiştiniz. Ve haklıydınız," dedi hattın ucundaki ses.

"Günaydın Bay Paphides."

"Herkes anaplastik olduğunu düşünüyordu, ama siz kararlıydınız. Bu konularda altıncı hissin var, değil mi Kesta?"

"Ameliyat nasıl geçti, baba?"

"Çok iyi, teşekkürler," diye cevap verdi, uçakları indiren, başka adamları savaşa gönderen ve beyninin içinde tümör aramakla başkasının çantasının dibindeki sakız paketini karıştırmayı bir tutan adamların sahip olduğu o şövalye inancıyla. "Hepsini tek seferde çıkardım. Çocuk şimdi iyileşiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Kesta. "Bugün iyi bir habere ihtiyacım vardı."

Claire ahizeyi yuvasına geri koyduğunda, Dudley o daha bıçak diyemeden ayağa kalkmış ve masasına gelmişti.

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadı Claire'e güvensiz bir bakış fırlatmadan önce. Yüzü endişe verici bir mor renge bürünmüştü. Kesta'nın çalışma masasına yaslandı ve sanki orada kabartma yazıyla yazılmış doğru kelimeleri bulabilecekmiş gibi parmaklarını çekmece kapaklarına sürtmeye başladı.

"Claire," diye seslendi Kesta, "aşağıda morgdan alınması gereken bir bacak olduğunu hatırladım."

"Phil yapamaz mı?"

"Phil öldü canım, hatırladın mı? Zombi kıyametiyle ilgili bir şey?"

"Kahretsin, Phil'i unutmuştum. Zavallı Phil. Şimdi aşağı iniyorum." Claire eski asistanının ölümünden yakınlıkla laboratuvarından çıktı ve Kesta sallanan kapıların açılmasını izledi.

Dudley, "Şafak Projesi'ni bir kez daha takip ettiğimi söylemek istedim ama hâlâ bir karar yok," diye fısıldadı. "Üzgünüm."

Kesta omuz silkti.

Hükümet virüsün kaynağını araştırmak için özel bir araştırma ekibi kurulduğunu açıklar açıklamaz Dudley de bu ekibe katılmak için başvurmuştu. Kesta, bir ay sonrasına kadar onun adına da başvurduğunu bilmiyordu.

Tim'in sözde ölümü. O sırada ona, yas tutarken bu haberle canını sıkmak istemediğini söylemişti; sanki insanın hayat arkadaşının tüyler ürpertici ölümünü doğru dürüst hazmetmesi için dört hafta yeterli bir süreymiş gibi. Kesta sonunda bunun büyük olasılıkla Dudley'nin ona yardım etmek için kullandığı beceriksiz ve yetersiz bir yol olduğu gerçeğini kabullenmişti. Onun meşgul olma ihtiyacını anlıyordu. Sadece onun zaten ne kadar meşgul olduğunu hayal bile edemezdi.

"Peki, nasılsın?" diye sordu ona, "dürüst olmak gerekirse, yani?"

"Aynı," dedi kadın.

"Ne daha iyi, ne daha kötü?"

"Aşağı yukarı bu kadar." Kesta mikroskoba dönmeye çalıştı ama adamın eli omzundaydı ve onu sıkıyordu.

"Evet, bir şeye ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun," diye mırıldandı Dudley. "Tam şurada," dedi, masasını işaret ederek.

"Evet. Evet, kesinlikle. Ben her zaman oradayım."

Dudley kâğıt dağına geri döndü ve 1les'ı tekrar karıştırmaya başladı. Kesta mikroskobuna geri döndü ama ters giden bir şeyler vardı. Bunun olduğunu görmemişti. Dudley bir öcü gibiydi. Tim'in fotoğrafı masasının üzerinde yüzüstü yatıyordu. Herkese Tim'in öldüğünü söylediğinden beri bu üçüncü kez oluyordu. Kesta yüzünün kızardığını hissetti. Çerçeveyi ceketinin koluyla silip yerine koydu, sonra da Dudley'nin elinin uzandığı omzuna dokundu.

Saatler göksel bir renkte, slayt slayt ilerledi. Bir çorba kaşığı kan lekesi, tek bir porsiyon soluk borusu, bir ince bağırsak şeridi ortaya kondu, değerlendirildi ve anlaşıldı. Kesta'nın gözleri mikroskobu kısmaktan yorulmaya başlamıştı. Dudley multidisipliner toplantıya hazırlanırken ve Claire parçalanmış bacağı kesmeye nereden başlayacağını bilemezken, Kesta Tim'in yaraları için steroid krem almak istediğinden depoya koşmayı düşündü.

"Tıpkı bir sosisli sandviçe benziyor, değil mi?" Claire haykırdı. "Ayaksız yani. Oh, merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Siyah etekli takım elbise giymiş bir kadın kapıda duruyordu, sesi bir Rashlight gibi, dokunduğu kişileri arıyor, kör ediyordu.

"Bayan Shelley?"

Kesta arkasını dönmeye cesaret edemedi. Boğazından soğuk terler aktığını hissetti. Parmakları altındaki sandalyeyi pençeledi. Biliyorlar, diye düşündü, ortaya çıkarılmanın nasıl bir his olduğunu.

Kimse cevap vermeyince kadın tekrar, "Bayan Shelley için geldim," dedi ve bir elinde tuttuğu bir listede Kesta'nın adını kontrol etti. Diğer elinde ise bir evrak çantası vardı. Kesta'nın kalçaları titremeye başladı. Tim ona elinden gelenin en iyisini yaptığını, onları korkutmamasını, sessizce gitmesini söyleyecekti. Ama bu Kesta'nın doğasında yoktu.

"Açıklayabilirim-" diye başladı ama kadın sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Oh, ve Dr. Caring. Dr. Caring ve Bayan Shelley'nin peşindeyim. Siz ikiniz misiniz yani?"

Kesta'nın ciğerlerindeki hava ıslık çalarak dışarı çıktı ve tırnaklarını oturduğu yerden çıkarmayı başardı. Tırnakları beyaz ve kanksızdı.

"Ben Dr. Caring, merhaba," dedi Dudley, yabancıya elini uzatarak, "ya siz?"

"Benimle gelin," diye bağırdı ve Dudley'i koridora geri dönerken asılı bıraktı. Claire ve bacağı laboratuvarı bırakarak onu takip ettiler.

Kadın yürümekten çok yürüyordu. Evrak çantasını sanki düşmanın omuzlarından ayırdığı bir başmış gibi muzaffer bir edayla sallıyordu. Kesta onu daha önce hiç görmemişti. Onları idari bölüme doğru götürüyor gibiydi. Hastanenin baş yöneticisinin odasına doğru hızla ilerledi ve sanki kendi masasıymış gibi başka bir adamın masasına oturdu. Evrak çantasını masanın üzerine bıraktı, kilitlerini kenara itti, ağzını sonuna kadar açtı ve bir iPad çıkardı. Deri koltuğunda arkasına yaslandı ve önünde gevşekçe duran iki kişiyi inceledi.

"Birleşik Krallık Savunma ve Güvenlik için çalışıyorum," dedi sonunda. "Şafak Projesi'ne yaptığınız başvuruları görüşmek için buradayım."

Kesta baş dönmesinin geri döndüğünü hissetti, karıncalanmalar ve iğneler ellerini ayaklarını yakıyordu. Nefes alış verişini düzene sokmak için oturması gerekiyordu ama kadın onu davet etmediği için öylece kalakaldı. Ne de olsa bu bir son değildi. Bu sadece başlangıçtı.

"Kabul için gerekli eşiği aştınız." Sözlerine şöyle devam etti: "Nitelikleriniz ve deneyiminiz eminim bizim için çok değerli olacaktır. Ancak üstleneceğiniz araştırma önemli riskler içeriyor. Zahmetli olacak. Tehlikeli olacak. İkinci bir salgını tetiklemeniz tamamen mümkün." Kadın onlara çarpınca yanan sodalı su gibi güldü. "O zaman fena halde sıçmış oluruz. Hayır." Manikürlü parmağını ekranın üzerinde kaydırды. "Bunu hafife almamalıyım. Yapılacak işi küçümsemiyorum, siz de küçümsememelisiniz. İkinize de işlerinizi düzene sokmanızı tavsiye ederim. Bu konuda ikinizin de kendinize karşı dürüst olmanız şart. Şafak Projesine katılmaya hazır mısınız?"

"Evet!" Dudley ağzından kaçırdı, sonra iki eliyle ağzını kapattı. Titriyor, sanki bir yarışma programında minivan kazanmış gibi sevinç ve hırsla yutkunuyordu. İçgüdüsel olarak Kesta'nın eline uzandı, ama Kesta sadece onu uzaklaştırabilirdi.

Tim ısırdığından beri bu anı bekliyordu. Şimdi bu an onu gafil avlamıştı ve o sadece dehşeti hissetti! Ya kendisinden isteneni yapamazsa? Ya başarısız olursa? Ya Tim'i hayal kırıklığına uğrattırsa? O kadar çok değişken vardı ki, ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Kulakları çınlamaya başladı. Öne doğru sendeledi ve genel müdürün masasının kenarına tutundu. Düzgün düşünemiyordu. Önünü göremiyordu. Kadının dudakları kıpırdıyordu ama Kesta onu duyamıyor, ne söylediğine odaklanamıyordu. Biyogüvenlik izniyle ilgili bir şeyler. Tespit edilmekten kaçınmak için her gün işe farklı bir yoldan gitmek hakkında. Mutlak gizlilik ihtiyacı hakkında. Kesta'nın tek düşünebildiği, *sır saklama konusunda en iyisi olduğumdu!*

Birdenbire beyninin içinde bir yerde irtifa değişti. Yutkundu ve kulakları açıldı, neredeyse baygınlığın verdiği rahatsız edici sıcaklık azaldı. Dudley bir şeyler söylüyordu.

"The Strand?"

Ve kadın cevap verdi: "Evet, teknik olarak Strand'in altında. Şafak Projesi yıllar önce kullanılmayan Strand metro istasyonunun platformlarının etrafına, yerin yarım mil altına inşa edildi. Gerçekten çok dahiyane."

Kesta şaşkına dönmüştü. Dawn Projesi sahasının yeri medya karartmasının konusuydu. Tüm biyolojik araştırmaların Londra'nın kilometrelerce dışındaki Porton Down'da yapıldığını sanıyordu.

boş Wiltshire kırsalı. Bunun yerine, şehrin tam ortasında gizli bir operasyon yürütölüyordu. Dudley iPad'e neşeyle imzasını atarken, Kesta yazmak için bir damar açıp açmaması gerektiğini düşündü.

"Endişelendik Bayan Shelley," dedi kadın iPad'i önünde sallayarak, "kocanızın ölümünden bu kadar kısa süre sonra bunun sizin için çok fazla olabileceğinden. Şafak Projesi'nin zorluklarıyla başa çıkabileceğinizden emin misiniz?"

Kesta, Tim'e karşı olan sorumluluğunun içinde kök saldiğını hissetti. Üç aydır onu ölümsüz tutuyordu. Şimdi onu hayata döndürmek ona kalmıştı.

"Nereyi imzalayacağım?" diye sordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Buna feci bir acil durum dediler. Büyük bir doğal afet. Bu eşi benzeri görülmemiş virüsle ne kadar büyük bir güçle mücadele edileceğine işaret eden, yaşamı tehdit eden seviyelerle ilgili bazı militarist referanslar ortalıkta dolaşıyordu. Çoğu insan için bu seviyeler, virüsün *Call of Duty*'de çoktan korkutucu derecede ustalaşmış olduğunu düşündürüyordu. Haberlerde 3. Seviye acil durum protokolüne -yol kapatma, sıkıyönetim, sokağa çıkma yasağı

Ev emirleri-Tim masumca sormuştu, bir ve ikiye ne olmuştu? Londralıların çoğu kendilerine söyleneni yapardı çünkü yapmazlarsa ne olacağını kendi gözleriyle görebilirlerdi. Bunu anlamak için gerçekten orada olmanız gerekiyordu.

Bu virüs hiç de kurnazca değildi. İyi bir virüsün yapması gerektiği gibi bulaşmasında gizlilik ve aldatmaca kullanmıyordu. Bir hırsızın camı kırıp bağışıklığınızı çalması ve sizi çok geç olana kadar bir şeylerin ters gittiğinden habersiz bırakması gibi gizlice sisteminize girmiyordu. Bu virüs fizikseldi. Şiddetliydi. Geldiğini size haber veriyordu çünkü size doğru saldırdığını gördünüz, virüsü kaptığınızı biliyordunuz çünkü dişlerini kolunuzun derinliklerine geçirdi, geri çekilirken Reş'i parçaladı, görev tamamlandı. Bu virüs sizi açgözlülükle ele geçirdi, yaklaşan ölümünüzün içgüdüsel bir tezahürüydü. Ve dışarıdan bakan insanların gördüğü de buydu, başka tarafa bakamayacak kadar dehşete düşmüşlerdi.

Tam olarak dünyanın sonu gibi görünüyordu.

Vahşice yayılıyordu. Kuluçka süresi yoktu - Kesta bir kez enfekte olduktan sonra hastaların öldüğünü ve birkaç dakika içinde yeniden dirilip yeni kurbanlara saldırmaya ve onları ısırmaya başladığını gördü. Bu gerçek zamanlı yayılan bir virüstü.

Bunu yapmalarının bu kadar uzun sürmesi birçok açıdan şaşırtıcıydı. Tam üç gün. Bulaşıcılığı öldürmek zorundaydılar. London dönüşmüştü. Metastatikti. Zararlı bir dokuydu. Onu kesmek zorunda kaldılar. Onu kesmek için

Zehir, hastalığını dağlamak için, çünkü başka bir seçenek yoktu. Londra açık bir mezara dönüştü; dünyanın geri kalanı onu içeri almak güvenli olana kadar ciddiyle bekledi.

Salgın, karantina nihayet kaldırıldığında son enfekte kişi yakalanana kadar altı hafta sürdü. Isırılan hiç kimse hayatta kalmamış, her kurban yok edilmişti.

Elbette Tim hariç.

Salgının başlangıcında kimse bir tedaviden bahsetmiyordu çünkü herkes virüsten kaçmakla meşguldü. Bakmanın, beklemenin, kaçmanın, saklanmanın ve kişisel eşyalarınızın silah olarak kullanılabileceği ya da daha kötüsü size karşı silah olarak kullanılabileceği tüm yolları düşünmenin fiziksel gereklilikleri tüm oksijeni emiyor ve beyne teori üretecek bir şey bırakmıyordu. Tetikte olmak sürekli, sürükleyici bir zihin durumudur ve doğal bir atlet olmayan Kesta, ilk birkaç haftayı, artan dehşetini bastırmaya çalışarak yorucu buldu. Kendini adamaya değer her şeyde olduğu gibi, insanlar kuşatma altında yaşamakta daha ustalaştılar. Yardım gelmeyeceğini öğrenmişlerdi. Kendilerini savunmak ikinci doğaları haline gelmişti. Herkes spor ayakkabı giyyordu.

Kesta, enfeksiyon yayılmaya başlar başlamaz kendi gözlemlerinden derlediği klinik notları derledi. Karanlık günlerini ve daha da karanlık gecelerini anlamsız olanı anlamlandırmaya çalışarak geçirdi. Mantık olmadan, veri olmadan, kanıt olmadan, Kesta dönüp dururdu.

Bilimsel olan her şeyde olduğu gibi, Kesta her zaman çok fazla şey bilirdi, örneğin şu lekelenmenin bir sorun olup olmadığını; şu ben için birine görünmeniz gerekip gerekmediğini. Ama bu virüs konusunda Kesta hiçbir şey bilmiyordu. Hayatında ilk kez korktuğunu hissetmişti. Gerçek bir korku, öyle gösterişli, örümcekli bir korku değil, sanki kalbinin etrafında bir lahit oluşmuş gibi derinlerde bir yerde. Ama Tim için sakin kalmak zorundaydı. Kendi korkularını olduğu kadar onun korkularını da yatıştırabilmek için öğrenebileceği şeyleri olabildiğince çabuk öğrenmeliydi.

Tim, Tim olarak, ikisinin de dikkatini dışarıdaki kıyametten uzaklaştırmak için mizahı kullandı. Karısının kendisinin endişeli olduğu konusunda endişelenmesini istemiyordu, bu yüzden endişelenmiyormuş gibi davranıyordu. Gördüklerini tanımlayacak doğru dili geliştirmek için klasik zombi sineması kanonunda titizlikle çalışmıştı.

"*Train to Busan* kişisel favorimdir ve zombilerin göz açıp kapayıncaya kadar uyku halinden aktif hale geçebilme yeteneğinin mükemmel bir örneğidir," dedi, o sırada ikisi de bu içgörünün önsezisel ironisinin farkında değildi. "Bir an lobotomi yapılmış gibi uykulu görünüyorlar, bir an sonra avlarını avlamak için yüksek hızda koşabiliyorlar. Gerçi bizimkilerin *Dünya Savaşı Z'si* gibi hızlı olduklarını sanmıyorum. Daha çok *Shaun of the Dead gibiler*, sürü halinde koşabiliyorlar," dedi Tim ve *Klinik Bulaşıcı Hastalıklar*'ı okumayı bitirir bitirmez incelemesi için bir sahnenin duraklatıldığı dizüstü bilgisayarını işaret etti.

"Motor becerilerindeki eksiklik ve güçten düşmelerini izlememiz yeni bir tür nörolojik anormalliğe işaret ediyor," demişti Kesta, kitabın omurgasını kırıp kanepede bacaklarının arasında yayarak, "gerçi hastaların koordinasyonlarını tamamen kaybetmeden önce bir tür raşitizm yaşadıkları su kaynaklı amip vakaları da var." O sırada defterine *beyin yiyen amip* hakkında düşündüğünü yazmış ve daha sonra bunu araştırmaya karar vermişti.

Salgının üzerinden dört hafta geçmişti ve Şafak Projesi sadece bir söylentiden ibaretti.

tıpkı virüsün yaptığı gibi, ağızdan ağıza yayıldı. O zamanlar bir adı yoktu. Sadece inancın bir simgesiydi. Birinin yağmacı zombi sürüsünden kaçmaya çalışan çılgın atan bir yabancıyı içeri almak için ön kapısını açması, o yabancıyı zifiri karanlık bir evin alt katına indirmesi, ona bir fincan çay ve karanlıkta birlikte saklanan diğerleriyle birlikte Roor'da bir koltuk vermesi ve tedaviden bahsetmeleri o odada bir ışık yakmak gibiydi.

Artık Şafak Projesi, Kesta'nın Tim'i kurtarmak için sahip olduğu tek gerçekçi umuttu.

Kesta avludan geçip apartmanlarına doğru yürürken, endişesi yerini iyimserliğe yakın bir duyguya bırakmaya başlamıştı. Haberi Tim'le paylaşacağı için heyecanlıydı ama önce kapıcı kulübesindeki Albert'i atlatması gerekiyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi, tuhaf gözlüklerinin üzerinden ona bakarak. Sanki bir garaj satışından almış ya da bir Noel krakerinin içinden çıkmıştı. Kesta doğru reçeteye sahip olmadıklarından emindi.

"Ah, teşekkürler, ama ben iyiyim, gerçekten," dedi, Albert'in kendisine yardım etme ihtimaline karşı, suç teşkil eden çeşitli poşetlerini arkasına saklamaya çalışarak. "Sen mi?"

"Şikayet edemem, aşkım, şikayet edemem." Ona daha iyi bakabilmek için elindeki gazeteyi bıraktı. Seksenli yıllarda bir gecekondudan dönüştürüldüğünden beri binanın yöneticisiydi, Wapping'in tamamının uzun zamandır unutulmuş bir çöplük olduğu zamanlarda, virüs onu çıplak bıraktıktan sonra şimdi tekrar görüldüğü gibi. Albert Körfez'de iki kez görev yapmıştı ve ev sakinleri de dahil olmak üzere her şeyin düzenli ve her zaman yerli yerinde olmasını severdi.

Şimdilik Tim dışında hiçbir şey Albert'ın gözünden kaçmamıştı.

"Yukarıda bir şeye ihtiyacın var mı?" Düşünceli hareketleri bile bir tehdit gibi, fazladan sesli harflerle ve zımpara kâğıdı gibi sert bir şekilde yapılmıştı.

"Hayır,
teşekkürler."

"Bir fincan
çay?"

Albert çayın her derde deva olduğuna inanırdı. Ve iyi bir fincan yapardı. Sevgi ve zaman harcardı. Sakinler demin ortasında gelir, görevlerini sorar ya da bir sızıntıdan yakınırlardı ve Albert, "Demliyorum dostum, demliyorum!" diye gürlerdı. Kesta sık sık bir fincana evet demeyi ihmal etmezdi ama Albert'a sadece kapıcı kulübesinde katılırdı. Kesta'nın sözde hayatı buydu, bir araya getirilmiş yalanlardan oluşan bir yamalı bohça... Fare'nin üst katında misafir ağırlamanın onu çok üzeceğine dair uygun bir yalan uydurmuştu. Albert kadınların ağlamasını kaldıramazdı. Savaş bölgesinde bacakları havaya uçan erkekler neyse de, bu doğaldı, ama ölen kocası için ağlayan bir kadın? Kabus gibi.

Kesta, "Yemeğimi mikrodalgaya koymam gerekiyor," dedi, "ama depodaki yedek vantilatörün hâlâ sizde olup olmadığını soracaktım. Sıçan'da biraz zor." "Geçen hafta Rat'taki kırklı ihtiyar aldı onu," diye söylendi Albert, "ama ben alabilirim Senin için geri mi? Yukarı mı getireyim? Bovva olmaz."

Kesta yaşlıların sıcağa bağlı ölümlerine katkıda bulunmak istemediğine dair bir şeyler mırıldandı ve asansöre doğru hantalca yürümeye başladı. Albert çantalarına bakarak içindekileri çözmeye çalıştı: şarap, kahve, daha fazla şarap, belki de hazır bir yemek. Akşam gazetesine geri döndü.

"Kendine iyi bakmalısın, gel. Doğru beslen. Sıfırdan pişir. Biraz uyu. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum. İyi
geceler, Albert." "İyi
geceler, sevgilim."

Asansörün içine girdiğinde Kesta duvara yaslandı ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Albert'la karşılaşmaktan korkuyordu. Eve yaklaştıkça, keşfedilme riskini daha keskin bir şekilde hissediyordu.

Asansörün kapıları ikinci Roor'da açıldığında durakladı. İki şeyden birinin onları ele vereceğinden sürekli endişe ediyordu: gürültü ya da koku. Tim'in Fare'den tek başına çıkamayacağını biliyordu ama onun varlığının binanın diğer bölümlerine yayılması ve Albert'ın dahili telefonunu çaldırması için başka yollar da vardı.

Bu akşam hiç koku yoktu. Kesta ön kapının kilidini açtı ve cereyan önleyiciyi tekmeleyerek dışarı attı. Deri ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp çoraplarını giyerek mutfığa gitti, şarabı, fazladan şarabı ve aldığı içkiyi boşalttı. Buzdolabının kapağını açtı, bir şişe vidalı Chablis ve bir kan torbası çıkardı ve cam yatıştırıcı şişelerinden birini kot pantolonunun arka cebine koydu. Alkolün her şeyi daha da kötüleştirdiğini biliyordu -endişesini, uykusuzluğunu, yaklaşan kıyamet duygusunu- ama Kesta, her şey nasıl görünürse görünsün, bunun kesinlikle dibe vurmak olmadığına kararlıydı. Bu gece iyi haberleri vardı. Koridora geri döndü.

"Merhaba yakışıklı. Bu akşam nasılsın?" diye sordu Tim'in kapısını ayağıyla arkasından iterek kapatırken. Saçma bir soruydu ama zaten herkes sormuyor muydu bunu, özellikle de tek meşru yanıtı kesinlikle berbat olabilecek insanlar, teşekkürler. Şarabını, şişeyi ve paketi komodinin üzerine boşaltırken, *gerçekten ne demek istediğimizi asla söylememek ne kadar da İngilizlere özgü bir şey*, diye düşündü. "Eve daha erken gelemediğim için üzgünüm," dedi Tim'in yatağının kenarına yaslanarak, "ama bil bakalım ne oldu?"

Altındaki yastığa gömülmemiş sarı gözleri, sanki gerçekten orada değilmiş gibi ona bakıyordu. Bazen o odaya girdiğinde homurdanıyordu, kelimeleri şekillendirmeye yönelik bir çaba. Bazen onun kendisini gördüğüne memnun olduğunu düşünüyordu. Ama bu gece değil. Kesta avucunun içiyle onun omzunu kavradı.

"Şafak Projesi'ne kabul edildim!" dedi. "Buna inanamıyorum. Sanırım Dudley bazı torpiller yapmış olabilir. Her neyse"-yüzüne doğru eğildi ve

"Demek ki umutlu olmak için bir nedenimiz var Tim. Sonunda seni tekrar iyileştirmek için gerçek bir ilerleme kaydedebileceğiz."

Tim pek umutlu görünmüyordu. Sırt üstü dönmeye çalışırken ciğerlerindeki hava tıslayarak dışarı çıktı, durdu, daha fazla dönemeyeceğine şaşırды, sonra şaşkınlıkla onu yerinde tutan kelepçeye baktı. İnledi, bileğini salladı, kendini kurtarmaya çalıştı. Başını kaldırıp tekrar Kesta'ya baktı, nöronlar bir anda ortaya çıkmıştı, içinde bir yerlerde belki de bu durumdan Kesta'nın sorumlu olduğunu fark etmişti. Her şeyi çözmeye, bu acımasız yapbozu oluşturan parçaları bir araya getirmeye çalışmasını izlemek onu her zaman üzmüştü.

"Sorun yok," diye yatıştırdı. "Bakalım seni biraz -daha iyi demeyeceğim- iyi hissettirebilecek miyiz? Ama daha az korkunç olmasını hedefleyelim."

Neredeyse on iki saattir Fare'de yalnızdı ve tepesinde asılı duran beyaz tavana bakmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu, sakinleştiricilere karşı toleransı her geçen hafta artıyordu. Kesta Tim'in kalıcı olarak uyuşmasını istemiyordu. Böylesinin daha iyi olduğunu deneyimleriyle öğrenmişti. Onu hiç sakinleştirmemeye karar verdiği bir gün, Tim'in üzerine kırmızı bir sis çökmüş ve ikisi arasında kanlı bir arbede yaşanmıştı: Kesta gardıroptan destek alıyor, Tim ise boşta kalan tek eliyle havayı yararak ona doğru koşuyor ve onu tekrar bayıltıyordu. İlaçları olmadan Tim, Kesta'nın kendi gözleriyle gördüğü yürüyen ölümlere benziyordu; kavgacı ve yırtıcı. Şırıngadaki hava kabarcıklarını tekmeleyerek çıkardı.

Kocasının olduğu yerde sadece bir boşluk vardı. İçine boşaltılan şırıngayı izliyor gibi görünüyordu. Nefes alıp vermesi neredeyse anında yavaşladı ve dizlerini göğsüne çekerek bir tarafına yattı. Her zaman bu şekilde, kabuklu bir karides gibi olabildiğince sıkı bir top halinde uyumuştı. Kesta onun soluk sarı saçlarını okşadı ve adam ondan uzaklaşmaya başlarken görmeyen gözlerine derin derin baktı.

"Benimle gurur duyuyor musun?" diye sordu ona, zincirli koluna nazikçe masaj yaparak yeni bir kanül takmak için uygun bir damar aradı. Kan torbasını çelik sehpaşına bağlayarak yerçekiminin en kötüsünü yapmasına izin verdi. "Sence orası, yani Şafak Projesi nasıl bir yer olacak?" Tim cevap vermedi, Ricker bile demedi ama Kesta cevap vermiş gibi devam etti, çünkü neredeyse yirmi yıl sonra

birlikte, hâlâ konuşabilseydi ona ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. "Söz veriyorum, olabildiğim kadar arkadaş canlısı olmaya çalışacağım ve insanları hemen kızdırmayacağım." Zamanlayıcıyı iki saate ayarlarken göz kırptı ve kırmızı hücrelerin plastik hortumdan koluna doğru süzülüşünü izlemek için arkasına yaslandı. "Yani, ya zaten tedavinin eşiğine gelmişlerse?" Kanı onun sistemine sokmak için elini sıktı. "Bu inanılmaz olurdu, değil mi? Birkaç hafta içinde seni 1 katına çıkarabiliriz." Kolunu çevirdiğinde daha önce görmediği bir kızarıklık fark etti. Kan nakline karşı bir direnç mi oluşturuyordu? Öyle olmamasını umuyordu. Endişelenecek başka bir şey olmadan da yapabilirdi.

"Bunlar acıtıyor mu?" diye sordu, cevap alamayacağını bile bile parmaklarıyla kızarıklıkların üzerini düzelterek. Adamın parmaklarını öpebilmek için eğildi, onu tüketen virüsün ardında bir yerlerde terk edilmiş, unutulmuş bir kokuyu içine çekti. "Açıktası, onlara senden hemen bahsedemem." Konuşurken adamın parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Ama doğru zaman geldiğinde bize yardım etmelerine izin vermeliyiz. Seni iyileştireceğiz Tim, bunu biliyorum. Söz veriyorum."

Bu çok samimi bir değiş tokuştu, kadının kanı onunkinin yerini alıyor, virüsü temizlemeye çalışıyordu. Hayata tutunmasını sağlıyordu. Ona baktığı üç ay boyunca, Kesta tıbbi malzemeleri güvence altına almak için iki yönlü bir yaklaşım kullanmıştı; laboratuvardaki stokların gizlice fazla sipariş edilmesi ve hırsızlık. Şimdiye kadar kimse fark etmemişti. Bu gece, lösemi kliniği denemesinden sonra bir grup enjekte edilebilir kemoterapi ilacı geride bırakılmıştı.

Kesta birkaç haftadır hemşire odasının etrafında dolanıyor, havadan sudan konuşmaya çalışıyor, şansının yaver gitmesini umuyor, bir yandan da ilaçların bulunduğu buzdolabının içindekilere göz gezdiriyordu. Bu gece ilk kez bir danışmanın, iki hemşirenin ve bir resepsiyon görevlisinin yanından kandırarak geçebilmiş ve eve ganimet getirebilmişti. Daha önce hiç bu kadar etkili bir şey çalmamıştı ama en kötüsü zaten gerçekleştiğine göre denemeye değer diye düşündü. Tim'in kalan azıcık sağlığını korumakla ve daha da kötüleşmesini engellemeye çalışmakla meşguldü. Ona bu yeni ilacı evde vererek büyük bir risk alıyordu, ama ihtimallerle barışmıştı. Kesta ilacın talimatlarla birlikte geldiğini görünce rahatladı.

Özel paketini boşaltırken "Bu biraz soğuk olacak," diye uyardı ve biraz ısıtmak için küçük cam şişeyi avuçlarının arasında oje sürer gibi ovuşturdu. Son zamanlarda her sevgi dolu jest yeni bir renge bürünmüştü. "Bu, virüsün vücudunuzda çoğalmasını durdurmaya yardımcı olabilir," diye açıkladı ona. "Araştırmalar birçok virüsün kemoterapiye yanıt verdiğini gösteriyor, bu yüzden denemeye değer. Öyle değil mi?" Kesta sıvıyı şişeden çıkardı ve yaygara koparmamak için hızlıca Tim'in midesine daldırdı. Tim hiçbir tepki göstermedi. Kesta kanı temizlemek için dairesel bir flasterle enjeksiyon bölgesine bastırdı. Hiçbir şey olmadı. Tekrar bastırdı, bu sefer biraz daha sertti, tırnağıyla yarayı kazıyordu. Sarı göz ona aynı şekilde bakıyordu ve yüzeyin çok altında bir yerde Tim yatıyordu

uyuyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah saat on beş buçukta Kesta boş yatak odasına bir fotoğraf getirdi ve Tim'in görebileceği şekilde komodinin üzerine dikkatle yerleştirdi. Belki hafızasında bir şeyleri tetikler, ona kim olduğunu hatırlatırdı. Belki o isteyken ona eşlik etmesine yardımcı olurdu. Eğer dönerse

Yatağın etrafında dönerken, sakinleştirici biraz azalırsa, onun yüzünün kendisine baktığını görebilecekti. O orada, onun yanında olacaktı, olamadığı zamanlarda bile. Çerçeveyi düzeltti, monitör ışıklarının parıltısından uzaklaştırdı. Tim'e asla itiraf etmese de bu fotoğraf onun gururu ve neşesiydi. Onu her zaman gülümsetirdi. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve bir gün bir arkadaşının nişanından eve dönerken takside unutulacak lacivert bir ceket giymişti. Siyah çay gibi saçları o zamanlar daha uzundu, neredeyse beline kadar geliyordu, kakülleri bir tarafa doğru savrulmuş ve kulağının arkasına sıkıştırılmıştı. Elbiseyi satın aldığını bile hatırlamıyordu. Fotoğrafta kendisine baktı ve onu en çok üzen şey, kendisine geri dönen dizginlenemez iyimserlikti. Ne olacağını bilmiyorlardı.

"Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu Tim'e. Vücudunu yatakta sağa sola oynattı, küçük efor sesleri çıkardı, *ah, ah, ah*, çarşafı doğru dönüp durdu, ama sonunda zorlanmaya başladı. Yastığa yaslandı ve gözlerini odanın içine dikti.

"Hatırlıyorum," dedi, "sanki dünmüş gibi-"

Ceketini yeniden ayarlayan öfkeli görünümlü adama giden yolu engellemek için vücudunu kullanıyordu. Onu elinden tutmuştu, aslında iki elini de, henüz sönmesini istemediği bir Rame gibi kendi elleriyle onunkini sarmıştı. Şimdi tuttuğu eller, kızın parmaklarını inatla jileden uzaklaştırmıştı, çözmesi gereken inatçı bir düğümdü bu.

"Bırakın beni!" Kesta kendini uzaklaştırarak bağırdı. Kızgındı. Adamın küstahlığına. Her iki adamın da. Bu yüzden üniversite barından uzak durmak gibi bir kuralı vardı. Bu kuralı çiğnediği gece olanlara bakın, tam bir katliam, yabancıların ellerinin kendi ellerini tutması, neredeyse ilk olacak 1. kavga. Kendini aldatılmış hissetti. Canınız istedi diye dokunabileceğiniz bir kadın değildi. Ona gösterecekti.

Toplayabildiği tüm güçle geriye doğru kıvrılarak kendini adamdan uzaklaştırdı ve topuklarını yere vurdu. Roor dökülen bira ve bilinmeyen meyve sularıyla kayganlaşmıştı ve ayakkabıları sürekli kayıyordu. Adamın ipine takılmıştı, sadece adamın her çekmeye çalıştığında daha da sıkılaştıran kavrayışıyla sabitlenmişti. Onu daha önce hiç görmemişti. Birdenbire karşısına çıkmış, onu bir tartışmadan çekip çıkarmış, kendine çekmişti ve şimdi burada, dans pistinde soluk soluğa dönüyordu.

"Bunu yapamam," dedi, saçları üzerlerindeki cafcacılı disko ışığında önce kıızıla, sonra maviye dönüyordu. Gözleri önce yeşil, sonra sarıydı, dişleri neon ışığında takma diş gibiydi.

"Bunu yapamam," diye alay etti, "çünkü bu adamın, pardon, adın neydi?"

"Mark."

"Ellerini bırakırsam Mark'ın annesinin onun yüzünü bir daha tanıyamayacağına dair bir his var içimde." Jileli Mark sarışının omzunun üzerinden ona bakıyordu, erkeklerin genellikle yaptığı gibi, isteseler de istemeseler de ilgileri için daha minnettar olması gereken ucubeye bakıyordu. Sarışın farklı düşünüyor gibiydi. Ona gülümsemekten kendini alamıyordu. Adam boyundan aşağı ona sırtıyordu ve kadın kendini gömülü bir hazine gibi hissediyordu; kazılmış, bulunmuş gibi.

Kesta diğer insanlarla pek ilgilenmezdi. Kesinlikle ilişkilerle de işi olmazdı. Normal bir gecede, bu adamı soğuk algınlığı gibi silkip atardı. Onu duraklatacak, geri çekilmeye zorlayacak keskin bir şey söylerdi. Bu gece, elleri hâlâ adamın ellerindeyken bir ilk bile yapamadı. Adamın onun alanını -sıkıntısını- hak olarak görmesi normalde onu kızdırırdı. Adam portakal, bergamot, tehlike ve özgürlük kokuyordu ve kendine söylediği tüm bu şeyler onu etkilemiyordu. Her zaman beyninin sağ tarafının tamamen gereksiz olduğunu düşünmüştü. Onu Reeting duyguları değil, eleştirel düşüncesi yönetiyordu.

İpeksi, bronz başparmakları, saatlerce para n ve diğer meraklı şeylere batırıldığı için ham olan parmak eklemlerini yatıştırdı.

"Tanrı aşkına, barda kim jile giyer ki?" dedi, her şeye rağmen sarışının jilesi olmadığını umarak. "Fulham'da değiliz."

"Biliyorum, doğru," diye cevap verdi, "ne salak ama."

"Tam bir otuzbirci." Bir kıkırdamayı bastırmaya çalıştı ve sesi eski bir gayda setinden çıkan hava gibi cızırdadı. "Her neyse, senin için ne fark eder ki?" dedi, deniz bacakları titriyordu, hayatlarında ilk kez onu serbest bırakma dürtüsüne direnmek zorunda kalmıştı. "Ben kendi savaşımı kendim veririm."

"Bunu görebiliyorum," dedi sarışın göz kırparak, "ama bu neden senin sorunun?" Bir eli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ipekten yapılmış parmaklarıyla kulağının arkasına sıkıştırdı, ağzı hala nefesini yanağında hissedebileceği kadar yakındı. Yüzünün yarısını kaplayan saçları tekrar istediği yere doğru itti ve adamın gülümsemesi genişledi.

"Çünkü eylem, eylemsizlikten daha olumludur. Öznel olarak konuşursak, yani-" Yanaklarının kızardığını, kalbinin küt küt attığını hissediyor, adamın hâlâ tuttuğu elinin, kendi elinin arasına girmiş olan parmaklarının, ona bu kadar yakinken, bir hayatla diğeri arasında gidip gelirken ne kadar şaşkın hissettiğini ortaya çıkarmasından endişe ediyordu.

"Şimdi mi?" diye sordu, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Her neyse, bıçaklarla aram çok iyidir," dedi, neden söylediğini bilmeden, Dersinin histolojik diseksiyon bölümü işe yaramaz bir *görünüm sergiliyordu* - bıçaklar *Tanrı aşkına, bunu neden söylemişti ki?!*- ve kendini hemen aptal gibi hissetti çünkü asla ama asla Rirtatious olmaya çalışmamıştı. Sarışının kaşları yukarı doğru kalktı. Alnı endişe çizgileriyle kırıştı ama kendinden geçmişti. Hava doğaüstü bir gerilimle göz kamaştırıyordu, ikisi de ışıklardan kör olmuştu. Adamın kolu kadının omuzlarına dolandı.

"Tanrım, buna ne anlam vereceğimi bile bilmiyorum," diye güldü ve sanki oraya aitmiş gibi onu kendi tarafına çekti. "Peki, ne yaptı bu Mark denen adam?"

"Arkadaşıma kaba davrandı."

"Hangi arkadaşına?"

"Şuradaki. Jess." Kesta, Jess'i barın diğer tarafına doğru işaret etmek için ikisini birden çevirdi.

Kesta'nın onun adına bu kadar kişisel davrandığını ve iki yüksek lisans öğrencisiyle içki içtiğini anlamıştı.

"Onun ahlakını sorguladığını söyleyebilir miyiz?" Kesta, hayatının geri kalanında olacak her şeyi biliyor gibi görünen gri gözlere baktı.

"Hem piç hem de otuzbirci." Sarışın Mark'a onaylamayan bir bakış attı ve Mark'ın jilesini biraz daha yaklaştırmasına neden oldu.

"Ve bu doğru değil," dedi Kesta. "Jess çok hoş biri. Yani, o Jess."

Barın ışıkları sonuna kadar açıldı. Yapış yapış Roor tüm dehşetiyle ortaya çıktı, ter içinde kalmış, makyajları akmış kadın ve erkekler görünmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

"Senin kadar güzel değil."

Kesta ve sarışın için ışık, ikisinin de saklanmak istemediği bir ihtişamla onları yıkadı. Birbirlerine sessizce bakıyorlardı, aralarındaki boşlukta kader ateşlenmişti.

"Hey, Mark," diye bağırdı sarışın, ceketinin cebinde bir şey arayıp bulduktan sonra Kesta'yı bir an bile bırakmadan Mark'a uzattı.

"Fotoğrafımızı çek."

Birlikte poz verdiler. Bu hem son hem de başlangıçtı. Her ikisi için de.

Mark fotoğraf makinesini geri verirken, "Peki hayatım boyunca neredeydin?" diye sordu. "Bekliyordum," dedi.

—

Kesta sol elinin parmaklarını Mark'ın kollarına geçirdi ve Mark'ın ciğerlerinin tekrar yukarı aşağı titrediğini hissetti.

"İşe gitmem gerekiyor, sevgilim. Seni bırakmak zorunda olduğum için üzgünüm."

Saçları ısırıldığından beri beyazlamıştı ve kafa derisine boş yere yapışmıştı. Ona fazladan bir doz sakinleştirici vermişti, Midazolam, zombiler için bile oldukça sertti, çünkü o akşam eve ne zaman döneceğinden emin olamıyordu.

Kesta yatağın en ucuna oturdu ve Tim'in elini kendisine doğru kaldırarak kolunu kucağına dayadı. İşaret parmağıyla Tim'in kararmış

Sanki onu bir cevaba götürecekmiş gibi damarlar. Benekli deriyi düzeltti ve her bir parmağını ve başparmağını okşadı, bu sırada biraz daha kilo verirse yakında alyansını çıkarmak zorunda kalabileceğini düşünüyordu. Tim onu kaybetmekten nefret ederdi. Eski bir kolyesini ya da bulabilirse bir kurdeleyi çıkarıp yüzüğünü yakınında tutmasını sağlayacak bir şekle sokmaya karar verdi.

"Hayatımda doğru yaptığım şeyin, sahip olmayı hiç beklemediğim bir şey olması ne kadar komik, değil mi?" dedi başparmağıyla ince altın şeridi tekrar tekrar çizerek. "Eskiden benim gibi biri için çalışmanın yeterli olacağını düşünürdüm. Ama sahip olduğumuz şey, kim olduğumun en iyi parçası Tim. Ve bundan vazgeçmeye hazır değilim, beni anlıyor musun? Bunu 1x yapacağım."

Saatlerce oturup onun nefes alışını dinleyebilirdi. Hâlâ orada bir yerdeydi ve kocası olarak kalmaya devam ediyordu, iyi ya da onların durumunda hayal edebileceğiniz en kötü şekilde.

Ama şimdi değil. Şafak Projesi'ndeki ilk sabahında geç kalmak olmazdı.

"Bana şans dile," dedi sürgüleri kapatırken.

Kesta kıyamet virolojisinin ön cephesinde çalışırken ne giyeceğini bilmiyordu, belki de kendini güçlendirmek ve zayıflıklarını korumak için bir tür zırh. Beyaz bir laboratuvar önlüğünün içinde yaşadığınızda, giysileriniz iç çamaşırsınız haline gelirdi ve birbirleriyle uyumlu oldukları sürece, moda vermek istediği tek şey buydu. Kendini, kot pantolonun içine soktuğu, botların içine soktuğu ve yıpranmış deri ceketinin içine soktuğu güvenli bir siyah Henley ile örttü. Temmuz ayında İngiltere'deyiz, Kasım ayında İngiltere için giyinmek tamamen ihtiyatlılıktı.

Wapping ona her zaman gece vakti soyulmuş gibi gelirdi. Thames Nehri'nin kokuşmuş kum kıyılarına doğru kayan yıkık dökük depoları ona karıştırılmış dolapları, kırılıp açılmış kapıları, parçalanmış rafları ve sonsuza dek suya gömülmüş içindekileri hatırlatırdı. Gözlerinizi kapatıp bu esrarlı sokaklarda derin derin nefes alırsanız, Londra'nın bu bölgesinin ticaret ve kurnazlıkla canlı olduğu zamanlardaki baharatların -tarçın, hindistan cevizi, kakule, vanilya, egzotik çaylar ve sarhoş edici romların- kokusunu hâlâ duyabilirdiniz. Yüzyıllar önce vaftiz edilmiş eski barlar, korsanlar ve cellatlar, devrimciler ve sarhoşlar için cin mekanları. Savaşlardan sağ çıkmışlardı ama

Virüs değil, bazıları hala derinlemesine temizlik için öfkeli kırmızı bantlarla, insanları uzak durmaları için uyaran işaretlerle kordon altına alınmıştı. Temizlik devam ediyordu. Hiç kimse Reş ve 11'den arta kalanların ağartılması ve hortumla yıkanmasının virüsün geri dönmesini engelleyeceğinden emin olamazdı ama yine de yapılması gereken en mantıklı şey bu gibi görünüyordu.

Kesta, Scandrett Sokağı mezarlığının yanından geçerken, ağaçlarla kaplı yeşil bir parsel, kimlikleri zamanla aşınmış meçhul mezar taşlarıyla dayanışma içindeydi ve durmak zorunda kaldı. Burası Tim'in ısırıldığı yerdı. Her gün oradan geçmek zorundaydı ve her seferinde kederden yapılmış bir duvara çarpmış gibi duruyordu. Bunu rasyonalize etmeye çalışmış, atlatmak için nefes almayı denemiş ama şimdiye kadar hiçbir şey işe yaramamıştı. O ve Tim, yaz öğleden sonraları uzun zamandır unutulmuş ölüleri anmak için yolun karşısındaki bardan mezarlığa içki götürürlerdi. Şimdi bu manzara onu pişmanlığa sürüklüyordu. Keşke o gün dışarı çıkmamış olsalardı. Keşke yolda yatan cesedi görmemiş gibi yapsalardı. Kesta, Jess'le birlikte en son haftalar önce o noktaya taşıdıkları ve mezarları koruyan metal parmaklıklara dayadıkları çardaklara dokunmak için eğildi. Körükler kahverengiydi ve mavi örtülerinin içinde mumyalanmışlardı. Kesta onları değiştirmeyi unutmamalıydı.

Aşağı Thames Caddesi'nde yukarı doğru tırmanan Kesta, uzaktan bir adamın yaklaştığını gördü. Siyah bir leke, bir kalem çizgisi, gittikçe büyüyerek bir şapka, garip bir yürüyüş, bir baston seçebildiği kadar büyüdü. Onu gören adam ona bağırmaya başladı.

"Merhaba, merhaba!" diye bağırdı ona yaklaşırken, mümkün olduğunca kaldırımın diğer tarafına geçerek. "Sen... sende bir sorun mu var?" Kaldırımında yalpalayarak ilerledi ve boş bisiklet yoluna girdi, iki kolunu havaya kaldırabildiği kadar kaldırdı, bastonunu kullandı, desteklenmeyen bacakları üzerinde dengesini korumaya çalıştı.

"Bir şeyiniz yok. Bana bulaşmadı," diye cevap verdi Kesta, kollarını zarif bir insan edasıyla gökyüzüne doğru kaldırarak.

"Gördüğünüz gibi daha ikinci günüm. Doktora gitmem gerek."

"Üç aydır kimseye hastalık bulaşmadı. Randevuna yetişmen sorun olmaz."

"Sana söylediklerine asla inanma," dedi sertçe. "Size doğruyu söyleyeceklerine asla güvenmeyin." Kesta onu tamamen güvende olduğuna dair rahatlatmak için bir dürtü hissetti

zarar görmesini engelledi. Ama sonra yaşlı adamın *onlar* derken özellikle *onu* kastetmiş olabileceğini fark etti. Muhtemelen salgından beri karşılaştığı elle tutulur bir tehlide en yakın şey oydu. Onun geçmesine izin vermek için geri çekildi.

"Yalan söylüyorlar. Dikkatli ol!" dedi, elindeki sopayı havaya saplayarak. Haklıydı. İnsanlar yalan söylüyordu. O herkese yalan söylüyordu.

O Ludgate Circus'a ve Fleet Caddesi'ne doğru yürürken üç kişi daha benzer bir pandomim sergiliyordu. Her biri ona uzaktan güvensizce bakıyor, ancak görebilecekleri ve koklayabilecekleri kadar yaklaştığında rahatlıyorlardı. Garip bir şekilde, tamamen terk edilmiş bir Londra, Kesta'nın içine sinmişti. Acınacak kadar kalabalık olduğunu görmek, geride kalanların boş gözlerindeki korkuyu görmek yalnızlığını daha da derinleştiriyordu. Nedense bu daha kötüydü.

Strand'a yaklaştığında, Dudley'nin St Clement Danes kilisesinin dışında köşede beklediğini gördü. Yüzü ifadesizlikten harap olmuş, günün ilerleyen saatlerinde yapacağı bir konuşmanın provasını yapıyordu. İki paket servis bardağını eski moda bir boksör gibi açıyordu. Belli ki en az onun kadar gergindi.

"Sıçarım böyle işe," dedi ve bardaklardan birini ona uzattı.

Birlikte Strand metro istasyonuna doğru yürüdüler. Kesta üniversiteye ya da Covent Garden'da Tim'le buluşmaya giderken bu kapının önünden binlerce kez geçmiş olabileceğini fark etti. Eski püskü, kırmızı ve paslanmış gibi görünen uğursuz bir demir ızgaraya sahipti. İstasyon 1990'ların başında terk edilmiş, eskiyen asansörlerinin yenilenemeyecek kadar pahalı olduğu düşünülmüştü. Dudley demir ızgarayla boğuşmaya başlamıştı ki, demir parmaklıkların ve tuğlaların ardına gizlenmiş bir ses beklemelerini söyledi.

Izgara otomatik olarak gıcırdayarak açılırken Dudley elindeki içkiden kalanları mokasenlerinin üzerine bıraktı. Beyaz önlüklü, kır saçlı bir kadın diğer tarafta belirdi.

"Çabuk ol," diye tükürdü kadın, kendini tanıtmadan döndü. Hareket sensörleri bir aydınlatmayı tetiklemeden önce, ızgara arkalarından kapandığında üçü de karanlığın içine girdi. Boş kahverengi bir alan. Muhtemelen kurşun içeren boya duvarlardan soyuluyordu. Kadın onlara baktı. Gülümsemedi. Boynuna astığı kordonu kullanarak başka bir kapıyı açtı. Başka bir

yeniden boyanmış ama kaba saba bir oda, sivil bir gülümsemeye sahip bir güvenlik görevlisi, bir taşıma bandı ve bir X-ray cihazı. Ve bir silah. Büyük bir tane.

"Günaydın," dedi güvenlik görevlisi, Kesta'nın çantasının tarayıcıdan zararsızca geçişini izlerken.

"Günaydın," diye cevap verdi Kesta, vicdan azabının X-ray cihazında ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ederek.

Kadın kordonunu ikinci kez salladı ve Kesta onu takip ederek başka bir beyaz boşluğa girip ışıktan kör olunca nefesi kesildi.

Yeraltı istasyonu neredeyse tamamen ilerlemeye yenik düşmüş, son teknoloji tıbbi araştırma kaplamasının ardında mumyalanmıştı. İnsanlıktan yoksun, otomatikleştirilmiş, yenilenme ve onarım esnekliğine sahip kabus gibi bir manzaraydı. Mumyalanabilecek her yüzey kör edici bir parlaklığa kavuşturulmuştu, buz beyazı antiseptik çelikle kesilmişti ve şerit ışıklar her hareketinizi takip ediyordu. Renk kodlu çizgiler bel hizasında ve Roor'un kenarlarında duvarlara bulaşmış, bilmeyenleri laboratuvarlar, depolar, buzluklar, dondurucular ve muhtemelen bir yerlerde bir kantin labirentine götürüyordu, ancak Kesta burayı asla bulamayacaktı, sadece dinlenme odası vardı. Londra'nın merkezinin yüzeyinin altında yer alan bu laboratuvar günlük yaşamdan koparılmıştı. Kat kat koruyucu giysilerin ardına gizlenmiş işçiler, ağartılmış koridorlarda astronotlar gibi hantal hantal ilerliyordu.

Beyazlı kadını takip ederek dünyanın merkezine doğru alçalırlarken, tehlikeli madde giysisi içinde boğulmuş bir lğure, alüminyum bir kafesin içinde çılgılık atan bir maymunu iterek ağır çekimde yanlarından geçti. Etraflarındaki havaya yayılan amonyak, Kesta'nın derisinin altına, gözlerine ve ağzına giriyor, geçişini engelleyen hermetik giysinin içine doğru ilerliyordu. Kesta kazağının yakasıyla ağzını kapattı. Şafak Projesi hakkında ne hayal etmiş olursa olsun, bu kadarını düşünmemişti.

Kadın Kesta ve Dudley'i ortak bir soyunma odasına götürdü. Eşyalarını kendilerine önceden tahsis edilmiş sarı dolaplara koymalarını ve içeride buldukları beyaz önlük ve hacimli beyaz pantolonu giymelerini söyledi. Naylon haleler saçlarını ve kulaklarını boğacaktı. Elleri mavi lastik eldivenlerin içine sıkıştırılacaktı. Ayaklarında çirkin, uyumlu sentetik takunyalar. Ağız ve burnu kapatmak için tıbbi sınıf bir maske, gözleri kapatmak için tasarlanmış plastik bir siperlik.

asit spreylerinden korumak için. Ceketini ve botlarını çıkarıp limon dolabına yerleştirirken, Kesta odanın uzak ucunda hâlâ dumanı tüten duşları fark etti. On saatlik bir vardiyadan sonra gevşemek için kaçınılmaz arınma.

"Bunlar standart geçiş için," diye bağırdı kadın, koruyucu teçhizatlarını kastederek. "Seviye birden üçe kadar. Dördüncü seviye için Dr. Caring, yani siz, amirinizden tehlikeli madde isteyin. Onlar eksi üçüncü seviyedeler. Eğer anahtar kartınız kapıyı açmazsa, giriş izniniz yok demektir." Kadın her birine uzun sarı bir kayışa bağlı banka kartı büyüklüğünde plastik bir dikdörtgen fırlattı.

"Amirimiz kim?" Dudley elindeki kartı hemen Roor'un üzerine bırakarak sordu.

Kadın, "Burada sigara içemeyeceğinizi söylemeye gerek yok, ama birileri bir kez denedi ve sonunda tüberküloz oldular," dedi ve gitti. Dudley Kesta'ya baktı, gözleri petri kapları kadar genişti.

"İyi tüyo," dedi, "bulaşıcı bakterilerin yanında sigara içmeyin. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Böyle bir içgörüyle şimdiye kadar bir tedavi bulmuşlardır sanırsın," dedi Kesta, ıslak bir osuruk sesiyle ayaklarını takunyaların içine kaydırarak. "Oh iyi, iki kötü palyaço gibi görünüyoruz," dedi, kenarsız lavaboların üzerindeki aynadaki yansımalarına hayranlıkla bakarak. Dolabını Tim'in altı haneli doğum tarihiyle sabitledi ve kordonu boynuna astı.

"Partiye hoş geldiniz," diye bağırdı arkasından yeni bir ses.

Kesta döndüğünde, koruyucu önlüğünün büzülmüş kapüşonunu geri iterek siperliğini kaldıran bir adam gördü. Kül sarısı saçları başının üzerinde dalgalanıyordu.

"Ben Profesör Lundeen. Takım Lideri, Patojen İnaktivasyonu. Siz de Shelley ve Caring olmalısınız." Onlara söyledi, sormadı.

Kesta kadar kısa boyluydu ve amiriyle bu şekilde göz göze gelmek ürkütücüydü. Adam Kesta'nın çözemediği ve hemen güvenmediği bir şiddetle sırtıyordu. Mavi eldivenli bir el ona doğru uzandı ve Kesta biraz tereddüt ederek elini tuttu. Adamın tutuşu 1rm'ydi ve titremesi durmak bilmiyordu.

Lastik eldivenleri takarken elini sıkmak, bir hindinin kık boşluğundaki plastik bir torbanın içindeki sakatat olmak gibiydi. Kesta kemiklerinin çarpıştığını hissedebiliyordu.

"Oldukça, evet, merhaba, ben Dudley ve bu da Kesta." Şimdi bu rekabetçi karşılama görevlisi tarafından kolunun yuvasından çıkarılma sırası Dudley'deydi. Kesta, Lundeen'in hareketli tanıtımıyla tanıştığı insanların enerjisini dışarı pompaladığını, yaşam güçlerini silkeleyip kendine çektiğini hayal etti. Belki de hayata parazit bir ikiz olarak başlamıştı? Anne karnında kendi kardeşini yemiş bir adamın, bunu yapabilecek küçük bir embriyonun görünüşüne sahipti.

"Sadece soyadları. Teşekkürler. Her şeyi temiz tutuyor," dedi ve Dudley'nin koluna öyle sert bir tokat attı ki Dudley geriye doğru yalpaladı ve Kesta'nın takunyasının üzerinde durdu. "Benimle gel."

Lundeen soyunma odasından çıkarken Kesta ve Dudley de şaşkınlıkla onu takip etti. Sanki kalçalarında teşhis edilmemiş bir displazi varmış gibi yürümeye başlayan bir çocuk gibi paytak paytak yürüyor, minik kolları vizör ve kapüşonu yeniden giymek için mücadele ediyordu. Kesta eski hastane çalışma kartındaki fotoğrafı görmek için kordonunu vizörünün önüne kaldırdı. Ters çevrilmiş olsa bile sadece soyadını ve K harfini okuyabiliyordu. Altında bir barkod, rakamlar ve sembollerden oluşan bir şifre vardı. Lundeen onları önce kırmızı, sonra yeşil çizgili bir koridora götürdü. Yanlarından geçtikleri bir avuç insan basınçlı giysiler içinde, sürünme hızıyla ilerliyordu; herkes giysileri ve gizlilik ihtiyacıyla birbirinden kopuk ve mahkûmdu.

"Burada bir bilgi balonunun içindeyiz," dedi Lundeen, maskesi ve vizörüyle büyük bir çift kapının yanında duraklayarak. "Dışarı sızmasını istemediğimiz sadece hastalık değil, spekülasyonlar da var. Şafak Projesi'nde çalıştığını kimseye söylemeyeceksin, beni anlıyor musun? Hiç kimseye. Tıbbi araştırma şeytani bir iştir. O lanet zombiler için bir tedavi bulacak biri varsa, o da biziz."

Kordonunu kullanarak onları kavernöz beyaz bir odaya geçirdi. Araştırmacılar, çoğu insansız olsa da, sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen göz kamaştırıcı çelik masalar boyunca dizilmiş devasa elektron mikroskoplarına bakıyorlardı. Doğal sesler yoktu, konuşma yoktu, sadece makinelerin sabit uğultusu ve tıkırtısı ve lateksin insan yapımı gıcırtısı vardı. Yüzü olmayan gözlükler geldiklerinde onlara baktı, sonra hemen ve itaatkâr bir şekilde yaptıkları işe geri döndüler.

Laboratuvar, Strand'ın yarım mil kadar altında, doğuya giden platformun olduğu yerde bulunuyordu. Lundeen, Kesta ve Dudley'e, imzalarını bekleyen kalın evrak tomarlarının bulunduğu yerlerini gösterdi. Lundeen bir meslektaşıyla görüşmek üzere onları bir süreliğine yalnız bıraktı ve Kesta uzun süredir ölü olan hastalıkların listesini taradı; külleme hastalığı, çiçek hastalığı, iş sırasında ele alması gerekebilecek örnekler. Perkütan yaralanmaların ağır sonuçlarını, tehlikeli maddeleri yutmanın tehlikelerini, mukoza zarının patojenlere maruz kalma tehdidini gözden geçirdi. Güven tazelemek için Dudley'ye baktı ama onun ekteki sözleşmeyi çoktan yazdırıp imzaladığını gördü.

"Gördün mü çiçek hastalığı varmış?" diye fısıldadı, heyecanını zor zapt ediyordu.

"Burada sadece en seksi hastalıklar var," dedi nefesinin altından, "yine de aslında ne üzerinde çalıştığımızı bilmek güzel olurdu, çünkü bunu tartışmamak için bir gizlilik anlaşması imzalamak zorundayız."

"Depomuzdaki doku lamalarını gözden geçireceksiniz," dedi Lundeen, aniden tam arkasından. Konuşurken vizöründen yoğunlaşma damlıyordu. "İncelememiz gereken binlerce örnek var. Buradasınız çünkü taze gözlere ve ekstra ellere ihtiyacımız var. İnanılmaz derecede kült olduğu kanıtlandı..." Laboratuvarın uzak ucunda şiddetli bir şekilde hapşırان bir adam yüzünden dikkati dağıldı. Herkes durdu.

"Kan var mı?" diye bağırdı Lundeen, adamın önce vizörünü, sonra yüz maskesini çıkarıp incelemesini, önce vizörünü, sonra yüz maskesini yerine takmasını ve en sonunda başını sallamasını izleyip bekledi. "Güzel. Nerede kalmıştım? Oh evet, insanları tut. Bu iş korkaklara göre değil. İnsanlar bırakıp duruyor. Ordu tarafından getirilen cesetlerden doku örnekleri almaya devam ediyoruz. Bunların arasında örüntüler, hücresel yapılarda şekiller, zombi örneklerimizde bulunanlarla sahadaki diğer virüsler arasındaki benzerlikleri arayacaksınız."

"Yani, henüz ne olduğunu bilmiyor musun?" Kesta sordu. "Hayır."

"Ya da nereden geldiğini?"

"Hayır."

"Doğal olarak oluşan bir ya da daha fazla virüsün melezleşmesi mi?"

"Olabilir, evet."

"Yeni bir patojen oluşturmak için birlikte mutasyona uğrayan virüsler mi?"

"Belki-"

"İnsan yapımı olduğunu düşünmüyorsun o zaman?" Dudley araya girdi. "Bunu henüz göz ardı etmedik."

"Özür dilerim," dedi Kesta, "ama üç aydır tam olarak ne yapıyordunuz?"

"Shelley, bu insanlık tarihindeki en öldürücü virüs. Sadece güvenlik izinlerinin ve Proje'ye katılan yeni tarayıcıların evrak işlerinin halledilmesi bile haftalar alıyor." Küçük eldivenlerini birbirine kenetledi, kasları yeni bir yuvaya salyalarını akıtan bir fare köpeği gibi gerildi. "Yani, herhangi bir manyağı işe alma riskini göze alamayız, değil mi?!" Aşırı derecede güldü, kahkahası makinelerin tıngırtısı, ışıkların vızıltısı ve yeraltı havalandırmasıyla melezleşti. Kesta tüm laboratuvarın onunla birlikte ürperdiğini hissetti. Sonra Lundeen aniden durdu ve ona doğru eğildi.

"Sen bir manyak değilsin, değil mi Shelley?" diye fısıldadı, göz göze geldiklerinde. Adamın, tam karşısında durduğu halde, onu tam olarak bulamıyormuş gibi hafifçe kıpırdadığını fark etti.

"Demir gibi sağlamım," dedi ama içinden, *Hasta iyi huylu esansiyel blefarospazm belirtileri gösteriyor*, diye düşündü. Şafak Projesi'nde çalışmanın stresinin Lundeen'i gerçekten seğirtir hale getirip getirmediğini merak etti.

"Şimdiye kadar dondurucuda bulunan enfekte olmuşları kataloglamaya odaklandık," diye devam etti, el kol hareketleri yapıyordu, sanki birisi küçük mavi ve beyaz balonlardan oyuncak bir köpek yapmaya çalışıyormuş gibi takım elbisesi gıcırdıyordu. "Binlercesi var, bu yüzden çok uzun zaman alıyor. Hepsinin kimliklerini tespit etmeli ve tıbbi geçmişlerine ulaşmalıyız. Salgının doğası ve birçoğunun bize ulaştığı durum göz önüne alındığında-"

"Durumları mı?" dedi Dudley.

"Evet, bazıları biraz çorbamsı."

Kesta'nın karşısındaki mikroskopta oturan yaşlı bir kadın, "Bu biraz Noel yemeğinde bir sürü insan ağırladıktan sonra mutfağınıza bakıp tüm artıkları anlamlandırmaya çalışmaya benziyor," dedi.

Lundeen başıyla onayladı. "Bu arada bu Cooke."

Cooke, "Bildiğiniz gibi yeni ilaçların klinik denemeleri yıllar alabiliyor," dedi. "Tıp fakültesine sadece kalp zarında bulunan tek bir proteinin işleyişi konusunda uzmanlaşmış bir adamla birlikte gittim. Tüm kariyeri boyunca başka hiçbir şey üzerinde çalışmadığı için geçen yıl emekli oldu. Yetmiş-on beş yaşındaydı."

Mikroskoptan uzaklaştı ve bir eli kalçasında, laboratuvar önlüğünün altında bir yerde saklı mücevherleri tıkırdatarak durdu. "Araştırma zaman alır, hatta onlarca yıl. Deneme yanılma, kalp kırıklığı ve hayal kırıklıklarıyla dolu uzun ve yıpratıcı bir süreç. Bizden ise," dedi Lundeen'e dik dik bakarak, "eski meslektaşımın sabah kontakt lenslerini takması için geçecek sürede yepyeni, son derece bulaşıcı, insanların birbirini ısırmasına neden olan, kesinlikle ölümcül bir virüse çare bulmamız bekleniyor."

"Cooke'un burada söylemeye çalıştığı şey," dedi Lundeen, "araştırmamızın herhangi bir şeyi dışlamak için çok erken bir aşamada olduğudur. Bu tür bir virüs üretme kapasitesine sahip uluslararası laboratuvarların hiçbiri güvenlik protokolünde bir ihlal olduğunu bildirmedi. Kimse *bir sızıntı* olduğunu kabul etmedi. Korkarım ki körlemesine çalışıyoruz."

"Çalışan bir hipoteziniz olmalı, değil mi?" Kesta onu sıkıştırdı. "Bunun bir arenavirüs olduğunu düşünüyoruz ama daha önce gördüğümüz bir şey değil."

"Antijenik değişimi belirleyemediniz mi?"

"Shelley," diye bağırdı sabrı tükenerek, "sana sahip olmadığım bir bilgiyi veremem. Burada yakalamaya çalışıyoruz, elimizden geldiğince hızlı çalışıyoruz, ancak durduğumuz yerden ve sınırlı bir kadroyla. Mucizeler bir gecede gerçekleşmez, biliyor musunuz? Mucizeler zaman ve emek ister. Ve para. Şimdi izin verirseniz, Sağlık Bakanlığı'na bütçemizi gerekçelendirmeye gitmeliyim. Caring, benimle gel lütfen. Seninle konuşmak istediğim daha *uzmanlık* gerektiren bir konu var."

İki adam yürürken Cooke, "Lundeen'i görmezden gel," diye fısıldadı. Saatlerdir mikroskop başında kambur durduğu belli olan omuzlarını duyulabilir bir çıtırtıyla döndürüyordu. "Büyük bir Tanrı kompleksi var. Ve o devasa bir..."

"Pislik mi?" dedi Kesta.

"Bürokrat diyecektim ama bu da yeterince yakın." İstasyonun Kesta'nın tarafına doğru hantalca ilerledi ve poposunu tezgâha dayadı. "Nereden geliyorsun?"

" niversite Hastanesi."

Cooke, "Seksenli yıllarda oradaydım," dedi. "Marsden'de, Royal Free'de bulundum. Her yerde." Kariyerini anımsarken takunyasını Roor'un üzerinde tekmeliyordu. Kesta'dan çok daha yaşıldı, annesi olacak yaşıydı ama küçük bir kuşun yüz ifadesine ve tavırlarına sahipti. Kesta'nın o güne kadar gördüğü en mavi gözlere sahipti, mavi pudrayla çevriliydi ve kirpikleri örümcek bacağı gibiydi.

"Peki ya bundan önce?" Kesta, Tim'in ona verdiğini hayal ettiği öğüdü hatırlayarak sordu. İnsanlara kendileri hakkında sorular sor; bu onları rahatlatır. Cooke'un gözleri muzip e parladı.

"Bundan önce emekli olmuğtum," dedi gururlu bir ifadeyle, o da çok iyi biliyordu ki, bir bakkalın avlusu için yeterince yağlı görünmüyordu. "Neredeyse yetmiş yaşındayım. Beni naftalinden çıkardılar. İşte bu kadar  aresizler!"

Kesta'nın ifadesindeki bir şey Cooke'u kızdırmış olmalıydı, ama niyeti bu değildi. İnce sarı kaşları aralarında keskin on bir çizgi oluşturdu.

" z r dilerim," dedi Cooke. " aresiz bir seçim olduğunu ima etmek istememiştim."

Kesta, "Genelde ben ayağımı sokarım," dedi, "ya da kocam bana öyle söyler. Bana söyledi. Yardım etmek için emeklilikten ayrılmam gerçekten takdire şayan. Ben her zaman servisin bizi çok erken emekli ettiğini düşünmüşümdür zaten."

Cooke başını sallayarak, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. "Zamanında gözden ge irmediğim hiçbir şey slayta koymaya değmez. Yine de, burada gerçekten dikkate alınması gerektiğini düşündüğüm materyaller eksik."

"Mesela?"

"Hayvan patojenleri," diye açıkladı Cooke, "hayvanlarda olup da henüz insanlara geçmemiş olan şeyler. Zombi lapasını karıştırmayan bizler, aklınıza gelebilecek her arenavir s  incelemek için haftalar harcadık, ama hepsinin insanlarda emsalleri vardı. Birçoğunun kökü kazındı,  i ek hastalığı gibi. Peki, bunun anlamı ne? Bu yeni bir virüs olmalı, değil mi?"

Bu fikir korkunç olsa da Kesta aynı fikirdeydi.

"Yani, sanırım Kuzey Kutbu'nda bir yerlerde eriyen bir buzuldan kaçan tarih öncesi bir virüs olabilir, ama Hammersmith'e nasıl geldi? Ve bazı insanlar hala bunun bir biyolojik silah olduğunu düşünüyor."

"Ciddi misin?" dedi Kesta.

"Biliyorum, bu kraker, tam bir bilim adamı işi. Bu yüzden Lundeen sürekli İçişleri ve Savunma Bakanlığı'nda. Onlara bunun insan yapımı olmadığına dair klinik görüşümüzün devam ettiğini söylemek için. Bunu ilk alan adamın, Paul, adı her neyse, Hasta Sıfır, Ruslar tarafından Londra'yı yok etmek ve İngiltere'nin istikrarını bozmak için gönderildiğini düşünüyorlardı."

Baştan aşağı Evil Incorporated için çalışıyormuş gibi giyinmiş, o yeraltı laboratuvarında duran Kesta, bu teorinin kulağa o kadar da uçuk gelmediğini düşündü.

"Zombilerle herhangi bir temasınız oldu mu?"

Cooke, "Aslında sadece bir kez," diye geveledi ve Kesta virüse sahada bu kadar az maruz kalmanın onu rahatlattığını mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrattığını tam olarak anlayamadı. "Süpermarketteydim. İçeri girdiğini görmedim. Güvenlik görevlisini köprücük kemiğinden ısırıldığını ve ardından dondurulmuş gıda reyonundaki müşterilerin arasından geçtiğini gördüm."

"Sen ne yaptın?"

"İzledim," dedi Kesta'ya bir adım daha yaklaşarak. "Kulağa korkunç geliyor, değil mi? Ama gerçekten işin mekaniğine bakmak istedim. Isırma gücü olağanüstüydü. Kemiğin kırıldığını duydum. Adam bir kez dişlerini geçirdi mi, muhafız -ki iri yarı bir adamdı- kıpırdıyamıyordu bile. Bir ısırık ve hepsi bu. Sonra gitti, bir başkasını kovaladı. Sen?"

Kesta, Cooke'a Tim'in nasıl enfekte olduğunu henüz anlatmamaya karar verdi. "Birkaç kez. Hatta bir keresinde hastanedeyken."

"Hiç öldürmek zorunda kaldınız mı?"

"Yani, sanırım yaptım, evet. Her zaman dışarıda takılmadım."

"Zombilerle ilgili sorun da bu zaten, değil mi?" Cooke, yarı saydam slaytlardan oluşan bir kutuyu kapatmak için iş istasyonunun diğer tarafına çekilirken şöyle dedi. "Öldüklerinden asla emin olamıyorsunuz..." Boğazına doğru bir kesme hareketi yaptı. "Gerçekten, onları dönüşmeden önce öldürmelisin, ki eğer düşünürsen, şey..."

"Cinayet mi?"

"Cinayet, kesinlikle, ama sonunda bir sürü beladan kurtarıyor, değil mi?"

Kesta konuyu değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdi.

"Peki, bugün ne üzerinde çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Cooke, "Bunlar akciğerin enine kesitleri," dedi. "Zamanımın çoğunu virüsün enfekte olmuş kişilerin vücudundaki organları nasıl değiştirdiğine bakarak geçiriyorum." Slayt kutusuna hafifçe vurdu. "Son iki günümü, bu kadar çok inRammasyon varken nasıl nefes alabildiklerini kendime sorarak geçirdim. Alveol duvarları paramparça olmuş."

"Ne yapabilirim ki?"

"Bir kova içinde üzerinde adın yazan bir karaciğerim var."

ALTINCI BÖLÜM

Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca Tim hastane laboratuvarına sadece birkaç kez, işten sonra onunla buluşmak için gelmişti. Genellikle dışarıda, yetersiz küçüklükteki stadın otoparkında ya da A&E'nin girişindeki yolda beklerdi. Kimyasal kokusundan nefret ediyordu ve hastaların çırpınışlarını görmeye dayanamıyordu,

Koğuşlar boyunca damlalar sürüklüyor, kurnaz sigaralar içiyor ve yavaş yavaş ölüyordu. Hastanelerin kendisini mide bulandırıcı ve savunmasız hissettirdiğini, sanki sürgülü kapılar sonsuza dek kapanacakmış ve bir kez kabul edildikten sonra asla ayrılmasına izin verilmeyecekmiş gibi hissettiğini söyledi.

"Sağlık hizmetini Hotel California ile karıştırıyorsun," demişti.

"Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum," diye cevap verdi, yüzünü ellerinin arasına aldı, dökülen saçlarını kulağının arkasına doğru düzeltti ama o hemen tekrar geriye itti. "Etrafında ölüm varken çalışmayı ve pozitif ve normal kalmayı nasıl başarıyorsun?"

"Çünkü ben öyle görmüyorum," demişti o zaman, bir yanı onu ikna edemeyeceğini bilse de. Bu genel olarak insanların ikna olabileceği bir şey değildi, bu sadece işle ilgili kendiniz deneyimlemeniz gereken bir gerçektir. "Etrafım yaşayanlarla çevrili. İnsanları hayatta tutuyorum, ölmelerini izlemiyorum. Benim işim bununla ilgili. Hayat."

"Morgun üstünde üç Roors mu var?"

"Evet, insanların oraya düşme sürecini durdurmaya çalışıyorum."

Çoğu çiftin yaptığı gibi, en azından ilişkilerinin başlangıcında Tim'le çalışmalarını paylaşmaya çalışmıştı. Tim onun hakkında her şeyi bilmek isterken, o da Tim'in her santimini bilmek istiyordu. Ancak zaman geçtikçe, aralarına neyin gizli tutulması gerektiğini belirleyen görünmez çizgiler çekildi. Kesta içten içe reklamcılık işinin anlamsız olduğunu ve müşterilerinin

kaprisli megalomanlardı. Laboratuvarında hazırladığı slaytların aslında dışavurumcu sanat eserleri olduğunu ve gerçek insanların kanından yapılmadığını hayal etmekten hoşlanıyordu.

"Sihirli göz resimlerinden birine bakmak gibi," demişti elektron mikroskopunu ilk kez denerken, gördüğü canlı karalamalar karşısında gözleri kamaşmıştı. "Anlamlı bir şey göremeden kör olurdum."

"Çünkü çok fazla bakıyorsun," demişti ona, onu rahatlatmak için elini tutarak. "Bakmayı bırak, o zaman tam önünde belirecektir."

"Senin yaptığın gibi mi yani?"

"Çok duygusal bir aptalsın," dedi ve onu öptü.

—

Karaciğer koyu kahverengiydi. Patlamaya hazır görünüyordu, yüzeyinde ince sarı dallar uzanıyordu. Kesta, üzerinde çalışabileceği organın tamamıyla çekirdek biyopsisi yapabilir, böylece inceleyebileceği bol miktarda materyal elde edebilirdi. Sağlam, yaylı bir iğne kullanarak doku silindirlerini çekip kitleyi deldikten sonra tekrar emerek çıkardı.

Bir keresinde Tim'e "Kurabiye kalıbı gibi," demişti, "tek farkı hamurun bir insan olması."

Daha sonra kendisine seçenek sunmak için birkaç silindir çıkardı ve bunları özel kasetlerde sakladı. Bu örnekleri korumak ve sertleştirmek için kimyasal bir çözelti içinde 1 katına çıkarması gerekecekti, böylece onları sonsuza kadar tekrar ziyaret edebilecek, gerektiğinde tekrar tekrar kesebilecekti. Hassasiyetle çalışıyordu. Şimdi yapacağı hassas bir dokunuşun karşılığını daha sonra mikroskopta alacaktı. Kesta histolojiyi, biyolojik dokunun mikroskobik incelemesini ve onun ortağı olan histopatolojiyi, yani hastalıklı dokuları araştıran dedektifliği seviyordu. Şüphelinin tanımlanması, bu durumda dokudaki anormalliklerin virüsün neden olduğu ya da virüs enfeksiyonundan kaynaklandığı. Kesta biyolojik ipuçlarını arıyordu.

Daha sonra, karaciğer örneğini bir dizi etanol banyosunda bekletmesi gerekiyordu; her banyo, örnek tamamen susuz kalana kadar daha konsantre hale getiriliyordu. Daha sonra, dokuyu para n balmumuna gömmeden önce temizleyici bir madde olan ksilen uygulandı, bu da kesit alma adı verilen bir işlemle dokuyu sashimi gibi ince şeritler halinde kesmesini sağladı. Tüm bunların sonunda geriye kalan şey

Kırılmamış biyolojik kodun küçük bir zerresi, deşifre edilmek için yalvaran gri bir leke. Boyama burada devreye giriyordu, histokimyanın saf büyü ve Kesta'nın kimyasal gökkuşağının tüm renklerini -hematoksilin mavisi, eozin pembesi, TPG3'ün soğuk kahverengisi- kullanarak kodu ilgi çekici renk noktalarına ayırdığı, normal ve anormal arasında ayırım yapmasına, oraya ait olmayan parlak şekilleri aramasına ve her şeyi teknik renklerle anlamlandırmasına olanak tanıdığı yeri.

Sonraki iki ay boyunca kesip biçti ve depoda tutulan dokuları inceledi. Ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Çoğunlukla bağımsız çalışıyor, bazen Cooke'la birlikte laboratuvarı robot gibi hareket ediyor, temizliyor, siliyor, dilimliyor, doğrular, parlak sedefli ışığa bakıyor, o ilkel koruyucuları soluyor, her zaman dikkatli çalışıyor, yeraltındaki kalıntıları özenle eliyor, Şafak Projesi'nin dünyası, üzerindeki gerçek dünyayla birlikte var oluyordu. Bütün gün mikroskoba bakmak Kesta'ya başka bir dünyaya ait bir bakış açısı kazandırıyor. Etrafındaki laboratuvar, içindeki insanlar, gelip gidenlerin genel kalabalığı, el arabalarının ve lateks giysilerin gıcirtısı, otomatik kapıların yavaş gıcirtısı bir bulanıklık olarak kaldı, içinde asılı olduğu ama tam olarak canlı olmadığı kalın bir muhallebi.

Öğle yemeği ya da Cooke'la kahve içmek için ara verir ve mikroskopta gördükleri ama henüz anlayamadıkları şeyler hakkında kısık sesle konuşturlardı.

"Hiç de beklediğim gibi değil," diye fısıldadı Kesta, bir sabah tahlil makinesinin başına toplandıklarında. Cooke kadavralardan doku parçaları almak için kullandığı çeviklikle 11ter'ı değiştiriyordu.

"Klinik mi yoksa araştırma mı?"

"Araştırma," dedi Kesta makinenin arkasındaki şeffaf silindiri tepesine kadar suyla doldururken. "Nasıl oluyor da hâlâ karanlıkta el yordamıyla ilerliyoruz?"

"Aşkı, sadece birkaç ay oldu. Cesaretini kaybetme," dedi Cooke ve makineyi bir bip sesiyle çalıştırdı. İkisi de tezgâha yaslandılar, günlük işlerden yorgun düşmüşlerdi, kahve kokusu yukarı doğru yayılıyor ve dinlenme odasına siniyordu. "Salgında kaçımızın öldüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Biz mi?"

"İlk müdahale ekipleri, doktorlar, irili ufaklı tıp bilimcileri," dedi Cooke, üç kahverengi şekeri bir bardağa boşalttı ve takıları takırdayana kadar karıştırdı. "Binlerce kişi öldü, hastanelerde mahsur kaldılar, tek suçları yardım etmeye çalışmak olduğu halde orada çürümeye terk edildiler. Buradaki herkes elinden geleni yapıyor. Sabırlı olmanız gerekecek."

Kesta, "Araştırmaktan ziyade kataloglama yapıyormuşuz gibi hissediyorum," dedi. "Öyleyse gördüklerimiz hakkında konuşalım. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Cooke höpürdetti,

Dördüncü bir şeker eklemekten önce, "Virüs incelediğim her organdaki hücreleri un ufak etti ve yine de kurbanın ölümüyle sonuçlanmadı mı?"

Kesta, "Mikroskop altında hiçbir şey olması gerektiği gibi görünmüyor," diye onayladı. "Doku örnekleri neredeyse insan olarak tanınamaz halde. Sanki bu virüs konak hücreleri ele geçiriyor ve onları gerçekten yok etmeden bir tür durağanlığa sokuyor. Bu da dokunun hangi kısmının insan hangi kısmının zombi virüsü olduğunu bilmeyi imkânsız hale getiriyor-"

Cooke, "Ve bunların herhangi birinin bir bağışıklık tepkisi olup olmadığı, insan konakçı tarafından tetiklenen ve gerçekten çıkarabileceğimiz ve kullanabileceğimiz bir protein olup olmadığı" diye ekledi.

"Daha büyük örneklerle baktığımızda," dedi Kesta, "uzuvlar tamamen körelmiş, kaslar keskin açılarla geriye doğru çekilmiş. Ve hatırlıyor musun, etrafta dolaşırken, enfekte olanlar seyahat ettikleri yöne değil gökyüzüne bakıyorlardı?"

"Elbette hatırlıyorum." Cooke ürperdi. "Kendi kafalarını doğru düzgün destekleyemeyen bebekler gibi hareket ediyorlar."

"Bakın," dedi Kesta, "buna zombi virüsü diyoruz çünkü ısırma yoluyla ve korkunç bir hızla yayılıyor. Ama filmlerde ve televizyonda görmeye alıştığımızdan çok farklı. Hastalığa yakalananların gözleri sarı, bu da karaciğerde aşırı bir anormallik olduğunu gösteriyor."

"Ya da sarı humma," diye ekledi Cooke.

"Ya da sarı humma. Ve kanamadan bolca kanıyorlar." "Hemorajik ateşin mutasyona uğramış bir versiyonu gibi," diye ekledi Cooke.

"Oldukça. Ancak tam bir motor fonksiyon aralığına sahip değiller. Muhtemelen israf nedeniyle kollarını çok yükseğe kaldıramıyorlar-"

Cooke, "Bu da beyin enfeksiyonuyla bağlantılı olabilir" dedi.

Kesta heyecanla, "Salgının hemen başında beyin enfeksiyonu olduğunu düşünüyordum," dedi. "Ve birbirlerini yemeye ihtiyaçları varmış gibi görünmüyor. Zombi külliyatının çoğunda yamyamlık, enfeksiyonun yeni ortaya çıkan bir belirtisidir. Bir kez ısırıldıklarında, virüsü en az bir başka insan konağa aktarmaları istenir, ancak daha sonra bu enfeksiyon dizisini amansızca tekrarlamak yerine beslenirler."

"Cooke, "Kızamık hastalığına bakacak olursanız, enfekte olmuş bir kişiyle temas eden insanların yaklaşık yüzde 90'ının hastalığa yakalandığını görürsünüz, çünkü bu virüs açık havada saatlerce hayatta kalabilmektedir. Ancak bu virüste bulaşma oranı mutlaklıdır. Yüzde yüzdür çünkü bulaşma konağın tüm amacı haline gelir. Karşılaştırabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu yüzden iki ya da daha fazla mevcut ya da bilinmeyen virüs türünün bir melezi olmalı ve yepyeni bir şey yaratmalı. Düşünüyordum da-"

Cooke düşünce zincirini asla tamamlayamadı çünkü laboratuvar alarminin ani çığlığı tüm düşünceleri yok etti. Müthiş bir şok, Kesta'nın kaslarının kasılmasına neden olacak kadar şiddetli bir ses, elindeki kupayı Roor'un üzerine düşürdü. O ve Cooke oldukları yerde donup kalmış, odanın kızgın bir kırmızıya bürünmesini, uyarı ışıklarının yanmasını, vahşi sirenlerin çalmasını ve Kesta'nın Roor'un üzerinde parıldamasını izliyorlardı. Alarmin gürültüsü sıvının yüzeyinde dalgalanmalar yaratacak kadar fizikseldi. Kesta bunu içinde hissedebiliyor, kalbi ve midesi frekansla birlikte uğulduyordu. Birisi dinlenme odasının önünden koşarak geçti ve kapı aralığından onlara bağırdı ama ne dediğini duyamadılar. Kesta kendini Cooke'u bileğinden yakalarken buldu ve birlikte koridora çıkıp yeşil çizgileri takip ederek laboratuvarın girişine doğru koşmaya başladılar.

Köşeyi döndüklerinde, Kesta'nın Şafak Projesi'nde hiç görmediği kadar çok insan, alanı dolduran cesetler belirdi. Anlaşılmaz seslerden oluşan bir kakofoni çınlıyor, alarm hâlâ çalıyor, ayaklar ve bedenler gümbürdüyordu. İnsanların yüz hatları koruyucu maskelerinin ardında korkuyla buruşmuştu. Kesta'nın kulakları uğulduyor, eli Cooke'u pençeliyordu. Beklediler, hepsi korkuyordu.

Neden hareket etmiyorlar? Neden girişe doğru gitmiyorlar? Neden binadan çıkamıyorlar?

Kesta takunyalarının ucunda durmuş, kalabalığın üzerinde yükselmeye çalışarak Dudley'i arıyordu. Onu göremedi. Orada değildi.

Başka herhangi bir işyerinde, alarmin sesi çalışanları bir sızıntı olduğu konusunda uyarırdı. Şafak Projesi'nde yerin yarım mil altındaki alarmin tek bir anlamı olabilirdi: Bir sızıntı vardı. Kesta düşünmeye başladı. Aşağıda olduklarını kim nereden bilebilirdi? Birileri onlara yardım etmek için ne yapmayı umabilirdi? Eğer ona bir şey olursa, orada ölürse, Tim'e ne olacaktı?

Alarm kesildi ve yanıp sönen kırmızı ışık kayboldu. Kesta görüş alanını yakan rengi göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştı. Koridorda yankılanan inleme ve çaresizce nefes alma seslerini duydu ve o beden yığınının içinde bir yerlerde biri ağlıyordu. Sonra başka bir ses, Rinty ve tanıdık olmayan, gizli bir PA sisteminden onlara hitap etti.

"Yanlış alarm. Herkes işinin başına dönsün."

Şaşkına dönen işçiler teker teker koridordan aşağıya, cehennem kopmadan önce yaptıkları işe devam etmek üzere döndüler. Ve alarm tetiklendikten sonra, dünyanın merkezine bu kadar yakinken aşağısı gerçekten de cehennem gibiydi. Kimse ne olduğunu, alarmin yanlışlıkla mı devreye girdiğini, yoksa koridordaki fısıltılara göre bir şeylerin sızdığını ve bir teknisyenin yaralandığını, hatta enfekte olduğunu bilmiyordu. Hepsi bu konuda karanlıkta kalacaktı.

Kesta alarmdan sonra aldığı riskleri küçümsemeyi bırakmıştı. Proje'ye katılmak, Tim'e yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi ele geçirmek için o kadar acele etmişti ki, işin kendisinin ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmek için durmamıştı. Günün herhangi bir saatinde, yorgunluk ya da konsantrasyon eksikliği nedeniyle, kendisinin ya da bir başkasının, insanlık tarihinin en kötü virüsü ona da bulaşabilirdi -herhangi biri bulaşabilirdi-.

Alarmdan sonra Kesta, Şafak Projesi konusunda naif davrandığını, projenin ilerleyişiyle ilgili beklentilerinde gerçekçi olmadığını anladı. Yine de Tim'den sabırlı olmasını, bir serum daha çekerken ya da inlerken kırık derisini dikkatle tıraş ederken biraz daha dayanmasını istemek çok acımasızca geliyordu. Sadece onun için değil, meslektaşları için de kendini toparlaması gerekiyordu. Dawn Projesi'nin daha fazla zamana ihtiyacı vardı. İyi bir ekiptiler, gergin ve yetersiz finansmana sahiplerdi, evet, ama herkes aynı hırsla, virüsün kökenini ve onunla birlikte sihirli tedaviyi keşfetme dürtüsüyle birleşmişti.

Lundeen'i her gördüğünde, Cooke'la birlikte ilk kurban olan Paul Mosi'nin, yani salgının Sıfır Numaralı Hastası'nın otopsisini incelemelerine izin verileceği sözünü veriyordu. Kesta o zaman virüsün ona ne yaptığını kendi gözleriyle görebilecekti. Kendi doku örneklerini hazırlayabilecek ve Tim'den aldığı örneklerle karşılaştırabilecekti. Ama günler gelip geçtikçe, otopsi bir türlü yapılamıyordu. Lundeen'in onu bilerek bekletip bekletmediğini merak ediyordu.

Kesta Dudley'i neredeyse hiç görmüyordu ve kesinlikle onunla çalışmak için görevlendirilmemişti. Her zaman Lundeen'in yanındaydı, fısıldaşarak yürüyordu, kordonu ona binanın kendi kordonunun giremediği bir bölümüne giriş izni veriyordu. Bazen Lundeen kendi düşüncelerine daldığı için fark edemediğinde onu boya kaplı koridorlarda takip ederdi. Şafak Projesi'nin ona yasak olan ama ona yasak olmayan bölümleri vardı. Dudley'nin biyogüvenlik izninin kendisinden daha yüksek olduğunu biliyordu ama Dudley ona birlikte çalışacaklarını söylemişti. Şimdi sanki Dudley tamamen başka bir laboratuvarda çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Kesta'nın gece içi araştırmalarının monotonluğunu bozacak çok az şey vardı. Ev ve laboratuvar. Laboratuvar ve onun evi. İş ve Tim. Yerin üstündeki ışık ve yüzeyin altındaki karanlık, uyumsuzluk içinde yaşayan iki Kesta her şeyin yeniden şarkı söylemesini sağlamaya çalışıyordu.

Çarşambalar geldi ve geçti. Dr. Walling ve arkadaşlarıyla yapılan ZARG toplantıları kaçırıldı. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Artık Şafak Projesi makinesinin içinde tamamen çalışır durumda olduğuna göre, orada oturup yerüstü dünyasının Tina'ları, Michael'ları ve Carol'larıyla onların bilmediklerini bilerek nasıl yüzleşebilirdi? Hâlâ bir cevap, tedavi ya da umut yoktu.

Jess çoğu gün onu arardı. Bazen telefonu açar, Jess'in ne dediğini gerçekten dinlemeden neşeyle sohbet ettiğini duyardı. Jess ona gününün nasıl geçtiğini sorar, Kesta da omuz silkerek, hâlâ hastanede çalışıyormuş izlenimi yaratmak için daha önce başına gelenlerle ilgili yavan anekdotlarla sorularını geçiririrdi.

Jess de ona mesaj atıyor, gününü noktalamak için küçük cesaretlendirici sözler söylüyordu. Kesta'ya internette okuduğu yasla ilgili makalelerin linklerini, kendi hayatından kesitleri, Pratisyen Hekimin Öyküsü'nü gönderiyordu. Jess destekleyici olmaya çalışıyordu. Kesta bunu biliyordu. İyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu. Ama Kesta için,

Bu tür çabalar zorlama ve istenmeyen bir şeymiş gibi geliyordu. Şafak Projesi'nde yoğun bir şekilde çalışırken gününün bölünmesi giderek daha da sinir bozucu olmaya başlamıştı. Jess'in ona gönderdiği makaleler en iyi ihtimalle anlamsız, en kötü ihtimalle de duyarsızdı; sanki onun kaybı birkaç genel geçer sözle geçirilebilirmiş gibi. Jess'in anlayışlı bulduğu bir yorum onda öfkeden başka bir şeye yol açmıyordu. Jess yas sularında deneyimsizdi. Kesta ise boğuluyordu. Jess'in Kesta'ya doğru fırlattığı alegorik cankurtaran salları, Kesta'nın kendini kurşuni, değersiz ve ayakta kalmaya daha az muktedir hissetmesine yol açarak ters etki yaratıyordu. Bazen Jess'in iyi niyetli sesli mesajları ve kısa mesajları içini çılgınlara boğuyordu. Bu yüzden telefonu giderek daha az açıyor ve her zaman mesajlara cevap vermiyordu. Jess yine de aramaya devam etti çünkü Jess kendine iyi arkadaşların böyle yaptığını söylerdi.

Ölülerin Resh'lerini ayıklamak, işlemek, bloke etmek ve boyamakla, mezarlarını karıştırmakla ve elektron mikroskobuyla yeni ipuçları aramakla geçen iki ayın ardından Kesta'nın bulabildiği tek şey mikroskobik mor jelibonlara benzeyen canlı topaklardı. Her bir slaytta mevcuttular ve göz önünde saklanıyorlardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir adam bir sabah dokuzu biraz geçe Hammersmith'teki A&E'ye gelmişti. Nöbetçi kayıt memuru bitkin olduğunu, ayakta duracak hali kalmadığını söylemişti. Ateşi ve baş ağrısı vardı. Ne zaman öksürse kan kusuyordu. Kendini bu kadar kötü hissettiği için utanıyordu. Baş belası olmak istemiyordu.

Bu yüzden birkaç saat boyunca hastane girişinde beklemiş, olabildiğince sessiz bir şekilde öksürmüş ve görevlileri rahatsız etmemeye çalışmıştı. Onlar da çok meşgul oldukları için beklemesine izin vermişler. Ancak gerçek bir baygınlık geçirip sandalyesinden kayarak zemine düştüğünde, kolları ve bacakları büküldüğünde, elektrik kıvılcımları saçtığında, gözleri yuvalarında geriye doğru yuvarlanıp sabırsızlıkla bekleyen diğer hastaları telaşlandırdığında orada olduğunu hatırladılar.

Bir hemşire bekleme salonunda adamın yanına oturdu ve tansiyonunu ölçtü. Korkutucu derecede düşüktü, kırktan bir fazla ve dokunulduğunda buz gibi hissediyordu. Gözlerini inceledi ve ışığa hiçbir tepki vermediklerini, asık suratlı noktalar halinde küçülmüş olan göz bebeklerinde hiçbir değişiklik olmadığını gördü.

"Gözleri tuhaf bir renkte," dedi kolu ev yapımı askıda olan bir beyefendi.

"Kolesterol olabilir," dedi yanında oturan kadın. "Norman amcamda da vardı."

"Affedersiniz hemşire, ama çok fazla öksürüyor. Akciğerinden bir parça çıktığına yemin edebilirim."

"Onu Roor'a götürmelisin canım, ona bir fincan demli çay yap."

Hastalar hipotezlerini sıralarken hemşire kibarca gülümsedi. Belki de kendi kanını görünce bayılmıştır, diye düşündü ama sepsis konusunda da endişeliydi.

"Sepsisten endişe ediyorum," diye bağıarak hızla uzaklaşan bir meslektaşına seslendi ve o da bir el arabasıyla geri döndü. Birlikte adamı Roor'dan çıkarıp arabaya bindirdiler ve boş bir bölmeye göturdüler. Etraflarına soluk yeşil bir perde sardılar ve nöbetçi konsültan hekime çağrı yaptılar.

Birinci hemşire alnındaki ince teri silerek, "Ateşi 103, dokunulduğunda soğuk olmasına rağmen tansiyonu hâlâ G5/40 ve öksürürken kan kusuyor," dedi.

"Çenesini nasıl açıklıyorsunuz?" Dr. Daniels adama bakmadan sordu. Adamın yüzü şişmiş, alt dişleri darağacı sırtışıyla ortaya çıkmış, ağzının sol tarafı Reş'in heyelanıyla çeneye doğru kaymıştı.

"Yüzüstü mü düştü? Bayıldığı zaman yani?" "Onu sadece otururken gördüm. Yere düştüğünü görmedim."

"Çıkık olabilir ama önce felç ihtimalini eylelim. Muhtemelen inme."

"Peki ya kan, Dr. Daniels?" "Emboli o zaman."

Hiçbir şey ölü ve soğuk derisindeki renk değişikliğini açıklayamazdı. Dr. Daniels daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir hafta boyunca morg buzdolabında kalmış birine benziyordu, morarmış ve pütür pütürdü. Bu bir felç değildi. Sonra adam kanamaya başladı, ilk başta sadece biraz ağlıyordu, gözlerinin sararmış beyazları beyazlatılmış portakal gibi kızarıyor, yanaklarından aşağı akarak yastığa doğru çiçek açan mükemmel halkalar oluşturuyordu.

"Kan ağlıyor," diye bağırdı ilk hemşire. "Aman Tanrım!"

"Koşuşu mühürleyin. Bu Ebola," diye bağırdı Dr. Daniels neredeyse gururla.

Hasta adamın bedeni, hastaneyi büyük bir hızla kasıp kavuran şiddetli bir fırtınanın gözüne dönüştü. Hastalar tahliye edildi. A&E kapatıldı. Londra'daki tüm hastanelere Ebola semptomları gösteren hastalara karşı tetikte olmaları konusunda bir uyarı mesajı gönderildi. Adam hava geçirmez plastik bir lahitin içine konuldu, tehlikeli madde giysileri giyen doktorların sondalı elleri dışında hiçbir şey girip çıkamıyordu. Damarlarına antikorlar, Ruidler ve elektrolitler sıkıldı-antiviraller, antifungaller, her türlü *anti saçmalık*

Dr. Daniels ve meslektaşları uzman ekibin gelmesini beklerken bu bilgilere ulaşabildiler.

İlk hemşire hastanın ceplerini karıştırmış ve seyahat çekleri ile bir pasaport bulmuştu. Adı Paul Mosi'ydi ve Belçika'dan gelmişti. Dr. Daniels sayfaları karıştırarak damgalara baktı. Avustralya, Çin, ABD ve son olarak da Londra'ya gelmeden önceki son varış noktası olan Madagaskar.

Dr. Daniels bir aydınlanma yaşadı: Hastasında Ebola ve hıyarcıklı veba olabilir. Özellikle Hint Okyanusu üzerinden bu kadar çok seyahat etmiş bir ziyaretçide zoonotik bir bakteriyi göz ardı edemezsiniz. Daha fazla test yapılmasını ve patolojinin kaldırabileceği kadar kan alınmasını istedi. Öğleden sonra Porton Down'dan bir biyolojik tehlike ekibi geldi. Belçika ve Madagaskar elçiliklerine çılgınca mesajlar bırakıldı. Paul Mosi kimdi? Londra'ya ne zaman gelmişti ve neden buradaydı? Bir yetkili İçişleri Bakanlığı'nı aradı, o da Sınır Ajansı'nı arayarak kesin talimatlar verdi. Hint Okyanusu'ndan gelen ve semptom gösteren tüm yolcular derhal karantinaya alınmalıydı. Ya da daha iyisi, geri gönderilmeliydi.

Herkes bir araya geldi, dürüstlük ve amaç etrafında birleşti. Doktorlar, hemşireler, stajyerler, bilim insanları, hepsi de bir yabancının ölmesini engellemek gibi temel bir insani ihtiyaçla hareket ediyordu. Hayatın olduğu yerde umut da vardı. Ta ki tutunacak daha az umut kalana kadar çünkü algılanacak daha az hayat vardı.

Sabah saat dördü biraz geç, Paul Mosi'nin sakat bedeninin üzerine beyaz bir teslim bayrağı çekildi. Hayati göstergeler makinesinin monoton sesi alarmı çaldı. On beş dakika boyunca doktorlar ve hemşireler o derme çatma odaya girip çıktılar ve çaresizlik içinde adamın göğsüne çöküp kalktılar. Kaburgalar kırılmıştı. Kayıt memuru ağladı. Sonra odayı sessizlik kapladı, gözyaşları ve karşılıklı hayal kırıklığı. Yavaş yavaş, törensel fiş çekme işlemi gerçekleşti, tüpler dikkatli bir şekilde çıkarıldı. Başarısızlığa uğrattıkları hastaya biraz olsun saygınlığını geri kazandırdılar. Ölüm kaçınılmaz olsa da, onu sonsuza dek erteleme sanatında eğitilmiş olanlar için bir hastayı kaybetmek savaşı kaybetmek demektir.

Vardiyasının başlamasından otuz saat sonra, yenik düşmüş Dr. Daniels kendini hastasının ölüm saatini kaydederken buldu. Cesedin büyük bir özenle taşınması gerekecekti ve bunu kendisi yapmaya, hastasına ölüm yolculuğunda eşlik etmeye kararlıydı.

morga kadar uzun bir yürüyüş. Yapılacak en doğru şey buydu. Dr. Daniels bir hastane görevlisini çağırdı ve ikisi birlikte merhum Paul Mosi'nin cesedini yeraltına indirmeye başladılar, üstlerinde ise şafak söküyordu.

Sonrasında yaşananların tek tanığı genç hamaldı. Hayatında ilk kez gece vardiyasında çalıştığı için uykusuzdu. Bu yüzden, yanan şerit ışıkların altında beyaz çarşafın seğirdiğini gördüğünü sandığında gözlerini ovuşturdu. *Hayal gücüm olmalı*, diye düşündü. *Yorgunluktan ölüyorum*.

Asansör pırıldadı. Artık hastanenin bağırsaklarındaydılar, kısa bir morgdan itti. Bu Roor onu hâlâ ürpertiordu. Arabayı asansörden çıkarmaya başladıklarında, çarşaf tekrar hareket etti ve genç hamal *bir göz testine ihtiyacım* olduğunu düşündü.

El simsiyahtı ve büzülmüştü, derisi kemiğe kadar çekilmişti. Çarşafın altından bir kobra gibi kayarak çıktı, Bay Daniels'ı bileğinden vurdu, onun ağırlığını kaldıraç olarak kullanarak Paul Mosi'nin tamamı yeniden yükselene kadar kendini yukarı çekti, hala o parlak beyaz çarşafı kaplıydı.

Kapıcı çılgılık atmadı. El arabasını bıraktı ve koridordan aşağıya doğru süzülüşünü izledi. Araba gittikçe uzaklaşıyor gibi görünüyordu ama geri çekilmekte olan kendisiydi, asansörlere doğru sendeleyerek ilerliyordu, beyni silinmiş, kalbi matkap gibi çarpıyordu. Asansör kapılarına ulaştığında, terden lekelenmiş avuç içleri çılgınca çağrı düğmesine basarken, Dr. Daniels'ın canlı canlı yenme çılgınlıkları koridorda gürledi. Kapıcı gözlerini onlardan alamadı.

Mosi, Daniels'ı boğazından yakalamıştı, kafası kırık boynunun üzerinde geriye doğru itilmişti, tavana kan püskürüyordu. Mosi doktoru duvara yapıştırıp ziyafet çekerken iki adam da kana bulandı. İş bittiğinde Mosi, Dr. Daniels'ın cesedinin yere doğru kaymasını ve duvarda kanlı bir örtü bırakmasını neredeyse merakla izledi.

Asansörün sesi duyuldu ve Mosi başını kapıcıya doğru çevirdi.

—

Ağzında bir dilim kızarmış ekmekle savaş botlarını bağlarken Tim'e, "Yani, ne olduklarını bilmiyorum," dedi. "Bunu tutabilir misin?" Bir ısırık aldı ve

Giyinmeyi bitirebilmesi için kocasına uzattı.

"Eğer," dedi Tim, kaşlarını çatarak ve her iki tarafını da düşünmek için çevirerek. "Bir çeşit kapsayıcı, sanırım, barbunya ya da jelibon gibi görünüyorlar. ya da bir çeşit kanlı fasulye. Cooke'a sordum, o da tüm slaytlarında bulunduğunu söyledi," diyerek tostı aldı, bir ısırık daha aldı ve onu izlerken çiğnemeye başladı.

"Düşürmediğin için aferin hayatım." Tim'e tutması için bir Geyler veriyordu, kıramayacağı Geyler -kitaplar, tuvalet kağıdı, hatta televizyon kumandası-, herhangi bir Geyin ona kağlarını çatmasının ötesinde bir tepki verip vermediğini ve onu sabit tutup tutamayacağını görmek için. Bunu yapabiliyordu ve bu en azından Kesta'ya olumlu görünüyordu.

"Sana bir Labrador gibi mi davranıyorum?" Komik tarafı göreceğini umarak gülümsedi.

"Hayır," diye yanıtladı Tim, boştaki kolunu ona doğru uzattı, havada tostı aradı, belki de tam olarak ulaşamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Buyur, al bakalım," dedi ve başparmağı ile işaret parmağının arasına koyup hafifçe birbirine bastırdı. "Tatlım, korkarım ki gitmem gerekiyor. Haftalardır sana Hasta Sıfır'a otopsi yapacağımızı söylediğimi biliyorum ama Lundeen annesinin üzerine yemin etti, bugün olacaktı."

Tim dinlemiyordu çünkü ona göre o yarıyı yenmiş tost dilimi evrenin sırlarını içeriyor gibiydi.

"Her neyse, hayal edebileceğimden çok daha gerideler ve ben beyin, böbrek ve bağırsak zarı parçalarına bakmaktan çok sıkıldım, bu yüzden umarım bugün PM'yi yaparız, aksi takdirde bu virüsle tek başıma savaşmak zorunda kalacağım. Şimdi kal!" Kesta, en komik olmayan şakalarına bile güldüğü gibi onu da güldürmeye çalışıyordu, çünkü en sevdiği insanla yaptığı şey buydu. Kaç kere dinlemiş olursanız olun, onların kötü şakalarına gülersiniz.

Tim tostı Roor'un üzerine atmadan önce itaatkâr bir şekilde ona baktı.

Şafak Projesi'nin morgunda bir araya toplandılar. Geçtiğimiz hafta boyunca bu bir tema haline gelmişti, Lundeen onları kontrol altında tutmak için

Genellikle soğuk bir yerde onu beklemelerini talep ediyordu. Kesta onun bunu otoritesini göstermek için bilerek yaptığına inanıyordu. Bu sabah, Kesta, Dudley, Cooke ve Kesta'nın tanımadığı ama Dudley'nin tanıdığı anlaşılan bir morg asistanı, duvarda sıralanmış yirmi buzlu mezarın yanında titriyor ve amirlerinin acele etmesini istiyorlardı. Dudley'nin tanıdık yüzünü haftalar süren yalnız taramadan sonra görmek Kesta'ya hastanedeki patoloji laboratuvarı için biraz nostalji hissettirdi. Onunla sohbet etmeye çalıştı ama kronik göz teması kurma beceriksizliği her zamankinden de kötüydü.

"İyi misin?" diye fısıldadı yüz maskesinin arkasından.

Lundeen on dakika gecikmeyle içeri girdiğinde Kesta odadaki sıcaklığın biraz daha düştüğünü hissederek, "Seninle burada konuşamam," dedi.

Paul Mosi'nin cesedi altı ay boyunca derin dondurucuda tutulmuştu. Ondan geriye kalan, Reş ve dikişlerden oluşan kristalize bir yamalı bohça, buruşuk ve Raccid, koyu kırmızı, canlı yeşil ve siyah, soğuk lav gibi bir şeye dönüşüyordu. Dondurma işlemi genellikle kimliği belirsiz cesetlere uygulanırdı ve ayak parmaklarının etrafındaki kağıt etiketin ötesinde isimlerini hatırlamayı beklerken sonsuza dek tutunmalarına yardımcı olurdu. Çoğu ceset sadece otopsi öncesinde morgda tutulurdu ve koşullar buzdolabının salata çekmecesine benzediği için bir miktar çürüme beklenirdi. Bazı küçük çürümeler patoloğun ölüm kehanetini etkilemezdi. Cesetler genellikle ortalıkta dolanmazdı. Paul Mosi bir istisnaydı, olduğu gibi taze donmuştu ve bedeni ne kadar yıpranmış olursa olsun onlar için son derece önemliydi. Ölülerin gitmesine izin veremeyen ve son bir kez daha iğrenç bir şekilde kucaklaşmak için onları kazıp çıkaran nekrofil gibi, her seferinde ona geri dönmek zorundaydılar.

Morg görevlisi kapılardan birini açıp kenara itti. Sonra çelik sedyeyi odanın içine taşıdı. Mosi'nin onurunu koruyan buz beyazı örtüyü bir Ramboyant şefi gibi çırparak kaldırdı. On beşi de Hasta Sıfır'dan geriye kalanlara baktı.

Elbette Mosi'nin sol kolu gibi kafası da tamamen gitmişti. Kesta bir panoya tuttuğu notları gözden geçirdi. Lundeen'in elinde Mosi'nin kalçasından geriye kalana kabaca dayadığı bir iPad vardı. Birinin yangın söndürme tüpüyle çarptığı göğsünden bir parça kopmuştu. Gövdesinin geri kalanı çıkıntılıydı, göğüs kafesi zorlanmıştı.

İlk otopsi sırasında yukarı doğru, onu tekrar kapatma zamanı geldiğinde de aşağı doğru bastırdı. İnsanlar kemiğin ne kadar inatçı olduğunu hep unutturdu. Cooke, "Cesedin üzerine çıkıp patoloğun cesedi tekrar dikmesine yardım ettiğim otopsilerin sayısını unuttum," diyor.

Kesta'nın zihni.

"Paul Mosi'nin PM incelemesi, zombi virüsü Patient Zero, biyobankacılık üçüncü tur, patoloğlar katılımında..." Lundeen tablete bir şeyler yazıyor, kendini ve onları kaydediyordu. Dudley ise kameraya yakalanmamak için uğraşıyordu. Cooke derinin ne kadar direnç gösterdiğini görmek için eldivenli eliyle cesedi dürttü, mavi gözleri akrilik kalkanlarının ardında neşeliydi.

"Lumbar ponksiyon, deri örnekleri tekrarlanacak. Organlar öğleden önce alındı. Genetik testler. Arşivdeki para n-gömülü kalp dokusundan mutasyon analizinin fizibilitesi..."

Bay Mosi'nin Reş'inin yeni parçalarını kazıyıp saklayacak ve daha sonra ayrıntılı olarak inceleyeceklerdi. Daha önce toplananlar toz haline getirilmişti, bu yüzden üzerinde çalışmak için daha fazla deri ve kemiğe ihtiyaçları vardı.

"Ölüm nedeni neydi?" diye sordu Dudley, gereksiz yere, o sabah sinirleri iyice bozulmuştu. Lundeen küçük ellerini dramatik bir şekilde Mosi'nin kafasının olması gereken yere doğru salladı.

"Şey, genellikle bu kısmın orada olmaması atlatılamaz olarak kabul edilir," diye çıkıştı. Lundeen mikrofondan uzak bir şekilde, "Ama aslında Caring, bu kafaya alınan bir av tüfeği yarası olarak görülüyor," diye cevap verdi. "Kafanın büyük bir kısmı o noktada kaybolmuş, ancak ilk otopside bazı beyin parçaları çıkarabildik."

Dudley, Lundeen'in omzunun üzerinden iPad'ine bakarak, "Her durumda ölümün gerçekleşmesi için beyin sapının tamamen kesilmesi gerekir," diye mırıldandı.

"Ne iş yapardı?" diye sordu Kesta. Göz ucuyla Lundeen'in kaydı durdurduğunu ve tableti onun can sıkıcı sorularından korumak istercesine göğsüne dayadığını gördü.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye iç geçirdi.

"Onun kim olduğunu bilmek istiyorum," dedi, "kişisel geçmişi hakkında. Elimizde tıbbi kayıtları var mı?"

Lundeen içini çekti ve bir şeyler aramak için ekranı aşağı doğru kaydırmaya başladı.

"Aktüer," dedi onlara bakmadan, "O da ne, muhasebeci gibi bir şey, değil mi?"

"Bu en sıkıcı muhasebeci türü," dedi Cooke.

"Tamam, o da onlardan biriydi Shelley. Sıkıcı bir muhasebeci. Mutlu musun?"

"Ve Belçika'da mı yaşıyordu?"

"Doğru."

"Ve çok seyahat etmiş, son bir yıl içinde yani." "Evet, sanırım öyle."

"Madagaskar dahil mi?"

"Evet. Madagaskar da dahil," dedi Lundeen.

"Salgının ilk günlerinde kendi notlarımı tutuyordum," dedi Kesta, mümkün olduğunca mütevazı ve akli başında görünmeye çalışarak, "ve belirtilere bakarak bir tür parazitin söz konusu olabileceği fikrine kapıldım. Şistozomiyaz gibi."

"Şistozomiyaz mı?" Lundeen ona papağan gibi cevap verdi.

"Tatlı su solucanı, tehlikeli göllerde yüzerken bulaşır. Deriden içeri girer," dedi Cooke sabırsızca. "Devam edin."

"Her neyse, şistozomiyaz Madagaskar dahil pek çok ülkede çok yaygın. Tabii ki sarıhumma oranı da yüksektir."

Dudley, "Yani, sizce Bay Mosi'de şistozomiyaz paraziti bulup bulamayacağımıza bakmalı mıyız?" diye sordu.

"Her şeyden çok, Madagaskar hakkında daha genel bir okuma yapmamı sağladı. Dünyanın neredeyse başka hiçbir yerine benzemediğini biliyor musunuz? Oradaki biyolojik çeşitlilik olağanüstü. Örneğin, bitki türlerinin yüzde sekseni adaya özgü. Ayrıca insanlar tarafından, tarımsal kesimler ve yakmalarla, yabancı türlerin girişiyle sürekli olarak bozulmuş ve tehdit edilmişlerdir. Kocam-"

Tim onu her zaman içgüdülerine güvenmesi konusunda cesaretlendirmişti ama ölüm sonrası muayenede ondan bu kadar dikkatsizce bahsetmekten utanıyordu.

"-pardon, söylemeye çalıştığım şey, virüsün Madagaskar'da ortaya çıktığını kesinlikle göz ardı etmemiz gerektiği, çünkü biyolojik yapısı son derece benzersiz."

Lundeen alnını kaşıdı. "Shelley, Madagaskar'da zombi virüsümüzle ilgili herhangi bir vaka rapor edilmedi."

"Evet, bunu biliyorum. Ancak gerçek şu ki Mosi'nin bu virüsü neden kaptığını ve nerede kaptığını bilmiyoruz. Mosi'nin virüsü burada, İngiltere'de kaptığı varsayılıyor. Ama bu sadece kuluçka dönemine dayanıyor. Ölmeden önce saatlerce hastanede kaldığını ve bir zombi olarak geri döndüğünü biliyoruz. Bunu hesaba katmalıyız. En olası senaryo, şu anda bilmediğimiz koşullara dayanarak, Mosi'nin hastalık için bir tür insan gıda işlemcisi gibi davrandığıdır. Nadir türlerin bolluğı ve Mosi'nin oraya düzenli olarak seyahat ettiğı göz önüne alındığında, burası henüz insan nüfusuna geçmemiş hayvan virüsleri için gerçek bir petri kabı gibi. Adayı araştırmak için bir ekip gönderildi mi?"

"Kesinlikle hayır!" dedi Lundeen. "Bunun yaratacağı diplomatik kâbusu hayal edebiliyor musunuz? İngiliz hükümetinin Madagaskarlıları Kara Ölüm'den bu yana en yıkıcı salgını başlatmakla suçlamasını? Ortada hiçbir kanıt olmadan?"

"şu anda tam da aradığımız şey bu değıl mi Lundeen, kanıt?" dedi sesini alçaltarak. "Paul Mosi'nin o uçağı binip Heathrow'a doğru yola çıkmasından önceki haftalarda Madagaskar'da herhangi bir viral salgın olup olmadığını biliyor muyuz? Sarı humma, dang humması, herhangi bir şey?" Lundeen, Dudley'nin araya girmesine yetecek kadar uzun bir süre durakladı.

"Evet, aslında vardı, Kesta." Lundeen'e bakıyordu. "Üzgünüm *Shelley*. Ama bunu bir türlü başaramıyoruz." "Ne demek istiyorsun?"

"Toamasina çevresindeki köylerde bir grup sarıhumma vakası görüldü. Görünüşe göre orası önemli bir liman. Elli kişiye bulaşmış. Hepsi iyileşmiş. Bu Mosi'nin Londra'ya dönmesinden üç hafta önceydi."

Kesta, sivrisinek ısırıklarıyla yayılan bir Ravivirüs olan sarı hummanın belirtilerini değıerlendirdi. Ateş, titreme, mide bulantısı, baş ağrısı, kas ağrısı. Ağır vakalarda böbrek ve karaciğer fonksiyonları tehlikeye girebilir, kanama görülebilir. Hastanın cildi ve gözleri sarılıkla sararabilir.

"Yani Mosi'nin seyahati sırasında sarıhumma geçirmiş olması için kuluçka döneminin çok uzun olduğunu mu söylüyoruz? Ama ilk otopside daha önce sarıhumma geçirip geçirmediğı ortaya çıktı mı? Ve iyileşmiş mi?" Bir cevap bekledi.

Cooke ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Bana kontrol ettiğini söyle?" diye sordu Lundeen'e. Hayal kırıklığına uğramış bir büyükanne gibi en yıkıcı sorularını yöneltiyordu. Lundeen bir ayağından diğerine geçerek iPad'de ne varsa okuyormuş gibi yaptı.

"Sarihumma değil," dedi kararlı bir şekilde.

"Çünkü kontrol ettiniz veelediniz, değil mi?" diye sordu Cooke.

"Hayır, çünkü bu sarihumma değil," dedi Ratly. "Madagaskar'daki salgından bir ay öncesine kadar haberimiz yoktu ve o zamana kadar da konuyla ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Zaten artık insanlar sarihummadan ölmüyor. İnsanların bu hastalığı bulaştırmak için birbirlerini ısırıp parçalamadıkları da kesin. Ve Caring'in dediği gibi, tarihler tutmuyor. Mosi seyahat ederken bu hastalığı bulaştırmış olamaz."

Kesta, "Aslında, enfekte hastaların yüzde kırk kadarı hala sarihummadan ölüyor," dedi. "Ya bu hasta sarihummanın yanı sıra başka virüsler de kaptıysa? Ya bunlar hibritleşerek sisteminde yeni bir virüs oluşturduysa?"

"Karaciğer nerede?" Dudley sordu. "Shelley, sen ve Cooke Mosi'nin karaciğerine biyopsi yapmalısınız. Orada sarı hummaya karşı bir bağışıklık tepkisi olup olmadığını tespit etmemiz gerekiyor."

Cooke, "Diğer tüm kanamalı ateşleri de eleyeceğiz," diye önerdi. "Ebola. Lassa ateşi. Marburg. Junin virüsü."

Lundeen, "Bunların hepsi zaten göz ardı edildi," dedi.

"Eminim Bay Mosi ekstra titiz davranmamıza aldırmayacaktır. Değil mi Paul?" dedi Kesta, Mosi'nin kayıp kafasının yerine soğuk gri el arabasının tepesinde durarak.

"Zamanınızı boşa harcayacaksınız," dedi Lundeen, "ama elbette, buyurun."

"Acaba yetki seviyemi gözden geçirebilir miyiz?" diye sordu. "Yetki seviyen mi?"

"Evet," dedi Kesta, destek için Dudley'ye bakarak. Dudley kendiliğinden seçici mutizm geliştirmiş gibi görünüyordu. "Sadece Dr. Caring ile çalışmayı bekliyordum ve viroloji alanında bir geçmişim var. Sadece elimden gelen her şeyi yaptığımdan emin olmak istiyorum-"

"Korkarım üçüncü seviyede kaldın, Shelley. Tarama. Sadece deneyimli patologlar ve virologlar biyogüvenlik dördüne sahiptir."

"Ama bu yapamayacağım anlamına geliyor-"

"Bu, sizden istendiği gibi karaciğeri gözden geçireceğiniz anlamına geliyor."

Lundeen daha önemli kişilerle görüşmek üzere yanlarından ayrıldı - üçüne de sevimli bir şekilde söylediği gibi. Kesta, Dudley ve Cooke, Paul Mosi'nin karaciğerini derin dondurucudan çıkarmış olarak ana laboratuvara döndüler. Organın yaklaşık yarısı kalmıştı ve Kesta, daha önce biyopsi yapan kişinin pürüzsüz ve temiz bir şekilde keserek bir sonraki örneklerin alınmasına hazır hale getirdiği Sıçan bölgelerini görebiliyordu.

"Şimdi akşam yemeğinde ciğer ve domuz pastırması istemezsin, değil mi?" Cooke, Dudley kimyasal bir koku gibi etraflarında dolanırken Kesta'nın etanol banyosunu hazırlamasına yardım ederken güldü. "Ne oldu, Dr. Caring?"

"Lundeen'le ilgili olarak sizi haberdar etmek istediğim bir şey," dedi. "Çok büyük bir baskı altında." Omzunun üzerinden arkalarında özenle çalışan diğer kölelere baktı. "Ve anladığım kadarıyla, finansmanla ilgili sorunlar var diyebiliriz."

"Ne demek 'sorunlar'?"

"Yani burası yıllar önce gizlice inşa edildi. İşletmesi çok pahalıya mal oluyor ve çok kısıtlı bir süremiz var," diye fısıldadı Dudley. "Eğer yakında gerçek bir ilerleme kaydedemezsek, bütçemizi kesmekle ve araştırmayı yurt içindeki özel laboratuarlara ihale etmekle tehdit ettiler."

"Ama biz yurt içinde özel bir laboratuvarız," dedi Kesta.

"Şafak Projesini, tedaviyi hızlı ve ucuz bir şekilde gerçekleştirmeye hazır olan herhangi birine teslim etmekten mutluluk duyacaklardır. Bu bir optik meselesi. Bilgilerin yabancı rakiplere sızma riskinin olduğunu düşünüyorlar-"

"Bu bir yarışma değil."

"Aslında durum tam olarak bu," dedi Cooke. "Virüsü izole edip tedavisini bulacak ya da ilk aşıyı geliştirecek kişi için tepelerde altın var. Tıbbi araştırmalar Vahşi Batı gibidir. Bilginin içinde para var. Güç de. Eğer Şafak Projesi tedaviyi ilk bulursa, virüs başka bir yerde ortaya çıkarsa, onu seri üretim satmanın fiyatını belirleyebilir."

"Tek yapabileceğimiz yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek," dedi Dudley, "ve en iyi sonucu ummak." Laboratuvarın uzak ucundaki çıkışa doğru ilerledi.

"Dur bakalım," dedi Kesta, onu kolundan tutup geri çekerek. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Hâlâ gözlerinin içine bakmaya dayanamıyordu ama Kesta onun buruşuk duruşundaki, ağır bir şey taşımanın getirdiği fiziksel yükü fark etti. Gizli bir şey. "Dudley, konuş benimle."

"Mesele şu ki, gerçekten yapamam, Kesta," diye yanıtladı, omzunun üzerinden Cooke'a doğru bakarak. "Burada üzerinde çalıştığımız bazı şeyler var ve bunları sana anlatmaya yetkim yok. Bunu burada bırakabilir miyiz?"

Kesta makinelerin parlak vızıltısı arasından seslendi ama Dudley laboratuvardan çıkarken onu ya duyamadı ya da duymamış gibi yaptı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Köşeyi dönünceyim. On dakika içinde yanında olabilirim."

Kesta ksilofona vurulan bir tokmak gibi omurgasından yukarı doğru bir ürperti hissetti. Jess'in mesajlarına cevap vermek istemişti. Ama nasıl *olduysa*, Pour Decisions'da içtikleri trajik *zombi kıyametinde ölmeseydi kocanın doğum günü olacaktı* trajedisinden bu yana neredeyse üç ay geçmişti ve şimdi Jess buradaydı, bir Cumartesi günü onu hazırlıksız yakalamış, Rat'e bizzat gelmekle tehdit ediyordu.

"Kesta, telefonda konuşmayı pek sevmediğini biliyorum ama artık mesajlarıma da cevap vermiyorsun. Peki ben ne yapacağım? Sana geliyorum."

"Hayır! Gelemezsin. Seni burada tutamam." Kesta çabalıyor, kanülü kolundan çıkarıyor ve yaranın üzerine bastırıyordu. "Burası bir ipucu ve -"

"Bu tür şeylerin umurunda olmadığını biliyorsun," diye gürledi Jess, oysa bu tür şeyleri son derece önemsiyordu. "Köşedeki yerden pizza alabiliriz, hani şu salgın sırasında bütün o eski Sicilyalıların bir araya toplandığı yerden. Sanırım Shad Thames'deyim."

Kesta omuzlarındaki kasları çözen bir sıcaklık hissetti. "Jess, orası bana sandığından çok daha uzak."

Jess hiçbir yerin nerede olduğunu bilmezdi. Her yere taksiyle giden biriydi, böylece berbat yön duygusu asla test edilmemiş oluyordu. Yürümeye ancak Kesta yanıdaysa ve şerpa gibi davranıyorsa tenezzül ederdi. Jess için önemli olan yolculuk değil, varış noktasına varmaktı. Jess, dağın zirvesinde zafer kazanmış bir halde, kendisiyle birlikte bir yerlere gitmenin tehlikelerine yenik düşmüş rehberlerin donmuş cesetleri ardına takılmıştı.

"Eminim topuklu ayakkabı giyiyorsundur?" dedi Kesta.

"Tabii ki. Bir taksi bulmaya çalışacaktım ama-"

"Shad Thames ile Wapping Lane'in sonu arasında seni kaç tane kaldırım taşının beklediğinin farkında mısın?"

"Londra'da kalan tüm kaldırım taşları mı?"

"Arnavut kaldırımları sizin baş düşmanınız. Bruges'ü hatırlıyor musun?" Kesta, Jess'in ne yapacağını düşünürken telefonun diğer ucundan hayal kırıklığına uğramış gibi sesler çıkardığını duyabiliyordu. Kesta onu rugan ayakkabılarının içinde, Tower Bridge'e bakarken, şehrin o ıssız yerinde teknesi olan bir adam bulmayı ve ondan kendisini nehirden geçirerek Kesta'nın Sıçan'ına götürmesini talep etmeyi düşünürken hayal etti. Bu, hayatın ince bir taşıma bandındaki küçük suşi tabakları gibi açılıp etrafında dönmesini beklemeyi öğrenmiş olan Jess için tamamen makul bir istek gibi görünebilirdi. Hayat Jess'in tam olarak yanlış türde ayakkabılar giymesine izin vermişti; çoğu insanın ayakta duramayacağı, yürüyemeyeceği, koşamayacağı, hatta oturamayacağı ayakkabılar.

Kesta spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken, telefonu kulağıyla omzu arasına sıkışmış bir halde, "Benimkine yürümen bir saatini alır ve sen oraya varana kadar benim çift ayak bileğim kırılmış olur," dedi. "Londra Kulesi'nde buluşalım. Sadece köprüyü yürüyerek geçmen gerekecek. Bunu başarabilirsin."

Kesta Tim'in odasının kapısını aralık bıraktı. Tim'in bir sakinleştirici daha alması gerekiyordu ve gitmeden önce ona bunu yapmalıydı. Ama Jess konusunda acele etmek niyetindeydi. Riske girecekti. Eve gittiğinde yapacaktı. Yüzü ona dönüktü, zincirli kolu bir tarafa doğru kıvrılmıştı, böylece vücudu bükülmüş, bacakları karnına doğru kıvrılmıştı. Makine rahatlatıcı yaşam sinyalleri yayıyordu. Ona yaklaştıkça bip seslerinin sıklaştığını duydu. Onun varlığını hissedebiliyordu. Bir elini sırtına, diğerini zincirli koluna koydu.

Kesta onu şakağından öptü ve cildinin kabarmasını önlemek için o sabah sürdüğü kokusuz nemlendiricinin belli belirsiz tadını içine çekti. Bip sesleri hızlandı ve Kesta gülümsedi. Çenesini Tim'in omzuna dayadı ve ona sokuldu. Tim'in boğazının derinliklerinde bir yerde bir homurtu, bir tanıma sesi duyuldu.

"Sevgilim, Jess'i görmek için biraz dışarı çıkıyorum ama uzun sürmeyecek," diye fısıldadı.

"Urghpmf," dedi Tim.

"Kesinlikle haklısın, sevgilim. Korkunç görünüyorum. En azından biraz rimel sürmeliyim."

Adam tekrar homurdanarak yatağa döndü ve kadın bunun için minnettardı. Günlerdir normal bir sohbeta en çok yaklaştıkları an buydu.

—

Jess, Kule'nin bahçesindeki banklardan birine oturmuş ve üzerine doğaçlama bir piknik sofrası kurmuştu. Saat akşamın on beşiydi ve Jess'in tek kişilik happy hour'u tüm hızıyla devam ediyordu.

"Vidalı kapaklı, o yüzden muhtemelen bizi öldürür," diye kıkırdadı, bir kahve standından sormadan aldığı iki kağıt bardağa siyah-kırmızı Malbec doldururken, "ve cips ve sandviçim var, buralarda bulabildiğim tek şey buydu. Ve bakın, ayak bileklerim hâlâ sağlam." Jess topladıklarını hayranlıkla seyrederken ayaklarını tekmeledi. Kesta'ya bir fincan şarap uzattı.

"Bu mükemmel," dedi Kesta, ikinci bir cips paketinin açılmasına yardım ederken. Koşmaktan yüzü kızarmıştı. Tim'in eski kazağının kollarını yukarı itti, serinlemek için boynunu çekti. Jess'i görmezden geldiği için kendini suçlu hissediyordu. Mesajları cevapsız bıraktıkça, cevap vermek her zaman daha zor oluyordu.

"Şerefe."

"Şerefe bebeğim," dedi Jess yutkunarak, şarabın keskinliği karşısında irkildi ve sonra, "Lanet olsun Kesta, Tanrı aşkına bu da ne?" Onu bileğinden yakaladı. "Kafayı mı buldun sen?"

Kesta yere bakınca, Tim için almaya hazırlandığı kanın, kolunun kıvrımında kızgın mor bir çürük oluşturduğunu gördü. Kanülü çok hızlı çıkarmış olmalıydı. Bu süngerimsi hematoma daha eski sarı yaraların üzerinde filizlenmişti. Kollarını aşağı çekti ve bir bahane bulmaya çalıştı.

"Bir kan bankası var," dedi, en güvenli bahane buydu, "işe giderken yolumun üzerinde. Bir süredir oraya gidiyorum. Kan veriyorum. Besbelli. Kan veriyorum."

"Neden?" dedi Jess, karşılıklı fedakârlık karşısında şaşkına dönmüştü. "Her neyse, bunun için biraz zayıf değil misin? Yani, kilo sınırı falan yok mu?" Gözleri Kesta'nın şekilsiz giysilerini delip geçmeye çalışırken kaşlarını çatıyor, belli belirsiz bir tiksintiyle bir kez daha bakıyordu. Kesta'nın yapacağı bir şeye benziyordu, kanını bir hiç uğruna vermek. "Tamam, peki, birazını kendine saklamayı unutma," diye söylendi. "Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

"Anlaşıldı. Peki, nasıl oldu da benim bölgame geldin?"

"Eleanor Weston'la öğle yemeği yemeyi kabul etmiştim, onu hatırlıyor musun? Üniversitenin son yılında yeni gelmişti, bizim kalabalığa karışmıştı." Jess, Kesta'nın boşluğa düştüğünü görebiliyordu. "Pirinç gibiydi, sürekli herkese manik bir şekilde göz kırpmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Bunun Rirtatious olduğunu düşünüyordu. Astigmatı olduğunu mu düşünüyordun?"

"Ah, evet, o," dedi Kesta, kadının adını ya da tarifini değilse de sözde iddiasını hayal meyal hatırlayarak, tanışıp unuttuğu uzun insan dizisine Eleanor Weston'ı da ekledi. Jess'in bağlantılarını stoklama, bir kenara atma ve onları uygun bir şekilde geliştirme alışkanlığı vardı, böylece sosyal takviminde boş bir öğleden sonra veya akşam olduğunda, onlar hazır ve onun için doldurmayı bekliyorlardı. Kesta taç giyme töreninde yediği tavuklu sandviçi yırtıp açarken dirseğindeki çürük nabız gibi atıyordu. Jess'in şimdiye kadar tanıştığı herkesin Çin'in pişmiş toprak askerleri gibi düzgün sıralar halinde durduğunu, sıra sıra arkadaşlarının ve tanıdıklarının kalın kilin altında gizlendiğini ve sabırla Jess'in onları tekrar çıkarmasını beklediğini hayal etti.

"Onu öğle yemeğinde gördüm." "Nerede?"

"Bermondsey Caddesi'ndeki Manon'da. Yeni açılmışlar." "Oh, onlar için iyi, Manon'u severim."

"Manon'u severim, ama şimdi oraya bir daha gidemem çünkü Eleanor Weston iki küçük yüksük dolusu Crémant ile sarhoş oldu ve ona bir taksi çağrımlarını sağlamak zorunda kaldım, bu da bir asır sürdü."

Jess sandviçlere dokunmadı. İstedikini bulana kadar gümüşü paketin üzerinde açık duran cipsleri ayıkladı. "Şu anda evde üç bebeği var, hepsi de on beş yaşından küçük."

"Tanrım, ne kadar talepkâr."

"Biliyorum, korkunç. Her neyse, artık içemiyor, toleransını tamamen kaybetti. Onun adına çok utandım."

"Astımı var mı? Düşük tansiyon? Kurdeşen?"

"Alkol intoleransı değil bebeğim. Çocukları onu mahvetti. Bir kadının bağımlıların olmasının iyi değildir."

Birkaç kişi kanalizasyondan sürünerek çıkan fareler gibi yanlarından geçip gitti. Kesta metal bankta arkasına yaslandı, bir elinde kâğıt bardak şarap, diğerinde sandviç vardı ve bir an için rahatladığını hissetti. Akşam yeterince rahattı

-Nehir boyunca hava oldukça durgundu ve her ikisinin de paltoları olmadan oturabilecekleri kadar sıcaktı. Kazağın yakasından hâlâ Tim'in kokusunu alabildiğini düşündü.

"Peki, bunun hakkında konuşacak mıyız, konuşmayacak mıyız?" diye sordu Jess. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Ne hakkında *olduğunu biliyorsun*." Kelimeleri ağzından kaçırdı. "Son birkaç aydır saklandığın yer hakkında." Jess bankta Kesta'ya bakacak şekilde yeniden konumlandı, dirseğini bankın arkasına dayarken solgun yanağını kapalı bir l'e yasladı. Sırıtıyordu. "Tahmin edemeyeceğimi mi sandın? İçeri girmeyi başardın, değil mi?"

Kesta, ölümsüz kocası radyatöre kelepçeliyken, profesyonel bir yalancı olarak uzmanlığına o kadar güvenmişti ki, Dawn Projesi'ni Jess'ten saklayabileceğine kesin gözüyle bakıyordu. Bunu daha iyi bilmeliydi.

"Ee, sonra? Söyledin mi? Kimseye söylemeyeceğim konusunda bana güvenebilirsin. İçeri girdin mi?"

Yine de Jess'in kimseye söylemeyeceğine güvenebilir *miydi*? Kesta'nın pek güvenen bir insan olmadığını düşünürsek, Jess'i özel olarak yargılamamalıydı. Belki de Jess'e Şafak Projesi hakkında dürüst davranır ama gizlilik yemini ederse, bu Jess'in merakını en azından şimdilik giderirdi. Bu ona daha fazla hoşgörü kazandırabilir, Kesta'nın neyle karşı karşıya olduğunu bilirse Jess'in biraz geri adım atmasını sağlayabilirdi. Hiçbir şey söylemedi. Jess ciyaklamaya başladı.

"Biliyordum! Gerçek her zaman yüzünden okunuyor," dedi ve şarabını havaya kaldırarak kadeh kaldırdı. "Seni çok uzun zamandır tanıyorum, artık benden hiçbir şey saklayamazsın." Kesta bir suçluluk duygusu daha hissetti. Kolundaki morluk zonklamaya başlamıştı.

"Cidden, kimseye söyleyemezsin Jess. Duyulursa ortalığı ayağa kaldırırlar."

"Boş ver onları. Hiçbir şey söylemeyeceğim." Gevrek gevrek güldü. "Bu çok heyecan verici! Senin adına sevindim. Hayır, hayatında önemli bir şey olduğu için rahatladım. Gerekli bir şey. Bu sana bir amaç verecek."

Kesta gülümsemek zorunda kaldı.

"Ee, nasıl gidiyor?" Jess sordu.

"Çok yoğun. Ve ilerleme umduğumdan daha yavaş ama-"

"Ne tür bir çalışma üzerinde çalışıyorsun?" Jess üstünün kolundaki sallantıyla uğraşırken sordu, onu gevşetip havada sallanmasına izin verdi. "Henüz herhangi bir cesedi canlandırmadın mı?"

"Çoğunlukla slaytları inceliyorum. Bak Jess, seninle bu konuda gerçekten konuşamam. Kızarma riskini göze alamam."

"Tamam, lne, eğer içini dökmek istersen nerede olduğumu biliyorsun, ama gizlilik anlaşması ya da o tür saçmalıkları imzalamayı reddedeceğim."

"Birini hayata döndürmeyi başarırsam size haber vereceğime söz veriyorum." Kesta bir sandviçi kemirdi. Jess ikisinin de fincanlarına biraz daha şarap doldurdu.

"Bu arada," dedi el çantasını karıştırarak, "istediğin gibi bunları senin için aldım." Kâğıttan ince bir paket çıkarıp Kesta'ya uzattı, o da hemen kotunun arka cebine sıkıştırdı. Tekrar banka otururken ağırlığının kutuyu ezdiğini hissetti. "Bebeğim, iş hakkında konuşamayacağını biliyorum ama kendini depresif hissediyorsan benimle konuşabilirsin. Öyle mi hissediyorsun?"

Kesta depresyonda olduğunu düşünmüyordu. Çaresiz, evet. Yıkılmış, kesinlikle. Kuşkusuz bir dipsomanyak ve daha pek çok korkunç D sözcüğü. Ama depresyonda değildi. Jess'ten çok fazla soru sormayan dost canlısı bir pratisyen hekimden kendisi için almasını istediği antidepresanlar aslında Tim içindi. Antidepresan ilaçların Tim için bir şeyleri değiştirip değiştirmediğini, hayatı daha katlanılabilir hale getirip getirmediğini görmek için bu karışıma katılmaya karar vermişti. Tim'in durumunun ne kadar farkında olduğunu bilemezdi. Virüsün onu kendi bedeninin içinde rehin tuttuğu düşüncesinden nefret ediyor, mutsuzluğu düşüncesine katlanamıyordu. Ona nasıl hissettiğini söyleyemiyordu. Tahmin etmek, hayal etmek ona kalıyordu, bu yüzden elbette hep en kötüsünü hayal ediyordu. Kesta gülümsemeye zorladı ve Jess'in elini sıktı.

"Bunlar için teşekkür ederim. Ben iyiyim. Sadece önlem alıyorum."

"Birikimseldirler, biliyorsun, bu yüzden onları dini olarak aldığından emin ol, bir hafta sonra pes etme, tamam mı?"

"O halde bana biraz daha getirsen iyi olur."

Jess içini çekti. Kolunu bankın arkasına doladı. "Sana ne iyi gelir biliyor musun? Bir tatil. Bir yerlere gitmek güzel olmaz mıydı? Birlikte?"

Kesta, bir güvercinin kusurlu daireler çizerek yalpalamasını izledi. Ona sandviçinden bir parça attı. Güvercin yemek için aşağı süzülürken öttü. Piknik bozulmaya başlamıştı.

"Hayır," dedi, neredeyse Jess'in duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. "Hayır, aslında buradan başka bir yerde olmak gibi bir isteğim yok."

"Normal koçullarda seni Gimdiye kadar sürükleyip götürmüş olurum," dedi Jess, kırıntıları temizlemek için ellerini birbirine vurarak. Temiz bir elini Kesta'nın kalçasına koydu. "Cenazeden hemen sonra seni daha güneşli iklimlere sürüklerdim. İstesen de istemesen de taşınır, bavullarını toplar ve seni havaalanına götürürdüm." Jess kederli ve biraz da somurtkan görünüyordu, sanki salgın ona yas tutma fırsatını vermemişti ve bu da onun hoşuna gidecekti.

"Şey, gitmek istemezdim," diye yanıtladı Kesta Ratly, "çünkü hiçbir şey fark etmezdi."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlardı. Tatiller beni daha iyi hissettiriyor."

"Bu *sensin*, değil mi?" Kesta tersledi. "Jess, keder Gatwick Havaalanı'ndaki uzun süreli otoparkta geride bırakabileceğin bir şey değildir. Seninle birlikte her yere gelir."

"Bunu biliyorum ama manzara değişikliği herkese iyi gelir."

"Bana değil. Biz aynı değiliz!"

Jess sinirlenmiş görünüyordu. Bacak bacak üstüne atarak Kesta'dan uzaklaştı ve yüzü macun gibi sertleşmeye başladı.

"Kesta, ikimiz de senin kendine acıma eğiliminde olduğumu ve kendini herkes için geçerli olan kuralların üstünde gördüğünü biliyoruz. Ama gerçekten dört gözle bekleyeceğin bir şeylerin olması, kayıpla başa çıkarken zihinsel ve duygusal açıdan çok önemli. Özellikle de depresyondaysanız."

Kesta'nın dört gözle beklediği bir şey vardı. Tim'in iyileşmesi. Her ne kadar kaderi kıskırtmamaya ya da beyninin onun önüne geçmesine izin vermemeye çalışsa da, zayıf da olsa iyileşme umudu onu ayakta tutuyordu. Onu iyileştirmek istiyordu. Hayatlarının normale dönmesini istiyordu. Ve eğer bu bir ay, bir yıl, bir sonsuzluk daha sürerse, o zaman bekleyecekti. Kesta tesadüfün saf vaadine tutunmuştu. Bunun olabileceğine inanıyordu çünkü daha önce de olmuştu, Tim'le tanıştığı gece. Hayatının akışını değiştirmek için karşısına çıkmış ve her şey yeniden düzene girmişti. Kesta'nın konuşacak inancı yoktu ama Tim'e inanıyordu. Tim bunu başaracaktı.

Jess'le tartışmak istemiyordu. O hep böyleydi, güzel günler ve tatiller insanı, arada kalan yavan şeylerde pek uzman sayılmazdı. Jess çok eğlenceli olabilirdi. Ama eğlence havasında olmadığınızda, o zaman neydi? Biraz demode. Kesta, Tim'in söylediği bilgece bir şeyi hatırladı. Neden söylediğini hatırlayamıyordu. Muhtemelen onu Jess'in coşkusuna karşı daha hoşgörülü olmaya teşvik ediyordu.

Müzik sustuktan sonra Jess hâlâ kulübün ortasında durmuş, tek başına dans ediyor. Sen ve ben birlikte eve gidip bulaşık makinesini boşaltacağız.

"Üzgünüm," dedi Kesta yumuşayarak. "Muhtemelen haklısın. Sadece şu anda daha kötü bir şey düşünemiyorum. Onsuz bir yere gitmeyi hayal bile edemiyorum. Ama bunun senin için adil olmadığını da farkındayım."

"Bencil davranıyorum, değil mi?" dedi Jess. "Özür dilerim. Belki tüm bunlar sona erdiğinde bunu düşünürsün?"

"Evet, belki o zaman," dedi Kesta, Jess'i neşelendirmek için Malbec'in kalıntılarını dökerken. Önceliklerinin bu kadar farklı olması Jess'in suçu değildi, salgının sona ermesini kutlamak için yapmak istediği tek şey, yerel halkın kendilerini ağızları açık ve bağırsakları dışarı sarkmış bir şekilde tanıtmadığı, sevimli ve iyi huylu bir yerde şezlongda sangria içmekti.

"Dudley nasıl?" Jess çekingen bir tavırla sordu, adını yüksek sesle söylerken sanki kusmak zorundaymış gibi yüzünü buruşturdu.

"Aslında harikaydı," dedi Kesta. "Gerçekten destekleyici. Benden daha yüksek bir güvenlik yetkisine sahip, bu da can sıkıcı ama-"

"Oh, bu gerçekten canını sıkıyor olmalı!"

"Sinir bozucu. Son zamanlarda dikkati çok dağınık görünüyor. Bunun dışında çok yardımcı oluyor ve yaptığı tüm işler için yeterli olmasam da deniyor-"

Bir titreşim hisseden Kesta cebinden telefonunu çıkardı. Tim'in odasındaki monitörden bir bildirim geliyordu. Bir şey hareket sensörünü tetiklemişti.

"Dürüst olmak gerekirse, Dudley kadar anlayışsız bir ahmakla tanıştığımı hiç sanmıyorum," dedi Jess. "Ona nasıl katlanıyorsun anlamıyorum."

Kesta telefonu yüzüne yaklaştırdı ve gözlerini kısarak kamera uygulamasına baktı. Uygulamayı açtı ve canlı yayının yüklenmesini bekledi.

"Noel'de beni götürdüğün o berbat partide, o lanet kazağı giymiş dans ettiği zamanı hatırlıyor musun?"

Görüntü netti. Siyah beyaz Tim'in yalın gerçekliği.

"Önünde 'self-servis' yazıyordu. Sonra sen cicili bicili giydiğin için o da seni taklit etmek istedi-"

Tim serbest koluyla kelepçeyi çekiyordu. Yatak onun çabasıyla sallanıyordu. Uyanık ve odaklanmıştı, endüstri yüzünden ateşliydi. Kurtulmaya çalışıyordu.

"-ve eskiden birlikte çalıştığın şu kadına diyordum, adı neydi?"

"Jess, gitmem gerek."

"Claire! İşte bu. Harika biriydi. Claire'i severdim."

Kesta ayağa fırladı.

"Üzgünüm Jess, gitmem gerek." Zoraki bir gülümsemeyle, paniğe kapılmak yerine rahatsız olmuş gibi davrandı. "Albert az önce bana mesaj attı. Sıçan'da bir boru patlamış, oraya çıkması gerekiyor."

"Ama-"

"Onu içeri almak için eve gitmeliyim."

"Anahtarı yok mu?"

"Her yerden su fışkırıyor. Yemek yiyip kaçtığım için çok üzgünüm. Seni görmek çok güzeldi."

"Yardım edemeyeceğim, sızıntı ya da su tesisatı yapmıyorum ama

."

"Gitmem gerek, üzgünüm-" Kesta sözünü bitirmedi çünkü koşması gerekiyordu.

"-ama öfkeli hamallarla başa çıkabilirim. Seninle gelebilir miyim?" Jess arkasından seslendi ama Kesta çoktan gitmişti.

Tower Bridge'in altındaki kemerli geçitten ve kilidin Thames Nehri'ni tuttuğu geçitten yırtarak geçti. Dizlerindeki ve kalçalarındaki sıcaklığı hissederek ufalanan kaldırım taşlarının üzerinden geçti, çarpık dişlere benzeyen eski mezar taşlarıyla mezarlığın yanından geçti, Tim'in ısırıldığı yerde kendi mezarının üzerinde yürüyen hayaletleri hissetti, bir asırdır değişmeyen yoldan aşağı indi, kalın tuğlalı depolar katı ve boyun eğmezdi, tozla ve şehrin canlı olduğu zamanların anılarıyla doluydu, iskelenin gümüş kapılarına ve nihayet eve doğru.

Kapıcı kulübesinin önünden koşarak geçerken tanımadığı bir ses arkasından seslendi.

"Bayan, hey, Rat 9'da mısınız? Hey! Orada bir şey gürültü yapıyor.

."

Kesta'nın kalbi Sıçan'ın gürültüsüyle birlikte çarpıyordu. Merdivenleri hızla çıktı, kolundaki çirkin morluk çılgınca zonkluyordu. Terden sırlıslıkladı, aynı anda hem sıcak hem de buz gibiydi, elleri anahtarlarını arıyor, gözlerine akan maskaranın acısıyla gözlerini kırptırıyordu. Koridorda ilerlerken ayak sesleri halıya karışıyor, koridorda itilip kakılan ve hırpalanan şişman ve ağır bir şeyin gümbürtüsü, sürtünme sesi duyuluyor, kuyruklu bir piyano kapı aralığından itiliyor, bir buzdolabı ahşap bir Roor'un üzerine devriliyordu. Ön kapıyı açarken elleri titriyordu ve bunu yaparken boğuşma sesleri de artıyordu. Tim bağıırıyordu, sözsüz sesi öfke ve kızgınlıkla doluydu, yatağa bir şeyler vuruyordu, yatak Roor'a vuruyordu, Roor Fare'nin etrafında yankılanıyordu, tüm Fare onun gibi titriyordu.

Kesta sürgüleri olabildiğince hızlı bir şekilde açtı ve odanın içindeki kargaşa kapıyı bir vakum gibi kendisinden uzaklaştırdı. Sonra onu gördü, kalçalarının üzerine çömelmiş, vücudu zincirlenmiş elin üzerinde iki büklüm olmuş, zincirleri kırmak için mücadele ederken kanlar içinde kalmıştı. Adam ona baktı, gözleri kehribar gibiydi ve kadın yüzünün kanla kaplı olduğunu gördü. Kendini kurtarmak için kendi elini ısırmaya çalışmıştı. Kesta'yı görünce tiz ve şeytani bir çığlık attı, virüsün sesiydi bu.

Eşikte duruyordu, ağzı bir karış açıktı, hareket edemiyor, konuşamıyor ya da düşünemiyordu. Tim aşağı yukarı zıplıyor, keskin ve sinirli çılgınlık atıyordu. O sarı gözler suçlama doluydu.

Kesta kendini yatağın başucundaki dolaba doğru itti, Tim pençeli bir 1. ile ona saldırırken düşüp Roor'a yuvarlandı. Ona baktı, tükürdü ve ters ters baktı, bir o yana bir bu yana yalpaladı, yatak çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Kendini biraz yukarı kaldırmak için dolabı kullandı ve en arkada bir şişe fenobarbital sakladığı orta çekmeceyi çıkardı. Onu kullanmayı hiç düşünmemişti. Çok fazla güçlüydü. Ama Tim kolunu havada sürüyerek ona ulaşmaya çalışıyor, vurulmuş bir yaban domuzu gibi ciyaklıyordu. El yordamıyla camın üstünden bir paket steril şırınga buldu, birini yırtıp açtı ve sendeleyerek ayağa kalkarken dişlerinin arasında tuttu. Roor'un üzerinde kan vardı ve panikle şişeyi iğneyle delmeye çalışırken kaydığı için ayakkabılarıyla kanı bulaştırdı. Şırıngaya hafifçe vurdu, ilacın bir kısmını fişkırttı ve bir kez daha vurmak için kendini dengeledi. Tim kalçalarının üzerinde ona doğru atılmaya hazır bir şekilde kıvrılmıştı; açık ağzının kenarlarında ve pembe dilinin çıkıntılarına karşı duyduğu heves köpürüyordu.

Kanlı Roor'un üzerinde ona doğru ilerledi ve sağ elini kullanarak düşen yumrukları ve darbeleri savuşturdu.

"Üzgünüm Tim, ama bu senin iyiliğin için," dedi şırıngayı sol eline aktarırken, böylece sağ eli kendini savunmak için serbest kalacaktı. Tim'in uzanmış koluna *şak* diye *vurdu*, kocasının kanlı ellerini *şak diye* uzaklaştırdı. Adam ona doğru gerindi, vahşi bir kedi gibi saldırdı, dili şehvetle oynuyordu. Kadın biraz geri çekildi. Bekledi.

Sonra vücudunu öne doğru itti ve adamın burun kemiğine sertçe vurdu. Adam geri çekildi, boştaki kolunu şaşkınlıkla yüzüne doğru tuttu. Sonra tekrar vurdu, ama bu sefer fenobarbitalle, zincirli koluna sapladı, pistonu aşağı itti ve ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden iğneyi derisinden çıkardı.

Kesta nefes nefese onu izliyordu, elleri adamın kanıyla kaplıydı ve şimdi alındaki teri temizlemek için saçaklarını geriye doğru silerken yüzü de kan içindeydi. Sersemlemişti, kendini sıkı bir top gibi sararak burnunun etrafını yokladı, vücudu gevşemeye başladıkça öfkesi azaldı, kolları ve bacakları gevşedi, başı

Yastığa doğru geriye doğru yuvarlandı ve unutulmaya yüz tutmadan önce son bir başarısızlık bakışı attı.

Sakinleştirici artık işe yaramıyordu. Kendisi isteyken onu saatlerce tek bir dozla baygın bırakıyordu ve adam buna giderek daha dirençli hale geliyordu.

"Bu senin hatan değil, sevgilim. Benim suçum," diye haykırdı ona. Ve bunda da ciddiye. Jess'i görmeye gitmek için onu asla terk etmemeliydi. Bir yerlerden farklı bir sakınleştirici bulması gerekecekti. Belki hastaneye gizlice geri dönebilir, eski anahtar kartını kullanabilir ve işten sonra eve dönerken ne çalabileceğine bakabilirdi. Endişelenecek başka bir şey, üstesinden gelmesi gereken başka bir şey. İki büküm oldu, kalçalarını kavradı, ciğerleri 1re'deydi, biraz hava emmeye çalıştı, gözyaşlarını tuttu, nefes almak için büyük soluklarla gizledi. Tıpkı konuşmak gibi, Kesta ağlamanın da kendisine bir faydası olmadığına inanıyordu. Bu sadece geçici bir rahatlama, pratik bir çözüm gerektiren bir duruma verilen duygusal bir tepkiydi.

Tim'in önünde ağlamamalıyım. Tim'in önünde ağlamamalıyım!

Yine de gözyaşları onu boğmakla tehdit ediyor, boğazını tıkıyor, gözlerini tıkıyor ve net göremiyordu. Bunun yerine dişlerini sıktı ve Tim'in yüzünü görmemesi için başını öne eğdi.

Dahili telefon çaldı ve Kesta irkilerek doğruldu. Alt kattaki kapıcı, sadece arada sırada hafta sonu vardiyasında çalışan yeni bir adam, bütün bu gürültünün nedenini öğrenmek istedi.

"Kurutma makinesi," diye kendiliğinden yalan söyledi, "duvardan çıktı ve mutfakta davul çalmaya başladı."

"Sanki ele geçirilmiş gibi mi?" dedi yeni adam.

"Evet, onun gibi bir şey," dedi ve telefonu kapattı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elektron mikroskobu altında gözlemlendiğinde, proteinlerin her zaman belirli bir şekle sahip olduğu düşünülürdü ve bu 1 boyutlu form, vücuttaki diğer hücrelere sinyal göndermek gibi özel işlevlerini belirlerdi. Sonra birileri, diğerlerine benzemeyen ve daha önce göz ardı edilen bir grup protein keşfetti

Bu yüzden, parlak bir kıvılcım, görüşlerinin, aldıkları şeklin aslında hizmet ettikleri amacı yalanladığını fark edene kadar kimse onları ciddiye almamıştı. Bu proteinler her türlü şeyi yapabiliyordu. Bu proteinler kuzu postuna bürünmüş kurtlardı, kalıba uymadıkları için tehlikeye atarak küçümsediklerinizdi. Ve tüm bu süre boyunca, doğanın bu süper ucubeleri içimizde olup bitenlerden sorumluydu. DNA'yı düzenliyor, hücrelerin ayrılmasına neden oluyorlardı. İçsel bozukluk proteinleri, bir alyuvar hücrelerini alyuvar hücresi yapan düzeni sağlıyordu. Ayrıca hücrelere ne zaman kanser olacaklarını da söylüyorlardı.

İçsel bozukluk. Bu tam olarak Kesta'nın nasıl hissettiğini açıklıyordu. Aynı zamanda o öğleden sonra Şafak Projesi'nde incelediği şey de buydu, bazı proteinlerin garip Ruiditesi.

Kesta dört saat boyunca Cooke'un Paul Mosi'nin kalan çeşitli organlarından aldığı doku örneklerinden alınan kimlik proteinlerini slayt slayt karşılaştırmıştı. Saat üçe geliyordu ve o sabah yediden beri laboratuvardaydı. Artık bir şey kesindi: Paul Mosi sarıhumma hastalığına yakalanmıştı. Londra'ya dönmeden önce iyileşip iyileşmediğinden kimse emin olamazdı. Ne zaman, nerede ve nasıl hastalığa yakalandığı bir muammaydı ve her zaman da öyle kalabilirdi. Ravivirüs'ün zombi virüsünde oynadığı rol, eğer varsa, Kesta'nın *kesinlikle dehşet verici bilinmeyenler* listesinin en başındaydı ve acı sona kadar bunun üzerinde çalışmaya kararlıydı. Ne kadar çok şey bilerseniz, o kadar az korkmanız gerekirdi ama Kesta her kim olursa olsun

bu mücevheri bulan kişi kesinlikle bir bilim adamı değildi. Zombi virüsü, sarı hummanın süper güçlendirilmiş bir mutasyonu olabilirdi. Ya da tamamen yeni bir virüs, kendine özgü korkunç kâbuslarının ürünü de olabilirdi. Kesta tüm bu çılgınlığa bir anlam verene kadar odaklanmak zorundaydı, mikroskobuna tespithaneleri gibi yapışmış, sinirleri boyunca endişeleniyordu. Kesta gerçeği ve bu gerçeğin Tim için ne anlama geldiğini görüp anlayana kadar bilime inanmak zorundaydı. Ama Kesta virüs hakkında daha fazla şey öğrendikçe içindeki korku daha da derinleşiyordu. Tim için çok endişeleniyordu. Eski işyerine dönüp birkaç malzeme çalabilmek için laboratuvarından mümkün olduğunca çabuk ayrılmak zorundaydı. Sakinleştirici, ağrı kesici, belki varsa bir D halkalı kelepçe, çünkü Cumartesi günü fiyaskodan sonra kelepçeleri değiştirmesi gerekebilirdi.

Kesta mikroskoptan beyaz ışığa bakmaktan baş ağrısı çekiyordu ve kafatasının dibindeki düğümü çözmek için kollarını havaya kaldırdığında Cooke vizörünü kaldırdı ve mavi gölgeli gözlerinin etrafını dikkatle sildi, Kesta'nın hissettiği kadar bitkin görünüyordu.

"Cooke, Dr. Caring'i gördün mü?" Kesta rahat görünmeye çalışarak sordu. "Onu günlerdir görmedim ve ne zaman koridorda yanından geçsem çok stresli görünüyor."

"Hepimiz stresliyiz," dedi Cooke, eklemlerini çalışma masasına doğru uzatarak onu taklit ederek, "ama hayır, onu görmedim. O her zaman Lundeen'le birlikte."

"Bizden farklı bir şey üzerinde mi çalışıyorlar?" "Nasıl farklı?" diye sordu Cooke.

Kesta düşüncelerini kendine saklaması gerektiğini biliyordu, özellikle de Dawn Projesi gibi gizli bir yerde, ama Dudley'nin bölgenin tehlikeli olduğuna dair yorumu ve Paul Mosi'nin otopsisinden bu yana geçen bir hafta içinde onu çok az görmüş olması aklını kurcalıyordu. "Laboratuvarın senin ve benim erişimimizin olmadığı başka bir bölümünde çalışıyor gibi görünmeleri farklı mı?" Cooke'a baktı ve onun da kendi kararsızlığının tuzağına düşerek yeniden durakladığını gördü.

"Cooke?"

"Sahadaki tek laboratuvarın biz olduğumuzdan pek emin değilim."

Elinde bir kutu slaytla masanın Kesta'nın tarafına doğru yürüdü. Bir tanesini Kesta'ya göstermek istercesine ışığa tuttu ve doğal görünmeye ve davranmaya çalıştı.

"Bunu kesin olarak bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bu sadece eğitilmiş bir tahmin. Burada, yeraltında, patronumuzun çoğunlukla Savunma Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı ile toplantılar yaptığı gizli ama yarı devletleştirilmiş bir laboratuvarda çalışıyoruz." Kesta sadece Cooke'un önünde tuttuğu fuşya renkli slaytlara bakabiliyor, beyninin yeni gerçekliğe ayak uydurabilmesi için ona fırsat tanıyordu. "Sanırım burada iki laboratuvar var." Cooke'un sesi maskesinin ardında sadece yapışkan bir fısıltıydı. "Biz varız. Ve bir de aşağıdaki Roor'da her ne yapıyorlarsa. Biz özellikle virüsün tedavisi üzerinde çalışıyoruz. Onlar aşağıda..."

Bunu söylemeden önceki an, şimşek çakması gibiydi; gök gürültüsünden önceki dehşet verici kızarıklık.

"İşlev Kazanımı. Öyle olmalı."

Kelimeler havaya karıştı ve sonra o kadar hızlı kayboldu ki, geriye kalan ve Kesta'nın soluduğunu hissedebildiği, her nefeste bir sinir ajanı gibi vücuduna çektiği pürüzlü parçacıkları olmasaydı, hiç söylenmediklerini düşünmek kolay olurdu. İşlev Kazanımı araştırması virüsü iyileştirmek değil, güçlendirmek için çalışmak anlamına geliyordu. Cooke'un elinin kolunu kavradığını hissetti. Bakıyormuş gibi yapması için bir slayt daha uzatıldı. Kesta derin bir nefes aldı ve o kelimelerin kalıntılarını hissetti, İşlev Kazanımı, iç organlarına takıldı, ciğerlerine doğru ilerledi.

"Kahretsin. Olamaz."

"Başka ne cevap olabilir ki? İlerlememiz çok yavaş. Biz bir vekil laboratuvar olmalıyız."

"Peki, tam olarak hangi amaca hizmet ediyoruz?"

Cooke, "Proje'nin operasyonlarının yüzünü gösteriyoruz," dedi ve başka bir pembe slaytı üstlerindeki ışığa doğru hareket ettirdi. "Virüs için bir tedavi aramakla vakit geçiriyoruz. Onlar virüsü izole edip oyunlaştırırken."

Kesta'nın etrafında her an çöküşünü tetikleyebilecek bir boşluğa adım atmak gibi korkunç bir baskı oluşmaya başladı. "Cooke, bu tür bir araştırma yasadışıdır."

"Biliyorum," dedi Cooke ve son slaytı da kutusuna geri koyarak konuşmalarını sonlandırdı, "ama virüsü araştırmak için İngiltere'deki diğer biyolojik tesislerden herhangi biriyle sözleşme yapılabilirdi. Neden herkesi buraya getirelim? Neden sıfırdan başlasınlar? Çünkü gözetim istemiyorlar. Çünkü burada gerçekten aradığımız tedavi bu değil."

Büyük çelik bir tepsi taşıyan bir adam onlara doğru yürümeye başladı. Cooke onu görünce iş istasyonunun etrafından dolaşarak kendi mikroskobuna doğru ilerledi. Adamın vizörü öylesine buğulanmıştı ki yüz hatları gri bir boşluktan ibaretti.

"Akşam yemeği için bana uğramalısın," dedi Cooke, kayıtsızca ve kalan adamın iyiliği için. "Yardımcı olabilir miyim Royce?" diye sordu ama adam onu duymazdan gelerek laboratuvara doğru hızla ilerledi.

"Kimdi o?" diye sordu Kesta.

"Colin Royce," dedi Cooke ve mavi eldivenli işaret parmağını dudaklarının altında kaldığı maskesine doğru kaldırdı. "Onu yıllar öncesinden tanıyorum. Imperial'da bulaşıcı hastalıklar bölümünde çalışıyordu. Yeterince iyi bir adamdı. Ona Rolls derdik."

Kesta ağır nefes alışını kontrol etmeye çalışırken mikroskobunun büyütme ayarını değiştiriyormuş gibi yaptı.

"Akşam yemeğine gel. Boş bir akşamın olduğunda," dedi Cooke tekrar. "Konuşmak güzel olur. İş dışında. Ve söylediklerimi unut. Seni endişelendirmek istememiştım."

Kesta başıyla onu onayladı ve bu konuda öfkeyle endişelenmeye karar verdi.

Elbette Cooke yanıliyordu. İşlev Kazanımı araştırmaları neredeyse tüm uluslararası laboratuvarlar tarafından yasaklanmıştı. Diğer tüm bilimsel araştırmalardan daha fazla gizem barındırıyordu. Görüşler lehte ve aleyhte olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Bazıları bunu bilimsel ufkumuzu radikal bir şekilde genişletmek için gerekli bir risk olarak görürken, diğerleri açıkça tehlikeli, hatta canavarca olduğunu düşünüyordu. Kesta'nın tek bildiği, bu tür araştırmaların bir virüsü alıp onu katlanarak daha güçlü hale getirdiğiydi. Bir patojeni izole etmek ve öldürme oranını mutlak hale getirmek. Keşif vaadini benimsemek, yıkım potansiyelini de kabul etmek anlamına geliyordu.

Cooke haklıysa ve Şafak Projesi'nde çok daha kötü niyetli başka bir şey varsa, o zaman tedavi arayışı bir aldatmacadan biraz daha fazlasıydı. *Öyle mi?*

Lundeen virüsü yok etmek yerine izole edip daha da kötüleştirmek mi istiyordu? Uluslararası yasaları çiğniyor olabilirdi, ancak Kesta bunu hükümet desteğiyle yapıyor olması gerektiğini biliyordu. Hatta hükümet fonuyla. Batılı hükümetlerin kıyı ötesi hesaplardan oluşan karmaşık ağlar aracılığıyla fon aktardıklarına dair hikayeler vardı; hayırsever bağışlar kisvesi altında yapılan ödemeler, biyogüvenlikle ilgili gevşek kurallardan yararlanabilecekleri ve diğer bilim insanlarının kendi adlarına daha büyük riskler almasını sağlayabilecekleri daha karanlık, daha az gelişmiş ülkelerdeki kurumlara aktarılıyordu, hepsi de doğru fiyat karşılığında.

İşlev Kazanımı araştırmaları yapıyordu ama hiçbir zaman göz önünde yapılmıyor, korkunç gerçekler neredeyse her zaman aşılmaz bir inkar labirentiyle gizleniyordu. Kesta, karanlık bir binada takım elbiseli bir adamın Lundeen'e açık bir çekle birlikte gizli belgeler verdiğini ve ondan öncekinden daha kötü bir zombi salgını riskini göze almasını istediğini hayal etti. Virüsün gücünü artırmak için üzerinde deney yapmak, stal'a bulaşma ve şehre sızma riskinin katlanarak artması anlamına geliyordu.

Neredeyse üç ay önce alarmın neden çaldığı onlara hiç söylenmemişti. Binanın içinde tutsak bir halde endişeyle beklerken çıkan uğursuz kargaşa cevapsız kaldı. Sadece işlerine geri dönmüşlerdi. Peki ama ne olmuştu? Kesta'nın konuştuğu hiç kimse bunu tetikleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordu, Cooke bile. Elbette birileri - dinlenme odasında, soyunma odasında, hatta laboratuvarın kendisinde - makul bir açıklama sunabilirdi. O gün laboratuvardaki diğer her şey yolunda gitmişti. Yine de birileri alarmı çalıştıracak kadar endişelenmiş, korkmuş ve Proje'yi durma noktasına getirmişti.

Ve dışarı çıkmalarına izin vermediler, değil mi? Personel binadan tahliye edilmedi, tehdidin kaynağından uzaklaştırılmadı. Onunla birlikte içeride kilitli kaldılar.

Sahanın başka bir yerinde bir alarm tetiklenmiş olabilir mi? Dawn Projesi'nin varlığından bile haberdar olmadığı başka bir bölümünde bir kaza mı olmuştu? Lundeen İşlev Kazanımı araştırmasıyla kumar oynuyorsa, ilerlemelerini hızlandırmak için daha hızlı bir tedavi veya aşı geliştirme peşinde olma ihtimali vardı. Ama bundan emin olamazdı.

Bu konuyu Dudley ile konuşması gerekecekti. Lundeen gibi bir adamın iki laboratuvarı birlikte çalıştırmaktan, kabul edilmiş, ahlaki bilimsel uygulamaların çizgilerinin dışına çıkmaktan çekinmeyeceğini hayal ediyordu. Böylesine etik dışı bir teklifle karşılaştığında, Profesör Lundeen gibi bir adamın gözünü bile kırpmayacağını hayal ediyordu.

—

Kesta o akşam laboratuvardan olabildiğince çabuk çıktı ve şüphelerinden kurtulmaya çalıştı. Kendisi için alışverişe çıktı, Tim için eski hastanesinden almak üzere olduğu ödülün üzerine koyabileceği şeyler. Alçılar, diş macunu ve pamuklu pedler özellikle iyiydi çünkü hacimli ama hafiftiler, çalacağı her şeyi gizleyebilirlerdi ama eve taşınması gereken ağırlığı artırmazlardı. Dokunduğu her eşyayı kirlettiğini, virüsün manipüle edilmiş bir versiyonunu koridorlara ve self-servis kasaya doğru yaydığını hayal etti. Covent Garden'daki meydandan geçti, Long Acre boyunca, Seven Dials'dan geçti, sonra bir zamanlar nereye gittiklerini bilmeyen, haritalara bakan, önünde boş boş duran, yoluna çıkan insanlarla dolu olan Shaftesbury Bulvarı boyunca yürüdü. Onları özlemişti. Şimdi burası içinden hiçbir şeyin geçmediği kapalı bir arterdi. Her adımını takip ettiğini hissettiği İşlev Kazanımı virüsü tehdidi dışında.

O geldiğinde temizlik ekibi hastanenin içinde çalışıyordu ve bilimin küçük şakalarından biri olan küf örneklerinin kuyruk uçları olan candida'ya benzeyen paspaslarla özenli daireler çizerek dönüyorlardı. Merdivenlerin ilk sağından yukarı doğru yürüdüğünde ve önünde henüz batmamış gibi parlayan Roor'u gördüğünde, Kesta sadece insan gözünün fark edemeyeceği bölgeleri rahatsız etmek için duvar boyunca sıkıca süründü. Arka merdivenlere ulaştı, hızla tırmandı, sonra bir kez daha sürünerek endüstriyel soğutucuların ve pek çok güzel, gerekli şeyle dolu dolapların bulunduğu depoya doğru ilerledi.

Tavan boyunca uzanan düz beyaz boru şeritleri odayı aydınlatıyor ve o içeri girdiğinde odayı uğultuya boğuyordu. Kesta soğuk kutuyu çelik bir masanın üzerine bıraktı, sırt çantasını aldı, oturdu, içinden ikinci bir çanta çıkardı ve onu da açtı. Odanın içinde zarifçe hareket etti, sadece ihtiyacı olanları aldı ve hırsızlığı elinden geldiğince gizledi. Blister paketleri çıkardı

boş kutuları geride bırakarak beyaz kağıt kutulardan tabletler aldı. Seçimlerini sıraların en arkasından, fark edilmeyi mümkün olduğunca geciktirmek için sıranın en ucundan yapıyordu. Parmakları enerjik ve hassas bir şekilde çalışıyordu; hangi çekmeceleri ve dolapları açıp karıştıracağını ve tam olarak ne aradığını biliyordu.

Topikal anestezi kremler, analjezikler ve en önemlisi mikrodalga fırın büyüklüğünde bir kutu sakinleştirici. Anti-enfektif ilaçlar, antibakteriyeller; taşıyabildiği kadar vankomisin, en sevdiği glikopeptid antibiyotik. Tim'in monoklonal antibiyotiklere karşı direnci endişe vericiydi, çünkü ona Ebola'lı bir hastaya davranıldığı gibi davranıyordu, hepsini birbirine karıştırarak. Cüzzam tedavisi için tasarlanmış bir başka ilaç kürünü, orada olmasından başka bir sebep olmaksızın çaldı.

Hastaneden çıktığında saat neredeyse sekizdi ve özel yükü o kadar ağırdı ki sokakta durup bir taksi beklemekten başka çaresi yoktu. Bir taksi çağırmak için kolunu kaldırdığında, bir paket şırıngayı oluğa düşürdü. Almak için eğildiğinde, başka birinin eli ondan önce davrandı. Claire'in eli.

"Sen olduğunu sandım," dedi, taksinin önlerine yanaşmasına izin vermek için yoldan çekilirken. "Tanrım, Kesta, berbat görünüyorsun." Elindeki pakete baktı ve kaşlarını çattı. Taksici dörtlülerini yaktı, turuncu bir geri sayım, tik, tak, uyarı, uyarı.

"Bunun için teşekkürler," dedi Kesta, paketi geri kaparak.

"Burada ne yapıyorsun?" Claire sordu. Gri fırtına bulutları gökyüzünü kalınlaştırmaya başlamıştı ve hava yağmur kokuyordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedi Kesta. "Senin için biraz geç, değil mi? Bana gerçekten çalıştığını söyleme sakın?" Taksinin kapısını çekiştirerek açtı ve çeşitli çantalarını Roor'a ve koltuğun üzerine atmaya başladı. "Wapping, lütfen," diye bağırdı şoföre içeri tırmanırken. Yağmur aniden ve şiddetli bir şekilde yağmaya başladı.

"Neler olduğunu biliyorum," dedi Claire, Kesta'nın kapatamaması için kapıyı açık tutarak.

Kesta doğru kelimeleri bulmak için kekeledi. "Devam etmek mi? Claire, emin değilim-"

"Nerede çalıştığını biliyorum," dedi. "Sadece seni gördüğüme memnun oldum. Hepsi bu. İkinizi de özledim, seni ve Dudley'i." nce Kesta'nın çantalarına, sonra da eski iş arkadaşına son bir kez baktı. "İyi şanslar, Kesta. Yaptığın şeyde. Bu çok önemli." Taksinin kapısını çarparak kapattı.

Taksi yola çıkarken Claire el salladı. Yalnız görünüyordu. Kesta kendini işine o kadar kaptırmıştı ki, geride bıraktığı Claire'i, eskiden kalan bir başka kalıntıyı düşünmek için bile durmamıştı. Yolun diğer tarafında, A&E'nin kapıları sarı ve kırmızı renkte parlıyor, görünmez olması gereken hastalar için otomatik olarak açılıp kapanıyordu çünkü orada kimse yoktu. Kesta yanından geçerken, ilaç ve malzemelerin çantalardan düşmesini engellemeye ve Claire'e yakalanma endişesine o kadar odaklanmıştı ki, hastane otoparkının loşluğunda sigara içen birinin onu izlediğini fark etmemişti.

ONUNCU BÖLÜM

Ön kapıdan ağır bir gümbürtü geldi. Kesta spatulayı düşürdü ve kırmızı sos mutfak dolaplarına sıçrayarak aşağıdaki fayansların üzerine damladı. Bir kurulama bezi aldı, ellerini nazıkçe sildi ve sessizce koridora çıkıp dinlemeye başladı. Tim yatağında yatıyordu, odanın kapısı ardına kadar açıktı.

Açık. Cumartesi günüydü. Roma'da olmalıydılar. Kesta, o yıl evlilik yıldönümlerinde Tim'in onu İspanyol Merdivenleri'nde öpmesinin 1tting bir hediye olacağını düşünmüştü. Tim bunun bir örtmece olup olmadığını sormuştu. Roma'ya hiç gitmemişlerdi. Tim hep gitmek istemişti.

Onun yerine, kaynar bolonez sosla başarısız bir şekilde güreşiyordu. On beş yıllık evlilikten sonra, ikinci derece yanıklarla değil, hazine değerinde kristallerle ödüllendirilmeniz gerekirdi.

Kapıya sabırsızca üç kez vuruldu. Bip seslerini ve mırıldanmaları duyabiliyordu.

"Alo?"

Kesta elinden geldiğince sessizce kayarak boş yatak odasının kapısını kapattı. Beklemeye başladı. Dışarıda her kim varsa gitmesini umuyordu. Hiç kimse onun izni olmadan Rat'ına gelemezdi. Ödediği hizmet bedeli bunun içindi. Albert ve yirmi dört saat güvenlik tarafından uzak tutulan yabancılar için bir ücret.

"Evde kimse var mı?"

Sesi tanımadı. Onu içeri alamazdı. Ama ya bu adam aşağıya inip kapıcıya zili çaldırdıysa? Ya onu mutfakta çoktan duymuşsa, onu dinlemesi gerektiğini bilmeden önce duymuşsa? Ya Dawn Projesi'nden biriye?

Cooke gizli ikinci laboratuvarla ilgili şüphelerini paylaştığından beri Kesta'nın düşünceleri disiplinsizleşmeye başlamıştı. *Paranoyak mıyım? Paranoyak olup olmadığını biliyor muydun?* Kesta kendi kafasının içindeki bu yeni güvensizlik hissinden, içsel eziyetten, zulüm duygusundan hoşlanmıyordu.

Tekrar vurdu, üç kez, daha yüksek sesle ve Kesta sıçradı. Tim homurdandı. Gürültüden hoşlanmıyordu. Adam gitmiyordu.

"Evet, ne var?" dedi kadın, iki buçuk santimlik dayanıklı tahtanın arasından. "Bir paketim var," dedi, "Bayan Kesta Shelley için mi?"

"Doğru," diye yanıtladı kadın. "Kapının eşiğine bırakın." "Pardon?"

"Oraya bırakın."

"İmza almam gerekiyor."

"Tanrı aşkına, ben Kesta Shelley. Lütfen dışarıda bırakabilir misiniz? Çok teşekkür ederim."

"Web sitemizden imzasız teslimat için kaydolabilirsiniz-" "Harika, ama orada bırakabilir misiniz? Ellerim dolu." "Peki, tamam o zaman."

Teslimatçı paketi Roor'a doğru kaydırırken plastik ambalajın kapıya çarparak gıcırdadığını duydu. Sağlam ayakkabıların sesi uzaklaşıyordu. Asansörün yanındaki ortak koridor kapıları pat diye kapandı. Bir dakika bekledikten sonra ön kapıyı açtı ve paketi almak için eğildi.

"Bu koku da ne?" Koridorun sonunda durmuş sırtıyordu. Onu faresinden çıkarmayı başardığı için memnun görünüyordu. Kesta irkilerek kaval kemiğini pakete sıkıştırdı.

"Bir şey yok. Bir şey yok," dedi bacağını ovuşturarak.

"Hiçbir şey gibi kokmuyor," dedi adam ona doğru yürürken.

"Bir şey değil," dedi kadın.

"Buradayken tuvaletinizi kullanabilir miyim?" "Hayır!" diye bağırdı.

Adam önce şaşırmış, sonra da sinirlenmiş görünüyordu. Ağzı kapalıydı ama kokudan etkilenmiş de olabilirdi. Ne de olsa yemek pişiriyordu.

"Girişte, **k a p ı c ı** dairesinin yanında bir tuvalet var." "Her neyse."

Başka bir şey daha mırıldandı ama Kesta çıkaramadı.

Paketi ayağıyla Sıçan'ın içine doğru yönlendirdi. Sonra ön kapıyı kilitledi. Oturma odasına gitti ve her zaman kapalı olan perdelerin arasından bakarak teslimatçının avluya çıktığını gördü. Ya şimşek gibi işiyordu ya da alt kattaki tuvaleti hiç kullanmamıştı. Kesta perdeleri sıkıca birbirine çekti. Oturma odası gittikçe hastanedeki depoya benziyordu. Her yerde kutular; katlanmış küçük kâğıt parçaları, konfeti gibi dağılmış talimat yaprakları. Altlarında toz, kir, pislik. Temizlik yapmalıydı. Ama bugün yemek yapmaya karar vermişti ve ikisi için de zamanı yoktu. Bir mutfak makası aldı ve paketi incelemek için geri döndü.

"Sevgilim," dedi Tim'in odasına kutuyu gururla taşıyarak girerken, "sana bir hediyem var." Kutunun üst kısmına bir bıçak saplayarak kutuyu boydan boya açtı.

Yeni bir pikaptı. Tim'in orijinal pikabı Charing Cross Road'daki bir vintage mağazasından alınmıştı. Tim'in gururu ve neşesiydi. Müzik, Tim'in utanmaz bir inek olduğu tek alandı ve müzik tarihi bilgisini neredeyse takıntı derecesine kadar götürüyordu. Jess'in Tim'i susturmaya çalıştığı tek an, Tim'in orta sıralardayken akşam yemeğinde konuklarına Vyto B'nin yetmişli yıllara damgasını vuran *Tricentennial 2075* albümünün en önemli noktalarını anlattığı -gerçi o buna eğitmek de derdi- zamandı.

"Oh Tim, yine mi *Psychedelic Percussion!*" diye bağırırdı ve Kesta garip müzik zevklerini savunurken kendini utandıran nazik kocasını izlerken midesi bulanana kadar güldü.

"Eninde sonunda Hal Blaine'i seveceksin Jess. Herkes sever," der, Jess'in itiraz feryatlarını duymazdan gelir, Kesta'ya göz kırpar ve plağı üçüncü kez açardı. "Sadece kabul et."

Müziği de pikapla birlikte ölmüştü. Salgının başladığı bir sabah erken saatlerde, enfekte olanlardan biri deponun avlusuna girmeyi başarmıştı. Etrafta boş boş dolanırken bir adam faresinden çıkmış ve telefonunu okumakla meşgul olduğu için onu görmeyerek üzerine yürümüştü. Adamın kulakları yırtarcasına ve yüzüne çok yakın bir şekilde attığı çığlık onu oldukça etkiledi. Onu iki eliyle yakaladı ve ağzını açtı

Bu da adamın daha yüksek sesle ılık atmasına neden oldu. Tim'in yakaladığı ilk Şey pikap oldu, onu yan masadan söküp balkon kapısından dışarı fırlattı ve kadının kafasına çarpıp adamı serbest bırakacak kadar sersemletmesini hayretle izledi. Tim o pikabın kaybına yakın bir akrabasını kaybeder gibi yas tutmuştu. Kesta tüm bunlar sona erdiğinde ona yeni bir tane alacağına söz vermişti.

Kesta Tim'in müziğini çok özlemişti. Gecenin bir yarısı, o pamuk yn zonklamasına, duvarlarda uğuldayan düşük seviyeli elektriğin diegetik sesine, insan gürültüsünün yokluğuyla tanımlanan sese uyanmıştı. O zaman Tim için neredeyse her zaman böyle olduğunu fark etti - sessiz, cansız ve devam eden. Tim'i aylarca her gün, bütün gün, sessizlikten başka hiçbir Şey olmadan orada yatmaya zorlamıştı. Aynı gece internetten yeni bir pikap sipariş etmişti ve nihayet gelmişti.

Yatağın başucundaki komodinin üzerine kurdu, yer açmak için ilaç kutularını ve diğer eşyaları çekmeceye doldurdu. Sarı gözleri odaklanmış, kadın yatak odasına girip çıkarken, bir yığın plak taşıyıp yatağın kenarına koyarken onu izliyordu. Kadının bir şamdan getirişini izledi, yoktan var ettiği Rame'e hınla baktı - bunu doğum günü pastası olayını hatırlayabildiğine dair olumlu bir işaret olarak algılayacaktı - duman yatağının üzerinde gezinirken gözlerini kırıpştırdı. Kendini kaldırmaya çalıştı.

Sersemlemiş görünüyordu, kollar ve bacaklar gibi Şeylerin nasıl çalıştığını unutmuştu. Kesta onun çırpındığını görünce, arkasındaki yastıkları kullanarak beline iyice doladı ve onu oturur pozisyona getirdi. Eğer Tim fark edebilseydi, Kesta'nın üzerinde kk bir siyah elbisesi, kolları çıplak ve kahverengi saçakları düz, daha az yuva gibi taranmış.

"Artık her Şeyin farklı olduğunu biliyorum, ama bu yıl evliliğimizi kutlayacağız.

Onlara rağmen yıldnmmz kutluyoruz," dedi parlak bir gülümsemeyle, yüzü mum ışığında kehribar rengine parlıyordu. "Hiçbir Şey olmasa bile kıvılcımı canlı tutmak gerek."

Gözünün altında bir sinir seğirdi. Yemek yapmak için uğraşırken bir kadeh şarap içmişti bile. Glmsemesini tekrar yapıştırdı. "Birlikte yemek yiyeceğiz. Ve senin plaklarını alacağız."

Kesta yemek sandalyelerinden birini yatağın yakınına yerleştirdi. Bir şişe kırmızı şarap ve iki bardak, biri plastikti ve kazan dairesinin arkasında saklı eski piknik sepetinden alınmıştı. şarap doldurdu

Her ikisi de, hareketlerini kocasına bakışlarıyla noktılıyor, iyi olup olmadığını kontrol ediyor, bir parçasının onun ilgisini hissetmesini umuyordu. Her zaman, şimdi bile, güvence için Tim'e bakıyordu. Ona elbisesi hakkında ne düşündüğünü, içinde güzel görünüp görünmediğini sormak istiyordu ama elbise yıllardır onda olduğundan ve Tim onu eski hayatlarında da bu elbiseyle görüp beğendiğinden, bu onun için yeterli olmalıydı.

Tim sakın bir şekilde yastıklara yaslanmış, karısına bakıyordu. Kolunu radyatöre yaslayan kelepçelere baktı. Her gün onun için bir sürpriz oluyorlardı. Her gün kolunu kaldırıyor ve neden yarıya kadar sıkıştığını merak ediyordu. Kesta telaşla gözlerini kırıştırarak mutfığa dalmak zorunda kaldı, çünkü üzülerek bu akşamı mahvetmek istemiyordu.

Roma kesinlikle daha iyi olurdu. Tim'in hak ettiği Roma'ydı. Bunu hak etmemişti. *Neden sadece mutlak piçler zombiye dönüştürülemiyordu? Doğa neden daha ayrımcı bir virüs tasarlamamıştı?*

Kesta kendini toparladı ve sandalyenin yanındaki sehpanın üzerine koyduğu bir tepsiyle geri döndü. Üzerinde iki derin tabak vardı; biri parmesan serpilmiş bolonez spagettiyle doluydu, diğeri ise spagettisiz sosla. Doğuştan aşçı olmadığı ve iyi olmasını, hatta mümkünse onun da beğenmesini istediği için bütün gün uğraşmıştı. Tepsiyi, ağırlığı altında titreyen dizlerinin üzerine kaldırdı, dünyanın en iyi en kötü restoranında iki kişilik bir masa.

"Muhtemelen bunu sana vermemem gerekiyor, ama ne olursa olsun, sırf sen" diye hayattaki her şeyi kaybetmek zorunda kalmamalısın, değil mi?" Kendini durdurdu ve bardakları usulca birbirine vurdu.

"Şerefe, sevgilim. Mutlu yıldönümleri."

Tim'in plastik bardağını doldurmasına yardım etti ve onun içkiyi tekrar tekrar içine çekişini izledi, kendini buna vermeyi reddediyordu, meraklıydı ve korkmuyordu ama temkinliydi, ona bakıyordu, sni ng, ne yapması gerektiğinden ya da ondan ne beklediğinden emin değildi.

"Bunun gibi, unutma," dedi şarabını yudumlarken. "Mmm."

"Mmmph." Tim dilini bardağın içine daldırdı ve Reş'ten yapılmış bir çırpma teli gibi çılgınca çevirmeye başladı.

"Sakin ol," dedi kadın kıkırdayarak. Kendi bardağını sehpaye bıraktı ve Tim'inkinin plastik sapını çekiştirdi, karşılığında Tim'in de onu daha sert kavradığını hissetti.

Şarabın büyük bir kısmı çarşaflara döküldü, bir kısmı da orantısız çenesinden aşağı yavaşça damlıyordu ama kadehin kendisi boştu.

Kesta bir kâğıt peçeteyle dudaklarının etrafını silerken, "Dur ben alayım," dedi. Adam şikâyet etmeden bunu yapmasına izin verdi ve bu Kesta'nın hoşuna gitti. Kendini samimi hissetti ve uzun zamandır ilk kez normal hissetti. Tıbbileştirilmemişti. Güzel yüzü bu kadar değişmiş olsa da, saçları köklerine kadar beyazlamış olsa da, amonyak kokusu derisinin altında her zaman beslenen portakal, yasemin ve bergamotu yakmış olsa da, onu herkesin sevebileceğinden daha çok sevdiğini biliyordu. Aşk, asla iyileşemeyeceğiniz bir yaradır. Onun eninde sonunda öleceğini biliyordu ama bu aynı zamanda mutlu bir ölüm olacaktı.

Kesta her zaman yaptığı gibi yemeğini hızlıca yedi ve konuşarak yemeğini bitirdi. Tim yatakta dik durmuş, derin lekelerle kaplı, Sam Cooke dinlerken boş boş onu izliyordu. Onu da doyurmak isteyene kadar yedi, yatağın kenarındaki yerini aldı, Tim'in eli kucağındaki kelepçenin içindeydi. Bolonez sostan bir kaşık dolusu adamın ağzına götürdü ve bu sefer adam sosu geri çevirmedi. Bu kez ona tamamen güvendi, dilini kaşığın alt tarafına çarpına kadar dışarı çıkardı, kadının kaşığı biraz indirmesini sağladı, böylece bir dahaki sefere dili yiyeceği buldu ve kaşığı ağzına çekti. Emdi, diş minesini metali çatırdatıyor, yeni dişleri çıkan bir bebek gibi kemiriyordu. Çiğneyemiyordu, aylarca yemek yerine geçen yiyeceklerden sonra bu şekilde yemeye alışkın değildi. Ama kaşığı aldı ve karısının yıllarca pişirdiği sosu yedi. Tim'e bakarken, şimdi bile onun için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, tanıştıkları geceden beri hep bildiği aidiyet duygusunu hissetti. Onu el üstünde tutuyordu.

"Eskiden bu eski plakları severdin," dedi Kesta, yatağın ucundaki eski 45'lik plakları karıştırırken. Küf kokuyorlardı, kenarları kâğıt inceliğinde olan, renkli kapakları içlerindeki kahverengi tene dönüşen kılıf notalarını okumak için elinde çevirirken küçük toz tanecikleri yükseliyordu. İnsan olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamasına yardım etmek istiyordu. Müziğe bir tepki vermesini tetikleyebilirse, yüzeyinin altında uyuyan bir şeyi uyandırabilirse, belki de onun kendisini hatırlamasına yardımcı olabilirdi. Birlikte onları hatırlamasına.

"Peki ya Mable John? Eskiden onu severdin."

Kesta plağı çıkarıp muma yaklaştırdı ve ışıktta yüzeyde çizikler, müziğın atlamasına neden olabilecek hatalar aradı. Yivler siyah bir göldeki dalgalanmalar gibi neredeyse fark edilmiyordu. Plak Rawless'tı. Plağı yavaşça pikabın üzerine koydu, ton kolunu kaldırdı ve plağın canlanmasını, ses çıkarmadan dönüp durmasını izledi. Kalemi dikkatlice plağın üzerine yerleştirdi ve plağın çıtırdadığını ve müziğın başladığını duydu.

"Bırakın beni..."

Tim'in yüzünü pikaba doğru çevirmesini izledi. Ona öyle geliyordu ki, her şarkı sözü ve her nota Tim'in içinde bir şeyleri harekete geçiriyordu; bir anıyı, bir imgeyi, kim olduğuna, kim olduklarına dair bir duyguyu, o sarı gözlerin ardında röntgenliyordu.

"Bizi hatırlıyor musun?" diye sordu ona, müzikten etkilenip etkilenmediğini daha iyi görebilmek için otururken. Boştaki elinin parmak uçlarını izledi -ifadeli, kalkık, derinlerde bir şeyi, fiziksel bir hatırlamayı yönetiyordu.

"Uh-uh-uh," dedi adam, sanki şarkı söylüyormuş gibi.

Kesta'nın boğazı daraldı. Gözyaşlarını kırıştıtararak uzaklaştırdı. Bu anı mahvetmek istemiyordu. Bu yüzden arkasına yaslanıp şarabını içti ve kocasının yatağın kon1nesinden parmak uçlarıyla dans ederek az da olsa yaşamasını izledi. Mutluluktan bu.

"İnsanlar senin çok cesur olduğunu düşünecekler, biliyorsun," dedi, "çünkü öyleydin sevgilim. Çünkü öylesin. Benden çok daha cesursun."

Bu gece sakın görünüyordu, sanki müziğın titreşimleri, yatışmış kaslardaki sıkı düğümler gibi sistemindeki virüsü çalıştırıyordu. Yüzünde, vücudunun keskin açılarının alçak ışıktta yumuşamasında, ona dokunmak, onun tarafından ısıtılmak, onun üzerinde yükseldiğini, onu dünyanın kötülüklerinden koruduğunu hissetmek istemesine neden olan bir şey vardı. Aşkın yeniden nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu.

Mabel John "Say You'll Never Let Me Go" şarkısını söylerken Kesta kelepçeyi çözdü ve yatağın üzerine koydu. Tim elini ağır ağır yüzüne doğru çekti, yüzünün neden kabarmış ve koyu mor morluklarla beneklenmiş olduğunu görüyor ama anlamıyordu. Kesta'nın eli önünde uzanmıştı. Tim merakla önce kendi eline, sonra da Kesta'nın eline bakarak onu taklit etti ve boşluğa doğru uzandı

Aralarında. Elini sevgiyle yanağına bastırırken Kesta onun ne hissettiğini merak etti.

"Yavaş ve sakın olacağız," dedi, şimdi iki elini birden tutup dizlerini bükte, böylece o da aynısını yaptı. "Ve yukarı," dedi, onun sallanışını izlerken, ikisini de sabitlemek için kalçalarını kullandı, adam çok uzun ve kırılgan, uzuvları çok uzun, başı belirsiz bir boynun üzerinde ağırdı.

"Seni tuttum; ikimizi de tuttum," dedi, bir elini Tim'in beline dolayarak, kendi ayakları üzerinde dik duruncaya kadar, birbirlerine demir atmış, el ele, kollar diğerinin belinde. Tim'in kendisini ısırmayacağına güveniyordu çünkü onun hâlâ kim olduğunu bildiğine inanmak zorundaydı. Eğer bilmiyorsa, bu hayal bile edilemeyecek bir dehşet olurdu. Her ikisi için de.

"Doğru şeyi mi yapıyorum? Seninle?" dedi ve zar zor bir yandan diğer yana sallanmaya başladı, tıpkı onun yaptığı gibi sallanıyordu, çünkü yapabileceği tek şey buydu.

"Şafak Projesi'nde yaptıkları şey için endişeleniyorum. Keşke bu konuda konuşabileceğim bir sen olsaydın. Tim, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kötü bir şeyler olacak. Bunu biliyorum."

Kesta yaklaştı ve başını kocasının göğsüne yasladı. Gözlerini kapadı ve ciğerlerindeki tıkırtıyı duymamazlıktan gelmeye çalıştı. Kalbi mırıldanıyordu. Bu sesi, Tim'in kanının, normalde çoktan çökmüş olması gereken kapakçıklardan kabaca geçerken çıkardığı mücadele ve başarısızlık sesini düşünmemeye çalıştı.

"Senin için her şeyi yaparım, Tim. Bunu biliyorsun. Biliyorsun değil mi? Her şeyi." Kesta onun içinde kalan küçük yaşama, hayati belirtilere odaklandı. Elleri Tim'in ellerinde kenetlenmiş, vücutları birbirine kaynaşmış, müzik eşliğinde sallanıyorlardı. Her zaman olduğu gibi, sadece ikisi aşıktı ve yine de *ölene kadar* demek istediklerinden çok uzaktaydılar.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kesta, güvenlik görevlisinin çantasını karıştırmasını izledi, bakıyordu ama gerçekten bakmıyordu, sadece günün bitmesini istiyordu, böylece birkaç saat boyunca başkalarının kişisel eşyalarına dokunmak zorunda kalmayacaktı. Strand'in dışında, Dudley bir paket sigara almak için eski balmumu ceketine uzanıyordu. Kadın ona onunla acilen konuşması gerekiyordu. Sesli mesajlar bırakmış ve mesajlar göndermişti ve şimdi Çarşamba akşamıydı ve adam nihayet taleplerine boyun eğmişti.

"Sigarayı bıraktığını sanıyordum?" diye sordu.

"Bıraktım," dedi Dudley keyifle nefes vererek, "sonra zombi kıyameti oldu, ben de tekrar başladım."

"Şarap konusunda ben de aynıyım," dedi Kesta gülerek. "Gerçi son yirmi yıldır sürekli içmeye devam ediyorum."

"Sen en son ne zaman içtin?"

Dudley sigarasını dişlerinin arasına almış yürüyordu. Kesta, Dudley'i tanıdığı için bunun tehlikeli olabileceğini düşündü.

"Dün gece," diye yanıtladı.

"Yani gündüzleri bir şey yok mu?"

"Şey, hayır, isteyken değil." "O zaman alkolik olamazsın."

Fleet Caddesi'ne geçtiklerinde Kesta birden ZARG toplantısını hatırladı.

Kahretsin. Toplantıya katılmayalı ne kadar olmuştu? Haftalar mı? Hayır, aylar mı?

Kesinlikle aylar. İzini kaybetmişti.

Kimse bundan bahsetmediğine göre, sadece kimsenin onu özlemediğini varsayabilirdi. Dudley sigarayı ikinci kez nasıl ve ne zaman bırakmaya çalışacağından bahsediyordu ki Kesta dışarıda tek başına bir adam gördü.

Yüksek Mahkeme binası. Birini bekliyor gibi görünüyordu. Kesta onu tanıdığını düşündü. Adamın omzunda, ağır bir yük gibi asılı, yıpranmış, kanvas bir postacı çantası vardı. Onunla göz göze geldi ve bir an için bir şey söyleyeceğini sandı. Sanki üşüyormuş gibi kolunu Dudley'nin kolunun arasından geçiren Dudley'ye sıkıca sarıldı. Kesta omzunun üzerinden baktı. Çantalı adam onları takip ediyordu. Birkaç adım daha attılar, Dudley bırakma danışmanlığıyla birlikte ilaç tedavisinin soğuk hindiye tercih edilip edilmeyeceğini düşünüyordu ve adam hâlâ arkalarından hızla yürüyordu. Kesta bundan hoşlanmamıştı.

"Bekle," dedi, kaldırımın ortasında durmadan önce.

Döndü ve arkalarındaki yabancıya baktı.

"Sorun nedir?" diye sordu Dudley. Şimdi o da adamı görüyordu, çünkü adam da onlar gibi Fleet Sokağı'nda hareketsiz duruyordu. Birbirlerine baktılar. Dudley Kesta'nın kolunu daha sıkı tuttu. Ama o bir şey söyleyemeden yabancı yola fırladı. Yoldan geçen bir otobüs kornasını çaldı ve adam çarpmamak için koşmak zorunda kaldı, elindeki çanta bacaklarına çarpıp durdu. Bir ara sokaktan geçerek Inns of Court'a doğru gözden kayboldu. Kesta ürperdi.

"O adamın bizi takip ettiğini düşünmüştüm," dedi. "Tanıdık geliyordu. Onu tanıdın mı?"

"Hayır," dedi Dudley, son bir nefes çekerek, "ama tuhaftı. Bir şey söylemek ister gibiydi. Hadi ama. Şimdi ikimizin de gerçekten bir içkiye ihtiyacı var."

Sigarasının izmaritini neredeyse mesafeli bir tavırla hendeğe fırlattı. Dudley'nin zulüm kompleksi ve iş yerinde her zaman taşıdığı anal mükemmeliyetçiliği gitmişti - ya da belki de bu sadece nikotinin etkileriydi.

Dokuz yıldır birlikte çalışıyorlardı ama bunu ilk kez yapıyorlardı, birlikte yürüyüşe çıkıyorlardı, birlikte bir bara gidiyorlardı, arkadaş gibi görünüyorlardı. Kesta, Cooke'un İşlev Kazanımı araştırmasıyla ilgili şüphelerinde haklı olup olmadığını anlamak için Dudley'nin Dawn Projesi'nde ne üzerinde çalıştığına dair daha fazla bilgi edinmek zorundaydı. Onu bu şekilde yanlış bahanelerle dışarı sürüklediği için kendini biraz suçlu hissediyordu.

"Eskiden bizimle çalışan patoloğu hatırlıyor musun?" Dudley onun suçlu düşüncelerini bölerek sordu. "Stevens mi? Sakallı olan mı?"

Tatlı tatlı Kesta'yı eli çantalı adamı düşünmekten uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kesta kaşlarını çatı.

"Morgda mumyalayıcı Ruid içtiğine dair bir söylenti vardı. Çoğu zaman dumanı tüterdi, ama tam dolu olsa bile harika bir otopsi yapabilirdi."

"Bu doğru olamaz, ama doğruysa da çok üzücü," dedi. "Daha da üzücü olanı, votkasını dondurucularda saklıyordu."

"Cesetlerle birlikte mi?" "Cesetlerle birlikte."

"Belki de Ceset Canlandırıcı'yı seviyordu," diye kıs kıs güldü Kesta. "Neyi?"

"Pardon, bir kokteyl."

"Sen bilirsin herhalde."

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını," diye fısıldadı.

Bar, Aziz Paul Katedrali'ne yakın bir ara sokaktaydı. Dudley'nin en sevdiği yerlerden biriydi, ya da ona öyle söylemişti. Hayal ettiğinden çok daha az tükürük ve talaş vardı. Viktorya döneminden kalma deri kabinleri muhafaza edilmiş, kuytu köşelere gizlenmişti. İçenleri ayırmak için orijinal cam bölmeler vardı ve ahşap Roor doğrudan bir kalyonun karnından çıkarılmış gibi görünüyordu. Rahat, mütevazı ve tam Dudley'e göre bir yerdi. Barın arka tarafında bir bilardo masası ve üzerinde sessizce oynayan bir televizyon vardı. Barın yanında tek başına duran iki adam kadehlerini Dudley'e doğru kaldırdı. Mekândaki diğer müşteriler sadece onlardı. Ev sahibi gülümsedi ve Dudley'i önce tokalaşmak, sonra da kucaklamak için tezgâhın üzerine uzandı.

"Geri dönmene sevindim, dostum."

"Seni gördüğüme sevindim Ollie," dedi Dudley kızarak. "Gerçekten de buranın müdavimlerinden birisin," dedi Kesta.

Ama Dudley sırt sıvazlama ve şakalaşma kasırgasına kapılmıştı, bu yüzden barın uzak tarafına, kapının yanındaki bir masaya doğru uzaklaştı. Birbirlerine sokulmuş onları izledi ve Dudley'nin ne iş yaptığını bilip bilmediklerini merak etti. Çok zeki bir patologdu ama utangaç ve mütevazıydı. Başarılarıyla övünmezdi. Dawn Projesi'nin sırlarını saklayacaktı. Kesta telefonundaki uygulamayı hızlıca kontrol etti ve Tim'in

Yatakta hareketsiz yatıyordu ama nefes alıp verirken göğsünün yumuşak bir şekilde inip kalkışını seçebiliyordu.

"En büyük porsiyonlarını istemiştin."

Dudley donuk kahverengi bir bira bardağı ve Kesta için yetersiz büyüklükte bir bardağın ağzına kadar acı verici bir şekilde doldurulmuş bir porsiyon Merlot ile geri dönmüştü.

Dudley kıkırdadı: "Samanlı Nebukadnezar ne yazık ki isteğe bağlı değil," dedi. "Yine de iyi bir deneme yapmışlar gibi görünüyor," dedi. Gülmek zorunda kaldı,

Dudley'nin, sakar olduğu halde, bir damlasını bile dökmeden barın yamalı Roorboard'larından nasıl geçtiğini merak ediyordu.

"Sağlıcakla," dedi adam.

"Sağlıcakla," diye karşılık verdi ve içtiler.

İki adam daha geldi ve barın içinden bilardo masasına doğru yürürken Dudley'e el salladı. Onlar üçgeni sıralamaya ve krem rengi ıstakaların uçlarını tebeşirle tozlamaya başlarken, ev sahibi içkilerini 1 katına çıkardı. Sürekli etrafa bakıyorlardı. Kesta, Dudley'yi ilk kez bir kadınla görüp görmediklerini merak etti.

"Ee, nasılsın?" diye sordu ona, yedek bira paspasını parmaklarının arasında gezdirirken.

"İyiyim," diye cevap verdi. "İş ilginç. Ama her şey çok yavaş ilerliyor. Seni laboratuvarı daha çok görmeyi umuyordum."

Dudley cevap vermedi. Artık oturduklarına göre, üzerinde kalp masajı yapılan kuklalardan biri gibi tahta ve boş görünüyordu. Kesta çok önemli bir tarikat sohbeti yapmak üzere olduklarını hissetti.

"İyi misin, Dudley?" diye sordu ona nazikçe. "Seni laboratuvarı çok az görüyorum ve nadiren gördüğümde de... meşgul görünüyorsun."

Parmaklarıyla bira paspasını inceliyor, kenarlarında geziniyor, döndürüyor, bir yandan öbür yana çeviriyor, bir cevap arıyordu. Tırnakları hemen ısırılmıştı.

"Bana biraz müsaade eder misin?" diye sordu, ağzını eğerek. "Önce birkaç kadeh içkiye ihtiyacım var." Adam nihayet bakışlarını onunkilerle buluşturup tuttuğunda, Kesta onun ciddi olduğunu anladı. Korkuyordu. Başını salladı.

"Neden hiç terfi almadın?" diye sordu, boş konuşmaya çalışarak.

"Patologluğa mı yani?"

"Evet," dedi. "Yani, sen de benim kadar kalifiye birisin, gerçekten. Benim işimi başının üzerinde durarak yapabilirsin. Londra'da birden fazla şantiyeyi yönetiyor olabilirsin. Sorumlu kişi sen olabilirsin."

"Ne, Lundeen gibi mi?"

"Kahretsin, hayır, ne göt herif ama." Dudley başını salladı.

"Yetkili olmak istemiyorum," dedi omuz silkerek. "Hiçbir zaman sorumlu olmak istemedim. Ben en iyi mikroskoptan bakarım. Lamlar ve canlılar arasında neler olduğunu kontrol edebilirim. Bu şekilde her şeyi açıkça görebiliyorum. Kendimi en güvende hissettiğim şey bu."

"Ama yeteneklerin boşa gidiyor."

"Taramada nasıl boşa harcanabilirim? Eğer insanlara doğru teşhis koyuyorsam, hayat kurtarmaya yardımcı oluyorum demektir. Peki ya siz Dr. Caring?" diye takıldı, birlikte çalıştıkları onca yıl boyunca ona bu konuda hiç baskı yapmadığını, tanışmadan önce hayatını nasıl yaşadığıyla insani düzeyde hiç ilgilenmediğini fark etti.

"Buraya nasıl geldin? Her zaman daha çok bir araştırmacı bilim adamına benzediğini düşünmüşümdür. Sen Dawn Projesi için yaratılmışsın."

Son kısmı alaycı bir şekilde fısıldadı ve bu Dudley'nin bir an gülümsemesine neden oldu, ancak gülümsemesi acı verici bir hatıra tarafından yerinden oynatılmadan önce, ağzının etrafındaki ve kaşlarının arasındaki kasları çekiştirme biçimine bakılırsa. Öksürdü ve koltuğunda doğruldu.

"Haklısınız. Bu tür işleri seviyorum," dedi. "Geçtiğimiz aylar olağanüstü geçti. Her şey çok yüksek, çok canlı hissettiriyor. Beklediğim gibi olmasa da" -kendini durdurdu, bira paspası kenarlarından yıpranıyordu- "beklediğim gibi değil." Bardağını boşalttı. "Ben kalben bir araştırmacıyım, şartlar gereği bir patologum."

"Nasıl yani?"

"Gördüğünüz gibi her şey halledildi," dedi.

Dudley hikâyeyi ona anlatıyordu ama başka biriyle, bir şekilde seçimlerini haklı çıkarma ihtiyacı hissettiği biriyle konuşuyordu. Aklında, geçmişinden biri vardı.

"Aslında yirmili yaşlarımda bir süre Porton Down'da çalıştım. Kendimi yenilmez hissediyordum. Orada yaptığımız iş çok ileri düzeydeydi. Daha sonra benden

Uzak Doğu'da bir ekip. Baş bilim adamı ben olacaktım. Daha otuz yaşındaydım. SARS o zamanlar büyük bir şeydi. Hepimiz mutasyonlar için çıldırıyorduk. Çalıştığım laboratuvar alışılmışın dışındaydı."

Kesta kanının donduğunu ve bir varlığın ürpertisinin mezarından geçtiğini hissetti.

"Devam et," dedi, artan dehşetini gizlemek için ağzını parmaklarıyla kapatarak.

"Kesta. Bunu daha önce kimseye söylemedim. Ama"-sesi titredi, birasını yudumladı, kendini toparlamaya çalıştı-"ama senden sır saklamak istemiyorum."

Göğsü sıkıştı, kaburgalarının arasındaki boşlukta suçlu bir acı vardı.

"Ben -biz- Londra'da çalışan ve İşlev Kazanımı araştırması yapma konusunda deneyim sahibi olduğumu iddia edebilecek birkaç bilim insanından biriyim. Böyle Tanrı'yı oynamak konusunda."

Kesta'nın ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dudley yıkılmış bir adam gibi görünüyordu. Masaya doğru eğildi ve dinledi.

"Yaptığımız şey çok tehlikeliydi. Yaratmak, yeniden tasarlamak için kendi ellerinizi O'nun üzerine koymak gibi bir şey. Birkaç kez kıl payı kurtulduk. Ama profesyonel olarak hayal ettiğim her şeydi. En azından o zamanlar."

Barın diğer ucuna baktı, gözleri bilardo masasının etrafında dolanan ve masumca bir sonraki atışlarını sıralayan iki adamdaydı.

"Ama sonra annem hastalandı ve eve dönmek zorunda kaldım. Ne yazık ki zamanı durduramıyorsunuz ve benim zamanım geçti. Ondan sonra inancımı kaybettim ve şey..."

"Annene ne oldu?"

"Sonunda öldü. Ama ben onunlaydım. En önemli şey buydu." "Dudley, çok üzgünüm," dedi Kesta. "Neden oraya geri dönmedin? sonra?"

Uzun bir süre durakladı.

"Çünkü annemle birlikte, onun gitmesine izin vermem gereken bir nokta olduğunu anladım," dedi bira altlığını masanın diğer tarafına doğru kaydırarak. "Çünkü bu her şeyin doğal düzeniydi. Bilimin yapabileceklerinin ve yapması gerekenlerin bir sınırı olduğunu anlamamı sağladı. Bu doğal düzene müdahale etmemeliydi. Hastalarla çalışmak istediğimi biliyordum.

patojenler. Bir laboratuarda saklanıp Nobel Ödülü beklemek istemiyordum. İnsanlara yardım etmek istedim, onlara zarar vermek değil. Ölümcül bir endüstride çalışıyoruz, sen ve ben. İnsanları mümkün olduğunca uzun süre askıya alınmış bir gerçeklikte tutmak için özenli hareketlerden geçiyoruz. Ama sonunda-

"Sonunda bir son var," dedi ve ikisi bir süre sessizce oturup diğer müşterilerin neşe içinde içmelerini ve dünyayı umursamadan kötü bir şekilde bilardo oynamalarını izlediler.

"Şafak Projesi'nde gerçekten yaptıkları şey bu, değil mi?"

Dudley'nin gözlerinde yaşlar vardı, çenesi üzüntü ve teslimiyetle kapanmıştı. "Bu yüzden işe alındım," dedi, "çünkü bunu daha önce yapmıştım."

"Diğer laboratuvarlarda yaptığınız iş neydi?" "Solunum yolu hastalıklarını oyunlaştırıyorduk."

"Ne amaçla?"

"Onları daha bulaşıcı hale getirmek için," diye fısıldadı, "ve onlara mükemmel bir öldürme oranı vermek için. Laboratuvarlarda ürettiğimiz tür tüm vakalarda ölümcül oldu."

"Ama İşlev Kazanımı araştırması burada yasak mı?"

"Bu yüzden Şafak Projesi'nin diğer biyolojik alanlarla bağlantısı kesildi. Her şey virüsü istedikleri gibi üretebilmeleri için tasarlandı, herhangi bir denetim ya da gözetim söz konusu değil."

Kesta yutkunmaya çalıştı ama yapamadı. Öğürme, susuzluktan boğulma, sessizce boğularak ölme hissi. Boğazı kapanıyordu. Nefes alamıyor, yüzünün gerildiğini ve kızardığını hissediyordu, şimşekler çakıyor, arka planda Dudley'nin kıyamet günü kehaneti çalıyordu. *Virüsü daha da güçlendirmek istiyorlar, böylece daha hızlı yayılacak, silah haline getirecekler.* Kulaklarında korkunç bir basınç oluşuyordu ve ani bir bilinç kaybının pikselleşmesi gözlerini kapladı. Gözlerini kırıştırtarak uzaklaştırmaya çalıştı. *Virüsün neler yapabileceğini görmek istiyorlar.*

"Kesta, nefes almaya devam etmelisin," dediğini duydu. "Gerçekten tuhaf bir renge büründün."

Uzun, derin nefesler alarak içindeki havayı boşalttı. Odanın dönmesini engellemek için gözlerini kapattı. Bayılmak istemiyordu, şimdi değil. Neler olduğunu anlaması gerekiyordu. Ne yapacağını bilmesi gerekiyordu. Dudley'nin elini tuttuğunu hissetti ve eli buz gibiydi çünkü Kesta 1re'deydi.

"Bana söylemeliydin." Hırıltılı bir ses çıkardı, gözleri dolmuştu.

"Size şimdi söylüyorum," dedi, "çünkü alarmı tetikleyen bendim. Enfekte bir doku örneğiyle uğraşıyordum ve eldivenimde bir yırtık gördüğümü sandım. Hayal etmiştim. Zihnim bana oyun oynuyordu ama o anda mührü kırdığıma, örneğe doğrudan dokunduğuma ikna olmuştum. Bu yüzden laboratuvardaki alarm düğmesine bastım. Hata yaptığımdan emin olana kadar beni üç saat boyunca içeride tuttular. Lundeen çok öfkeliydi."

Kesta şoktan sersemlemişti. Cooke haklıydı. Dawn Projesi tedaviyi umursamıyordu. Dawn Projesi Tim'in hayatını kurtarmayı umursamıyordu. Elini onunkinden çekip kot pantolonunun paçasına sildi. Dudley ona biraz su getirdi.

"Kesta," dedi, "gerçeği bilseydim seni asla ama asla Şafak Projesi'ne almazdım dediğimde bana inanmalısın." Ancak şimdi baş başa, yüz yüze olduklarında Kesta bu işin meslektaşına verdiği zararı görebiliyordu. Dudley'nin saçları ne kadar seyrelmişti, gözleri ve yanakları ne kadar çökmüştü, biraz daha az canlıydı, çenesinin altında her gün tıraş olmak için acele ettiği yerden kaynaklanan mor bir kızarıklık vardı. "Yaşadığın onca şeyden sonra sana bunu asla yaşatmazdım. Tim'den sonra olmaz."

Kocasının adının bir başkası tarafından anıldığını duymak ürkütücü ve gerçeküstüydü. Üzerinde doğaüstü bir güce sahipti. Bu onu aniden gözyaşlarına boğdu.

"Ah Kesta..."

"Hayır, hayır, ben 1ne," dedi, elinin tersiyle gözlerinin altını silerken, sni ng. "Ama Dudley, bir planımız olmalı. Tedaviyi bulmak zorundayız."

"Biliyorum," dedi Dudley, "ve sana söylemem gereken başka bir şey var." Kesta nefesini tuttu.

"Virüsü izole ettik."

Kesta'nın nefesi kesildi. Virüs örnek dokulardan çıkarılmış ve mümkün olduğunca saf hale getirilmesi için kültüre edilerek çoğaltılmasına ve toplu halde test edilmesine olanak sağlanmıştı.

"Oh Dudley, bu inanılmaz. Denemeye ne zaman başlayabiliriz?"

"Lundeen'den yarın erken saatlerde bir grup primata enjekte etmek için izin aldım. Senden yardım talep ettim. Bu işte yanımda olmanı istiyorum."

Onu neredeyse öpebilirdi.

"Dudley, tedavi şu anda her zamankinden daha önemli, özellikle de söylediklerin doğruysa ve virüsün daha da güçlü bir versiyonunu yaratmak istiyorlarsa."

"Biliyorum, biliyorum," dedi usulca, onu yatıştırmaya çalışarak. "Ve yapacağız da. Yapmak zorundayız çünkü yapılacak doğru şey bu. Onlara vaat edilenleri vermek zorundayız. İnsanlara umut vermeliyiz."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Buna inanmak zorundayım, Kesta. Sen de inanmalısın. Bak, birbirimize güvenebilmeliyiz. Sen elinden geleni yap, ilk etapta virüse neyin sebep olduğunu bulmaya çalış. Ben de bulgularımı seninle paylaşacağımdan emin olabilirsin. Bunun üzerinde birlikte çalışacağız."

Şarap ve stres çok yorucuydu. Kesta umutsuzca eve gitmek ve Tim'e olanları anlatmak istiyordu. Ama Dudley'nin yaptıkları iş yüzünden bu kadar acı çektiğini görünce, onu yüzüstü bırakamayacağını biliyordu, şimdi değil, ona bu kadar inandıktan ve güvendiğini gösterdikten sonra değil. Bu yüzden, kısmen onun için, kısmen de içindeki suçluluk duygusunu yatıştırmak için onlara birer içki daha ısmarladı. Dudley'e ne söylerse söylesin, bu asla gerçeğin tamamı olmayacaktı.

"Tim'i her zaman sevmişimdir," dedi Dudley, kadın onun önüne yeni bir bira koyarken. "Çok şanslıydı, biliyorsun."

"Bir zombi tarafından ısırılmak için mi?"

"Onca yıl senin aşkına sahip olmak için. Orada çok şanslı bir adamdı." Yanlışlıkla masalarını tekmeledi. Çakırkeyifti. Kesta içkilerini dengeledi. "Ne kadar zamandır birlikteydiniz?"

"On dokuz yıl. Şimdi çok uzun gelmiyor."

"On dokuz yıl çok uzun bir aşk, Kesta. Özellikle de bunu hiç yaşayamamış olanlarımızı düşünürsen. Ben yalnızım ve emekliliğime on beş yıl var."

Üzgün görünüyordu, masada yarı gülümsüyordu, söylediklerinden pişmanlık duyuyor, kendini aptal sanıyordu. Kesta ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu; kendini hiç yalnız hissetmemişti çünkü şu anda bile hâlâ Tim vardı. Sadece. Aşkları onu hep daha fazlasını istemeye ittiği için ağgözlü hissediyordu.

"Eh," diye iç geçirdi, "morgda asla uygun bir kadın bulamayacaktın. Tabii nabzın atması bir ön koşul değilse?"

Dudley onu rahatlatmak için güldü.

"Havayı temizlediğimiz için memnunum," dedi. "Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. Umarım sen de benimle konuşabileceğini hissediyorsundur."

"Elbette hissediyorum, Dudley."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi kayboldu. "Çünkü konuşmanı istiyorum. Anlat bana StuI. Aramızda hiçbir sır kalmasını istemiyorum."

Kesta şarabını masaya bıraktı.

"Benim hiç sırrım yok, Dudley," diye yalan söyledi, dizleri masanın altında titriyordu. "Bundan emin misin?"

Ona tuzak kuruyordu, değil mi? Bildiğini sandığı şey neydi? Sanki dev bir dev ona doğru gürleyormuş gibi içkisinin yüzeyinde küçük dalgalanmalar oluştu. Ve yüzündeki yumuşaklık kaybolmuştu.

"Dudley?"

Göğsünde, kaslarının derinliklerinde bir ağırlık kaburgalarını kemiriyordu. Dudley konuşmak için ağzını açtı. Sonra da kapattı. Kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Seni gördüm. Hastanede. Bir sürü çanta taşıyordun. Seni Claire'le konuşurken gördüm.

Ne yapıyordun sen?"

Kesta doğru yalanı yeterince hızlı uyduramıyordu. Dudley'nin inandırıcı bulacağı bir şeye ihtiyacı vardı. Saygı duyacağı bir şeye ihtiyacı vardı, onu geri döndürecek bir şeye. *Ya bilmiyorsa?*

Taşıdığı şeyi görmediyse. Ya da Claire'le konuşmadıysa. Ya da Claire ona bulunduğu şiringalardan bahsetmişse. Panikliyordu, zihni hızla çalışıyordu. Sonra doğru yalan zihninde kristalleşti ve Kesta tekrar sesini buldu.

"Evde bir mikroskopum var." Ona bakmaya dayanamıyordu. Bu onun acıma duygusunu sömürmek için söylenmiş korkunç bir yalandı. En kötüsü de hayranlığını. Bir yalanı örtbas etmek için başka bir yalan.

Dudley pişman görünüyordu ve daha da kötüsü, onu sorguladığı için suçluluk duyuyordu.

"Akşamları ekstra tarama yapıyorum," diye biraz daha yalan söyledi. "Lundeen ile görüştüm." Kahretsin, bu çok ileri bir yalandı, muhtemelen kontrol edebilirdi, bu yüzden daha kötü bir tane ekledi. "Korkarım fazladan paraya ihtiyacım var," ve sonra en kötüsü, dul ayrıcalığına başvurdu.

"Akşamları yalnız kalıyorum."

"Tanrım, Kesta, hiç bilmiyordum. Çok fazla yük almadığına emin misin?"

"Hayır, hiç de değil. Beni meşgul tutuyor. Üzgünüm Dudley, sana söylemeliydim."

Ona inanması Kesta için önemliydi. Onu kendi tarafında tutmak zorundaydı. Bu yüzden korkunç bir şey yaptı çünkü o anda yapılması gereken en doğru şey, onun bu rahatsız edici tümseği aşmasını sağlamak gibi görünüyordu. Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu.

"Bir içki daha ister misin?" İçinden biraz midesi bulansa da gülümsedi. Dudley elini onunkinin üzerine koydu, böylece kız dünyanın en garip sandviçindeki 11ling oldu.

"Evet, bunu gerçekten çok isterim," dedi, geri sıkarak.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Hazmats içindeki insanlar her zaman dehşetin habercisiydi. Kafesinde ondan uzaklaştı, küçük ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Maymun onu göremezse, belki de tamamen ortadan kaybolacaktı. Belki de Tim'in ona bakış açısı buydu. Eğer gözlerini kapatabilirse kızın gideceğini düşünüyordu.

Kesta zamanında bir sürü fare kesmişti. Kobayları da. Ama asla canlıyken değil. Örnekleri her zaman ölümle paketlenmiş olarak gelirdi, işi kemirgenleri ve diğer memelileri yok etmek olan biri tarafından ötenazi edilmişti, böylece onun gibi bilim adamları zafer gibi bir şey aramak için bağırsaklarını karıştırabilirlerdi. Bazen kemirgenlere kendi gazını verir, Rui cesetlerini odalarından çıkarırdı, tek gerçek endişesi matematiksel, mekanikti, içlerinde bir neşter bıçağı olduğunda gevşek kalıntıların yeniden canlanabileceği.

Kesta ne alingan ne de duygusaldı. Bu maymunu görene kadar, korkusunun kokusu laboratuvarın üç kat aydınlık havasında hissediliyordu, bir suçluluk duygusunun bağırsaklarını sızlattığını hissetmedi. Farelerden kobaylara terfi etmişti ve şimdi yüzde 93'ü kendisine ait olan bir şeye bakıyordu. Tüm hayatını esaret altında geçirmiş ama eline bir ayna verildiğinde kendini tımar edecek kadar öz farkındalığa sahip bir şeye.

Maymunu Liv diye çağırmaya karar verdi.

"Her şey yolunda." Kesta, Liv'i yerinde tutmak için kelepçeyi boynuna geçirirken güven verici görünmeye çalıştı, onun gerildiğini, paniklediğini, sonra da boyun eğdiğini hissetti, küçük elleri kelepçeye bulaştı ve arkasında beyhudeliğin özünü bıraktı. Kalın eldivenler içinde bile maymunun tırmalama ya da ısırma riski vardı ve kısaç Kesta'nın ihtiyaç duyduğu süre boyunca onu zapt etmeye yardımcı oldu. Hiçbir uyarıda bulunmadı, kendi boğazı kapandı, bir

Ağlamak için karşı konulmaz bir dürtü. Tıpkı Tim'i bileğinden tuttuğu gibi. Dürüstçe düşündüğünde arada pek bir fark yoktu.

Liv'in uzuvları kafesi tırmalıyor, metali itip kakıyor, kürkünde izler bırakıyordu; tıpkı Tim'in yatakta debelenip durduğu gibi, kolları havayı tırmalıyor, derisi mücadele yüzünden kararıyordu. Dişlerini gürültüsüzce sıkan Liv, Tim'in gösterdiği aynı metanetle Kesta'ya boyun eğdi, gözleri tavana dikilmiş, dudakları gerilmişti. Kesta ona Dudley'nin zombi Resh'ten izole ettiği ve laboratuvarında kültürünü yaptığı canlı virüsü enjekte ederken Liv utanç içinde kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı; Lundeen'e Kesta'nın canlı bir konakçı memelide çalışabilmesi için kullanmasına izin vermesi için lobi yaptığı saf virüs. Liv sızlanmadı ama yüzü tıpkı cesur olmaya çalışan bir insanınki gibi acıyla buruştu. Kesta şırıngayı attı, maymunun boynundaki kısıkaçı çıkardı ve arkasına yaslanıp izlemeye koyuldu.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Liv kafesinde nefes nefese oturuyor, pembe yüzünü elleriyle siliyor, püsküllü kaşları Kesta'yı suçlarcasına yarıyor, göğüs kafesi nefes alıp veriyordu. Sonra omuzları düştü ve rahatlamaya başladı. Sadece bir iğne, o kadar da kötü bir şey değil. Maymunun küçük, acımasız hayatında şimdiye kadar alışık olmadığı bir şey değildi. Liv, her ne kadar kendi kendini rahatsız etse de, sanki insan kirliliğinden kurtulmak istercesine tımar etmeye başladı; koltuk altlarını telli elleriyle sildi, sanki boyun kelepçesini unutmuş gibi gevşek tüylerini çekti. Kesta'ya sadece hareket edip onu ürküttüğünde bakıyordu, bu yüzden Kesta bir sandalye çekmeye karar verdi. Bu biraz zaman alabilirdi. Liv başını eğdi ve esnedi.

Sonra uhrevi bir sürpriz Liv'in havaya sıçramasına neden oldu. Kendisini sıçratan şeyin ne olduğunu görmek için arkasını döndü, burnunun etrafındaki ateşli tüyler yabancı bir koku olup olmadığını anlamak için ileriye doğru baktı ve hiçbir şey bulamayınca yıkamaya devam etmeye çalıştı. Sonra içini bir koşma dürtüsü kapladı ve dört ayak üstünde, tel duvarlara çarpa çarpa, bir köpek yavrusu gibi döne döne koşmaya başladı. Artık gürültülüydü, çığlık atıyor ve yüzünü buruşturuyordu, vücuduna hücum eden hislerden, içeride çoğalan diğer varlıktan paniğe kapılmıştı. Tırmaladı, tırmaladı, öfkeyle onu çıkarmaya çalıştı, acıdan değil ama şaşkınlıktan bağırdı. Sonra kafesin parmaklıklarına tutundu ve kendisini esir alan kişiye feryat etti, dili kırmızı ağzının içinde geriye kıvrılmıştı, göz dişleri damlıyordu.

Liv'in gözleri karardı ve kenarlarında kan birikmeye başladı. Nefes nefese kalmış, kanı yüzüne bulaştırıyor, gözlerini kırptırıyor, siliyor ve inliyordu. Bu, Kesta'nın Tim'in yüzünde gördüğü ifadenin aynısıydı; Tim salonda kanlar içinde dururken, Kesta bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyordu. Bu, beyni kendi izni olmadan kapanan bir hastanın güçsüzlüğüydü. Liv'in hareketleri ağırlaşmıştı; bir kolu yanında aşağı sarkıyor, diğeri havada asılı duruyor, amacını unutmuş bir halde hiçbir şeye uzanmıyordu. Nefes almak için bir kez daha soluduğunda çenesi aşağı kaydı ve minyatür bir sıra mezar taşı dişi ortaya çıktı. Artık gözlerinden ve ağzından kan ve tükürük sızıyordu, nefes alış veriş sanki yavaş yavaş taşa dönüşüyormuş gibi sığ ve düzensizdi.

Liv çenesi kırık, kana bulanmış bir halde kafesin köküne yığıldı, tek bir tırnağı çaresizce kafesin kapısına sürtünürken içindeki elektrik son bir yaşam kıvılcımı yaydı.

Kesta eldivenli elini kafesin içine sokup Liv'in yumuşak göğsünü ve hâlâ sıcak ve ipeksi olan kollarını okşayabildi. Tıpkı Tim'le olduğu gibi onun da son nefesini verdiğini, elini tuttuğunu, arkasında mükemmel bir kabuk bırakarak eterde kaybolduğunu hissetti.

Enjeksiyondan yüz yirmi saniye sonra Liv ölmüştü. Kesta sandalyesine döndü ve bekledi.

Bir an hayattaydınız, bir an sonra değildiniz, aradaki zaman algılanamazdı. Ölüm asla gelmedi; sadece gitti. Beden terk edilmiş, yaşam armağanı sonsuza dek çalınmıştı. Kesta'nın gözleri yaşlarla doldu. Onları silmek için maskesini çıkaramadı, bu yüzden gözlerini sıkıca kapattı. Bunu yaptığında Tim hep oradaydı. Eskiden olduğu gibi. Çok hayat doluydu. Sonunda gözlerini açtığında, iki sarı iğne deliği odanın diğer ucundan onu hedef alıyordu.

Liv kafesinde dimdik oturuyordu ve Kesta bunu beklemesine rağmen yerinden sıçradı. Liv derin bir iç çekerek göğsündeki tüyleri, bir mısır tarlasında yol alan güçlü bir rüzgâr gibi ayırdı.

"Tekrar hoş geldin Liv," dedi Kesta. Kafese doğru yürüdü. Bunu yaparken Liv'in ağzı genişçe esnedi ve küçük parmakları parmaklıkların arasından geçmeye çalıştı. Ağzından salyalar akıyor, ısırma için can atıyordu.

Virüsü Cooke'la birlikte hazırladıkları zombi örnekleriyle mikroskobik olarak karşılaştırmak için kan örneği almadan önce Liv'i yirmi dört saat boyunca izlemeleri gerekecekti. Virüsü hayvan ve insan konaklarında karşılaştıracaklar, benzerlikler, antikorlar, inRammasyon, araştırmalarını olumlu yönde etkileyebilecek ve nihayetinde bir tedaviye götürebilecek her şeyi arayacaklardı.

Laboratuvarın kapısı açıldı ve içeriye başka bir hazmat girdi. "Durumu nasıl?" diye sordu Dudley, hastanın yanına çömelirken gıcırdayarak. Rhesus'a bakmak için kafese girdi. Liv ciyaklayarak ona ulaşmaya çalışınca, Kesta'yla birlikte odanın bir köşesine çekildiler.

"Enfekte olmuş," dedi Kesta. "Bir süreliğine öldü ve sonra tekrar hayata döndü. İnsanlarda olduğu gibi, ama süreç hızlanmış." Onları ısırma fırsatı ortadan kalktığı için Liv'in uykuya yenik düşmüş gibi hafifçe sallanmasını izlediler.

"Fiziksel belirtiler de aynı şekilde mi ortaya çıkıyor?"

"Tamamen aynı - çene eklemi çıkığı, başın arkaya doğru eğilmesi, kanama, uzuvlarda bükülme. Göz sarılığı."

"Zavallı küçük hergele," dedi adam, kafese doğru ağır adımlarla ilerleyerek. Liv narin parmaklarını minik l'ler halinde kıvırdı ve nefes nefese kalmaya başladı.

"Pazartesi gününden itibaren primat testlerini başlatmak için yeşil ışık yakıldı. Lundeen'e bu virüs için tam bir tedavi olmasa bile en azından bir tedavi seçeneği bulma konusunda ilerlememiz gerektiğini açıkça belirttim."

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu Liv'i tuhaf bir annelik gururuyla izleyerek.

"O maymuna sakın bağlanma," dedi. "Bağlanır mıyım?" diye mırıldandı.

"Evet. Bağlanırsın. Her neyse, o artık senin sorumluluğunda, Kesta."

"Onun adı Liv," dedi ve Dudley gözlerini devirdi. "Başka bir şey var mı, Dr. Caring?"

"Bilmiyorum, fazla bir şey değil, belki sadece bu lanet virüsün kökenini bulabiliriz," dedi Rippantly. "Nereden geldiğini, onu yaratmak için neyin mutasyona uğradığını ya da Tanrı korusun, havadan kendiliğinden mi geliştiğini bilmemiz gerekiyor."

"Yarın kendime Kraliyet Bilim Kütüphanesi'ne bir gezi ısmarlıyorum," dedi, "ve bunu yapana kadar oradan ayrılmayacağım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cuma günü geldi. Kesta bir gece önce geç saatlere kadar çalışmış, tüylü sorumluluğunu bir başkasına emanet etmek istememişti. Endişelenmesi gereken Tim olmasaydı, Liv'e daha yakından göz kulak olmak için laboratuvarında uyumak isterdi. Ama endişelenmesi gereken Tim vardı. Ve Dudley, onun bir şeylere aşırı bağlanma eğilimini tahmin ediyordu, onu eve gitmeye teşvik etmişti.

Birkaç saat uyuyabilmişti. Hiç alkol almamıştı. Kesta için o esintili Cuma sabahı neredeyse kendini yenilenmiş hissediyordu ama zaten başlangıçtaki durumu da oldukça kötüydü. Şafak Projesi'ne katıldığından beri ilk düzgün günüydü ve ondan, Profesör Lundeen'den uzakta olmak ve gündüz saatlerinde dışarıda formaldehit yerine havayı derin derin solumak canlandırıcıydı.

Normal kadınlar yıllık izinlerini eski bir arkadaşlarıyla brunch yaparak geçirirlerdi. Ama Kesta öyle yapmazdı. Onun yapacak işleri vardı. Gününü kütüphanede hayvan patojenlerini araştırarak geçirecek, ardından Cooke'la akşam yemeğine çıkıp bulgularını tartışacaktı.

Jess onu görmek, hatta sadece telefonlarına çıkmak için yalvardıkça, Kesta onu daha fazla dışlama eğilimine giriyordu. Cooke'a yalan söylemek daha kolaydı, oysa Jess'in tanıdıklığı kendisini dikkatle incelenmiş ve takip edilmiş hissetmesine neden oluyordu. Sürekli rol yapacak enerjisi yoktu ve Jess söz konusu olduğunda en çok rol yapması gereken kişi oydu. Jess'ten ne kadar çok uzaklaşırsa, kendini o kadar kötü hissediyordu. Bu acımasız ve kısır bir döngüydü, tuhaf bir şekilde mazoşistçe, gerçekten.

Ama Cooke'la birlikte olmak daha kolaydı çünkü Jess'in biri diğerinden daha ölü olan iki kocanın acısının dayanılmaz fiziksel acısı gibi ortak noktaları vardı. Kesta durup arabanın koltuğuna yaslandı.

kütüphane duvarına yaslandı. Yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Normal bir duygu. Çok güzeldi.

Kütüphanenin içi karanlıktı ve kimyasal madde değil, geçen zaman kokuyordu. Raflar yağlı deri, tozlu parşömen ve atlardan yapılmış tutkal kokuyordu. Raflar arasındaki hava pusluydu, sanki yüz yıl boyunca binlerce okuyucunun döktüğü bir parmak ucu derisi geride kalmış gibiydi. Masalar morg levhaları gibi uzanıyor, yeşil lambalarla zayıf bir şekilde aydınlatılıyor, etrafında yalnız okuyucular ciltlenmemiş, mumyalanmış gibi görünen kitaplara göz atabiliyordu. Her koridorun sonundaki tabelalarda *Patoloji, Histoloji, Biyoloji, Bulaşıcı Hastalıklar* yazıyordu. Kesta kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledi, antika kitapların, cam odalardaki numuneler gibi yerleştirilmiş, baktığınız ama asla dokunamadığınız değerli eşyaların yanından geçti. İlk baskılar, kan alma ve salgın hastalıklarla ilgili ortaçağ metinleri.

Kütüphane, insan aklının zorluklarına bir övgü niteliğindeydi. Bilimde yaşanan maceraların öyküsünü anlatıyordu. Aynı zamanda ilk mağara adamının soğuk algınlığına yakalanıp ölmesinden bu yana insanoğlunun katlandığı her şeyin kederli bir hatırlatıcısıydı.

Tarihin diğer tarafında, Kesta coğrafi olarak bölünmüş, Avrupa, Amerika ve Hint Okyanusu hastalıklarına özgü kitapların bulunduğu büyük bir odaya girdi. Sonunda, kendine özgü biyolojik yapısı göz önüne alındığında beklediğinden daha küçük olan Madagaskar'a geldi. Kesta alfabetik olarak da çalışabileceğini düşündü ve en baştan başladı.

Afrika kene ısırığı ateşi. *Rickettsia africae*. Bazıları tekil, diğerleri üst üste binmiş düzinelerce kusurlu mor daire. Histolojik slaytlar basit ve altmış yıllık. Sayfayı, çocukların bacaklarında sızan bozuk para büyüklüğündeki ısırıkların resimlerine çevirdi, bir yetişkinin elleri fotoğrafçı için yaraları genişçe yayıyordu. Hayvan toynaklarının yarıklarında yuvalanan kenelerin başka resimleri de vardı. Hıyarcıklı veba, küçük böcekler, pembe ve mavi lekeli, bazıları kabaca dairesel, diğerleri sıkı ve çıkıntılı, bacakları her iki taraftan dışarı çıkmış, Ruoresan ahşap bitleri gibi. Dang humması, ısırma yoluyla yayılır.

Hep ısırıyor, diye düşündü. Bunda korkunç derecede mahrem bir şey var, sizi öpen şeyin altı gözü ve kanatları olsa bile ölüm öpücüğü.

Daha sonra, kemirgenler tarafından yayılan hantavirüs isyan çıkarır ve önüne geleni ısırır. Hantavirüs hava yoluyla bulaşır, bu nedenle dışkılarını solursanız ya da

idrar. *Cidden*, diye düşündü Kesta, *kim etrafta fare boku arıyor ve tam olarak neyi kontrol etmek için?*

İnsan histolojik lamalarının hiçbirisi onun zombi hücresi örneklerine benzemiyordu. Saatlerce kitaplara göz gezdirmiş ama bir şey bulamamıştı. Kütüphaneciden tavsiye istemek için resepsiyona geri dönmek üzereydi ki uzakta bir şey gözüne çarptı. Veteriner patolojisi üzerine bir kitap. Hayvanlardaki hastalık ve virüslerin incelenmesi. Bakmaya değerdi.

Kütüphanenin en karanlık odasının içinde, tavanın yukarısındaki iki dar, yatay pencereden içeri sadece bir parça ışık giriyordu. Dairesel maun bir masanın iki yanında iki deri tabure oturuyordu. Kesta masanın kenarlarında dolaşarak ışık düğmesini aradı ve yeşil lambayı yakarak yüzeydeki zümrüt rengi havuzu aydınlattı. Tozun burada havada daha da kasvetli bir şekilde asılı durduğunu, öksürmesine neden olacak kadar yoğun olduğunu gördü. Pencerelelerin hiç açılıp açılmadığını merak etti. Odanın içindeki raflar, hava, ışık ya da sıcaklıktan yoksun, omuz omuza duran pilicik tavuklar gibi tıka basa doluydu. Bulabildiği ilk kitabı aldı ve bir tabureye tünelererek lambanın ışığında ellerinin önce yeşile, sonra tekrar gri-pembeye dönüşmesini izledi. Bir iskambil masasında oturmuş maça asını kovalıyordu, elinde tam deste olmadan oyun oynayan bir dağıtıcı.

Daha önce hiç duymadığı virüslerin ve enfeksiyonların isimlerini öğrendi. Afrika at hastalığı, deve çiçeği, küçükbaş akciğer adenokarsinomu. Tanıdık olanları da. Şap hastalığı, koyun ve keçileri etkileyen retrovirüsler. Batı Nil virüsü. Lyme hastalığı. Yan yana yaşamaya başladığımızdan beri diğer memeliler ve insanlar arasında neşeyle geçen bir dizi yaramazlık.

İnsanoğlu Bereketli Hilal'de hayvan yetiştirmeye başladığından bu yana geçen on bin yıl içinde onları işlediği toprağa, ekip biçtiği bahçeye getirdi, evcilleştirdi. Sonunda bu hayvanları çocuklarıyla paylaştığı eve, hatta karısıyla yattığı yatağa getirene kadar, türler arasındaki yakınlık hastalık üretti.

Marcus Varro, kimsenin hiçbir şeye cevap veremediği 1. yüzyılda, insanlara fark edilmeden geçen bakteri ve virüsleri "görünmez hayvanlar" olarak adlandırmıştı. Daha sonra, bin yıldan fazla bir süre sonra mikroskop icat edildiğinde, aynanın arkasından gözlemlediğiniz şeye "küçük hayvancık" adı verildi.

Dünyanın bu miazmanın sihir gibi kendiliğinden ortaya çıkmadığını anlaması için yüzyıllar geçmesi gerekecekti. Kesta, bu odanın içindekilere bakılırsa, neye baktığımızı gerçekten anlamamız için uzun bir zaman ve çok sayıda kitap gerektiğini düşünüyordu.

Anons sisteminin donuk sesi kütüphanenin kısa bir süre sonra kapanacağını duyuruyordu. Kesta saatlerdir oradaydı ve tek seferde kaç kitap alabileceğini merak ediyor, hepsini eve götürmek için yanında bir el arabası ya da bavul getirmiş olmayı diliyordu. Tam bunların bir listesini yapmaya başlayacaktı ki, odanın diğer ucundan morarmış sarı bir göz ona baktı. Kitap, ön kapağı bir portre gibi dışa bakacak şekilde bir rafın sonuna yerleştirilmişti. Göz dikkatle onu izliyordu. Gözbebeği, yaratığın gecceci olduğuna işaret eden sarı irisle kesilmiş dikey bir yarıktı. Kitabın adı sayfanın üzerine kabartma olarak yazılmıştı ve yarı ışıktaki bile dalgalanan pullar gibi parlıyordu.

REPTILIAN HASTALIĞI: EKSIKSIZ BIR ÇALIŞMA.

Kesta kitabı raftan aldı ve kanatlarını iki yana açarak, sergilenen bir tereyağı gibi önündeki masaya sabitledi. Tuhaf ve neredeyse doğaüstü hastalıklarla ilgili sayfaları ardı ardına karıştırdı.

Timsahlarda klamidya. Kaplumbağalarda solunum yolu hastalığı, renkli slaytların her türlü soluk histolojik fotoğrafları eşliğinde. Sonra tanıdığı bir şey gördü.

Küçük mor jelibonlar. İmkansız bir düğümle bağlanmış krem renkli bir yılan görüntüsü. KAPSAMLI VÜCUT HASTALIĞI başlığı okuyun. Başta boa yılanı olmak üzere yılanlara özgü bir hastalık. Kesta sayfayı bir ileri bir geri çevirerek hücre yapısına, sonra da eğri büğrü, sarı gözlü yılanı baktı. Sonra nefesini kesen bir şey okudu.

Henüz insanlarda bulunmamış.

"Sonunda başaracağından emin değildim," dedi Cooke, koridorda kollarını iki yana açmış, Kesta'nın solmakta olan deri ceketini almak için beklerken sırtarak. Her iki kadın da ufak tefek olmalarına rağmen Sıçan'ın girişindeki alanı dolduruyorlardı. "Fikrini değiştireceğinden endişeleniyordum."

"Bunu dört gözle bekliyordum," dedi Kesta, Cooke'un kollarını çekiştirmesiyle ceketinden çıkarken. Cooke telaşla nefesini tuttu.

"Tanrı aşkına, canım, sende hiçbir şey yok, değil mi?" dedi ve Kesta'nın kaburgalarına bir yumruk indirdi, sadece kemik vardı, Resh'i yumuşatacak bir şey yoktu. Acıma duygusuyla bir kez daha soludu, sonra Kesta'yı hafifçe eğerek kapının yanındaki dar aynada küçülmüş bedenini incelemelerini sağladı. Kesta utandı, kızarmış olması gerektiğini düşündü ama yüzünde hiç renk yoktu. Yumuşacık, mücevherlerle süslü, bir saksagan yuvası gibi ışıldayan Cooke'un yanında, Kesta onun ne kadar keskin ve solgun olduğunu gördü; salondaki sert tepe aydınlatması yüzünden yüzü oyulmuş bir balkabağı gibi çukurlaşmıştı, yanaklarının altında düello yaraları gibi koyu renkli kesikler vardı.

"Kalp kırıklığı böyle bir şey," dedi Cooke, Kesta'nın kollarını ovarak ve çenesini Kesta'nın omzuna yaslayarak. Kesta gülümsemeye zorladı. Morlukları gizlemek için tişörtünün kollarını gidebildiği kadar aşağı çekti.

"Kütüphanede işler nasıl gitti?" Cooke, Kesta'nın ceketini asmak için gözden kaybolmadan önce sordu.

"Çok ilginçti," dedi Kesta. "Sana göstermek istediğim bir şey var." "Önce bir şeyler yediğin sürece," diye seslendi Cooke başka bir odadan. Kesta beklerken, duvarların neredeyse tamamen Cooke'un çok daha genç halinin ve bıyığı bıyığına göre uzayan ya da kısalan yakışıklı bir adamın çoğu siyah-beyaz fotoğraflarıyla kaplı olduğunu gördü.

on yıl.

"O benim Rodney'im," diye gönüllü oldu Cooke, dul kadınların yaptığı gibi, kaygıyı hissederek ama her zaman yabancılarla tanıştırmak için ölülerin ruhlarını çağırmaya meyilli olarak. Kesta utançla irkildiğini hissetti. Duvarı taradı. Fotoğraflar farklı boyutlarda gümüş çerçeveli montajlar halinde düzenlenmişti; bazıları Polaroid'den tek bir görüntü tek başına monte edilmiş, diğerleri düzgün ekler halinde gruplandırılmış, bazıları fotoğraflar önemliyken kolajlar gibi bir araya getirilmişti, ancak Cooke yaşamış olduklarını unutmasın diye birbirine bağlanmış anılar gibi kaliteleri, boyutları eksikti.

İkisi de düğünlerinde ağartılmış bir kiliseden çıkarken, ağzında sigara olan bir sağdıç tarafından omuzlarına dökülen sepya konfeti dağı. Geçmiş yılların evlilikleri hiçbir zaman kesinlikle Rammable bir havadan başka bir şey değildi. Bir diğeri de spor bir arabanın iki yanında gururla duruyor.

Onlara göre çok alçak ve küçük görünen bu mayo başkasına ait olabilirdi. Cooke kalın desenli bir mayo giymiş, ince, bronzlaşmış teni parlıyor; Rodney endişe verici derecede kısa bir şort giymiş, kıllı, gülüyor, Cooke'a hediye paketi yapılmış gibi bakıyor, büyük elleri ona dokunmak için uzanıyor. Yetmişli yılların ev yapımı, güneşte kavrulmuş turuncuları ve amberleri, altmışlı yılların keskin bir şekilde dikilmiş monokromlarının yerini alıyordu. İkisinin de uzun şampanya kadehleri tuttuğu bir fotoğraf, Rodney bir çeşit papaz gibi giyinmiş, düğmeleri ilikli, boynuz çerçeveli gözlükleri, dudaklarından şüpheli bir şekilde sarkan koyu kahverengi piposu; ve Cooke, daha doğrusu June, kısa siyah plastik bir elbise ceketinde, saçları heykele yakın bir şey haline getirilmiş, ayırık dudakları buzlu pembe, avize küpeleri hareket halinde, ay inişi gibi rugan diz boyu çizmeler. Papaz ve fahişe. Rodney ve June Cooke. Hayat kesintiye uğramış, utangaç, umut dolu.

Kesta kendi kederinin boğazının arkasında sert bir yumru oluşturduğunu hissetti. June ve Rodney başka bir çağda, aynı hayatı yaşayan, aynı şekilde seven, aynı insani deneyimin yinelemelerinden zevk alan ve bunlara katlanan Tim ve kendisiydi. Kıyafetler, sahneleme, hava durumu farklıydı ama her resmin kalbindeki aşk aynıydı. Tim'le tanıştığı gece çektiği fotoğrafla aynıydı. Bu, onu yakalamak için bir duvar dolusu çaba gerektiren ebedi bir aşktı.

"Roddie süslü kıyafet partilerini her zaman sevmiştir."

Kesta dönüp Cooke'un artık odada onunla birlikte olmadığını gördü. O partiye geri dönmüştü, 197G'de, evliliğinin ilkbaharında, kocasıyla birlikte. Sonra bir gerçeklik dalgası görüntüyü ve onunla birlikte Cooke'un gülümsemesini de silip süpürdü. Yüzü düştü ve içini çekti, hüznü bir iç çekiş değil, rol yapma konusunda yetenekli olanların kullandığı iç çekiş, duyguları sıfırlayan, daha önce hepsini ağladığınız için yeni gözyaşlarını engelleyen iç çekiş. Sizi nefes nefes tekrar bir araya getiren iç çekiş.

"Dr. Caring bana içkiden hoşlandığını söyledi, o yüzden buzdolabında kokteyl kutularından var." Cooke mutfığa doğru yürüdü ve Kesta da onu takip etti. "Bana göstermek istediğin şey neydi?"

Kesta kitap dolu çantasını yemek masasının üzerine bıraktı ve kapağında yılanın gözünün resmi olan kitabı çıkardı. Mor kalıntıların olduğu sayfaya kadar açtı, sırtını kırdı ve Cooke'un okuması için Fare'ye uzattı

yeni öldürülmüş bir fare hediyesiyle annesine gelen bir kedi gibi.

"Artık tek başıma içmiyorum, içersen günlerce akşamdan kalma oluyorum. Menopozu suçluyorum."

Cooke, bir tür hazır mojito gibi canlı ve yeşil bir şeyden bir kutu aldı ve halkayı geri çekti. "Buz ister misin canım?" diye sordu Kesta'ya, sanki buz altı ay önce makine tarafından yapılmış ve taze içilmesi gereken bir içeceği bir şekilde iyileştirecekmiş gibi.

"Evet, lütfen, kulağa çok hoş geliyor," dedi Kesta.

Cooke, sıvı buz parçaladıkça kabarcıkların patlamasını engellemek için mücadele etti. İçeceği köpürterek ve tıslayarak Kesta'ya getirdi.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu, histolojik görüntüleri incelemek için eğilmeden önce gözlüğünü kazağının kenarıyla silerek temizledi.

"İnklüzyon cisimciği hastalığı," dedi Kesta temkinli bir şekilde yudumlarken. Kokteyl beklediği kadar kötü değildi. Belki de standartları düşüyordu.

Cooke sayfaları çevirirken "Biliyor musunuz, bu şey yetmişli yıllarda her yerdeydi," dedi ve uzun pembe tırnağıyla metin satırlarının altını çizdi. "İnsanlar buna kafayı takmıştı. Bunun başlıca nedeni enfekte olmuş yılanın yaşadığı korkunç semptomlardı. Kendilerini tirbuşon şekline sokarlardı çünkü kasları kendi içlerinde kasılırdı. Ve çok bulaşıcı olduğu için. Bilimsel basın birkaç yıl boyunca bununla doluydu. Rodney'im yılanlardan hep nefret etti."

"Kapanımlar zombi slaytlarımızdakilerle aynı," dedi Kesta, enfeksiyonu işaret eden mor dikdörtgenleri ısırlanmış tırnağıyla daire içine alarak.

"Bunun hâlâ bir tedavisi olmadığını biliyorsun, değil mi? Ve sürüngenlerin dışına hiç çıkmadığını da."

"June, sanırım artık sıçrama yaptı."

İkisi mutfaktaki yemek masasında kitabı gözden geçirdiler. Masa, June ve Rodney'nin daha önce yaşadıkları bir evden getirildiği için mekâna göre çok büyüktü. Cooke, Kesta'ya bilim dünyasında tanık olduğu histeriden, gençken İBH konusunda yaşanan yılan ateşinden bahsetti. Yılanların egzotik evcil hayvanlar olarak ithal edildiği Avrupa'daki salgınları hatırlıyordu - tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyordu. Evcil hayvan koleksiyoncuları

itlaf etmek zorunda kaldılar çünkü yayılmayı durduramadılar. O zamanın parası, virüsü tanımlayan ve sonra da tedavi eden bilim insanı olmanın prestiji. On yılın sonlarına doğru yılanların aslında kimse için çok da önemli olmadığı ve sadece kendi türleri etkilendiği sürece Inclusion Body Disease'i araştırmak için daha fazla kaynak harcanmaması gerektiği sonucuna varıldı. Yılanlar ithal edilmişlerse karantinaya alınmalı ve kafesleri esaret altında daha temiz tutulmalıydı. Bundan sonra virüs büyük ölçüde unutuldu.

Kesta ve Cooke bir virüsün hangi yollarla mutasyona uğrayabileceğinden bahsetti. Antijenik sürüklenme, virüslerin zaman içinde yavaşça evrimleştiği doğal yöntem. Antijenik kayma, iki virüsün çarpıştığı ve genellikle çok daha kötü olan başka bir virüsün ortaya çıktığı ani bir değişim, sismik bir değişim. InRuenza, farklı virüs türlerinin çarpışarak orijinalinden daha ölümcül ve dolayısıyla tedavisi daha zor bir şeye dönüşmesinin arketipik örneğiydi. Genetik materyalin bir türden diğerine, bir virüsten diğerine karışması olan reassortment ve bir konakçının hücrelerinin aynı anda iki farklı virüs tarafından enfekte edilebildiği ve her ikisinin de istediği gibi çoğalmasını sağlayan çoklu reaktivasyon hakkında endişeleniyorlardı. Ya sarı humma ve IBD enfeksiyonları Paul Mosi'nin vücudunda birlikte ve birbirlerine karşı bir tepkiyi tetiklemiş olsaydı? Yılanlarda IBD ile ilgili sayfaları tekrar tekrar okudular ve reptarenavirüslerin, genetik çeşitliliklerinin eşsiz olması nedeniyle insanoğlunun bildiği tüm virüsler arasında en sıra dışı virüsler olduğunu anlatan paragraf üzerinde endişeyle durdular.

"Yani yılan virüsleri, insan virüsleri ve diğer hayvan virüslerinin tek bir konakçıda bir araya gelmesinden oluşan yeni bir virüsümüz olabilir, reptarenavirüs en karmaşık olanı ve bu nedenle tedavi edilmesi neredeyse imkânsız mı?" diye sordu Cooke fırının zamanlayıcısı öterken. "Bana sadece Rowers getirebilirdin."

Kesta, Cooke'un kendisi için çatal bıçak takımı ve payetli bir masa örtüsüyle işaretlediği yere oturdu. Sandalye ahşap ve sağlamdı ve Kesta, Cooke'un evlilik için yapılmış, erkeklerin taşınması için üretilmiş tüm bu eşyaları tek başına bu kibar küçük Sıçan'a taşımayı nasıl başardığını merak etti. Kendi taşıdığı şeyleri, hiç okumadığı kitapları, hiç giymediği kıyafetleri düşündü.

Ebeveynleri için çok değerli olan eşyaları -en iyi porselenleri, Rea'nın ısırdığı Noel süslerini- giymişti ve artık zamanı geldiğinde onları zorlayacak kimse olmadan kendi mezarına doğru çobanlık edecekti.

"Roddie hayattayken her gece sıfırdan yemek yapardım -bunu çok severdim-. Hafta sonları kızartma yapar, canı istediğinde *jus* ile oldukça deneysel olurdu," diyor Cooke. Ocağın üzerine fırlattığı çok sayıda sıcak fırın tepsisiyle mücadele ediyordu. "Ama artık bir hazır yemek kadınıyım. Umarım sakıncası yoktur."

"Tim varken hiç yemek yapmazdım-" Kesta bunu söylemeden önce kendini durdurdu, çünkü June Cooke'un kayıplarıyla dolu bir Sıçan'da kendi kaybı bir sahtekârlık gibi geliyordu. "Tabağa bir şeyler koymak için bile durmazdım. Bütün yemekleri Tim yapardı. Özellikle ev sahipliği yaptığımızda bu çok iyi oluyordu. Başkalarının önünde zamanlama konusunda hep çok gergin olurum."

Cooke, "Bana çok pratik bir kız gibi geliyorsun, rap yapacak biri değilsin," dedi.

"Mikroskoptan bakınca buz gibi oluyorum ama diğer her şeyde çamura dönüşüyorum."

Cooke kıkırdadı. "Rodney benim iş yerinde Thatcher gibi olduğumu söylerdi. Dönen biri değilim. Şimdi, tahmin edebileceğiniz gibi, sizden daha eski kazaklarım ve ısınmayan tencerelerim var, ama onları iade etmeye dayanamıyorum."

Lazanyayı plastik bir tepsiden çıkardı ve dilinin ucuyla yaladığı oyma bıçağıyla lazanyanın servis edilecek kadar sıcak olup olmadığını kontrol etti.

"Buraya taşınmak Rod öldüğünden beri verdiğim son ve tek klinik dışı karardı ve o zamandan beri pişmanım."

Gülüyordu ama gülüşünde derinlik yoktu. Cooke, daha önce neler yapabildiğini sadece kendisi bildiği halde, bir meslektaşını hazır yemek ve teneke kutuda kokteyl için ağırlamaktan utanıyordu.

"Yine de işe geri döndün, bu gerçek bir çelik gerektirir."

"Başka seçeneğim yoktu canım. Ya meşgul olacaktım ya da ölecektim. Şerefe." "Şerefe."

Kesta ve Cooke önceden hazırlanmış bir kokteyl ve bir bardak musluk suyunu tokuşturdular ve Cooke lazanyaya eşlik edecek salatayı hazırlamaya koyuldu, yaprak yaprak, kuzu marulunu ve kelleyi doğrudan plastik torbadan çıkardı.

"Duruladım. Ben hayvan değilim."

"Beni evimde hissettiriyorsun."

"O zaman ikimiz de başka bir yere taşınmalıyız."

Yemekler yeterliden de fazlaydı ve arkadaşlık Ravor'u daha da güzelleştirdi. Cooke, yurtdışında yaşayan iki oğlu ve yılda sadece birkaç kez gördüğü torunları hakkında mutlu bir şekilde sohbet etti.

"Bir sürü fotoğraf alıyorum," dedi ağzı dolu bir şekilde, "ve görüntülü görüşmeler yapıyoruz, bu tür şeyler. Ama aynı şey değil." Kesta'ya anne ve babasını sordu, ikisinin de öldüğü haberini alınca başını salladı.

Cooke, "Sırtınızı dayayabileceğiniz birilerinin olması önemli," dedi, "arkadaşlıklar, bu tür şeyler. Yalnızlığı tek başına yaşayamazsın." Çatalı pembe buzlu dudaklarından bir santim uzakta tutarak durakladı. "Rod öldükten sonra çalışmak saatlerimi tüketmeme yardımcı oldu."

Kesta'nın uzak tutmak için savaştığı düşünceler bunlardı. Tim olmadan yalnızdı, planlamadığı ve istemediği bir hayatı yaşamaya mahkûmdu. Yetmişine merdiven dayamış, çocukları onu geride bırakmış, bir ziyaretten diğerine kucaklamak zorunda olduğu torunları olan bir dul bile Kesta'nın daha kötü durumda olduğunu düşünüyordu.

Yalnız olmanın verdiği fiziksel acıyla Cooke'un ketçabının son kullanma tarihinin altı ay önce geçmiş olduğunu fark etmesi arasında bir yerde, tüm bunları Tim için yapmadığını fark etti. Belki de daha çok kendisi için yapıyordu. Onun ölmesini istemiyordu çünkü onu kaybetmek istemiyordu, hayatındaki bu geri dönülmez ayrılığın kalıcı olduğunu kabul etmek istemiyordu. Gözyaşları hiçbir yerden gelmiyordu. Cooke ona iki parça mutfak rulosu vermeden önce elini sıktı.

"Çok özür dilerim." Kesta, kirpiklerinin etrafını beceriksizce silerek hıçkırdı. "Ben hiç ağlamam."

"Aşkım, sorun da bu zaten." Cooke bir kutu daha açtı, bu sefer martini süsü verilmiş bir şeydi ve Kesta'nın diğer eline zorla tutuşturdu. "İçimize atıyoruz, mutsuzluğumuzu başkalarına yüklemek istemiyoruz. Sen Bunsen ocağı gibisin canım, vanayı düzgünce açmalı, gazın temizlenmesine izin vermeli, Rame'i tam olarak yakmalısın, aksi takdirde kötü bir patlama olur ve kimse Cheshunt'ın on beş mil yakınına gidemez."

Kesta güldü. O akşam June Cooke'un salonunda, başka bir yer için tasarlanmış iki kanepede diz dize otururken çok güldüler. Bisküvi yediler ve bitmek bilmeyen çaylar içtiler, ikisi de lazanyaya pek uymuyordu ama önemli değildi.

Cooke onu gerçekten anlayan tek kişiydi. Anlaşılmaq güzeldi. Kesta başkasının kederine tecavüz ettiği, kocası zar zor da olsa hâlâ yaşarken Cooke'un kaybını kendi kaybıymış gibi yamyamlaştırdığı için kendini ne kadar suçlu ve sahtekâr hissetse de, bu durum onu rahatlatmıştı. Cooke'la birlikte kederinin şeklinin değışmeye başladığını, kenarlarının birkaç saatliğine de olsa onu bir kenara itebileceği kadar yumuşak hale geldiğini hissedebiliyordu.

Kesta eve gitmesi gerektiğine karar verdiğinde saat dokuzdu ve Cooke zamanın tükenmekte olduğunu hissetti. Jess'te olduğu gibi bunun için suçlanacak bir şarap yoktu, bu yüzden bahsettiği Bunsen brülörü etkisi, karanlık sırların birikerek yanmaya mahkum olmasının bir sonucu olabilirdi. Cooke onu bir süre daha orada tutmak istemiş de olabilir.

"Neredeyse onu öldürüyordum, biliyorsun."

Kesta giriş holünde durdu. Salona geri döndü ve Cooke'un devam etmesini bekledi.

"Onun için çok fazla olduğunda. Bitmesini istedi." Kesta Cooke'un yanına oturdu ve elini sıkıca tuttu.

"Çok uzun zamandır hastaydı ve bu konuda çok cesurdu. Ama kötü bir gece geçirdi ve benden ne yapmamı istediğini bilecek kadar akıllı başındaydı."

"Ne-?"

"Ben yapmadım." Cooke hıçkırıklara boğuldu. "Yastık ellerimdeydi. Uyumasını bekledim. Üç saat boyunca orada onunla oturdum. Ama yapamadım."

"Sonra ne oldu?"

"Sabah uyandı. Hâlâ kafam karışık ve bana 'Neden uyanıyorum June? Bunu yapmayacağını biliyor olabilirdim' dedi."

"Rahatlamış mıydı?" Kesta kendi gözyaşlarını tutarak ona sordu.

"Her zaman yaptığı gibi şaka yaptı," dedi Cooke, "ama bir yanının -bilmiyorum- onu hayal kırıklığına uğrattığını söyleyebilirim. Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Yine de bunun için hapse girer miydin?"

"Biliyorum, bunu ona söyledim. 'Neyse, boş ver, ölmüş olacağım, seni özlemeyeceğim' dedi."

İki kadın sessizlik içinde el ele tutuştu. Bu sadece bir an sürdü, ta ki ikisi de gözyaşlarıyla titremeye başlayıp kahkahaya dönüşene kadar. Kahkahaları odayı doldurdu, her ikisini de doldurdu ve onlara şafaktan önce en karanlık olsa da, siyah ve beyazın, karanlığın ve aydınlığın yan yana var olduğunu, hiçbirinin diğerinden önce gelmediğini hatırlattı. İkisini de aynı anda hissedersiniz, hayatın doğası böyledir.

Kesta nihayet eve dönmeye hazırlanırken Cooke, "Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim," dedi.

"Bunu paylaşmak iyi hissettirdi mi?" Kesta ona sordu.

Cooke hoş bir şaşkınlıkla, "Sanırım iyi geldi," dedi.

—

Kesta yedek yatak odasının sürgülerinden yıldırım gibi geçti. Kapıyı açtığı anda Tim, sanki onu derin bir uykudan uyandırmış gibi sessiz bir inilti çıkardı. Yatağa doğru ilerledi, botlarının bağcıklarını çözdü, ceketini ve kot pantolonunu çıkarıp sehpanın üzerinde bir yığın halinde bıraktı. Kesta onun yanındaki yatağa tırmandı, kanülün ve bağların izin verdiği kadar yakın durdu.

Gitmene asla izin veremem. Gitmene asla izin vermek istemiyorum. Bunun dışında ikimiz için bir hayat kurabilirim. Bu benim için yeterli. Seni sonsuza dek böyle kabul edebilirim.

Onu izledi. Onu kokladı. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Kesta riskin farkındaydı ve Tim her zaman buna değmişti. Kocasının bedeninin derinliklerinde bir yerde, hâlâ var olduğuna inanmak zorunda olduğu yerde, o gece ona zarar vermeyeceğine güvenebileceği bir adam vardı. Yanında çok zayıftı, eskisinden çok daha zayıftı ve bu gece nefes alış verişleri sanki ciğerleri camla doluymuş gibi geliyordu.

Kesta kolunu Tim'e doladı, gözlerini kapadı ve sanki ölmüş gibi uyudu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Evet, anlıyorum," dediğini o Cumartesi sabahı oturma odasında volta atarken üçüncü kez duydu. Ahizenin derinliklerinde bir yerden gelen ve sonsuza kadar dinlemek zorunda kalsalar en metanetli insanı bile cinayete sürükleyeceğini düşündüğü bir şarkıyı dinlemek için yine beklemedeydi. O

Telefonunu hoparlöre almayı düşündü ama bunu yapmak her zaman karşı taraftaki kişinin konuştuğunda onu duyamayacağından ve zamanını boşa harcayacağından, boş yere bekletileceğinden, biraz sesi olduğu için cezalandırılacağından endişe etmesine neden oldu. Yolun ortasındaki müziği yüzünden bir santim uzakta tutarak, boştaki elini kanepenin arkasında gezdirdi.

Orada, tam tepede oturduğunu, ayaklarının alttaki koltuk minderlerine sağlamca bastığını, Tim'in kolunun geriye doğru devrilmesini önlemek için ayak bileklerini desteklediğini hatırlıyordu. Yılbaşıydı ve biraz çakırkeyiftiler, aileleri çocuklarının yeni ve çoğunlukla mobilyasız Sıçan'ında dört gün boyunca kamp yapmak zorunda kalmıştı, çünkü Tim herkesin kendi işine bakması gerektiğine kararlıydı. Kesta'nın tercih edeceği gibi herkes köşedeki güzel otelde kalmalıydı ama Tim'in şenliğin nasıl olması gerektiğine dair idealize edilmiş bir versiyonu vardı ve bu onu ne kadar yorarsa yorsun herkese bunu dayatacaktı. Kamp malzemeleri satan bir dükkândan uyku tulumları ve fazladan yastıklar almıştı. Dört seksen yaşlının kas-iskelet sistemi sorunlarını hesaba katmamıştı.

Her yeni yıl arifesinde "Gelecek yıl uzaklara gidelim," derdi ama hiç gitmediler. Yedi yıl önce bu kanepenin arkasına oturup çalışkan kocasının ayaklarına masaj yaptığı ve ailelerinin birbirine karıştığı o geceye dair küçük ama derin bir sıcaklık ve memnuniyet hissini hatırladı.

Bir. Tim ve ailesi, Kesta ve onun anne ve babası, hep birlikte son kez bir araya gelmişlerdi. Yedi yıl sonra, geriye bir tek Kesta kalmıştı.

"Beklemeye devam etmekte bir sakınca var mı Bayan Shelley?" diye sordu adamın sesi, müzik geri dönmeyen ve kadın tekrar beklemeye almamasını söylemeye fırsat bulamadan. Kanepenin kollarından birine doğru sarktı ve krem rengi minderlerden birinin kenarında on beş sent büyüklüğünde kıpkırmızı bir leke gördü. Bunun kırmızı şarap olduğunu biliyordu ama ne zaman ya da neden döktüğünü hatırlamıyordu. Adamın sesi ona neden daha fazla yardımcı olamayacağını sıralamaya devam ederken, zaten bekletildiği dakikaların sayısı onun açısından herhangi bir yükümlülüğe dönüşmemiş gibi görünüyordu, Kesta lekeyi gizlemek için minderi çevirdi ve telefonunu kanepenin diğer ucuna fırlattı.

Bunun bir sorun haline geldiğini fark etti. İnsanları uzak tutmak. Yararlı insanlardan yardım istememek. Yıllar boyunca pek çok arkadaşlığının kaybolmasına izin vermişti çünkü o zamanlar bunların önemini fark etmemişti. Arkadaşlıklar sizden çok şey alıyor gibi görünüyor, diye düşündü -zamanınızı, sabrınızı- Kesta'nın gereksiz sohbet olarak gördüğü önemsiz saçmalıklarla beyninizde yer kaplıyor. Tedavisi olmayan iki yüzden fazla farklı kanser türü varken, kendinizi nasıl bir başkasının pasif-agresif ikilemine adayabilirdiniz ki, sonuçta bunun ölümcül olmadığı kanıtlanmıştı?

Tim, "Dostluklar bitkiler gibidir; onları sık sık sulamanız gerekir," derdi ve Kesta onun haklı olduğunu bilmesine rağmen, yine de bu sözün dalkavukça olduğunu düşünürdü.

"Görünüşe göre bir sulama kabım yok," diye cevap vermişti, "ama bu, benim bu düşmanca koşullarımda hayatta kalmayı nasıl başardığımı açıklamıyor."

"Ah, şey, insanoğlunun bildiği en dayanıklı kaktüs gibi olduğumu söyleyebilirsin, ama aslında sadece her zaman tüm suyunu aldığımdan emin oluyorsun. Neredeyse içinde boğuluyorum. Suyunu başkalarıyla paylaştığın için kızma çünkü sana söz veriyorum, onsuz kuruyup ölmeyeceğim."

Kesta yardım isteyebileceği birini bulmaya karar vermişti. İBH'yi kendisinden daha iyi anlayan birine ihtiyacı vardı. Risk almak zorundaydı. Sabahı çeşitli eğitim hastanelerini ve araştırma merkezlerini arayarak, dinleyen herkese sürünenlerdeki hastalıklar hakkında ne bildiklerini sorarak geçirmişti.

Yirmi yıllık özverili bilim hizmetine rağmen, sorgusuna ışık tutabilecek, onunla beyin fırtınası yapabilecek, fikirleriyle katkıda bulunabilecek yararlı bir bağlantı - bir arkadaş, hatta bir tanıdık- bulamamıştı.

Yıllar boyunca sayısız sempozyuma, ülkenin dört bir yanındaki tıbbi konferanslara ve hatta Hong Kong'daki bir sempozyuma katılması gerekmişti, ancak bunların hiçbir anlamı yokmuş gibi görünüyordu, çünkü tanıştığı hiç kimseyle bir bağlantı kuramamıştı.

Tim'in ağ kurma hevesini uyandırmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen Kesta inatçı tavrını sürdürmüştü. Daha az sezgileri olan diğer meslektaşlarının, sırf arayabilecekleri iyilikleri ya da uygun yerlerde bağlantıları olduğu için kariyer basamaklarını tırmandıklarını görmüştü. Kesta bahçenin en gölgeli yerine, tüm açgözlü günebakanların arkasına dikilmişti. Ayrıca kimseyle iletişim kurmak için herhangi bir girişimde bulunmadı.

Kesta koridora çıkıp konsol masasında bir yere saklanmış adres defterini aradı. Onun yerine deri ciltli bir fotoğraf albümü buldu, düğününe ait değildi ama insanların hâlâ fotoğraf makinesi rulosu bastırma zahmetine katlandığı günlerden kalmaydı. Durup Tim'i dinledi, odasının kapısı kilitli değildi ve açıldı. İçeriden horlamaya benzer bir ses geliyordu, ardından pamuklu çarşaf lar üzerinde bacakların sürüklenişi duyuluyordu. Bir gün Tim'in nefes alıp verişini dinlediğinde nefes alıp verişinin durduğunu fark edeceği endişesiyle yaşıyordu. Odasına gitti ve kendini onun yanındaki sandalyeye bıraktı.

"NII," dedi, zincirlenmiş elinin parmakları havaya bir merhaba işareti yaptı.

"Bak ne buldum," dedi. "Birlikte bakabileceğimizi düşündüm."

Tim fotoğrafları saklamıştı ama onları düz çizgiler halinde, Rat'in bastırıldığı kronolojik sıraya göre dizgen Kesta olmalıydı. Albümde ilişkilerinin ilk on beş yılına ait fotoğraflar vardı. Bunu hemen anlamıştı çünkü özenli el yazısı daha ilk sayfaya bunu yazmıştı.

Londra'da Dışarıda Geceler, 2003

İkisinin Covent Garden'daki bir barda ve Farringdon'daki bir başka barda birbirlerinin kollarına sarılmış halde çekilmiş görüntüleri vardı. Solmuş vasiyetler

Flörtleri henüz emekleme aşamasındayken, kadın kameraya nazlı nazlı bakıyor, siyah kazaklar, eşarplar yüzünü olabildiğince gizlemek için amaçlanandan daha yukarı çekilmiş. Tim her görüntüde güneş gibi parlıyor, büyük yakalı gömlekler, polo yakalar, takım elbiseli ve çizmeli, tekil bir ışık kaynağı.

"Cooke'a dönüşüyorum," diye mırıldandı kendi kendine, hayatının neredeyse unuttuğu şeyleri yaparken çekilmiş fotoğraflarından oluşan eski bir koleksiyona indirgendiğini fark ederek. "Bu birlikte çalıştığım bir bayan. Onu seversin, annenin eskiden olduğu gibi."

"Umphhh."

Bir çift olarak başkalarından fotoğraflarını çekmelerini istemeyi asla hayal etmediler - doğuşlarını yakalayan kötü şöhretli görüntü dışında - bu yüzden fotoğrafların çoğu ikisinin birbirine sıkışmış, yüzleri tek bir organizma içinde eriyen, tüm kareyi ılling. Bazıları öpüşürken çekilmişti, dudakların yumuşak prollle'si kilitlenmişti, Tim'in gülümsemesi geçici, değişken, onunki haline gelmişti. Birkaç sayfa sonra manzara da resimlerin içine sızmaya başladı.

"Sence burada birbirimizden daha mı az etkilenmeye başladık?" diye sordu kıkırdayarak. "Manzara fotoğrafçılığına geçmiş gibi görünüyoruz?" Somon plajları, kiliseler, ıssız ve kalabalık meydanlar, alacakaranlıkta ve şafakta köprüler, galerilerin ve müzelerin derinliklerinde gizli çekimler.

"Bu geziyi hatırlıyor musun?" Önündeki sayfayı kaldırdı ve bir fotoğrafı işaret etti. "Peki ya bu adam?" Fotoğrafta sadece Day-Glo turuncu şort giyen bir adam, açık denizlere yeni çıkmış gibi elinde bir oltayı havaya kaldırmış duruyordu. "Bize aslında istemediğimiz ıstakozu satmaya çalıştı ve sonra ıstakoz derken ottan bahsettiğini anladık. Bunu hatırlıyor musunuz?"

Tim boştaki eliyle 1sherman'ı işaret etti. Kesta onun hatırladığını umuyordu. Muhtemelen sakinleştiricinin verdiği sersemlikle onun hareketlerini taklit ediyordu.

İkisi uçakta, elleri kenetli, yüzleri sevinçli, sonra çekçeklerin arkasında, sarhoş ve endişeli. Karlı ve karsız dağlar, ikisi de neon mayolar içinde, güneş kremi yeni romantik tarzda yanaklara ve burunlara sürülmüş. Sonsuzluk için yakalanan çok fazla kahkaha. Bir fotoğrafta Kesta, başka birinin yakaladığı ama Tim'in fotoğrafını çekmek istediği büyük boy bir orkinosu sallıyordu çünkü 1sh aşağı yukarı

aynı boydaydı. Kesta, gittikleri yerlerin görüntülerini ve seslerini değil, Tim'in onunla birlikte gittiği her yerdeki sınırsız neşesinin sesini hatırlıyordu.

Bu albümün sonlarına doğru Kesta fotoğraflarda sadece kendisinin olduğunu fark etti. Lacivert etekli takım elbisesinin içinde, boynunda Hawai'ye özgü turuncu bir kordonla, arkasında duran ve kendisi odak dışında kalan şeye gelişigüzel işaretler yapıyordu. Çıkışları işaret eden asık suratlı bir hostese benziyordu.

Başka bir fotoğrafta, aynı mavi takım elbise içinde ama daha uzaktan çekilmiş olan Kesta, belki otuz kişilik bir kuyruğun en küçüğü, hepsi de aynı rozetleri takmış, hepsi de kameramana başparmaklarıyla onay veriyor. Arkalarında bir idari binanın donuk paralelkenarı.

Hatırlayamıyordu. *Bir hastane miydi? Bir otel mi?*

Bir konferans merkezi. Florida'da bir konferans merkezi. Oraya sadece bir kez tek başına, bakteriyel enfeksiyonlar üzerine bir sempozyuma gitmişti. Şimdi anı, müzik kutusundaki bir bozuk para gibi yuvaya girdi ve kafasının içinde tanıdık bir melodi çalmaya başladı.

Fotoğrafların bir sonraki sayfası Kesta'ya başka birinin hayatına bakıyormuş gibi garip bir his verdi. Kendisini zar zor tanıyabiliyordu, yine de inkar edilemez bir şekilde oydu. Her fotoğrafın merkezindeydi, kahkahalarla çığlık atıyor, elinde kocaman bir bira bardağı sallıyordu, minik bedeni dar, ince çizgili bir elbisenin içindeydi, kolları normalde mantıklı kolların onları örteceği yerde pembe ve çıplaktı.

Sonra Ricker'ın bahsettiği bir şey, yabancılar arasında paylaşılan bir söylenti, Amerikalı olanlar, onun sadece Guinness içtiğine dair. Daha önce ya da o zamandan beri içtiğini hatırlamıyordu ama yine de buradaydı, keyifle içiyor, elinde kocaman duran bardağı fotoğraflardaki diğer insanlara, ter izli gömlekler giymiş erkeklere, saçları ütülenmiş kadınlara, bembeyaz dişlere doğru itiyordu, görünüşe göre ondan büyülenmişlerdi ve hiçbirini hatırlamıyordu.

O zamanlar bile, kötü bir şaka girişiminde bulunmanın ve iradesini kullanarak buna bağlı kalmaya zorlanmanın son derece tipik bir davranış olacağını bilecek kadar kendini tanıyordu. Bunun gerçekleştiğini ve dört gece boyunca aralıksız Guinness içmesiyle sonuçlandığını görebiliyordu.

Son iki fotoğrafta Kesta ve başka bir adam vardı. Adam uzun boyluydu, Tim'den bile uzun, iri yarı ve kaslıydı, ahır kapısı gibi yapılıydı ve Kesta onun yanına ikinci bir kapak açmıştı.

Amerikalı John.

Onu nasıl unutmuştu? Onu bir süredir tanıyordu, sadece bir tanıdık değil, bir arkadaş olarak.

"Tim, Amerikalı John'un soyadı neydi? Hayatım boyunca hatırlayamam. Yıllar oldu."

"Dirrrrrr."

"Öyle olduğunu sanmıyorum ama hafızam elek gibi." Ona doğru görünmez bir öpücük üfledi ve adam yine o sesi çıkardı: *dirrrrr*.

"Unuttuğum her şeyi hatırlaman için sana ihtiyacım var. Dillon mıydı? Sence Dillon mıydı? Öyle olduğunu sanmıyorum."

Hayat araya girmiş, adamın yüzü ile onun gerçekliği arasındaki boşluğu doldurmuştu - olumsuzluk, mutsuzluk, trajedi, iş, arkadaş demeye cesaret edebileceği birini yok eden amansız küçük şikayetler. Yine de soyadını çıkaramıyordu. Sadece Amerikalı John. Tim'le olan ilişkisinin ilk dönemlerinde birkaç yıl boyunca, şimdi bir ömür önce. Sonra, zamanla, temas seyrekleşti, orada olan ve sonra olmayan kayan bir yıldız gibi istemeden söndü.

Florida'da doğup büyümüşü, bunu hatırladı. Veterinerdi, doktor değil. Dizüstü bilgisayarını açtı ve Amerikan tipi bir John'un çalışabileceği üniversitelerin, veteriner hastanelerinin ve özel laboratuvarların sonsuz listesinde gezinmeye başladı. Hiçbir şey bulamadı. Üniversitelerin ve eğitim hastanelerinin bir listesini aradı ve her sitenin HAKKIMIZDA sayfalarındaki statik fotoğraflara bakarak alfabe boyunca ilerledi.

Sonunda Tampa'daki Hayvan Hekimliği Teknik Enstitüsü'ne rastladı. Çok daha zayıf olmasına ve şık bir traşlı sakal bırakmış olmasına rağmen bu yüz ona uyuyordu. Web sitesindeki fotoğrafını Tim'e gösterdi. Amerikalı John, John Diaz'dı. Kısa ve anlaşılır olmasını umduğu bir e-posta yazdı.

Sevgili John,

İrtibatı kaybetmemizin benim hatam olduğunu biliyorum. Ve bu e-postayı görmezden gelerseniz bunu tamamen anlayacağım.

Burada neler olduğunu görmüş olacaksın.

Senden yardım istesem sorun olur mu?

Kesta (Bir zamanlar tanıdığınız, Guinness'i gerçekten seviyormuş gibi davranan küçük, antisosyal esmer)

E-postayı gönderdi.

Bir an için onun anında cevap vereceğini düşündü. Ama bu, aylar önce salgının ortasında ona gönderdiği, orada okunmadan duran bir mesajdı. *İkinizi de düşünüyor, sana ve Tim'e sevgilerimi gönderiyorum. İkinizin de bunu atlatması için dua ediyoruz. Yardım edebileceğimiz bir şey olursa lütfen arayın.*

Cevap vermemişti. Yaşanan onca şeyden sonra kişisel e-postalarını aylardır kontrol etmemişti. John ona ulaşmak için boşuna uğraşmıştı. Gerçekliğin başka bir versiyonunda, kendisini ve Tim'i Londra'dan kalkan son uçakta, John'un kardeşçe kucaklamasıyla Miami'ye inerken ve salgını zarar görmeden atlatırken gördü. Kendine bir bardak su doldurdu ve sakinleşmek için hızla içti. Yardım isteyen Di Tarikatı'ydı.

E-postasında bir telefon numarası vardı. Onu aradı.

"John? John, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ben Kesta. Kesta Shelley." "Merhaba Tank Bebek."

Kesta, John'un şefkatli sesi ve o yolculuktaki lakabını aniden hatırlamasıyla kızardı. Bebek Tank. Çünkü bir metre boyundaydı ve izindeki bütün bir garnizon gibi içki içebiliyordu.

"Amerikalı John." Öyle deniyordu çünkü o yolculukta iki John vardı. Diğeri Milton Keynes'liydi.

"Kesta, Tanrım! Bu zevki neye borçluyum? Nasılsın? Uzun zaman oldu!" Bir gıcırtı sesi duydu, John'un ahizeyi ağzından uzak tutarak bir şeyler söylediğini duydu.

"Affedersin John, bölüyor muyum? Kahretsin, senin için erken olmalı."

John'un sesi hattın sonunda gerilmişti. "Hiç de değil. Benim tatlı Sola'm erkenci bir kuş gibidir."

"Tanrım, John!"

"Evet," dedi, bir bebeği göğsüne kaldırmanın verdiği güçle sesi gerilmişti.

"Ben de kız babasıyım, Tank."

"Kaç tane?" "Sof

üçüncü

çocuğumuz."

Başka birinin hayatının normal olması, sıradan olağanüstü şeylerle dolu olması ne kadar güzeldi.

Kesta bebeğin ahizeye karşı guruldadığını duydu.

"Kesta, çok endişelendim. Senden haber alamadığımda-" "Tim... gitti."

"Ah tatlım! Çok ama çok üzgünüm."

Amerikalı John neredeyse yirmi yıldır Tim'le hiç karşılaşmamıştı. Onun hakkında bildiği tek şey, Kesta'nın zaman zaman, az sayıda, seyrek ve sonsuza dek önce gönderilmiş e-postalar aracılığıyla paylaştıklarıydı. Yine de John'un başsağlığı dilekleri herkesten daha içtendi. Belki de kaybetme düşüncesine katlanamadığı üç kız çocuğu olduğu içindir. Ya da Kesta ve Tim'in kaybolduğunu çoktan hayal ettiği, zombi virüsünün dünyanın öbür ucunda, hiç gitmediği bir şehir olan Londra'yı kasıp kavurmasını izlediği, yüz yüze sadece bir kez tanıştığı bir kadının bir kabus yaşadığı ve bu konuda hiçbir şey yapamadığı için. Onun ölümünün yasını çoktan tutmuştu, bu yüzden sesindeki merhamet samimiydi.

Bir süre boyunca uzun zamandır unutulmuş arkadaşların yaptığı gibi her şeyden ve hiçbir şeyden konuştular. Akrabalıklarını sağlayan evrensel kaçınılmazlıkları paylaştılar - ebeveynlerin ölümleri, şehir yaşamı, kariyerlerinin yörüngeleri - sıradan insan varoluşunun en önemli ve en önemsiz yanlarını gözden geçirdiler, içgüdüsel olarak diğerinin hayal kırıklıklarını, sevinçleri ve yaşın getirdiği baskıları ve endişeleri anlayacağını biliyorlardı. Görünüşe göre ikisi de hayata hakim değildi. İkisi de size sürpriz bir şekilde saldırma çabalarında onu alt edebileceğini iddia edemezdi. Bir süre sonra sohbet koyulaştı ve sessizliği bozan tek ses John'un bebeğinin mutlu mırıltıları oldu.

"Kesta," dedi sonunda, "beni durup dururken böyle aramanın bir nedeni olmalı."

Ona anlayabileceği bir şekilde nasıl anlatabilirdi? Onu duygusuz, ağgözlü ya da dengesiz göstermeyecek bir şekilde? Ona tüm korkunç hikayeyi değil de gerçeğin bir versiyonunu nasıl anlatabilirdi? Tim'i bu şekilde hayatından çıkarmayı nasıl bu kadar ustaca öğrenmişti, zincirlenmiş ve kendisinden sadece birkaç adım ötede hareketsiz dururken ona ölmüş gibi davranmayı? Bunu yaptı çünkü yalan söylemekten başka çaresi yoktu. Daha iyi bir alternatif ortaya çıkar çıkmaz, buna bir son verecekti.

John'un yardımına ihtiyacı vardı ve John'un da karşılığında bir şeye ihtiyacı olacaktı. Eğer ona inanacak, onun adına risk alacak, ihtiyacı olan bir şeyi feda edecekse bir lokma gerçeğe. Sadece küçük bir lokma. Tim hakkında değil ama işi hakkında dürüst olacaktı. John'un fedakârlığına oynarsa, bu sırrı paylaşması daha kolay olacaktı.

"Şafak Projesi'nde çalışıyorum."

Şokunun geçmesi için bunu iki kez söylemesi gerekti. So le guruldamaya devam etti.

"Kahretsin, Kesta, cidden mi? Benimle bu konuda konuşmalı mısın?"

"Elbette konuşmamalıyım John, ama başka seçeneğim yok. Sana güveniyorum. Orada işler karışık ve kaydettiğimiz ilerlemeyi gerçekten hızlandırmam gerekiyor. Bir teorim var ve bunu kanıtlamak için senin yardımına ihtiyacım var."

Kesta, bebeğin yapışkan kıkırdamaları arasında John'un cevap vermek için mırıldandığını duyabiliyordu.

"Hâlâ veteriner olarak çalıştığını mı söylemiştin?"

"Evet, yani artık daha çok öğretmenlik yapıyorum, daha az uygulamalı tıp ama-

" "Sürüngenler hakkında çok şey biliyor musun, John?"

"Florida'da bir sürü boa var. Bu benim uzmanlık alanım değil ama Enstitü'de sürüngen sağlığına adanmış büyük bir departmanımız var. Kesta, bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü yılanlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmem gerekiyor. Özellikle de İnklüzyon Vücut Hastalığı hakkında."

Hat kesildi. "John?"

"Kesta, lütfen, lütfen bana söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme. Bunu düşünmek bile imkansız. Yüzde yüz ölümcül olan bir bulaşma

yılanlarda, tedavisi olmadan, herhangi bir şekilde uygulanabilir
bir tedavi olmadan." "Yılanlardan insanlara sıçradı."

Kesta onunla paylaştığı şeyin ne anlama geldiğini biliyordu. "Bakın, burada karartma altındayız. Hepimiz gizlilik anlaşması imzaladık. Dışarıdan yardım istememize izin verilmiyor. Ama bu çok büyük, çok ciddi. İçimde virüsle ilgili bilgileri gizleyeceklerine dair korkunç bir his var. Mümkün olduğunca uzun süre sessiz kalmaya çalışacaklar."

"Neden istediklerini anlayabiliyorum," dedi John. "Bu bir oyun değiştirici olabilir. Ama uluslararası toplumun bilmesi gerekecek. Önceden haberdar olmak için. Kesta, sana yardım edeceğimi biliyorsun. Ama bunu kendi tarafımda uzun süre saklayamayacağım. Birilerine IBD'yi araştırdığını söylemek zorundayım. Buradaki riskler bizim için çok yüksek, ABD'de sizin İngiltere'de sahip olduğunuzdan çok daha fazla yılan var. Biliyor musunuz?"

"Bana henüz antijenik değişim türlerini ya da buna benzer şeyleri sormayın." Yemek masasına oturup dizüstü bilgisayarının karşısına geçti.

"Tek bildiğim, üzerinde çalıştığım histoloji ve konuyla ilgili bulduğum eski bir kitaptan edindiğim IBD ile ilgili önsezilerim. Yanılıyor da olabilirim elbette."

Koridordan Tim'in odasına doğru baktı ve kapıyı kapatıp kapatmamayı düşündü.

"Hastanın içindeki koşulların mükemmel bir fırtınası olabilir. İnsanlara sıçramaya neden olan bir ara tür de olabilir. Henüz bilmiyoruz. John, sana bir e-posta göndermek istiyorum. Bu konuda bir uzman görüşü al," diye fısıldadı.

"Tanrı aşkına bana bir şey gönderme," dedi, "başını belaya sokmak istemiyorum. Clara şifreli mesajların nasıl gönderileceğini biliyor. Onu uyandırmam için bana bir dakika ver."

."

"John, seni söndürmek istemiyorum."

"Sorun değil, bir saniye bekle. Hadi, So!e, gidip Kesta Teyze için anneyi getirelim."

Kesta sabırla telefonun başında John'un dönmesini bekledi. Arka planda sesler duydu, sonra bir kadın sesi -John'un karısı Clara'yla hiç tanışmamıştı ama kadının ağladığını duydu. John'un onu yatıştırdığını ve sonra ikisinin kararlı bir şekilde konuştuklarını, her şeyi birlikte çözdüklerini duydu. Sonra John'un ahizeyi tekrar kaldırırken çıkardığı cızırtı.

"Kesta, Clara güvenli bir web sitesine giriş yapıyor. Tarayıcınıza yazmanız için bir adres okuyacağım."

Kesta geri dönüş olmadığını biliyordu. Başka seçeneği olmadığını düşündüğü için protokolü çiğniyor, Dawn Projesi'ni örten gizli perdeyi deliyordu. Yarım saat sürdü ama sonunda Kesta, Tim'in kan örneklerinin yanı sıra Mosi'nin ve adı açıklanmayan bir başka doku bağışçısının kan örneklerinin fotomikrograflarını içeren yirmi JPEG 1les göndermişti. Elleri tuşların üzerinde dağılıyor, anlamsızca vuruyor, titriyor, kendini sorguluyor, Tim'e yardım etmek istiyorsa kendisi için de yardım kabul etmesi gerektiğini kabul ediyordu. Çaresizdi. Çalışırken John da onunla birlikte hatta kaldı, sadece yeniden uyanan bebeği beslemek için durdu. Clara 1les'a yardım etti, arka planda net talimatlar verdi, John da Kesta'nın bunları anladığından emin olmak için hatta dikkatle tekrarladı.

Mırıldanmalar duydu, eski moda ahize ikisi arasında elden ele dolaşıyordu.

"Şimdi seni John'la bırakacağım," dedi Clara. "Sana yardım etmek için elinden geleni yapacağını biliyorum. Ya Kesta?" dedi gözyaşları içinde, "Kaybınız için çok üzgünüm. Tim bu gece dualarımda olacak."

"Teşekkür ederim," dedi Kesta ve ağlamamak için elini ağzına götürdü. Kadının düzenli adımlarının uzaklaştığını, bir kapının tıkırdayarak kapandığını duydu, sonra John boğazını temizledi.

"Kesta, bu slaytların yılan olmadığını eminsin, değil mi?"

"Hayır, bunlar insan zombi epitel doku ve kan örnekleri," diye cevap verdi, "yarısı erken evre hastalardan, geri kalanı da salgının sonlarına doğru enfekte olmuş birinden alınmış. Neden?" John'un nefesinin altında kendi kendine haykırdığını duyabiliyordu.

"Yüce Tanrım." Keskin bir ısıklık çaldı, tiz bir kreşendo yukarı doğru yükseliyor, sonra bir bombanın düşme sesi gibi şiddetle düşüyordu.

"Haksız mıyım, John?"

"Bu Dahil Edici Vücut Hastalığı. Kesinlikle Tank. İnsanoğlunun bildiği en bulaşıcı yılan hastalığı zoonoz hale geldi. Bize doğru bir sıçrama yaptı."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Nefes nefese kalmıştı, yüz siperliği buğulanmıştı, laboratuvarın ortasında durduğunda elleri uyluklarının üzerinde duruyordu. Diğerleri yaptıkları işi bırakıp ona bakmak için döndüler. Cooke ona başıyla selam veriyor ve mavi eldivenlerinin içinde hiç de ince olmayan bir başparmak işareti yapmaya çalışıyordu. Kesta tekrar söyledi, bu sefer daha vurgulu bir

şekilde. "İnklüzyon Vücut Hastalığı."

"Ne hastalığı?"

"İnklüzyon Vücut Hastalığı," diye tekrarladı, kendini iş istasyonuna yaslayarak. "Bu bir reptarenavirüs. Son derece öldürücü ve yılanlardan insanlara sıçradığına inanıyorum. IBD, zombi virüsümüze katkıda bulunan bir faktör."

Kesta şimdi onların tüm dikkatini toplamıştı. Dudley'nin gözlerinin vizörünün arkasından gülümseyerek kırıştığını görebiliyordu. İncelemeleri için bir slayt yerleştirmeye başladığında, Dudley'nin elini sırtında hissetti, gururla iki kez dokundu.

John Diaz'ın kendisine gönderdiği histolojik bir görüntünün çıktısını yayarak, "Burada bir boa yılanından alınmış bir kan görüntüsü var," dedi, "bu da Mosi'den alınmış bir zombi doku lamı." Kesta, etrafındaki alanı aydınlatan elektron mikroskobunu kaldırdı. John'la paylaştığı tanımlanmamış doku örneklerinden birini aldı ve merceğin altındaki sahne klipsiyle dikkatlice sabitledi. Wright-Giemsa boyası kullanmıştı ve mikroskoptan gelen ışık soluk bir lavanta rengine dönüştü. Lundeen, Dudley ve Cooke teker teker mor ışığa, sonra da tekrar iş istasyonundaki çıktıya baktılar.

Birdenbire oda sessiz bir gerginlikle doldu.

"Bu slaytı nereden buldun?" Lundeen eldivenini kağıdın üzerine buruşuk bir çentik bırakacak kadar sert bastırarak talep etti. Kesta görmemiş gibi yaptı.

onu duydum.

"Reptarenavirüsler genetik olarak en çeşitli virüslerden biridir, bu nedenle yüksek derecede-"

"Bu lanet slaytı nereden buldun?" Lundeen öfkeleni. "Neden veri tabanımızda olmayan slaytlara sahipsiniz?"

Kesta'nın yüzüzlük etmekten başka çaresi yoktu. Artık geri dönüşü yoktu. Bir elini sertçe kalçasına koydu ve Lundeen'in üzerinde yükselmek için elinden geleni yaptı.

"Kendi özel araştırmamı yürütüyorum çünkü burada işler çok yavaş ilerliyor," dedi sakın ve sessiz bir şekilde. "Florida'daki bir laboratuvarı aradım. Onlara Cambridge'de biyoteknoloji öğrencisi olduğumu söyledim. Bana yardım etmeye çok hevesliydi. Ayrıca doku örneklerinin hava yoluyla gönderilmesini bekliyorum. Hafta sonuna kadar gelmeleri gerekiyor. Onları beklemen için sana haber veriyorum, Lars-"

Lundeen öfkeden küplere bindi.

"-ama lütfen tarihteki potansiyel olarak en ölümcül salgının kökenini bulma çabalarımnda aşırıya kaçtığım için özür dilememe izin verin."

Kesta, Lundeen'in yüzüne cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Onun nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. "Bağlantım hem vahşi hem de evcil hayvan olarak yetiştirilen çok sayıda yılanın bulunduğu bataklıklarda yaşıyor. IBD orada gerçek bir endişe kaynağı ve oldukça bulaşıcı. Yardımcı olması için bir uzman getirdim; ancak ne olduğunu bilmiyor.

üzerinde çalışıyor. Sadece ben biliyorum."

Lundeen kaşlarını çatarak, "Bu ülkede IBD yok," dedi. "Bizde hiç olmadı."

"O bunu biliyor. Bırakın konuşsun," dedi Cooke. "Devam et, canım."

"Mosi buralı değildi. Belçikalıydı ve Madagaskar'da zaman geçirmişti. Madagaskar'da IBD var! Belçika'da da korkunç salgınlar olmuş. Bütün hafta sonu onları araştırdım. Büyükelçiliklere son sekiz ay içinde Belçika ve Madagaskar'da İBH vakası bildirilip bildirilmediğini sormamız gerekiyor. Muhtemelen Amerika'da bile çünkü Mosi de oradaydı."

Bu bilgiyi John'a itiraf etmeyi mümkün olduğunca uzun süre ertelemeliydi. O köprüyü geçmeyi ve ancak ondan sonra yakmayı unutmamalıydı.

"Kesta, buradaki imanın farkında mısın?"

Lundeen maskesini çıkardı. Kül rengi olmuştu ve terliyordu. Gözbebekleri bir o yana bir bu yana dönüyordu. "Eğer Amerikalılar sizin özel araştırmanız sayesinde bunu öğrenirlerse, Dünya Sağlık Örgütü IBD'nin insanlara sıçradığı konusunda uyarılırsa, bizi kapatırlar. Uluslararası bir alarma yol açacaktır. Çalışmalarımız büyük olasılıkla buzlanacaktır."

"Beni dinle," dedi Kesta hızlıca, "burada bilinmeyen sularda olduğumuzu biliyorum.

İrtibatta olduğum kişi ne kadar baskı altında çalıştığımızı anlıyor." "Peki kim o, bağlantın mı?"

"Veteriner bir patolog. Neyi araştırdığımı bilmiyor," diye yalan söyledi. "Akademik bir makale yazdığımı sanıyor."

"Bir öğrenci için Atlantik ötesine enfekte yılan parçaları göndermeye razı mı?"

"Tanrı aşkına Profesör Lundeen, Amerikalılar için, benim bağlantım için, IBD ve yılanlarda nasıl tedavi edileceği hakkında daha fazla bilgi edinmemizin büyük bir değeri var çünkü şu anda bunun için bir tedavi planı veya tedavisi yok. Lanet yılanlar için bile! Benim de bunu yaptığımı, reptarenavirüsleri tedavi etmek için uygulanabilir stratejiler araştırdığımı düşünüyor."

"Ve buna güvenmemi mi bekliyorsun?"

"Bana güvenmek zorundasınız," diye tısladı. "Şu anda bile İngiltere'ye getirilen tüm ithal yılanların IBD riski nedeniyle karantinaya alınması gerekiyor. Virüs bir yilandan diğerine geçerse, her ikisi de ya ölür ya da ötenazi yapılmak zorunda kalır. Şuna bakın," dedi ve onları daha büyük olanların kenarlarında gizlenen daha canlı lekeli jelibonlara doğru yönlendirdi. "Zombi doku örneklerinin beyaz pulpasında nasıl çok sayıda lenfosit olduğunu görüyor musunuz? Neredeyse tüm histolojik kesitlerde lenfositlerde eozinofilik inklüzyonlar da dahil olmak üzere kaba anormallikler gördüm" dedi.

En karanlık noktaları işaret etti; ortalarında çingiraklar bulunan daireler, kendilerini bağladıkları daha büyük varlıktan kaçmak isteyen sinsî küçük dikdörtgenlere dönüşmüştü.

"Buraya geldiğimden beri binlerce slayt inceledim, Cooke da öyle, her türden hastalık ve virüs, insan ve hayvan, ve tek anlamlı olan

Bu kapanımlarda bir eşleşme buldum. Hem zombi örneklerinde hem de boa yılanından alınanlarda var. Bunu ciddiye almalısınız!"

"O haklı Lars, bak," dedi Dudley. "Bunu inkâr edemezsin."

Lundeen mikroskoba bir kez daha baktı ve dudak büktü. "Yılanlarda IBD'nin başlıca belirtileri nelerdir?" diye sordu.

"Bir tür ölüm sarmalına girerler," diye açıkladı, "kontrol edilemeyen kas kasılmalarıyla kendi içlerinde bir tirbuşon gibi dönerler. Ve kafalarıyla şu şeyi yapıyorlar." Artık herkesin, hatta Lundeen'in bile tüm dikkati ondaydı. "Buna yıldızları izlemek diyorlar."

Onu en çok korkutan, yılanın kafasını doğal olmayan bir açıyla geriye doğru atmış olmasıydı, tıpkı Tim'in ve gördüğü diğer tüm virüslü insanlarınki gibi, öne değil yukarı doğru bakarak yürüyordu.

"Virüs yılanın merkezi sinir sistemine saldırır, göz bebekleri genellikle farklı boyutlardadır, biri diğerinden daha büyüktür. Yılan dengesini sağlayamaz. Yemek yiyemez ve yemez. Aslında, çoğu yılan sonunda, önemli bir süre içinde, açlıktan ölür."

Cooke, Dudley ve Lundeen büyülenmişti.

"İnklüzyon cisimcikleri düz kas dokusunda, periferik kan hücrelerinde, glial hücrelerde görülebilir. Elimizdeki beyin paraları da dahil olmak üzere zombi örneklerinde de aynı şekilde mevcut olduklarını görüyoruz. Paul Mosi'de de."

"Yılanlar bunu farelerden alıyor, değil mi?" diye sordu Cooke.

"Evet, parazit akarlarla enfekte olmuş dışkıları aracılığıyla böyle düşünüyorlar. Ne var ki, fareden yılanı geçiş de henüz kanıtlanmış değil." Kesta derin bir nefes alıp sertçe bıraktı. "Bakın, Mosi'nin sarı hummaya maruz kaldığını biliyoruz. Sadece bu yılın başlarındaki salgın sırasında Madagaskar'da yakalandığını varsayabiliriz. Madagaskar'ın biyolojik çeşitliliğinin benzersiz zenginlikte olduğunu biliyoruz. Şu anda bu ülkede uluslararası bilim camiası tarafından henüz belgelenmemiş hayvan ve insan virüsleri olduğunu neredeyse garanti edebiliriz. Tamamen *yeni* virüsler." Kesta terin boğazından ve göğsünden aşağı süzülüğünü, sonra da sütyeninin balenleri boyunca biriktiğini hissedebiliyordu. "Madagaskar'ın vahşi ve tutsak yılan popülasyonunda daha önce IBD salgınları olduğunu biliyoruz. Ya bir tanesi sarıhumma salgınıyla aynı zamanda meydana gelseydi ve kamuoyuna açıklanmasaydı? Ya Mosi

adadaydı, sarı hummaya yakalandı ve sonra da şans eseri enfekte bir yılan tarafından ısırıldı, öyle mi?"

Cooke, Kesta'nın teorisi üzerinde düşünürken ağırlığını bir kalçasından diğerine kaydırarak, "Hastalığa yakalanması için ille de ısırılması gerekmezdi," dedi. "Adada ıslak pazarlar var. Başka yerlerde kuş Ru'su ve benzerleri zoonotik virüs bulaşmasında önemli bir faktör olmuştur, bu nedenle Mosi'nin örneğin çalı eti yiyerek IBD ile temas etmiş olması mümkündür."

"Tanrı aşkına kim yılan ceviche yiyor?" Lundeen küçük kollarını inanmaz bir şekilde sallayarak bağırdı.

Bir eli Lundeen'in omzuna zar zor değen Dudley, amirini bir dolaptaki işe yaramaz bir bölme gibi bir tarafa doğru itti. "Ama orada zombi virüsümüzle ilgili başka bir vaka rapor edilmedi ve eğer yerel gıda kaynakları tehlikeye girmiş olsaydı, ilk olarak Madagaskar'da yerel bir zombi salgını görmeyi beklerdiniz."

Lundeen otoritesini yeniden ortaya koymaya çalışarak araya girdi: "Tüm ıslak pazarlar canlı hayvan ticareti yapmaz," dedi, "çoğu sadece kesilmiş et ticareti yapar. Bazıları hiç hayvan satmıyor. Hayır, hayır, bu mantıklı değil."

Dudley, Lundeen'in önünde bir tutulma gibi ilerleyerek, "Öyle, çünkü farklı türlerin birbiriyle temas etmesi için bir fırsat sunuyor," dedi, "potansiyel olarak farklı virüsleri yoğun nüfuslu bir alana getiriyor ve bir hayvan konakçısından diğerine atlamalarına, mutasyona uğramalarına izin veriyor. Ama sonra, Mosi'nin Madagaskar'dan enfeksiyonu taşıyarak çıkan *tek* kişi olduğunu biliyoruz."

Lundeen kendi kendine bu soruşturmanın yersizliği hakkında mırıldanmaya devam etti. Cooke bir ayağından diğerine sallanıyor, takunyaları düzensiz bir şekilde gıcırıyor, beyni çılgınca dönüyordu. Kesta sutyeninin balenini kaburgalarından çıkarmaya çalıştı ama eldivenlerle bunu yapmak imkânsızdı.

"Eğer bir yılan tarafından ısırıldıysa ya da enfekte yılan eti tükettiyse, o zaman semptomların *onda* ortaya çıkmasının ve orada başka kimsede görülmemesinin özel bir nedeni olmalı," diye düşündü. "Sanırım bu ıslak pazar teorisini dışlıyor. Peki bu nereden geldi?"

"Tudor döneminde, İngiltere'de terleme hastalığı dedikleri bir salgın vardı," dedi Cooke, koruyucu giysisinin altında bir yerlerde tıknaz bilezikler şingirdiyordu, "ve agresifti. Hastalar şiddetle titriyor, üşüyor, sonra da ateşleniyorlardı. Korkunç bir susuzluktan şikayet ediyorlardı. Hastalığa yakalananların yaklaşık yarısı bir gün içinde öldü."

"Bunun 1sh fiyatıyla ne ilgisi var?" diye sordu Lundeen.

"Çünkü terleme hastalığı bir anda yok oldu," diye cevap verdi, gözlerini orta mesafeye dikerek. Kesta, Cooke'un kendi Rolodex zihnine danıştığını anlayabiliyordu. "Bir yüzyıldan kısa bir süre sonra terleme hastalığı tamamen ortadan kalktı. Kabul gören teori bunun bir tür hantavirüs olduğu yönünde. Konuyla ilgili makalesini okuduğum başka bir adam ise bunun şarbon zehirlenmesinin erken bir örneği olduğu konusunda kararlıydı. Ama mesele şu ki, hiç kimse bundan *emin* olamayacak, çünkü elimizde bin beş yüz yıl öncesine ait DNA ya da RNA örnekleri yok ki tam olarak araştırabilelim."

"Cooke," diye tersledi Lundeen, öfke nöbetinin eşiğindeydi, "ne demek istiyorsun, lütfen?" "Demek istediği şu, Lars," dedi Kesta cesaretle, "eğer virüslerin yok olup gidebileceğini kabul etmek zorundaysak, şu tüyler ürpertici gerçeği de kabul etmek zorundayız ilk etapta kendiliğinden ortaya çıkar."

Dudley başını salladı, gözleri derin düşüncelerle parlıyordu. Lundeen huysuz bir homurtu çıkardı ve çalışma masasını tekmeledi.

"En azından reptarenavirüslerin konakçılarına yerleştirecek DNA'ları yok," dedi huysuzca. İyi bir önlem için iş istasyonunu tekrar tekmeledi. "Çünkü bu gerçekten rahatsız edici olurdu."

Soğuk ter taneleri Kesta'nın midesinden aşağı damlamaya başladı. Cooke'un *oh* kahretsin diye fısıldadığını duydu, tam o sırada Dudley dönüp ona baktı, gözleri ve ağzı şoktan kocaman olmuştu.

"Biz... biz burada ikisine de mi bakıyoruz?" Kesta kekeleyerek yüzlerindeki ifadeyi anlamaya çalıştı ama sadece şaşkınlıkla karşılaştı. "Bizim zombi virüsümüz bir arenavirüs ve bir retrovirüs gibi davranıyor." Yanaklarındaki havayı boşalttı, sonra derin bir nefes aldı. "RNA virüslerinin mutasyon oranı çok daha yüksektir. Kontrol edilmeleri daha zor. Aşılması daha zor. Öte yandan DNA virüsleri -Herpes virüsü gibi, çiçek hastalığı gibi, kendilerini konakçının genetik yapısına yerleştirirler. Konağın içinde sonsuza kadar uykuda kalabilirler."

Lundeen karanlık bir şekilde güldü. "Ama böyle bir mutasyonun örneği yok. Arenavirüsler öylece retrovirüse dönüşmezler, değil mi? Bu bilimsel bir imkânsızlık."

Cooke aniden iki büklüm oldu ve inledi. "Bu daha önce de oldu."

Kesta, Dudley ve Lundeen, Cooke'un laboratuvar masasının üzerine beceriksizce yığılmasını izlediler. Bir eliyle kendini destekledi ve diğer eliyle vizörünü kaldırıp yüz maskesini aşağı çekti. "Tanrım, bunun içinde nefes alamıyorum," dedi yutkunarak. Lundeen sağlık ve güvenlik protokolünün bu büyük ihlali için onu azarlamak üzereydi ama Dudley onu durdurdu. "LCMV ile ilgili rastgele bir vaka vardı - bu lenfositik koriomenenjit - RNA'nın DNA'ya kopyalandığı yer."

Lundeen iki mavi eldiveni de yüzüne doğru kaldırdı, neredeyse eldivenlerin arkasına sinecekti. "Ama bu bilim 1ction bilimi," dedi.

Cooke dudaklarındaki parlatıcıyı çiğneyerek, "*Tüm* bilim, bilim 1ction bilimi olarak başlar," diye cevap verdi. "Laboratuvar koşullarındaydı ama yine de oldu. Sadece bir kez. Ama bir kez demek... LCMV'nin arenavirüs ve retrovirüs arasında geçiş yaparak kendini konak hücrelere kopyalayabileceğine dair bir emsal var demektir."

Cooke'un sendeleyerek ayağa kalkmasına yardım ederken Kesta alaycı bir ifadeyle, "Bir tür bilimsel kâhin gibisin," dedi.

"Bazen keşke olmasaydım diyorum," diye inledi Cooke.

"Dur tahmin edeyim," dedi Kesta, destekleyici bir kolunu ona sararak, "LCMV de fareler tarafından yayılıyor, tıpkı IBD gibi."

Cooke yorgunca başını salladı. İkisi iş istasyonuna yaslandılar, Cooke tırtıklı nefesler alıyor, Kesta ise hâlâ dev mavi eldivenlerini kalkan olarak kullanan Lundeen'e dik dik bakıyordu. "Yani, eğer zombi virüsümüz insan yapımı *değilse*, o zaman karşı karşıya olduğumuz şey bir istisna. Kuralı kanıtlayan istisna. Zoonotik IBD, öyle şaşırtıcı ve sinsî bir şekilde mutasyona uğramış bir reptarenavirüs ki DNA değiştirme yeteneklerine sahip. Ama nasıl?"

Dudley iki kadının yanına tünedi. "Cooke, LCMV hakkında bize ne söyleyebilirsin?" dedi.

Maskesini tekrar yüzüne bastırırken, "İki aşamalı olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. "Birincisi boğaz ağrısı, öksürük, salgı bezi ağrısı. Hasta daha sonra iyileşir gibi görünür."

"Seyahat edebilecek kadar iyi olduklarına inanmalarını sağlayacak kadar mı?" Dudley ona sordu.

"Evet, muhtemelen. Ama sonra daha ciddi bir aşama tetiklenir. Beyinde, omurilikte iltihaplanma. Akut nörolojik sıkıntı."

"Fare - sıçan, lanet olası hamster, her neyse - rezervuar konağı bu, değil mi?" Dudley tüm bunları anlamakta zorlanıyordu. "Kendisi semptomatik hale gelmeden bu iki virüsü, IBD ve LCMV'yi taşıyabilen yaratık. Peki, ara konak hayvanımız nedir? Yanılmıyorsam SARS'ta bu bir misk kedisiydi, MERS'te ise..."

"MERS ile bir deve oldu!" Lundeen heyecanla bağırdı.

"Evet, canım, MERS'te deveydi," dedi Cooke, ses tonundaki küçümsemeyi tam olarak gizleyemeden, "ama bu bizi ıslak pazar teorisine ve virüslerin mutasyona uğramasına yardımcı olacak başka bir hayvan konağına olan ihtiyaca geri götürür, bu da ilk olarak Madagaskar'da lokalize bir salgınla sonuçlanırdı ve bu olmadı... ah! Kesta?!"

Kesta Cooke'un sol kolunu sıkarak canını çıkarıyordu.

"Bu, Hasta Sıfır'ın ara konak olduğu anlamına geliyor. Üzgünüm." Cooke'u bıraktı ama elinin şiddetli izi kaldı. "Zoonotik virüslerden biri olan LMVC, bir şekilde diğerinin, yani IBD'nin mutasyonunu kolaylaştırdı. Diğer için hızlandırıcı görevi görerek ilk insan kurbanını yerinde enfekte etmesini sağladı."

Cooke kolunu ovuşturarak, "Ve bunu yaparken bir retrovirüsün tüm özelliklerini taşıyan yeni bir tür reptarenavirüs yarattı," dedi.

"Bu konuda çok dikkatli hareket etmemiz gerekecek," dedi Dudley, araya girmesini engellemek için Lundeen'e bakarak. "Bu bilgiyi gizli tutmamız gerektiğini söylemeye gerek yok. Paniğe yol açmak istemeyiz, hele de IBD'nin yaygın olduğu ülkelerde."

Kesta, "Burada önceliğin öncelikle doğru tanıya ulaşmak olduğu kesin, değil mi?" dedi. "Saf olma Shelley," diye bağırdı Lundeen. "Burada hepimiz yetişkiniz. Burada

Araştırmaya milyarlarca dolar para yatırdık. Eğer virüsün kodunu ilk biz kırarsak, kariyerimiz, fonlarımız ömür boyu altın kaplama olacak. Eğer bir sızıntı olursa, o zaman bir başkası bizden önce davranabilir."

"Bu işi ciddiye aldığımız sürece," diye tersledi. "Tüm kaynaklarımızı kullandığımız sürece, ve gerçekten de tüm kaynaklarımızı." Dudley'nin gergin bir şekilde Lundeen'e baktığını gördü; Kesta'nın İşlev Kazanımı araştırmasını ve Şafak Projesi'nde paralel olarak yürütülen iki laboratuvarı zaten bildiğini anlamasından endişe ediyordu.

"Bu virüsün kökenini bulma arayışımızda önemli bir kırılma noktası gibi görünüyor ve kesin bir hipotez oluşturmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı size belirtmek isterim efendim. Buradaki görevimizde başarılı olmamızı istiyorum. Bu görevde, bağlı olabileceğiniz diğer alçakça saçmalıklarda değil."

"Kesta, bu kadar yeter."

Dudley onu omuzlarından tuttu, sesi Tim'inki gibi alçak ve nazikti, çok ileri gitmesini engellemeye çalışıyordu. Ama Kesta'nın umurunda değildi, öylece durdu, öfkeyle nefes nefese kaldı ve keşke Lundeen'in boynuna saplayabileceği kötü bir şey olsaydı diye düşündü.

Ona o kadar yaklaştı ki vizörleri çarpıştı. Kadın geriye doğru çekildi ama Lundeen onun kişisel alanına daha da sıkı girdi, ta ki kadın çalışma masasına sırtını dayayıp daha fazla geri çekilemeyene kadar. Lundeen'in gözleri, farkında olmadan girdiği avlanma sularında bir köpekbalığınıninki gibi kararmış ve duygusuzca bakarken, soğuk metal çalışma masasını sırtında hissetti.

"Bu işi bitirmek için ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım," dedi, "bu kadar becerikli olduğunu kanıtladığına göre kendini çok zeki sanıyor olmalısın. Ama başka ihlalleri görmezden geleceğimi sanma. Bu projeyi bu laboratuvarın dışında kimseyle tartışamazsın, akademik makalelerle ilgili saçma sapan bir hikaye kisvesi altında bile. Seni izliyorum Shelley. Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi sanma."

"Ne demek istiyorsun? Lundeen mi?"

Dudley uzanıp onun laboratuvardan hışımla çıkan Lundeen'e ulaşmasını engelledi. Kesta'nın kolları bir şaşkınlık ifadesiyle iki yana açılıp kapandı ama Dudley onu da görmezden gelerek patronlarının peşinden itaatkâr bir şekilde gitti. Kesta hiçbir şey söylemedi.

Lundeen laboratuvardan çıktı ve Dudley otomatik kapılara ulaşana kadar onu takip etti, bu noktada durdu ve Kesta'ya baktı. Kesta aldı

Dudley'nin bir laboratuvarın ve diğerinin çevresinde oyalanması, tedavi arayışı ve virüsü daha da ölümcül hale getirme çabası bir işaretti.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Sadece bana yalan söyledin," diye fısıldadı ve gözleri vizörün arkasında acı doluydu. "Yalan söyledin. Birlikte çalışacağımıza ve hiçbir şeyi gizli tutmayacağımıza dair birbirimize söz verdikten sonra."

"Yalan söylemedim, ne hakkında?"

"Evde o onkoloji slaytlarını incelemek için Lundeen'den izin isteme konusunda. Bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi."

"İlk etapta ona sorma hakkını sana kim verdi?" diye homurdandı.

"Çünkü senin için endişeleniyordum," dedi ve Kesta onun kalın takım elbisesinin içinde bile titrediğini görebiliyordu. "Lundeen'in seni biraz rahat bırakmasını istedim. Bana iki işi birden yürüttüğünü söylemiştin. Bunun bir yalan olduğunu söyledi."

"Yalan değil," diye yalvardı. "Yalan değil Dudley, sadece bunu ona söylemedim. Çünkü hayır diyecekti."

"Bu da başka bir yalan. Hastaneyi de kontrol ettim. Hafta sonu Lorraine Spiller ile görüştüm-"

Kesta insan kaynakları direktörünün adını duyunca yüzünü buruşturdu. "-ve hiçbir fazla mesai imzalanmadığını söyledi. Aslında," dedi, ona bakıyordu ve en çok da onun aldatmacasının altında ezildiğini anlayabiliyordu, "keşke biri yarı zamanlı slaytları incelemeyi teklif etseydi. Destek için minnettar olacaktır."

"Dudley, lütfen, bak, ben-"

"Boş zamanlarınızda bu teori üzerinde çalıştığınızı varsayabilirim sadece?" Ses tonu sanki birbirlerine yabancıymışlar gibi soğuktu.

"Burada bir kasa dolusu materyaliniz olmasına rağmen hastaneden eve eski slaytları götürdüğünüzü. Buna bir anlam veremiyorum. Ama IBD keşfinle bugün kendini altın kız ilan ettiğine göre -ki bu arada bu harika bir şey ve bunu gerçekten söylüyorum Kesta, sen tamamen harikasın- sana meydan okuyacak konumda değilim, değil mi? Ama eğer çalıntı ilaç satıyorsan..."

"Ben hiçbir şey satmıyorum. Bunu yapmayacağım. Söz veriyorum, Dudley."

"Tanrım, Kesta, hastanenin durumu zaten yeterince sıkışık. Onlardan nasıl çalabilirsin?"

"Dudley, ben öyle bir şey yapmadım."

Kesta ona söylediği yalanlara bir yenisini eklemeyi düşündü ama vazgeçti. "Sana söyleyemem," dedi, "ama sana söz veriyorum kimseye bir şey satmadım. Bana inanmak zorundasın."

"Sana inanmak istiyorum Kesta, ama sana güveneceksem, sen de bana her şeyi anlatacak kadar güvenmelisin, korkunç olsa bile. Sen ve ben aynı şeyi istiyoruz. Buna bir son vermek. Bir tedavi. Bana bir daha asla yalan söyleme yoksa söz veriyorum, seni Şafak Projesi'nden çıkarabilecek güce sahip tek kişi Lundeen değil. Hâlâ senin tarafında olduğum için kendini şanslı saymalısın."

—

Şafak Projesi'ndeki ışık her zaman keskin ve acımasızdı, sanki ampuller bu kadar parlak parlamının yoğunluğundan her an patlayabilirmiş gibiydi. Bilim adamları ve teknisyenlerin her zaman ne yaptıklarını görebilmeleri için beyaz ışığın pratik olması gerekiyordu. Işık aynı zamanda hiç kimsenin yaptıklarının görülmediğini hissetmemesini sağlamak için de gerekiyordu. Bu çıplak bir ışıktı, kendinizi açıkta hissetmeniz için tasarlanmış bir ışık. İnceleyici bir ışık, ya da belki de göreceği son ışık, doğru yürüyeceği ve asla tam olarak ulaşamayacağı ışık, sonu işaret eden ışık olacaktı.

Kesta her akşam eve gittiğinde, özellikle de bu akşam, karartma düğmesi onun en iyi arkadaşıydı. Sıçanlarının karanlığında bir rahatlık vardı. Bazen Kesta karanlıkta oturur, Tim'in eline tutunur, ışığı kimsenin onu göremeyeceği kadar kısarsa varlığının sona ereceğini düşünürdü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Yerin altı da karanlıktı, Kesta'nın Sıçan'ından bir mil kadar ötede, gebelik kadar karanlıktı. Asla bilemeyeceğimiz, hatta hatırlayamayacağımız kadar derin bir karanlık, çaresizce dünyaya gelmeden hemen önce etrafımızı saran bir kasvet, ışığı ilk kez gördüğümüzde çılgınca göz kırpmamız. Belki de bu ışık sadece en başında bildiğimiz bu kara sise dair anılarımızı kovar. Kendi şafağımızdan önceki gecenin cehaleti. Karanlık vardı ve sonra ani, dehşet verici bir ışık vardı. Her iki durumda da, ikisi arasındaki farkı, karanlığı ve aydınlığı ayırt edemiyordu ve krepüskülden çıkıp Ticari Yol'a doğru ilerlerken bir kez bile gözünü kırpmadı.

Şehre girerken bir kadın yanından geçip gitti. Onu takip etti. Kadın kendini azarlıyordu. Rats giymeli ve topuklu ayakkabılarını son ana kadar çantasında tutmalı, sonra da kurumsal bir femme fatale gibi o ces'lerine tıklamalıydı. Sonuçta bu sadece bir görüşmeydi ama salgın öncesinden beri çalışmamıştı; kariyerini yeniden rayına oturtması ve biraz para kazanması gerekiyordu. Kendisini istemelerini istiyordu, bu yüzden evden en iyi topuklu ayakkabılarıyla çıkmış, metro hâlâ çok seyrek olduğu için Loughton'dan Central Line'a kadar bir saat boyunca onlarla ayakta durmuştu - iki önemsiz vagon ve saatte bir sefer - ve şimdi kendini Bethnal Green'den City'ye yürürken buldu çünkü şoför orada sonlandırmaya karar vermişti. Kadın bir an durdu, soluk Z harfleriyle boyanmış bir duvara yaslandı ve sol ayakkabısını çıkarıp başparmağıyla ayağının tabanını ovdu. Yoldan geçen bir minibüs ona korna çaldı ve kadın bu jسته tek parmakla selam vererek karşılık verdi.

Minibüsün çıkardığı gürültüden de hoşlanmamıştı.

Arkasında duran adamdan habersiz, "Göt herif," diye mırıldandı.

Kadının telefonu çantanın altından cızırdamaya başladı. "Ah günlerim, şimdi olmaz," diye inledi. "Anne, eğer bu sensen..."

Makyaj malzemeleri, defterler, kalemler ve CV'sinin çıktısı altında telefonunu ararken çıplak ayağını nemli kaldırıma koyduğunda pelvisi dengesizleşti. Dansçı özü, telefona cevap vermesine, ayakkabıyı yerine koymasına ve zarif bir plié ile yürüyüşüne yeniden başlamasına izin verdi.

Onu izledi, kim olduğunu ya da ne yaptığını anlamadı, bunu yapamazdı. O sadece oradaydı ve bu onun için yeterliydi.

"Anne, dinle, daha oraya bile varmadım, işim bittiğinde seni arayabilir miyim?"

Adam onu takip etti. Topuklu ayakkabıları yüzünden hızı yavaştı ve annesini beklerken dikkati dağıldığı için yolun karşısına geçerken bakmayı ve dinlemeyi unuttu.

Annem devam etti.

"Bu sana bağlı, ama kanepeyi teslim etmelerini istiyorsan, ikisini de eve almak zorundasın," dedi. Annesi *meşgulüm* ya da *sizi daha sonra arayabilir miyim kelimelerini* hiç duymamıştı. Ona göre bu sözcükler kızının sözlüğünde yer almıyordu.

"Mutfakta kalıp onları oradan izleyebilirsin," diye önerdi kadın, aslında tek yapmak istediği görüşmesine odaklanmak, kafasındaki olası soruları gözden geçirmekken yapıcı olmaya çalışarak. Telefonu omzuyla kulağına dayayarak saatini kontrol etti. Geç kalmak üzereydi.

Arkasındaki adam bir kolunu uzattı. Ona ulaşamıyordu. Adam inledi ama kadın onu duyamadı.

"Anne. Anne, gitmem gerek."

Kadın hızını artırdı, küçük pürüzlü adımlar attı, eteğinin içinde kalçalarını döndürdü, tıkr tıkr bir shu e, ne yürüyor ne de koşuyordu, kalbi uğuldamaya başlamıştı ve ayak bilekleri çökmek üzereydi - kadını ve çantayı ve annesinin telefonun diğer ucundaki teslimatçılarla ilgili artan endişesini tutuyordu. Islak sol ayağı hâlâ yüksek topuklu ayakkabının içinde ve dışında kaymaya devam ediyordu. Bir rögar kapağının üzerine beceriksizce düştü ve diz kapağında bir acı hissetti. Saç çizgisi boyunca boncuk boncuk terler oluşmaya başladı ve boştaki elinin tersiyle onları sildi. Belki de o ce'yi aramalı, onlara trenin planlanmamış durumundan bahsetmeliydi, ama topuklu ayakkabılardan bahsetmemeliydi,

Çünkü kim 4 inçlik sandaletlerle mülakata gitmek için 2 mil koşacak kadar aptal birini işe almak ister ki?

"Anne, anne, bir telefon geldi. Ortaklardan biri, üzgünüm, seni seviyorum, hoşça kal."

Hayali iş görüşmesi profesyonel bir kadının son çaresiydi. Nefes alması ve bir plan yapması gerekiyordu. Taksiler tavuk dişi kadar azdı ama olduğu yerde durdu ve yüzünü yola dönerek ufukta boş bir taksinin altın ışığını aradı. Sadece yanlış yöne giden boş bir otobüs ve hemen arkasında durmuş bir adam vardı.

"İyi misin?" diye sordu ona, içgüdüsel olarak ellerini başının üzerine kaldırarak. Adam bir ayağını çirkin bir açıyla uzatarak yaklaşmaya devam etti. Siyah Ries'tan oluşan öfkeli bir kalabalık başının etrafında dolanıyordu.

"Eller yukarı, evet, eller yukarı." Kadın geriye doğru çekiliyordu, elleri havadaydı, çürüyen 1sh ve yanan Resh'in ani kokusu gözlerinin arkasına çarpıyordu, gözleri kendisine doğru hantalca yaklaşan yaratığa takılmıştı, kolları bacakları yamuk yumuktu, giysileri parçalanmış ve kirlenmişti.

Hepsinin aylar önce yok edildiğini biliyordu. Onlara güvende oldukları söylenmişti.

Sonra gözlerinin sarısını gördü, ağzı ona doğru açılıyordu, amaçlanandan çok daha genişti, Kitum Mağaraları gibi, ölüme doğru bir tünel. Işıklar sonsuza dek sönmeden önce gördüğünüz son şey, son ısırıktan önceki karanlık.

—

Kesta ve diğer bilim adamları dinlenme odasındaki televizyonun etrafında durmuş, transa geçmişlerdi. Helikopter olayı görüntülemek için havada asılı dururken yanıp sönen mavi ışıklar bir görünüp bir kayboluyordu. Silahlı polisler Commercial Road'un harcı boyunca siyah bir küf gibi yayılmıştı. Zırhlı araçlar Londra Şehri'nden gelen yolu kapatıyor. Bir avuç cesur yerel halk polis kordonunu kesiyor, bir çift yüksek topuklu ayakkabısını inanamayarak havada sallayan genç bir kadına destek oluyordu. Fırtınanın ortasında bir adam bir o yana bir bu yana sallanıyor, ışıklardan sersemlemiş, helikopterin gürültüsünden, kendisine doğru haykırılan emir ve tehditlerden korkuyordu.

Lundeen sesi kapattı.

"İlk raporlara göre kurban erkek, ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, beyaz tenli ve altı aydır bir kanalizasyonda yaşayan birine göre şaşırtıcı derecede iyi durumda." Televizyona sırtını dönerek ekibe baktı ve Kesta onun sevincinden rahatsız oldu. "Onu şimdi buraya geri getiriyorlar. Şafak Projesi, elimizde canlı bir tane var."

Lundeen bir evangelist gibi kasıtlı olarak alkışlamaya başladı. Teknisyenler de aynı şeyi yapmak zorunda hissettiler ve bir gözleri televizyonda, diğer gözleri çıkışı ararken alkışlamaya başladılar. Belki de *canlı olan* binaya girmeden önce kaçmak için hâlâ zaman vardı.

Reş'te başka bir zombiyle karşılaşma ihtimali ürkütücüydü, Hatta korkutucu. Kesta, kimsenin fark etmemesini umarak hıçkırıklarını bir mendile dolduran bir kadın gördü. Belki de laboratuvara vardığında bu adamı bekleyen korkunç kaderi düşünüyordu. Kesta Dudley'e baktı ve onun zihinsel olarak neşterini bilemediğini, dişlerini geçirebileceği bir kazazede, hayallerinin tıbbi yorumu karşısında dudaklarının şapırdadığını gördü. Nihayet virüsü yakından gözlemleyebilecekleri canlı bir konakçı.

Kesta ikisinin arasında bir yerde bocaladı. Ne de olsa bu oyunda onun da payı vardı. Alkışlar azalırken Cooke sessizce, "Bu işin sonu iyi bitmeyecek," dedi, "çünkü

İlk seferinde hepsini yakaladıklarını sanıyorlardı. Kendinizi basının müdahalesine, hükümetin gözetimine ve sokaklarda kitlesel paniğe hazırlayın. Birdenbire mikroskop altında Şafak Projesi olacak. Herkes kendi Reş'ini isteyecek ve bu Reş bizden gelecek."

Televizyon ekranında polisler adama elektrik veriyorlardı; adam kaldırıma yığılmadan önce kasları elektrikle çatırdıyor ve sarsılıyor, sonra bir av sürüsü gibi vücuduna iniyor, ayakkabılı kadın çılgılık atıyor, kendisinin iki katı büyüklüğündeki meçhul bir koruma tarafından olay yerinden hızla uzaklaştırılıyordu. Televizyon karardı ve Kesta omzunda bir el hissetti.

"İşte hepimizin beklediği an geldi," dedi Lundeen, ona çok yakın durarak.

Yüzünün seni ele vermesine izin verme, dediğini hatırlıyordu Tim'in, çünkü pek hoşlanmadığı birine karşı gerçek hislerini asla saklayamazdı.

Gülümsemeye çalıştı, poker suratlı Lundeen'e döndü.

"Ben temizleneyim," dedi.

Adamın kafası karışmıştı. Onu ilk etkileyen şey buydu. Ve ona Tim'i hatırlatıyordu. Yabancı olan bu insanlar, endüstriyel ses ortamı, büyük makinelerden yayılan vınlama, takırdama, uğultu sesleri, kör edici ışıklar, gerçeküstü hisler onu şaşkına çevirmişti. Kendisi için olduğu kadar, onu izleyenler için de tuhaf bir durumdu bu, yeni bir bölgeyi koklayan ve işaretlemeye hevesli bir hayvan gibi merakla havayı süzerken onları izliyordu. Çok yaklaştıklarında hırladı.

Kesta'nın Liv'i kafesine sokup çıkarmak için kullandığı kısıkcacın neredeyse aynısını boynuna geçirerek yerinde tutuyordu. Benzer şekilde, ısırma yeteneklerini etkisiz hale getirirken hastayı uzakta tutuyordu. Kıskaçla bağlı kolun ucunda, onu sabit tutmak için zorlayan iki adam vardı. Kesta, Cooke, Dudley ve Lundeen de konuşmaktan aciz bir halde, burnundan ve açık ağzından hepsini içine çekerek odaya bakarken, dili bir tarafa sarkmış, neredeyse beyaz, kurumuş ve doğal rengini yenilemek için başka birinin kanına muhtaçtı.

Canlı bir örnek, virüs yerinde. Bu, orta yaşlı, 1.80 boylarında, şaşırtıcı derecede zayıf, koyu mavi bir takım elbisenin kalıntılarını giymiş, pantolonu yırtıklarla kaplı, sırttan bir diz kapağı açıkta olan bir adam şeklindeki umuttu. Ceketin sol kolu omzundan ayrılmıştı. Bir kanalizasyonda, diye düşündü Kesta, lacivert bir kravat ve bir zamanlar beyaz olan, bir su birikintisine atılmış, fareler için yuva yapan bir gömlek vardı.

Hasta 24G8 bir şekilde ceketine tutunmaya karar vermişti. Gövdesi çıplaktı, çökmüştü ve kir içindeydi, göğsündeki kıllar birbirine karışmıştı, kanalizasyondan gelen kalıntılar derisiyle kaynaşmıştı.

"Bu bir hijyenik ped mi?" Cooke nefesinin altından söyledi.

Kadınsı ürünlerin yanı sıra, Hasta 24G8'in kolunun üst kısmında gazete kâğıdına benzeyen bir şey vardı. Belki de hasarlı kolunu onarmak için boşuna uğraşmıştı?

"Olağanüstü, kesinlikle olağanüstü," dedi Lundeen, heyecanına hâkim olamayarak. Toplandıkları yerden uzaklaştı ve

Hasta 24G8, iPad'i hazır, not almaya hevesli. Sokak kedisinin kuyruğunu çekmeye niyetli bir çocuğun tüm geniş gözlü merakıyla zombiye doğru eğildi.

Hasta 24G8, kendisini esir alan iki kişiyi de yanına alarak Lundeen'e doğru hamle yaptı. Odanın içinde hızla ilerleyerek, botları Roor'un üzerinde kayan muhafızları sürükleyerek, tam Lundeen'in üzerine gelene kadar ilerledi; Lundeen hemen sırt üstü düştü, iPad'i yüzünün önünde tutarak bir bebek gibi çığlık attı. Muhafızlar tasmaını sertçe çekerek Hasta 24G8'in boynunu neredeyse kendini ikiye bölecek hale gelene kadar geri çektiler, Lundeen'e ulaşmaya o kadar karardı ki dişlerinden aılık damlıyordu.

İki gardiyandan daha uzun olanı Lundeen'e "Yavaşça geri çekil, ellerinin ve dizlerinin üzerine çok," diye bağırdı; Lundeen itaatkâr bir şekilde oradan uzaklaştı ve tableti hastanın ayaklarının dibinde kaderine terk etti.

"Tanrım, o bir canavar," diye haykırdı Lundeen, Hasta 24G8'den olabildiğince uzağa, duvara doğru sinerek.

Kesta ona baktı ve ondan ne kadar nefret ettiğini görebilmesini umdu. Ondan nefret ettiğini bilmesini istiyordu.

"O bir canavar değil," dedi. "O acı çeken bir adam, acı çeken bir adam. Korkmanız gereken o değil; virüstür."

Bir elin dirseğini tuttuğunu hissetti. Döndüğünde Dudley'nin onu Lundeen'den uzaklaştırdığını gördü. Adam ona kaşlarını çatmıştı. Amiri Roor'un üzerinde bir su birikintisinin içinde titrediği için Dudley kontrolü ele almaya karar verdi.

"Onu sakın ve saygılı bir şekilde idare etmenin bir yolunu bulmalıyız. Kesta, sen ne düşünüyorsun?"

"Onu sakinleştirmemiz gerekecek. Midazolam işe yarar," dedi, en azından bir süreliğine işe yarayacağından emin olarak.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye bağırdı Lundeen köşesinden.

"Senin yaptığın gibi onu aceleye getirerek değil," dedi Kesta, "daha ziyade nazikçe ve yavaşça. Burada temel bir ihtiyaca cevap veriyor, o da bizi ısırma dürtüsü. Ona bir yatıştırıcı enjekte etmemiz gerekiyor, bu yüzden ona bir çocuk gibi davranmalı ve bunu yapmak için dikkatini dağıtmalıyız, böylece onu korkutmaktan ya da düşmanlaştırmaktan kaçınmış oluruz."

"Bir şırınga hazırlayacağım," diyen Cooke laboratuvarın sonuna doğru gözden kayboldu ve içinde küçük bir kutu ve bir şırınga bulunan çelik bir tepsiyle geri döndü. Cooke kutudan cam yatıştırıcı şişesini çıkarırken Dudley tepsiyi desteklemek için ellerini uzattı.

"Sence ona ne kadar vermeliyiz?" diye sordu solüsyonu şırıngaya doğru çekerken.

"Hepsini."

Ardından bilim ve insan kinetiği arasında hantal bir etkileşim başladı. *Bu sizin iyiliğiniz için* sözlerini sarf eden her doktorun diğer tarafında bir insan ve onun tarafından vurulmaya isteksiz, mide bulandırıcı derecede keskin bir iğne olmuştur. Büyü ve tıp gerekli yatak arkadaşlarıdır. İllüzyon, uğursuzluğun iyi huylu görünmesini sağlar. Bu, çok büyük elleri olan biri rektumunuza kokuşmuş bir tüp yerleştirirken *pencerenin dışındaki o güzel manzaraya bakmaktır*. Hipokrat yemininin hemen öncesinde, *bu gerçekleşirken gerçekleşmiyormuş gibi davranmak* gelir.

Dudley artık boş olan tepsiyi aldı ve bir matador gibi Hasta 24G8'in yanından geçti. Yeterli mesafeyi koruyarak hızla ilerledi, tepsiyi havada sallayarak ışığın onu yakalamasına izin verdi, böylece hastanın ilgisini çekti.

24G8 numaralı hasta öldü. Geriye doğru olmayan ayağı olduğu yere bastı. Hasta hücumu hazırlandı, başı omuzlarında yuvarlanarak ve kollarını hafifçe kaldırarak Dudley'nin hareketlerini takip etti, ancak onları tamamen yukarı kaldıramadı, bu yüzden kolları gevşekçe sarktı, yanlarında sallandı. Leğen kemiğinden ileri doğru itti, bir bacağını öne attı, sonra diğerini, homurdanırken ışığın büyüüne kapılmıştı. Dudley bir adım daha yaklaştı, sonra tekrar geri çekildi ve hastanın tepsiye neredeyse dokunmasına izin verdikten sonra tepsiyi geriye doğru çekerek sakladı ve bir kez daha ortaya çıkardı. Hastanın dikkatini dağıtmak, onu kandırmamak ve özellikle de incitmemek için onunla dans etti.

Dudley cesurca hastayı Kesta'dan uzaklaştırdı ve gazete kâğıtlarıyla kaplı omzunu onun kadar ani bir kadına karşı savunmasız bıraktı. Kadın ayak parmaklarının ucuna kadar uzanarak ona ulaşabildi, elleri o kalın eldivenlerin içinde bile şimşek gibiydi ve iğneyi derisine sapladı. Dudley, omzundan bir bandrol gibi sarkan şırıngayı çıkaramadan onu uzaklaştırdı. Dudley tepsiyle birlikte ayağa kalktı ve zombi gözlerini tepsiye dikerek

yüzeyinde sıçrayan ışıkları gördü. Kesta ve Dudley birlikte virüsü hazırlıksız yakalamayı başardılar.

İkisi geri çekildi, sonra adamın güçten düşmeye başlamasını izlediler, sersemlemiş bir şekilde ayakta durdu, belinden öne doğru eğildi, sonra dizlerinden yere doğru katlandı. Çıplak göğsü hafifçe inip kalkıyor, elleri uyluklarının üzerinde duruyordu.

Kesta'ya baktı, tam ona. İçinde bir yerlerde, her şeyi anlamaya çalışıyordu. Muhafızlar Hasta 24G8'in yatmasına izin vermek için biraz daha yaklaşmak zorunda kaldılar. Boynundaki metal zincir laboratuvarın demirine çarptığında takırtılı bir ses çıkardı. Vücudundan hiç ses çıkmıyordu. Zavallı adam yere yığılmıştı ama gözleri hâlâ açıktı. Kesta boş şırıngayı hastanın omzundan çekip çıkardı.

Bilim adamları Hasta 24G8'e yaklaştı ve üzerinde dar bir daire şeklinde durdu. Lundeen tabletini Roor'dan alabilecek kadar kendine gelmişti.

"Yeraltında geçirdiği onca aydan sonra bile çok alıngan, değil mi?" dedi Cooke, kıpırdamadan duran adama dokunmak için çömeldi. Ne yaptıklarına tam olarak inanamıyordu. Kesta, Cooke'un adamın bacağını yoklayışını izledi, yabancı hissi veren uyluk kemiğinden, çökmüş kaslarından büyülenmişti.

Kesta'nın ağırlığını kullanarak kendini tekrar ayağa kaldırdı ve "Sen bir lghter'sın," dedi.

"Neden bana saldırdı?" Lundeen, zombi matadoru olarak yeni keşfettiği becerileri terfi ile birlikte gelmiş gibi Dudley'e sordu. Lundeen utanmıştı, bu çok açıktı. Kendinden aşağı meslektaşlarının önünde dehşet içinde kık üstü düştüğü için utanıyordu. Ama utancı daha derindi. Kendisinden önceki pek çok yönetici gibi Lundeen de bir zamanlar onu yarı iyi bir bilim insanı yapan her şeyi unutmuştu.

Özel olarak, Kesta onun her zaman, genel başarısızlıkları, kazanılmamış bir özgüvenle birlikte zirveye çıkmalarına yardımcı olan yüzdürme yardımcıları gibi davranan sağlam ortalama tiplerden biri olabileceğine inanmak zorundaydı. Lundeen virolojiye, mikrobiyolojiye, diğer insanların hastalıksız yaşamasına yardım etmeye olan aşkını kaybetmiş ve bu konuda heyecan duymayı bırakmıştı. Şimdi ise para ve prestije boyun eğiyor ve kazınıyordu. Kesta bunu garip bir şekilde fark etti,

üstünlük ondaydı. Lundeen'in derecesi, maaşı ve unvanı varken, onun becerisi, içgörüsü ve cesareti vardı.

Kesta hastaya daha yakından bakmak için eğildi, şu anda bilinci yerinde değildi, sarı gözleri tavana dikilmişti. Her şeye rağmen durumu iyiydi. Onu yalnız bırakmış olsaydı Tim'in şimdi böyle mi görüneceğini merak etti.

"Kan istiyor," dedi. "Virüsün bu şekilde yayıldığını ve aynı zamanda virüsün kendini bu şekilde sürdürdüğünü biliyoruz. Bence virüs aslında ne kadar çok bulaşabilirse o kadar güçleniyor. Dolayısıyla sürekli ısırma dürtüsü var."

"Yani bir süredir kimseyi ısırmadığı için mi şimdi daha zayıf? Yemek yemediği için mi?" Cooke sordu.

"Ne öneriyorsun Shelley? Teknisyenlerden birini öğle yemeği olarak servis etmemizi mi?" diye çıkıştı Lundeen.

"Lundeen, dinle," dedi sertçe ve hayatında ilk kez neredeyse başka bir insanın üzerinde yükseliyordu. "Kanın tadına bakmadı, virüsün istediği de bu zaten, kendini doymak bilmez bir şekilde bir başkasının bedenine bulaştırmak. Virüsün daha güçlü hale gelmesiyle güç kazanıyor."

"Doğru anlamış mıyım?" dedi Dudley, "Virüsün bir insandan diğerine geçerek güçlendiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Maymunlarda gördüğümüz şey bu."

"Yani, virüsün öldürücülüğünü artırmak istesek-"

"-Dave," diye araya girdi Cooke. "Ona Dave diyoruz. Ona Hasta 24G8 demeye devam edemem, bu çok saçma. İnsanlıktan çıkarıyor."

"Dave, o zaman." Dudley, eskiden Hasta 24G8 olarak bilinen uyuyan adama el salladı. "Peki Dave'deki viral yükü artırmak istiyorsak ne yapmamız gerekiyor?"

"Birini ısırmasına izin vermeliyiz," dedi Kesta.

"Ciddi değil misin?" Lundeen ona tükürdü, bu yeterince aptalcaydı, çünkü hayal kırıklığının spreyi vizörüne sıçradı ve biyolojik tehlike bölgesinden çıkana kadar onu orada, onunla alay ederek bırakmak zorunda kalacaktı.

"Hem evet hem hayır," diye cevap verdi. "Evet, ona beslenmesi için virüssüz bir insan vermek virüsün gelişmesini sağlayacaktır. Hayır, kendini feda etmeni önermiyorum,

Lundeen. Yine de bilimsel ilerleme uğruna hayatınızı feda etme kararınıza saygı duyuyoruz."

"O zaman onu neyle besleyeceğiz, Shelley?"

"Kontrol etmek istiyorsanız beslenme tüpü aracılığıyla yemek takviyesi. IBD'li yılanlar sonunda açlığa yenik düşer, bu yüzden bunun olmasını engellemek için ona bir şekilde besin sağlamaya çalışmalıyız. Sıvılar. Elektrolitler. Antifungaller. Paketlenmiş hücrelerle kan transfüzyonu, trombositler ayrı olarak çünkü pıhtılaşma yeteneklerini kaybediyor gibi görünüyorlar. Onu bu durumda, bu zombi durumunda tutun. Ağrı kesici."

"Ağrı kesiciye ne için ihtiyacı var?"

"Çenesi yerinden çıkmış ve sol ayağı arkadan öne doğru duruyor, bu da pek rahat görünmüyor."

Lundeen ya inanmayarak ya da vizöründen akan tükürükleri temizlemek için başını sallıyordu.

"Shelley, bu hipoteze nasıl ulaşabildin?"

Kesta hiç tereddüt etmedi. Ayağa kalktı ve kollarını ortasında kavuşturdu, düşmanca değil, sessiz bir tavırla.

"Çünkü kocama bulaştığından beri bu virüsün pratikte bulaşmasından başka bir şey düşünmedim."

Bunu sert bir şekilde söyledi. İsteddiği etkiyi yaratmıştı; bu etki, kendisini deşifre etme korkusuyla daha fazla inceleme yapılmasını engellemekti.

"Histoloji ve sitolojiden geçtim ve modern ya da soyu tükenmiş, akla gelebilecek her türlü virüsün slaytlarını inceleyerek sizinle haftalar geçirdim. Geceleri gözlerimi kapattığımda mikroskopta, Technicolor'da 1zzing yapan küçük kanlı patojenleri görüyorum ve beni sessizce delirtiyor. Açıkçası Lundeen, Şafak Projesi'nde çalışmaya başladığımda ekibinizin bu konuya bu kadar az kafa yormasına şaşırıyordum."

"Katılıyorum," dedi Cooke.

Öfkeli dulların gücü, üst makamlardan gelebilecek herhangi bir geri adımın önüne geçti. Lundeen'in onunla tartışacak hali yoktu. Bunun yerine, en az onun kadar sinir bozucu olan uzlaştırıcı bir eyleme girişti ve Kesta'ya kıyafetlerinin izin verdiği ölçüde yaklaşarak kendi vizörüyle onunkinden dokundu.

"Tamam, tamam," dedi istemeye istemeye. "Bu iyi bir içgörü. Bu üzerinde çalışabileceğimiz bir şey."

"Bekle biraz." Dudley elini onun koluna koydu. "Az önce bir şey söyledin. Pıhtılaşma yeteneklerini kaybediyorlar. Ne demek *istiyorsun*?"

Kesta sertçe yutkundu ve yüzündeki dehşet ifadesinin küçümseme olarak algılanabileceğini umdu.

"Düşünürsen çok açık," dedi, belki de fazla vurgulu bir şekilde, çünkü Dudley biraz irkildi. "Hepsi kanıyor, her zaman. Öncekiler, yani salgın sırasındakiler. Kemikleri kırılıyor. Çok kötü ısırılmış ve yaralanmışlar. Sürekli kanıyorlar ama kanamadan ölmüyorlar. Bir şey kanlarının pıhtılaşmasını engelliyor ama yine de bu onlar için ölümcül olmuyor." "Yani virüs bir şekilde enfekte olmuş kişilerde değişikliklere yol açarak kanlarının farklı işlev görmesini mi sağlıyor? Kan artık vücuda kan nakli açısından hizmet etmiyor.

besin ve oksijen?"

"Kesinlikle, bence kanın amacı sadece virüsü taşımak. Sonsuza kadar olmasa da, Dave'de gördüğümüz gibi, önemli bir süre boyunca bu ölümsüz evrede kalabilirler. Dave'in kanalizasyondayken haşarat ya da atık maddeler yemiş olma ihtimalini göz ardı edemeyiz, ancak aynı zamanda aylarca hiçbir şey yememiş olabileceği gerçeğini de göz ardı edemeyiz. Kanda bir şey var, virüsün bulaştığı kişiyi nasıl değiştirdiğine dair bir şey, neredeyse bir tür kış uykusu gibi bu yeni durumda var olmalarını sağlıyor. Virüs onları ancak bulaştırma fırsatı doğduğunda uyandırıyor. Vücut sadece durağan halde bekliyor. Bir sonraki konağı bekler."

"Uzun süre uyuyan hayvanların özelliklerini araştırmamız faydalı olabilir mi?" diye sordu Dudley. "Yemeden içmeden yaşayabilenler?"

"Köpekbalkıları gibi," diye önerdi Cooke, "on hafta boyunca yemek yemeden yaşayabiliyorlar. Bir keresinde bununla ilgili bir program izlemiştim. Kendilerini ne kadar aç bırakırlarsa, avlanma konusunda o kadar iyi oluyorlar."

Dudley, "Varoluşun en uç noktasında yaşayabilen her türlü tür vardır," dedi. "Olm başka bir türdür, amfibiktir, tüm yaşamını Dinarik Alpleri'nin altındaki yeraltı mağara sistemlerinin en karanlık kısımlarında geçirir. Bu tamamen

Kördür ama diğer duyuları son derece gelişmiştir. Suyun altında yaşar, beslenir ve ürer, asla havaya ya da güneş ışığına ihtiyaç duymaz. Araştırmalar, olm'un yiyecek olmadan on yıla kadar dayanabildiğini göstermiştir."

Cooke'un nefesi kesildi. "Tıpkı bizim Dave gibi!"

Kesta, "Bu, konakçının DNA'sını değiştirebilen bir virüs," dedi. "Dave'e bakın, aylardır beslenmiyor. Tamamen bir deri bir kemik kalmış. Sadece biz ona yaklaştığımızda uyanıyor gibi görünüyor ve tek bir amacı var. Bizi ısırarak için. Virüs, insan ve canlı olmanın temel mekaniklerini değiştiriyor, ta ki..."

"Ne oldu, Kesta?" Dudley ona sordu.

"Konakçı önemsiz hale gelir. Virüsün beslenmek, güçlü kalmak ya da kendi başının çaresine bakmak için onlara ihtiyacı yoktur. Konakçı neredeyse sıfıra inebilir ve virüs hala hayatta kalabilir. Konakçıya sadece virüsü bulaştırmak için ihtiyaç vardır. Ya konakçının içinde sadece virüs yaşıyorsa?"

"Yani virüsü ortadan kaldırırsak-" "Konakçı ölür."

Görünmez bir güç onu itti, mide bulandırıcı bir ağırlık, bir insan santrifüjünde dönüyormuş hissi, onu hareket ettirdi, ezdi, hepsi birden.

Ya Tim'i tedavi ederek onu öldürdüyse? Ya gerçekten de geriye kalan sadece yedek yataklarına zincirlenmiş bedeniye ve içinde sadece virüs yaşıyorsa? Ya ikisi bir daha asla ayrılamazsa? Ya virüsün insan vücuduna verdiği zarar o kadar derinse, bir kez bulaştıktan sonra vücudun maruz kaldığı değişiklikler, ilkel kodlamasına kadar, geri döndürülemezse?

Ayaklarının dibinde Dave seğirmeye başladı.

Tim'e on beş ay boyunca o bakmıştı. Ama Dave'e kim bakıyordu? Hiç kimse. Yine de Tim'le aşağı yukarı aynı durumda olan Dave hâlâ hayatta olmasa da ölümsüzdü. Virüs hakkında hâlâ anlamadığı çok şey vardı. Değişmeyen şey ise onu ne kadar dehşete düşürdüğüydi. Odaklanmak zorundaydı.

"Kendine geliyor," dedi. "Ona bir iğne daha yapmalı ve boyun kelepçesini çıkarabileceğimiz ve daha rahat edebileceği bir yere götürmeliyiz."

Lundeen Dave'den uzaklaşırken, "Bodrumdaki koğuş," dedi.

Kesta'yı şüphayle izledi. Şu anda ne yapacağını tam olarak biliyor gibiydi, zombiden korkmuyordu, neredeyse rahat görünüyordu

etrafında.

Lundeen iki gardiyana dönerek, "Çocuklar, alt kattaki yataklara D halkalı uzuv tutucuları taktık. Hasta'yı, Dave'i olabildiğince çabuk buradan çıkaralım. Shelley, lütfen-"

Ondan hastayı tekrar sakinleştirmesini isteyecekti ama onun çoktan dizlerinin üzerine çöktüğünü, şırınganın bittiğini ve Dave'in kas spazmlarının gerilemeye başladığını gördü.

"Bazılarının çok yüksek toleransı var..." diye başladı ama kimsenin ne demek istediğini sorgulamamasını umarak kendini durdurdu.

Cooke onun yanına eğilip kendi kendine mırıldanırken inledi. "Bana aldırmayın, sadece düşündüm de..."

Söylediklerini bitirmesine gerek yoktu. Kesta iğneyi Dave'in omzundan çekip çıkarırken Cooke eldivenli elini Dave'in ceketinin iç cebinden çıkardı.

"Bakın!" dedi, neşeyle Lundeen ve Dudley'e doğru sallayarak. "Bir cüzdan!"

"Bunca zaman sonra onu elinde tutmayı nasıl başardı?" Kesta sordu, kullanılmış şırıngayı toparlamak.

"Bir bakalım, olur mu?" Cooke pürüzsüz deriyi çoktan açmış, iki yarısını birbirinden ayırmış, parmaklarını tek tek kolların arasından geçirmişti. Bir ehliyet buldu ve nefesi kesildi.

"Dave'imiz aslında Jasper Armstrong," dedi ehliyeti sırayla her birine göstererek, "G8 doğumlu, yani bu onu kaç yapar?"

"Elli on beş," dedi Dudley, ehliyeti Cooke'tan alıp ışığa tutarak. "Eltham'da yaşıyor."

Dördü de sessizlik içinde duruyordu. Cooke horlamaya başlayan Dave'e, şimdi de Jasper'a baktı.

"Artık onun kim olduğunu biliyoruz."

"Evet, kim olduğunu biliyoruz." Lundeen uyuyan zombiye yaklaştı ve ayakkabısının burnuyla ona hafifçe vurdu.

"O halde en yakın akrabasına haber verebileceğiz," dedi Kesta. "İlgili makamları aramaya başlayayım mı?"

Kimse ona bakmadı. Hepsi Dave'e odaklanmıştı. Göğsü inip kalkıyor, gözleri irileşiyor, kokusu hâlâ keskinliğini koruyordu.

"Yakın akrabalarına haber vermeliyiz," dedi tekrar. "Böyle bir şey yapmayacaksınız," dedi Lundeen.

"Affedersiniz?"

"O artık bizim. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Kimse senin aramanı beklemiyor." Ona doğru yürüdü. "Kimse onun eve dönmesini beklemiyor."

Kesta geriye doğru bir adım attı. Destek için Cooke ve Dudley'ye baktı ama ikisi de uyuyan yaratıkla meşgul oldukları için bakışlarını ondan kaçırdılar.

"Ciddi ciddi karısına, kocasına ya da onu özleyen her kimse ona hayatta olduğunu ve-" dememizi önermiyorsun değil mi?

"Ama değil, değil mi?" Lundeen bunu söylerken sanki mantığı hoşuna gidiyormuş gibi gülümsedi. "Kim bilir kaç aydır ortalarda yok. Onu her kim özlediye yıllar önce vazgeçmiştir ve-"

"Asla pes etmiyorsun."

"Öyle olmasa bile, onun bu eyalete geri dönmesini istemezler. Mantıklı düşün, Kesta. Evine gidip çocuklarını parka götüremez, değil mi? Burada kalmak zorunda. O halde bürokrasiyle uğraşmamızın, yarım akıllı bir eşin etrafındaki bürokrasiyle uğraşmamızın ne anlamı var, tüm insanlık buna bağlı olmasına rağmen onun üzerinde hiçbir şey test etmememiz için yalvararak ağlıyor, çünkü onu gerçekten eve gönderebileceğimiz gibi aptalca bir fikre tutunuyor, neyle? Bir torba yetişkin bezi ve ayak bileği için bir botla mı?"

"Ama ailesi onun bulunduğunu bilmeli." "Kesta, canım, bunun ne yararı olacak ki?"

Cooke Dave'in yanına çömelmiş, elini denge için Dave'in karnına dayamıştı.

"Hepiniz dürüstçe onunla aynı fikirde olamaz mısınız?" Kesta başparmağını Lundeen'e doğru uzatarak bağırdı.

"Kesta, tatlım-"

"Bana patronluk taslama, June. Tanrım, buna inanamıyorum. Üçünüz, bu zavallı adamın varlığını ailesinden saklamak için komplo mu kuruyorsunuz?" Kesta sırayla her birine suçlayıcı gözlerle baktı. "June, lütfen, ya Rodney olsaydı? Onun hayatta olduğunu bilmek istemez miydin?"

Cooke ayağa kalktı.

"Hayır," dedi, "yapacağımı sanmıyorum. Bu şekilde olmaz. Onu böyle görmek istemezdim."

"Ama bu etik değil! Ailesine onun bulunduğunu söylemek gibi ahlaki bir yükümlülüğümüz var!"

Dudley, "Ahlaki açıdan zaten gri bir bölgede olduğumuzu düşünüyorum," dedi. Adamın cüzdanından her kartı çıkarıyor, kontrol ediyor ve Roor'un üzerine atıyordu. Sonra yüzüne korkunç bir gülümseme yayıldı. "Ama yasal olarak konuşursak, hapisten bedava çıkış kartımızı bulmuş olabilirim."

Diğerleri onun etrafında toplandı. "O

bir organ bağışçısı," dedi Dudley.

Lundeen bağışçı kartını Dudley'den alıp laboratuvar önlüğünün cebine sokarken, "Pekala, o zaman bu işi hallettik," dedi. "Sanırım bunu yapmak isteyeceği konusunda hemfikiriz. Kişisel bir fedakârlık yapmak. Bilim için."

"Lundeen, bu gerçek bir insan!" Kesta ağladı.

"Bu tartışılabilir," dedi Lundeen, "ve her neyse, ulusal bir acil durumda rıza gibi önemsiz bir şeyle ilgilenmemeliyiz."

"O henüz ölmedi!" dedi Kesta.

"O bir ölümsüz," dedi Lundeen. "Bu benim için yeterince iyi."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"O zaman dışarı çıkmak benim için güvenli mi? Yoksa *The Shining* filmindeki Shelley Duvall gibi kendimi banyoya kilitleyip senin bana mesaj atmanı mı beklemeliyim?"

Kesta bir saatten fazla bir süredir Jess'le telefonda konuşuyor, salgının sona erdiğini düşündükleri tarihten on beş ay sonra bir zombinin kanalizasyondan çıkmasını önemsiz göstermeye çalışıyordu. İhtiyatlı kararlılık ile kör bir paniğe kapılmak arasında doğru dengeyi kurmak hiç bu kadar önemli olmamıştı. Salgın sonrasında kendilerine söylenen her şeyin doğruluğu acımasızca sorgulanırken şehir serbest düşüş tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Tüm virüslülerin yok edildiği konusunda güvence verilmişti. Komplo teorileri havada uçuşuyordu. Kesta, Şafak Projesi'ndeki ilk gününde tanıştığı yaşlı adamı hatırladı. Acaba şimdi evinde saklanıp bastonunu koruma amaçlı sallıyor muydu, şüphelerinde başından beri haklı olduğu ortaya çıkmış mıydı? Yetkililerin bize yalan söylediğini mi? Her zaman. İçgüdüsel olarak. Mutlaka.

Kesta, "Sadece tek bir *kurtulan* olduğundan eminiz," dedi. Ve aşağı yukarı ikna olmuştu. Kendi kanından bir litre almayı yeni bitirmişti ve onu soğutması gerekiyordu.

"Bana bir saniye izin verir misin?" diye sordu, ahizeyi mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve kırmızı poşeti üst rafa, buzunu çözmekte olduğu hazır körinin yanına koydu. Açarken hafifçe geçiren bir şişe maden suyu çıkardı. Hemen içti ve yemek odasına dönerek, kolunun iç kısmındaki yarayı kapatmak için ihtiyaç duyduğu küçük yuvarlak yara bandını bulmak amacıyla bir kutu yara bandını kayın masanın üzerine saçtı. Mutfağa, telefonuna ve Jess'e geri döndü.

"Yani çıldırıyorsun, öyle mi?"

"Çıldırıyorum, Kesta. Gerçekten çıldırıyorum. Sizinkiler"-Kesta'nın hattının bir şekilde düşman bir ajans tarafından dinlendiğinden korktuğu için telefonda Şafak Projesi'nin adını fısıldamamaya bile dikkat ediyordu-"biliyor musun, kontrol ediyorlar mı? İnternette ordunun yeraltı ve kanalizasyon sistemi gibi zombilerin saklanabileceği kilit bölgeleri aramaya başlayacağı yazıyor. Daha fazla olmadıklarından emin olmalılar. Ve bu nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başardı?"

Kesta söylediği hiçbir şeyin Jess'i yatıştıramayacağını anlamıştı. En iyisi onun öfkesinin dinmesine izin vermektir.

"Korkutucu," dedi, "ve korkmakta haklısın." "Neye benziyor o zaman?"

"Zombi mi? Senin tipin olduğundan emin değilim."

"Kapa çeneni, Kesta. Dalga geçme. Bu ölümcül derecede ciddi. Yani ne durumda? Basın bilgi için kendini yiyor."

"Benden bilgi alamayacaklar," dedi Kesta, "ve biliyorsun ki sana onun varlığını teyit etmekten başka bir şey söyleyemem."

"İşyerindeki insanlar evde kalmakla askerlik yapmak arasında ikiye bölünmüş durumda ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ben askerlik yapacak biri değilim." Jess, Kesta'nın ne dediğini duyabilmesi için arka plandaki siren seslerinin azalmasını sağlamak amacıyla bir an durmak zorunda kaldı. "Ve ben korkuyorum. Yani, bunların hepsinin bitmesi gerekiyordu ve biz de bunun gerçek olmasına alışmaya başlamıştık. Şimdi artık neye inanacağımı bilmiyorum. Örneğin, Covent Garden'daki sinemanın yeniden açılmasına hâlâ devam ediyorlar. Ben de oraya gitmek istiyordum. Sizce bu iyi bir fikir mi? Yine de gitmeli miyim? Sizce oraya gittiğimde kendimi Z sırasında, on beş aydır orada olan ve patlamış mısır yerine fare yiyen birinin yanında mı bulacağım?"

Kesta, bir sinema zincirinin yeniden faaliyete geçme stratejisini endişelenmesi gerekenler listesine dahil etme eğiliminde değildi. "Finansal olarak yeniden açılmaları gerektiğini tahmin ediyorum. Ama eğer gitmek size gereksiz bir risk gibi geliyorsa, o zaman bu riski almamalısınız."

"Kıçın ağlıyor mu?" Jess sordu.

"Ne?"

"Kıçın, Kesta. Üzerinde oturduğun o lanet çitin kıymıkları seni rahatsız ediyor mu?"

"Kararsız değilim Jess. Sadece dikkatli olmanı tavsiye ediyorum. Daha önce olduğu gibi. Kişisel güvenliğimiz için tetikte ve dikkatli olmamız gerekiyor. Ama başka bir zombi olma ihtimali," dedi koridordan Tim'in yatak odasına bakarken, Tim şu anda boştaki elini kâğıttan bir uçak gibi havada sallıyordu, "neredeyse sıfır."

"Mutlak sıfırı tercih ederdim."

"Korkarım size bunu söyleyemem," dedi Kesta. "Her neyse, ne gösteriyorlar?"

"Bir zombi klasığı," diye kıs kıs güldü Jess, "Romero, Argento ve Edgar Wright."

"Bu inanılmaz derecede zevksiz bir şey, sence de öyle değil mi?"

"Bence artık zevksiz bir şey, evet, ama insanlar muhtemelen bunun için alaycı bir şekilde ortaya çıkacaklar."

Kesta, Tim'in odasından gelen bir tıkırtı duydu ve başını kaldırıp baktığında onun yatağın kenarına geçtiğini, bileğinin hâlâ radyatöre bağlı olduğunu gördü. Dalgın dalgın bileğini çekiştiriyordu.

"ZARG toplantılarını iptal edeceklerini sanmıyorum, değil mi?" "İptal edeceklerine dair bir şey duymadım."

Jess'in bunu kendisine neden bu kadar beklenmedik bir anda sorduğunu merak etti, ardından Jess'in zorunlu olduğu için ZARG toplantılarına gitmediğinden şüphelenmesi için hiçbir neden olmadığını fark etti. Kesta kaç haftadır toplantılara katılmadığını hatırlamıyordu ama kimse şikâyetle bulunmamıştı ve şimdi de bulunma ihtimalleri daha düşüktü.

"Eminim konuşacak yeni bir şeyler bulma fırsatını çok seveceklerdir."

Kesta koridora baktığında Tim'in gitmiş olduğunu gördü. Yatakta değildi ve kelepçeler de gözden kaybolmuştu.

"Seni sonra ararım," dedi ve cevap beklemedi. Telefonu masanın üzerine bıraktı ve dar koridordan geçerek giriş holüne, oradan da boş odaya koştu. Tim kelepçeyi radyatörün uzak ucuna doğru çekmeyi başarmıştı. O kadar sert çekmişti ki Kesta

köşebentlerin duvardan ayrıldığını gördü. Komodine ulaşmıştı ve orada durmuş içindekileri topluyor, ilaç kutularını karıştırıyor, plastik şişeleri yalıyordu.

Kadın ona doğru yaklaştı.

"Sevgilim."

"Eergh," diye homurdandı adam, bir paket oksikodonu ona doğru sallayarak.

"Şunu bırakır mısın aşkım? Ve yatağa geri döner misin lütfen?" "Eergh!"

"Biliyorum, sevgilim, biliyorum. Şunu almama izin verir misin?"

Bir adım daha yaklaştı ve iki eliyle pakete doğru uzandı. Hayal kırıklığı içindeki yüzünden, ona vermek istemediği paketi sıkıca kavrayan ellerine baktı. Paketi bir çocuğun çingırağı gibi sallamaya başladı.

Onun için eğlenceliydi. Yoksa sahiplik miydi? Ondan ayrılmak istemiyordu. Gerçekten önemli değildi, kolayca daha fazlasını alabilirdi, ama onun kazara, rejimi dışında bir şey almasını istemiyordu. Biraz daha yaklaştı, ellerini uzattı. Ve işte o zaman ona vurdu.

Kesta ses çıkarmadı çünkü şok nefes borusunu kapatmıştı. Yere düştü ve kalçası ahşap Roor'a çarparak kırıldı. İlk tepkisi ondan uzaklaşmak için sürünerek kapının yanındaki köşeye gitmek oldu. Boğazındaki mengene serbest kalınca orada sinip kaldı. Nefes nefese kalmış, oksijeni içine çekmiş ve şaşkınlıkla solumuştu. Sol elmacık kemiği, sanki adamın 1. yumruğu hâlâ ona vuruyormuş gibi çarpıyordu ve yüzündeki tüm kanın onu onarmak için o bölgeye aktığını hissedebiliyordu.

Bunu yapmak istememişti. Oyuncağını almaya çalıştın.

Titreyerek parmaklarıyla yanağına dokundu ve onu kestiğini gördü. Roorboard'un yanındaki köşesinden ona baktı ve kendini küçük ve çaresiz hissetti. O bir devdi. Çok güçlüydü. Ve ona bakıyordu, yüzündeki kana bakıyordu.

Tim çığlık attı. Başını çarpık boynunun üzerine atmış, vücudundaki tüm kaslar ve sinirler öfkeden kuduruyordu. İçinde oksi şeritlerinin toz haline geldiği göğsüne 1. eliyle vurmaya başladı. Ayaklarıyla Roor'a vurdu, kelepçeleri tekrar tekrar çekti, radyatörü daha uzağa çekti ve

duvardan daha uzağa. Kesta tüm odanın yer değıştirdiğini, sarsıldığını, kendisi de dahil olmak üzere tüm içindekilerin güneş olan bu canavarın yörüngesine girdiğini hissetti.

"Argh! Argh! Argh!

Argh!" "Tim."

"Argh! Argh! Argh! Argh!

Argh!" "Tim, sorun yok,

Tim." "Urghhhh!"

"Tim, seni seviyorum. Seni affediyorum. Her şey yolunda."

Kendini tekrar ayağa kaldırmak için duvarı kullandı. Yüzündeki kanı tişörtünün koluyla sildi. Tim zıplamayı bıraktı ve sessizleşti.

"Gördün mü?" dedi. "Ben iyiyim. Biz iyiyiz."

Kesta, Tim'in çamaşır gibi gevşek duran bedeninden öfkenin süzülüşünü izledi. Bir ayağından diğerine sallanıyordu. İçinde bir yerlerde, eski Tim utanıyordu.

"Her şey yolunda," dedi onu teselli etmek için, o sırada kapı çalındı. "Kesta."

Kapıyı çalan Albert'ti, tahtaya silah sesi gibi küçük vuruşlar yapıyordu.

"Orada iyi misin?"

Kahretsin.

Mide bulantısı içine hücum etti. Tim hâlâ yataktan çıkmamıştı ve Albert ön kapıyı yumrukluyordu. Düşünecek zamanı yoktu, sadece harekete geçmesi gerekiyordu. Kendisini kontrol etmeden gitmeyeceğini bildiği Albert'la ilgilenirken Tim'i sakinleştirici vermeden orada bırakma riskini göze almak zorundaydı. Kapının çalınmasıyla tedirgin olan Tim'e baktı ve bir çenesini dudaklarına götürdü. *Ssshhh*. Kesta, Tim içeride güvende olana kadar kapının sürgülerini çekti.

"Geliyorum," dedi.

Hızla mutfığa gitti, bir şişe cin açtı ve ucuz bir parfüm gibi kulaklarının arkasına ve boğazına sıktı. Sonra koridora dönüp oradaki aynada kendine baktı. Yanağı morarmıştı. Kolayca morarıyordu. Gözlerinin etrafındaki deri doku gibi inceydi. Şimdiden dayak yemiş gibi görünüyordu. Saçlarını karıştırdı, iki elini tepesinden içeri soktu, böylece at kuyruğu

Darmadağınıktı ve can havliyle başını tutuyordu. Sonra ön kapının kilidini açtı ve ayağıyla zar zor aralık tuttu.

"Gürültü mü yapıyordum?" dedi, bir gözü aralıktan Albert'a bakıyordu.

"Zemin kattaki kiracı bağırışlar hakkında şikayette bulunmak için aradı. Her şey yolunda mı?

değil mi, aşkım?"

"Evet, 1ne'yim. Bunun için üzgünüm." Kesta kapıyı biraz daha açarak Albert'ın gözündeki morluğu görmesini sağladı.

"Tanrım, kızım, kendine ne yaptın sen?" Ona dokunmak için elini aralıktan geçirmeye çalışınca Kesta tekrar kapattı.

"Yok bir şey," dedi, "sadece nereye gittiğime bakmamışım." Albert bir açıklama bekledi. "Tim'in bazı eşyalarını temizlemeye çalışıyordum ve zaten açık olan bir dolap kapağına doğru ayağa kalktım," dedi, çürüğü daha iyi görebilmesi için saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Gerçekten çarptım, değil mi? Ne aptalım."

Albert biraz daha yakından baktı ama heybetli bir koku tarafından itildi. Yüzüne yansıdığını gördü.

Gün ortasında yine içmişti ve düşüp kendine zarar vermişti. Şimdi her şey ona mantıklı geliyordu.

"Alt kattaki kadın çok gürültü olduğunu söyledi ve-"

"Ölüm korkumu dolaptan çıkardım," dedi, "gerçekten de onun üzerine gittim." Aralarındaki sessizlik acı vericiydi. Albert çok merhametliydi, çok nazikti. Kadın ise yalancılıkta ustalaşmış olsa da korkunç bir yalancı olarak kalmıştı. Sonra kapıyı açarken Albert onun eline dokundu, sadece bir saniyeliğine, sonra da utangaç bir tavırla pantolonunun cebine soktu.

"Başka bir tane daha yapacakları için korkmuş olmalısın," dedi. "Ben de korkuyorum. Kötü anıları geri getiriyor. Ama sosu bırak kızım. Faydası olmaz. Bilen birinden dinle."

"Teşekkürler Albert," dedi Kesta ve kapıyı kapatarak konuşmanın bittiğini işaret etti. Yedek yatak odasında Tim yatağa yaslanmış, ileri geri sallanıyor, omuzları kamburlaşmış, sızlanıyordu.

"Sorun yok hayatım," dedi Tim'e doğru yaklaşarak ve ellerinin boş olduğunu göstererek, avuçlarını ona doğru açtı. "Albert artık gitti."

Mesafesini korudu, yatıştırıcı bir ilaç almak için komodine uzandı. "Şimdi biraz uyumak iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Tim bunu kabullenmiş görünüyordu. Onu tekrar oturur pozisyona getirdi ve hızlıca iğnesini yaptı çünkü radyatörün köşebentlerini güçlendirmek için kullanabileceği bir şey bulmak için kazan dairesinden eski alet çantasını çıkarması gerekiyordu. Ham tapalar ve çapraz başlı tornavidaların görüntüleri zihninde canlandı ve Tim'in sevdiği ev tadilatı programlarına daha fazla ilgi göstermiş olmayı diledi.

Dave'i, Liv'i ve onların şimdi büyük olasılıkla kendi kocasınınkiyle aynı çarpık DNA'yı paylaştıklarını düşündü. Virüs konakçının içinde çoğalıyor, hatta belki de her bir hücreyi kendi suretinde tasarlanmış bir şeyle değiştiriyordu.

Tim'den geriye ne kadar kalmıştı?

"İşte," dedi, komodini toparlamak ve çekmeceyi kapatmak için bir anlığına ondan uzaklaştı. Sonra yatağın içinde adamın ulaşamayacağı bir yere doğru kaydırmak için zorladı. Dik durdu, çabalamaktan biraz nefesi kesilmişti. Tim'in soğuk elinin beline dolandığını hissettiğinde dondu kaldı ve eli onu sıkıca içine çekip kalçalarına doğru inerken titredi. Tim'in çenesini başının üstüne yasladığını hissetti. Tim'in onu içine çektiğini, saçlarını okşadığını hissetti. Ama koklayabildiği saçları değildi. Kolunun kıvrımındaki alçının altında yatan kandı, gözünün altında morluğun olduğu yerde biriken kandı. Kanı da kalbinin atışı gibi onu heyecanlandırıyordu. Hareket etmeye cesaret edemedi. Ellerini onun ellerinin üzerine koydu ve sakinleştiricinin, o kendisini alt etmeden önce onu alt etmesini umdu.

Onu tutan kocası mıydı yoksa virüsün kollarında mıydı?

Kesta nefesini tuttu. İçindekinin hâlâ o olduğuna inanmak zorundaydı. Hâlâ onun kim olduğunu bildiğine, onu hâlâ virüsün dürtüsüne direnecek kadar sevdiğine güvenmek zorundaydı. Onu ezebileceğini, her an dönüşebileceğini bilerek. Isırabileceğini bilerek.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tim'i sakinleştirmek giderek zorlaşıyordu ve Kesta kana olan susuzluğunun - virüsün yayılmasına izin verme yönündeki uğursuz dürtüsünün- onu acıktırdığını hissedebiliyordu. Gücü ve reRex'leri aynı kalsa da kilo kaybediyor ve zayıflıyordu. Şimdi ona baktığında, artık

İçindeki kemiklerin dış hatlarını sanki onlar da kaçmak istiyormuş gibi görüyordu. Uyuduğunda, derinlerde bir yerden tıkırtı sesleri geliyordu ve Kesta minyatür bir Tim'in teneke bir bardağı kendi kaburgalarının iç kısımlarında sürüklediğini hayal ediyordu; gardiyanına hâlâ orada olduğunu, hâlâ cezasını çektiğini hatırlatmaya çalışan bir mahkûm. Ruidler, ağrı kesiciler ve ona verdiği kan dışında haftalardır deneyecek yeni bir şey yoktu. Tim gittikçe hastalanıyorsa, Kesta da son sınırlarına doğru yıpranıyordu.

Sabırla ve dikkatle çalışıyor, zombi Dave'in kemik iliği biyopsisini denetliyor, mükemmel bir şekilde evrelendiriyor, sonra da aşağı yukarı kendi başına tekrar tekrar gözden geçiriyordu. O sinsi mor jelibonların dünyasında kaybolmuştu.

Kendi laboratuvarından çok uzakta, güvenli bir odada kafesinde kilitli olan Dave'i her ziyaret ettiğinde Tim'i düşünüyordu. Bazen alnını darbeye dayanıklı cama dayayarak dışarıda dururdu, böylece Dave hastane önlüğünün içinde bir o yana bir bu yana sallanırken, bileğinden radyatöre değil de Roor'daki bir cıvataya zincirlenmişken bakabileceği bir şey olurdu.

Dave'in ikinci gelişi büyük bir paniğe neden olmuştu. Okullar ve bazı işyerleri yeniden kapanmıştı. Polis memurları ve ordu yedekleri sokaklara geri dönmüştü. Kesta, işe gidip gelirken tanıdığı insanların hala şehre doğru yol aldığını ve hayatlarına devam etmeye çalıştığını görünce rahatladı. İşe giderken dört kez durduruldu ve bir keresinde kimliğini göstermesi istendi.

Bebek yüzlü bir polis memuru tarafından teşhis edildi. Her seferinde polisler ona eve gitmesini ve içeride kalmasını söyledi. Her seferinde o buna aldırmadan yoluna devam etti.

Ta ki St. Clement's kilisesinin dışında dolaşan postacı çantalı adamı tekrar görene kadar. Dudley'le birlikte işten sonra bir şeyler içmek için St. Paul'e gittikleri gece gördüğü adam. Birini bekliyor gibi görünen adam. Kadın görüş alanına girdiğinde, adam caddenin karşısına doğru çaprazlamasına yürümeye başladı, böylece kadın kavşağa varamadan önünü kesmiş olacaktı. Kesta'nın omuzlarında bir adrenalin şimşegi çaktı. Onu bekliyordu.

"Affedersiniz hanımefendi, sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu, yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmişti. Adam sanki arkadaşmışlar gibi Kesta'nın kişisel alanına girdi ve Kesta elinden geldiğince onu görmezden gelse de içgüdüsel olarak çantasını karnına bastırdı ve hızını artırdı.

Adamın sağ eli çantasını tutarken, sol eli Kesta'nın ön kolunu kavradı ve Kesta kemiklerini çantanın içinde hissedebildi. "Sadece kısa bir yorum yapmak için arıyorum," diye kulağına nefes verdi.

Bir gazeteci.

"Geçen hafta yakaladığınız zombi hakkında birkaç sorum var. Konuşmalıyız."

Bir şekilde Şafak Projesi'nde çalıştığımı bilen bir gazeteci.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "İzin verin size detayları anlatayım."

Tim'in ona vurduğu yerden şakağındaki kesiğe bakarak kaşlarını çatı. "Yüzüne ne oldu?"

"Beni rahat bırak," diye hiddetlendi ve Tim kartvizitini bulmak için çantasını karıştırırken dikkati dağılmış bir halde kıpırdanmaya başladı.

"Pek iyi görünmüyorsunuz Bayan Shelley. Eğer benimle konuşmazsanız, başkaları sizi aramaya gelecek," diye bağırdı arkasından, Temple metro istasyonuna doğru koşarken.

Girişe ulaştı ve panjurları çekti, ama istasyon kapalıydı, bu yüzden arabalardan ve yayalardan boşaltılmış olan Embankment'a doğru koştu. Kendisine yardım etmesini isteyebileceği kimse yoktu. Geriye doğru baktı ama onu göremedi, sadece eski üniversitesinin fosilleşmiş binalarını, artık kullanılmayan istasyonu görebiliyordu.

Kaçmaya devam edebilirdi, belki Westminster'a kadar, ya da saklanabilirdi. Somerset House'a saptı, turistleri caydırmak için tasarlanmış zincirlerin altından kayarak merdivenlerden aşağıya, karmaşık tuğla kemerlerden oluşan geniş ağına indi. Kemerler eski tüneller gibiydi, kan damarlarınızın içi gibiydi. Ve şimdi Kesta onların arasında yolculuk eden tek bir kan hücresiydi.

Onun Şafak Projesi'nde çalıştığını nereden biliyordu? Onu ne zamandır izliyordu? Adını nereden biliyordu?

Başına gelenleri Lundeen'e bildirmesi gerektiğini biliyordu. Meslektaşlarını işlerinin tehlikede olabileceği konusunda uyarmalıydı çünkü bulundukları yer kesinlikle tehlikedeydi. Kesta yarı karanlıkta Roor'un üzerine büzülmüş, tuğlalardan gelen nemi omurgasına emerek bekledi. Kurye çantalı adam onun için gelmedi. Kimse gelmedi. Adamın gittiğine ve artık güvende olduğuna kendini ikna etmesi yirmi dakikasını aldı.

İş yerinde gazeteci hakkında hiçbir şey söylememeye karar verdi. Bu sadece istenmeyen dikkatleri üzerine çekecek başka bir şey olurdu. Şüpheyi lekelenmemek daha iyiydi. Adamın blul'unu arayıp onu Lundeen'e ihbar ederse, meselenin kendi kontrolünün dışına çıkma riski vardı. İşe gelirken ve işten ayrılırken daha dikkatli olmalıydı.

—

Cooke nefes nefese soyunma odasına girdiğinde hâlâ laboratuvar kıyafetlerini giyiyor ve gazeteci için endişeleniyordu.

"Doğruca dondurucuya koydum. Sen olmadan açmak istemedim."

Yüz maskesiyle saç maskesi arasındaki boşluktan sadece mavi gözleri görünüyordu ama Kesta'ya her şeyi anlatıyorlardı. John Diaz'dan gelen özel teslimat gelmişti.

Cooke Kesta'yı kolundan tutup koridorda yürütürken Kesta bir eliyle yüz maskesini 1 katına çıkarmaya çalışıyordu. Ana laboratuvarın bitişiğindeki soğuk hava deposunun ön odasına girdiler ve arka taraftaki soğutma ünitelerinin olduğu bölüme doğru yürüdüler.

Kesta onu görebiliyordu, ikisine de bakıyordu, çok genel görünümlü bir şeydi, sandviçlerle, küçük kişilerle ya da piknik için soğutulacak iyi bir şişe Chablis'le doldurulabilecek bir şey. Kabın içinde

Bir tür lezyon gibi yüzeye gömülmüş simsiyah bir sapı olan kemik rengindeydi, ta ki siz onu soyup almak isteyene kadar.

"Florida'dan geldiğini görünce dış ambalajını çıkardım," dedi Cooke, kapı kolunu çenesine kadar yukarı çekip tekrar dışarı çıkarırken, dondurucunun kapısını açarken çekiştirip inledi. Bir buz bulutu püskürerek onları boğdu. Kesta derisinin kendi üzerine büzüldüğünü hissedebiliyordu. Soğuk havayla çarpışan nefesinin sıcaklığı vizörünü bir anda neredeyse opak hale getirdi. Cooke'un mavi eldivenlerinin hayaletimsi şekillerini seçebiliyordu, aşağıya doğru uzanarak buzlu odaya daldılar ve orada donmuş parçacıkların bir başka *vınlamasıyla* kayboldular, sonra yavaşça, sanki etraflarındaki zaman ve uzay da donmuş gibi, elleri beyaz bulutların arasından çıktı, pençeleri havada asılı duran kabin etrafına sarıldı. Etraflarında o doğaüstü kuru buz havada asılı duruyordu. Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde yok olana kadar bacakları ve ayaklarıyla bulutları parçalayarak içinden geçtiler. Yaşayan her şeyi öldürecek kadar derin bir soğğun o kasvetli hissi Kesta'nın teninde ve ciğerlerinde kaldı. Beyninizi yavaşlamaya, pes etmeye ve sonsuza dek uyumaya zorlayan türden bir soğuktu bu; insanı ikiye bölebilecek kadar şiddetli bir nitrojen soğğu.

"Bu onuru yaşamak ister misin?" Cooke ona sordu, hala titriyordu. kabı yavaşça dondurucudan güvenli bir şekilde uzaktaki çelik tezgâhın üzerine koydu. Kesta başını salladı.

"Hayır, yapabilirsin," dedi ve Cooke kapağı yerinde tutan yağlı klipsleri açmaya başladığında içgüdüsel olarak gözlerini kapattı. Kesta kapalı gözlerinin karanlığında Tim'in eskiden olduğu gibi bronzlaşmış, gülümseyen ve hayat dolu yüzünü gördü. Bu ona devam etme kararlılığı verdi. Kutunun içinde ne olduğuyla yüzleşmek için gözlerini açtı. Cooke'un nefesinin kesildiğini duydu ve ilk kez gördüğünde o da aynı şeyi yaptı.

Yılan renksizdi ve boğazı yukarı bakacak şekilde sıkı bir düğüm halinde bükülmüştü. Atmosferle en ufak bir teması bile onu nemlendirdiği için her bir pul parlıyordu. Donmuş olmasına rağmen, sürüngen derisinin dalgalı dokusu onu esnek ve Ruid hale getiriyordu, sanki her an bu acı verici bağdan kurtulabilir ve özgürce dışarı kayabilirmiş gibi

laboratuvarında. Kesta ve Cooke daha yakına eğildiler, yüz maskeleri buğudan ıslanmıştı.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Cooke, eldivenli parmağının ucuyla yılanın karnını kaplayan büyük pulların izini sürerek. Yılanı kutudan uzaklaştırdı.

"Gerçekten çok ağır."

Yaratık hâlâ çok mükemmeldi, donmuş havadan küçük sisler yayıyordu ve o kadar saftı ki katılığı sapkın görünüyordu. Cooke diğer tarafını incelemek için yılanı çevirdiğinde, ikisi de kusursuz ağzından dışarı fırlayan çatalı bir dilin zarif uçlarını gördü.

Cooke yılanı kabına geri koyarken Kesta, "IBD'li yılanlara özgü bir protein var," dedi. "Onu bulup izole etmemiz gerekiyor."

Cooke kapağı tekrar kapatmak için zorlanarak, "Onu boyamak zor olacak," dedi. Kollarını yılanın içinde olduğu kutunun yüzeyinde kavuşturdu, sonra da çenesini yaptığı yuvaya dayadı. Kesta onun soğukkanlılığına hayran kalmıştı. "Yılanın her ana organından örnek almamız gerekecek. Sindirim sistemi en iyi seçeneğimiz olacak. İkimiz de gırtlığımızı kadar para n'e batmış olacağız. Ve içerdiği organları çözündürmek kolay olmayacak."

"Ve elimizde sadece bir yılan var. Dikkatli olmak zorundayız. Ancak proteini elde ettikten sonra, başka bir konakçıda antikorları uyarmaya bakabiliriz. Farelerde mi?"

"Fareler işe yarayacaktır. IBD'li yılanların arasında yaşarlar ama asla yakalanmazlar. Ve fareler LCMV taşıyıcısıdır. O zaman antijenik özelliğini belirleyebileceğiz. Kemirgenlerin bağışıklık sisteminin IBD proteinine nasıl tepki verdiğini ve antikorlar oluşturduğunu göreceğiz ve umarım bunu Dudley'e aktarabileceğiz."

Dudley. Dudley neredeydi? Kesta hayalet uzuv sendromu hissiyle boğuşuyordu, laboratuvarının diğerinden, Dudley'den ve İşlev Kazanımı araştırma ekibinden koparıldığı hissi o kadar güçlüydü ki. Bir şeylerin eksik olduğuna dair sürekli bir sızı hissediyordu ve bu sızı vekil laboratuvarına her gelişinde zonkluyor ve Dudley'nin orada olmadığını görüyordu.

Lundeen, Dudley ve özel ekipleri, Şafak Projesi alanındaki daha da karanlık girintilerinde güvende kaldılar. O ve Dudley koridorda bir ya da iki kez karşılaşmışlardı. Kadın, bir tepsi içinde gazlanmaya ve parçalanmaya hazır vızıldayan sarı civcivlerden oluşan bir el arabasını itiyordu. Siyah takım elbiseli bir kadınla konuşuyor, adını gizlemek için kordonunu göğsüne bastırıyordu. Kesta durmuş, onların gözden kayboluşunu izlemek için dönmüştü ama Dudley ona bakmadan önce değil. Hiçbir şey söylemedi, onun giremediği bir odaya girmek için anahtar kartını kullandı ve gözden kayboldu.

Boa'yı işlemek için yavaşça çözdüler. Böbrek ve sindirim sisteminden küçük doku örnekleri aldılar. Sonra büyü başladı. Homojenizasyon. Santrifüjleme, karıştırma ve vorteksleme. Sonra inkübasyon.

Bir cadı mayası: yılanın içi, artı iki parlak kadının kalpleri ve zihinleri. Bilim gerçek olarak bildiklerini alıyor, göz ardı ediyor, yeniden şekillendiriyor, kendini yeniliyor, daha önce neredeyse yanıldığını söyleyemeyecek kadar gururlu ya da kör değil - var olmayan bir şeyi nasıl bilebilir ki? Kesta ve Cooke, galaksinin sınırlarını zorluyor, keşif noktasına, amansız ve yeni bir şeye doğru ilerliyor. Preparatın yetiştirilmesi. Florida yılanında IBD proteininin izolasyonu ve son olarak da test farelerinde monoklonal antikörlerin kültüre edilmesi.

İnatçı kararlılıkları, endüstriyel siyah, şekerli kahve fiçileri, erken kalkışlar ve geç saatlere kadar süren gecelerle birleşince, bir önceki günün işinde en ufak bir ilerleme bile onları neredeyse boşa çıkarıyordu. Tim her zaman Kesta'nın bir şeyi kafasına koyduğunda onu durdurmanın mümkün olmadığını söylerdi. Bugünlerde onun amigoluğu olmadan yaşıyordu ama isteyken onu video monitöründen izlemek, akşamları evde neredeyse onun kadar yarı ölü bir halde yığılıp kaldığında onunla birlikte oturmak, devam etmek için ihtiyaç duyduğu tek motivasyondur.

Çarşamba gecesi -esta'nın ZARG toplantısında olması gerekiyordu ama tabii ki unutmıştı- ikisi de gözlerine inanamıyordu, lamın içinde 1x şeklinde duran o kusursuz Y şeklindeki moleküle, başarının güzel polipeptitlerine zoom yapan gözler. Küçük Y antikoru şeytani eklentiye yapışmıştı,

mucizevi bir şekilde onu örnekten uzaklaştırmak ve doğal hücreleri korumak için tasarlandı. Fareler hastalanmadı çünkü bu antikorlar onları koruyordu.

Kesta virüse neden olan proteini izole etmişti.

Cooke, farelerin virüse karşı kendilerini savunmak için ürettikleri antikorları kültüre almıştı. Şimdi Dudley'e düşen antikorları seri olarak üretmek ve bir tedavi bulmak için kullanmaktı. Dave için bir tedavi. Liv için bir tedavi.

Tim için bir tedavi. Bir bakıma Kesta için de bir tedavi.

—

Gazeteciyi birkaç gün sonra, akşam eve dönerken Strand'de yürürken tekrar gördü, ama bu kez onu görmemiş gibiydi. Bir eczaneye girdi ve vitrinin arkasına saklandı. YENİ ŞİMDİ İÇİN MAKYAJ, diye ilan ediyordu reklam ve Kesta kıyamet sonrası bir allığa ilgi duyuyormuş gibi yaptı, RUN FOR IT adlı renk tonuna. Olması gereken başka bir yer, kovalaması gereken başka bir manşetle gazetecinin hızla geçip gitmesini izledi.

"Yanaklarınıza biraz renk katsanız fena olmazmış gibi görünüyorsunuz," dedi satış asistanı, bir anda ortaya çıkarak. "Ve iyi bir baz birçok günahı örtebilir."

"Bundan emin olabilirsiniz, değil mi?" Kesta, sığınmak için dükkâna girdiğinin ama şimdi olabildiğince çabuk oradan kaçmak istediğinin bilinciyle sordu. "Bu marka günümüzün hareket halindeki kadınları için mükemmel," dedi asistan ve sırtarak

Olimpiyat Oyunları'ndaki gibi sararmış bir fondöten şişesini havaya kaldırdı Meşale. "Hayat karşınıza ne çıkarırsa çıkarsın o yerinde kalır."

Kesta kadının iddialarının doğruluğunu sorgulamak üzereydi ki telefonu kot pantolonunun cebinde titremeye başladı. Satış asistanının karşılık verdiği sahte bir hayal kırıklığı ifadesi takındı. Kesta kimin aradığına bakmadan telefonu açtı, satış asistanı da benzer şekilde kendi algılamasındaki bir kusur yüzünden dikkati dağılmıştı.

"Neler olduğunu bilmem gerek Kesta," dedi John Diaz, dünyanın öbür ucunda, Florida'da. Kesta her taraftan izlendiğini hissediyordu, hem yurtiçinden hem de yurtdışından. "Korktuğumuz şey bu mu? IBD insanlara da sıçradı mı?"

"John, şu anda seninle konuşamam."

"Benimle konuşmak zorundasın. Bana bir şey borçlusun. Serpintiyi nasıl yöneteceğimi planlamam gerekiyor. Ortaya çıktığında."

"Daha fazla zamana ihtiyacımız var, John."

"Ne kadar vermem gerektiğini bilmiyorum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gazeteciyle karşılaşmasından sonra, Kesta kendi şüphelerinin bir mantar gibi içinde filizlendiğini hissedebiliyordu. Beyni durmaksızın dönüyor, İşlev Kazanımı laboratuvarının, tedavi etmek için elinden geleni yaptığı virüsün yeteneklerini artırma yolunda ne kadar korkunç bir ilerleme kaydetmiş olabileceğini hayal ediyordu. Tuttu

Lundeen'le kafasında hayali tartışmalar yaparken, onu yetkililere ihbar etmeyi, araştırmasını mahkum ettirmeyi düşündü ama bunun getireceği tek garanti, kendisinin de herhangi bir araştırmanın dışında kalacağıydı. Virüsü araştırmak için hangi yeni biyolojik tesisle sözleşme imzalanırsa ona yalvarmak zorunda kalacaktı ve Tim'in bu haliyle daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Kendisine karşı dürüst olursa, o da daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Önce bir tedavi bulmalıyız. Ancak o zaman projeyi rapor etme riskini alabilirim. Bir arada tutmalıyız. Cesaretini kaybetme Shelley.

Alışılmadık bir şekilde aynaya **d o ğ r u** tısladı.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" Dudley soyunma odasının kanatlı kapıları arasında durarak, "Kiminle konuşuyorsun?" dedi. Kesta lavaboların üzerindeki aynada onun tepkisini gördü ve kalın kahverengi saçlarını düzeltiyormuş gibi yaptı. Saçını en son ne zaman yıkadığını hatırlamıyordu.

"Kendimi tabii ki," dedi. "Daha iyi sohbet eden biri yok. Günaydın."

"Günaydın." Vizörünün ardından yeterince içten gülümsüyordu. "Bunu görmek isteyeceksin." Yüz maskesini kaldırdı ve alması için bir eldiven uzattı.

"Neyi görmemi?"

"Benimle gel."

Kesta yüz maskesini ve vizörünü taktı ve ikisi birlikte kilometrelerce uzunluktaki koridordan geçerek Şafak Projesi'nin anahtar kartının çalışmadığı bölümlerine doğru ilerlediler. Onu tesisin İşlev Kazanımı bölümüne, Kesta'nın onu siyah takım elbiseli kadınla birlikte girerken gördüğü odaya doğru götürüyordu.

İçerideki alan ikiye bölünmüş ve kalın bir cam duvarla ayrılmıştı. Loş ışıklı, sandalyeli bir izleme odası, bir roketin fırlatılışını andıran bir gösterge paneli ve içinde bir çelik sedyenin bulunduğu sade bir laboratuvar. Kesta'nın tanımadığı iki adam izleme odasında oturmuş, sanki bir albüm keseceklermiş gibi gösterge paneline yaslanmış, yan odada başlayacak bir performansı bekliyorlardı.

"Bunu görmek isteyeceğini biliyordum," diye fısıldadı Dudley. Dostça değil, daha çok nötr bir tonda konuşuyordu.

"Neler oluyor?"

"Sadece bekle. Burada bekle."

Camın diğer tarafında görmediği bir kapı açıldı. İki tehlikeli madde giysisi daha bir arabanın içinde taşınıyordu ve arabanın içinde bir kafeste enfekte bir maymun oturuyordu. Bu Liv'di. Uykusundan yeni uyandırmışlar gibi sersemlemiş görünüyordu, sarı gözleri tıbbi bir cilayla donuklaşmıştı. Kalçalarının üzerinde hafifçe sallanıyordu. Kesta anaç bir sızı hissetti. Ona dokunmak, onu rahatlatmak istedi. Ne olacağını Liv kadar o da bilmiyordu.

Sonra Dudley aynı gizli kapıdan göründü -Liv'e o kadar odaklanmıştı ki onun izleme odasından çıktığını fark etmemişti- ve mavi eldivenli ellerinde büyük bir şırınga tutuyordu. Onu kutsal bir kase gibi taşıyordu ve sakın bir amaçla odanın içinde ilerledi. Cama, Kesta'ya baktı ve plastik ve endüstriyel camın arasından, o çarpık prizmanın içinden bile onun gülümsediğini görebildi. Onu izlerken küçük Liv başını yukarı doğru eğdi ve sessizce dişlerini gösterdi.

Boyun kelepçesi üzerindeydi ve irkildi. Gergin tırnakları metale vuruyordu. Kafesten çıktı, sedyeye yattı, tırnaklarının metalik vuruşları canlı yayında duyulabiliyor ve izleme odasında yankılanıyordu. Liv panik içinde *aah, aah, aah* diye sesler çıkarıyordu ama Dudley onun sırtını okşuyor, kendisini ısırarak için kurtaramayacağını biliyordu. Bir kez daha Liv'e baktı

Kesta iğneyi Liv'in karnına batırmadan önce, Liv sessiz bir dehşet içinde kendini ona doğru bıraktı.

Dudley geri çekildi ve maymunu kafasından tutup tekrar kafesine götüren iki hazmat'a başıyla selam verdi. Üç insan odadan çıktı. Liv orada yapayalnızdı ve Kesta onu teselli etmek istedi. O anda Dudley'den sorumlu olduğu ya da olmadığı şeyler için nefret ediyordu; Liv'e bunu, her ne yaptıysa, yaptığı için ve Şafak Projesi'nin onu dışlamaya kararlı, tedavi ettiği virüse bir çare bulma çabalarıyla alay eden bir bölümünü bildiği için ondan nefret ediyordu. Tüm bunlar olurken, sanki bunun olmasını kendisi istemiş gibi ona neredeyse sevgiyle baktığı için ondan nefret ediyordu. Ama en çok da kendisinden nefret etmesine neden olduğu için ondan nefret ediyordu. Çünkü yerin yarım mil altındaki yasadışı bir laboratuvarı, bir primatın insan yapımı zehirlerle işkenceye uğramasını izlemek, başka tarafa bakmaktan ve etik değerlerini kapıda bırakmaktan memnun olmak istiyordu çünkü çok çaresizdi.

Bir kapı hızla açıldı, içeri hava girdi. Omzunda ağır bir el vardı. "Bunu kendin görmeni istedim."

Kız onunla konuşmak için dönmeden önce Dudley izleme odasının ortasına bir sandalye çekmişti. Diğerleri sessiz kaldı. Ona saygı duydukları, onun kim olduğunun onlar için pek önemli olmadığı belliydi. Kesta elleri kucağında oturmuş onun açıklamasını bekliyordu.

"Liv'e üzerinde çalıştığımız bir şeyi verdim" dedi. Kesta çabayı özelleştirmek için tasarladığımızı belirtti. "Senin ve Cooke'un Florida'daki yılandan izole ettiğiniz IBD protein örneği üzerinde yaptığımız ön kültürlerle dayanıyor. Henüz denemedim."

"Yani maymunuma sokmayı düşündün, öyle mi?"

"Ne olduğunu görmeni istedim. Şimdiye kadar dört sıçan üzerinde denedim. Denemeye ne kadar çabuk hazırlarsak-"

Dudley sözlerini tamamlayamadı çünkü Liv kafesinde hoplayıp zıplamaya başlamıştı. İğnenin battığı göbeğini inceliyor, hevesli elleriyle onu yatıştırıyordu. İğnenin battığı yere bakarken başı bir aşağı bir yukarı inip kalkıyor, sonra havayı kokluyor, sonra tekrar aşağı iniyor, sonra da sıkı spiraller çizerek dönüp duruyor, vücudu eskisinden daha enerjik, daha canlı oluyordu. Çığlık atmaya başladı, korkulu bir çığlık değil, sanki konuşuyormuş gibi bir Sıçan sesi.

Sonra hareketsiz kaldı. Ama bir süre sonra tımar etmeye başladı.

"Onu enfekte ettiğimizden beri böyle bir şey yapmamıştı," dedi Kesta şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde ve kendisini maymunla ayıran cama yaklaşmak için gösterge paneline doğru eğildi. "Dudley, tımar ediyor!"

Gizli kapı bir *pfift* sesiyle açıldı. Başka bir hazmat girdi, büyük eldivenleri küçük bir kasenin etrafına sarılmıştı. Kase Liv'in kafesinin hemen dışına yerleştirildi. Tehlikeli madde görevlisi odadan çıktı. Kesta, Liv'in kasenin içindekilere ilgi göstermesini, canlı un kurtlarının kıpırdanmasını, uzanmış bir parmağıyla onlara dokunmasını, burnunu sokmasını hayretle izledi. Kesta büyülenmişti ve gözyaşlarının eşliğindeydi.

Liv haftalardır ilk kez yemek yiyordu ve tımarlanıyordu. Ama Kesta'nın gözyaşları meyvesini vermedi. Göz ucuyla Dudley'nin ona sırtarak baktığını, tepkisi karşısında neredeyse salyalarını akıttığını görebiliyordu.

"İlerleme kaydediyoruz Kes, gerçek bir ilerleme."

"Sadece zombi virüsünü oyunlaştırmak için çalıştığınızı sanıyordum?" dedi.

"Öyleyiz," dedi adam mahcup bir ifadeyle ve kadın onun da kendisi kadar yorgun olduğunu görebiliyordu, "ama ben de birkaç şey deniyorum. Bu, sarı humma aşısının yanı sıra diğer hemorajik arenavirüs stratejileri temel alınarak geliştiriliyor. Virüsün giriş noktasını bloke etmeye ve konakçıdaki hücrelerle kaynaşma yeteneğini engellemeye çalışıyoruz."

Dudley, Kesta'yı daha önce hiç gitmediği Şafak Projesi alanının Roor'una doğru götürdü. Hastane koğuşı gibi düzenlenmiş, sıra sıra boş yatakların, açık dolapların, fişleri çekilmiş monitörlerin, çekilmiş perdelerin bulunduğu uzun bir odadan geçtiler. En azından şimdilik boştu.

"Burası insan deneylerini yapacağımız yer." Şerit ışıklar çıtırdayarak koğuşun içinden geçip ağır kapılara, oda içinde bir odaya, daha önce içinde bulunduğu oda gibi bir başka izleme odasına doğru ilerlemelerini aydınlattı, ancak bu izleme odasında gerçek insanlar gözlemlenecekti. Onlar çıkarken Kesta koğuşun kapılarının alarmlı olduğunu fark etti. Her köşede güvenlik kameraları vardı, her ihtimale karşı izleme odasında görevli olan her kimse yeterince dikkat etmiyordu.

Dudley anahtar kartını okuttu, yeşil ışık parladı ve kapı gümbürdeyerek açıldı. Koridordan geçip başka bir laboratuvara doğru yürüdüler. Kesta havanın serinliğini hissetti ve şehrin yüzeyinin ne kadar altında olduğunu merak etti.

onlardı. Okyanusal bir ürperti, iniş hissi. Dudley'i son laboratuvara kadar takip etmeden önce durakladı. Geri dönüşü olmayan bir nokta gibi hissediyordu.

Soğuk, donma noktasına yakın tutulan bu laboratuvardan geliyordu. Kesta vizörünün içinde nefesini görebiliyordu, küçük damlacıklar oluşuyordu. Laboratuvarda küçük şişelerin sıralandığı, arkadan aydınlatmalı, korkunç buzdolaplarına doğru ilerlerken kalp atış hızının yavaşladığını duyabiliyordu. Dudley'nin tedavinin devam ettiğini anlatırken onu dinlemeye çalıştı ama tek düşünebildiği o koğuştaki yatan ve patlayana kadar umut pompalanan Tim'di.

"İşte bu, Kesta," dedi Dudley şişeyi eldivenli avucuna yerleştirirken. "Beklediğimiz şey buydu."

Kesta şişeye baktığında üzerindeki etiketi gördü: REANIMATOR-A. Altında Dudley'nin adı, harf ve rakamlardan oluşan bir karmakarışıklık ve laboratuvar damgası vardı. Şişenin boynuna doğru daha yukarıda başka bir etiket daha vardı: ZEHİRLİ! ÇIKARILMAMALIDIR. Buzdolabının içinde sabırla bekleyen bir düzine şişeden biri.

"Bu bizim keşfimiz, Kesta."

Dudley bilimsel araştırmaların mucizelerini, testler, yapım ve klinik deneyler, seri üretim ve uzun vadede, eğer hak ettiğine inanırlarsa, şövalyelik unvanı gibi şeyleri anlatmakla o kadar meşguldü ki, kızın yüzünün kafasının içinde dönen karanlık girdabı gizlemek için bomboş olduğunu göremedi. Tedaviyi ya da ona benzer bir şeyi tam avucunun içine koymuştu. Ve o, eskiden partilerde kaçtığı yakın plan sihirbazlardan birinin ustaca el çabukluğuyla, çünkü sihir yoktur, sadece hile vardır ve Kesta kendisi de kandırılmaktan hoşlanmazdı, başını salladı, mırıldandı, gülümsedi ve soğutucu dolabını yardımsever bir şekilde kapattı, Nobel Ödülü hakkında kafa sallayarak dinlenen ilgi dolu yüzüyle onun dikkatini dağıttı, Cheam Lordu Caring ya da benzeri bir şövalyelik unvanının tarihteki en kötü hastalığa çare bulduğu için makul bir tazminat olacağını kabul ederek, Lordlar Kamarası'nda oturabilir ve doksan üç yaşında Westminster'daki barda ölene kadar tıbbi konularda lobi yapabilir ve insanlar gelmiş geçmiş en büyük adamın gittiğini söyleyebilirdi. Kesta, Dudley'nin rüya senaryosunu ona geri yansıtırken, Dudley'nin şişenin üzerindeki SÖKÜLMEMELİDİR yazılı özel etiketi görmezden gelmesine - Dudley'nin de ona ihtiyaç duyduğu gibi - kayıtsız kaldı.

Onu aldı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Seni öldürmeyen şey güçlendirir, demişti basmakalıp sözlere düşkün biri bir keresinde. Kesta bunu hangi salağın uydurduğundan emin değildi ama hemşire olduklarından da şüpheliydi. Henüz onu öldürmemiş olması, eninde sonunda öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu. Kendini güçlü hissetmiyordu ama ölü de değildi, yani belki de

içinde bazı gerçekler vardı. Belki de o basmakalıp vaiz haklıydı.

"Bunu sana şimdi vermeli miyim emin değilim," dedi Tim'in yatağının kenarına oturup zincirlenmiş elini kucağına koyarken. Parmakları Tim'in kalçalarına vuruyordu ama Tim'in gözleri sanki bir aydıngeç kâğıdı gibi şeffafmışçasına Tim'in içine bakıyordu. Kafasının içinde bir yerlerde bir şarkı çalıyor olmasını umuyordu.

"Birbirimize güveniyoruz, değil mi? Doğru olanı yapmak için birbirimize güvenmek zorundayız çünkü başka kimsemiz yok, sadece ikimiz varız." Yüzünün daha az ezilmiş tarafını okşadı ve eli nemlendi. Gözyaşları bir şekilde oluşmuş ve düşmüştü, kırpamayan o gözlerden ağılıyordu.

"Tim, ne yapacağımı bilmiyorum. Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum." "NnnnIf," diye inledi.

Kesta dudaklarının ve çenesinin kararsızlıkla, üstlendiği sorumluluğun ağırlığıyla titremeye başladığını hissetti.

Seni öldürmeyen şey güçlendirir.

Güçlü olmak zorundaydı. İkisi için de güçlü olmalıydı. Gözlerinin önünde solup giden kocasına bakarken, son birkaç aydır katlandığı her şeyi bildiğinden, güçlü olanın kendisi değil kocası olduğunu kalbinin derinliklerinde hissediyordu. Bu onu henüz öldürmemişti.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu ona. "Ne istiyorsun Tim?" Tim zincirsiz elini onun yüzüne doğru kaldırdı.

"Llll... mmm."

İnsanoğlunun öz farkındalığı, diğer memeliler tarafından bilinmeyen acı seviyelerine katlanmamızı sağlar çünkü bunun amacını anlarız. Bilincimiz bir durumu tartmamızı, riskini değerlendirmemizi ve başarılı bir sonuç olasılığını ölçmemizi sağlar. Bu da acıya daha kolay tahammül etmemizi sağlar. Bizi neyin beklediğini sadece biz biliyoruz. Ve bunun acı vereceğini de biliyoruz. Bebekler acılar içinde doğuyor, diş gıcırdatma ve deri yırtma gibi endüstriyel yöntemlerle dünyaya getiriliyor, kadınlar yeni bir hayat için kendilerini parçalıyor. Umuda tutunabilirsek, o uzun karanlık tünelin sonundaki ışığın sadece o olduğuna inanırsak, gönüllü olmayacağımız acıların sonu yok. Işık.

"Tim, bence denemeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Kesta yatak odasının kapısını kapattı. Bundan sonra ne olacağını bilemezdi ve danışabileceği bir ders kitabı, referans alabileceği bir vaka çalışması ya da yol gösterici bir ışık yoktu. Sadece o, hasta ve ilaç vardı. Hayat bir deneyden ibaretti. Bu, oynamayı seçtiği bir kumardı çünkü ihtimallerden yalnızca kendisi memnundu. Tam olarak mutlu değildi. Onları kabul etmişti. Tim'in adına. Hayır, onların adına, çünkü kararları bütün için verirsin, yarısı için değil.

İğneyi derisine batırırken, sarı gözleri boşluğa bakarken, ona verdiği ilaçlarla, onu kendisine bağlamak için kullandığı kısıtlamalarla, onu hayata geri döndürmedeki yetersizliğiyle insanlığını elinden alıp almadığını merak etti. Hiç umut olmayan bir yerde umut yanılsaması mı yaratmıştı? Farkında olmadan bir canavar mı yaratmıştı?

O canavar ben miyim?

—

"İşte, bitti," dedi, defteriyle birlikte yatağın yanındaki sandalyesine dönerek.

*Hastaya 100 mL Reanimator-A uygulandı. 14 Ekim Perşembe, saat 9:05.
İntravenöz enjeksiyon, sol kol. Kan basıncı 55/30. Anlık bir değişiklik kaydedilmedi.*

Sonrasında orada otururken, kendini kandırdığını biliyordu. Bu işte birlikte olduklarını düşünmüştü.

Tanıştıkları gece, aralarında tek bir hayatı paylaşmak için kendi hayatlarından vazgeçtikleri zaman. Ama Tim bu işte yalnızdı, değil mi? Onsuz uçuruma doğru yol alıyordu. Hepimiz doğduğumuz günden beri ölüyoruz, ama Tim ısırıldığından beri onu ağır çekimde, gün be gün kaybederek, bunun şiddetle farkına varmıştı. Kaçınılmaz olanla başa çıkmaya çalışmış, ölümle savaşmıştı. Başarısız olmak kaderinde var mıydı? Aşk adına yaptığınız herhangi bir şeyin yanlış olduğu düşünülebilir miydi? Aşk umut, umut da aşktı, öyle değil mi?

Elektrikli monitörün ışığında Tim'in vücudunun üzerindeki hava pikselleşmeye başladı, mikroorganizmalar şahince bir düelloda parlıyordu. Daha sonra onu ortasından yakalayıp yukarı doğru çekerek merkeze doğru katladı. Çekirdek, bu yaşamla bir sonraki yaşam arasında bir çekişme gibi, adım adım havaya kaldırılırken Tim'in başı ve ayakları aynı yerde kaldı.

Kesta titreyerek ayağa kalktı ve Roor'un üzerinde seken kalemi yere düşürdü. Ondan yükselen ses insan sesi değildi. Derin, çığ ve kana bulanmış bir bağırıydı. Yine de Tim'in midesi yukarı doğru çekildi, kolları ve bacakları çarpıldı, sanki içten dışa doğru parçalanıyormuş gibi iki yana doğru yayıldı. Kaybedilen yaşamın, yürütülen savaşın, tüm dünyanın umutsuzca sona ermesinin ilkel feryatları bir iniltiyle değil, gök gürültüsünü andıran bir ulumayla duyuluyordu.

Gözleri faltaşı gibi açılan Kesta yatağa doğru yürüdü ve Tim'e neler *olduğunu* -Tim'e neler *yaptığını*- izlemek için kendini yatağa dayadı. Derisi fokurduyor, kolları boyunca eriyordu, yüzey katmanları patlıyor ve bir lav sırası halinde kayıyordu, omuzdan dirseğe, derinin altında magma kaynıyordu.

Kesta transa geçmişti. Hâlâ yanında olduğunu göstermek ve kendini rahatlatmak için Tim'in elini tuttu ama parmakları Tim'in sıcak ve sümüksü olan elinin arkasına kaydı ve parmaklarını uzaklaştırırken Tim'in Reş'inin de onu takip ettiğini, yemeklik yağ gibi Tim'den Roor'a damladığını gördü.

Bu ilaca karşı alerjik bir reaksiyon mu? Virüsü kovmak için mi işe yarıyor? Böyle mi sona erecek? Şimdi ne yapacağım ben?

Aklına sadece iki şey geliyordu. Adrenalin ve steroidler. İkisi de komodinin içindeydi ama nerede olduklarını hatırlayamıyordu. Çekmeceleri söktü ve onları Roorboard'ların üzerine fırlattı, içindekileri çılgınca önüne saçtı, etiketleri okudu, kutuları yırtarak açtı, nefes nefese kaldı,

Çılgına dönmüştü ve bu sırada Tim inliyordu. Epinefrini buldu, bacağına sapladı, sonra bir iğneyi diğeriyle takip ederek kortikosteroidi sistemine soktu. Durumu stabilize ettiği ondan Ruids verebileceğini düşündü. Ona tekrar kan nakli yapabilirdi, Reanimator-A'yı vücudundan atmak için her şeyi yapabilirdi.

Yatağın başucuna yapışmış, nefes almadan soluk soluğa dururken, kulakları alarmla çınlarken hiperventilasyon geçirmeye başlamıştı. Gözlerinin önünde derisi çatırdamaya ve soyulmaya başladı, Tim'in bedeninden uzaklaştı, yılan derisini döküyordu.

İşe yaramıyor, neden işe yaramıyor?

Ve hâlâ o inleme, Kesta daha fazla dayanamayıp yapması gerekeni yapana kadar bedeni kendine ve yatağa karşı sarsılırken karanlıkta gümbürdüyordu.

Ellerini adamın ağzının üzerine bastırdı.

Sarı gözler ona baktı. Dudakları birbirine yapıştı, yüzü kaba kuvvetle büküldü, gözlerini kapattı ve adamın yüzüne doğru bastırdı, burnunu birbirine sıkıştırdı, kalan tüm gücüyle ona doğru eğildi. Onun nefesi kesilene kadar nefesini tuttu. Adamın altından tekme attığını hissetti. Kalorifer peteğine çarpan cul'un şingirtisini duydu. Gözlerini açtı ve onun gözyaşlarını gördü, gözlerini kırpamadığı gözyaşlarını. Ve sonra serbest eli yanağına sürtündü, orada sessiz bir teslimiyetle, mutlak bir sevgiyle dinlendi. Kesta onun sesini kafasının içinde duydu: *Siz her zaman ne yapacağınızı bilirsiniz Bayan Shelley, size güveniyorum. Sizi seviyorum. Siz her zaman en iyisini bilirsiniz.*

Ama Kesta bunu yapamadı. Gözyaşları bir bardakta oksijen ve hidrojen gibi geldi Balon. Adam onun altında bir ateş yakmıştı ve kız şiddetli bir gaza dönüşerek adamın kollarında suya dönüşmüştü. Bunca ay boyunca ağladığını görmesine hiç izin vermemişti ama artık içinde tutamıyordu. Kederi içinde yaşıyordu ve dışarı çıkmasına izin vermeliydi. Tim'in elini yüzüne bastırarak ağladı ve onun irileşmiş gözlerinin altındaki yaşları sildi. Keşke onu öldürecek, o üzgün bakışını yok edecek, her şeyi geri alacak, içinde hâlâ hayat varken ölmesine izin verecek gücü olsaydı. Ama yapamadı. Onu kaybedemezdi.

Banyodaki neon şerit ışık yanıp sönerek harekete geçti. Sıcak su musluğunu açtı ve ellerini lavaboya soktu. Su akıp buhar yükselmeye başlayınca yaptığı pisliği gördü. Porselenin üzerine sıçramış, diş fırçası tutucusunun etrafında kanlı bir mendil ve Ruid birikmişti. Aynaya baktı ama artık kendini orada göremiyordu.

İkinci Kesta birincisini yamyamlaştırmayı başarmıştı. Saçları aynıydı, koyu renkti ama şimdi nemli, kafatasının canavarca şekline gevşekçe yapışıyordu. Gözleri hâlâ maviydi ama süt rengi ve çöküktü. Şeftali ve krem rengi teni ekşimiş, yeni damarlarla çürümüş ve ağlamaktan, mücadele etmekten, kendini ihmal etmekten şişmişti. Hayır, görünüşü değişmişti çünkü bu korkunç sırrı çok uzun süre saklamıştı. Bu sır onu canlı canlı yiyordu.

Kesta kendi yüzünde ve kendi hayatında bir yabancıydı. Aynadaki bu yabancının hiçbir cevabı yoktu. İki kadın birbirlerine baktılar. Kızgın ellerini lavabonun altındaki havluda kuruladıktan sonra saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve cama yaklaşarak kasık kemiğini lavaboya bastırdı, kırmak, kendini ikiye bölmek için bir dürtü hissetti. Ölüm bekliyor. Bir an için tereddüt etmişti, onun ölmesini, intihar edip yaşamasından daha çok istemişti.

Yatak odasında inilti yeniden başladı. Kesta ışığı kapattı ama bir an için oyalandı, gölgesi bir hayalet gibi koridordan gelen ışığa hapsolmuştu. Kolları çaresizce iki yanına sarkmış, başı sanki artık kendi ağırlığını taşıyamayacakmış gibi yana eğilmişti. O olmadan Tim ölebilirdi. Onunla, Tim ölebilirdi.

Ne olursa olsun hayatta kalmak zorundaydı. Bir ayağını Roor'dan ayıran Kesta hantalca ilerledi, ayak parmaklarıyla kapıya doğru yürüdü, sonra ellerini kullanarak kendini banyo kapısının etrafından dolanıp koridora çekti.

Aşkın gücü onu tekrar 1re'ye itti.

—

Liv çığlık atıyordu. Cooke da dahil olmak üzere laboratuvardaki herkes zombi maymuna bakarak sessiz olmasını istiyordu. Liv'in gürültüsünden habersiz olan Kesta hariç herkes, çünkü kendi kafasının içinde salınan çığlıklar da hemen hemen aynı desibeldeydi. O gece Tim'e başka bir şey olmamıştı. O gece

Gün ağarana kadar bekledi, saat başı notlar aldı, hayati değerlerini kontrol etti, değişiklik olması için dua etti. İşe sendeleyerek gelmişti. Ona her ne olduysa durmuştu ve onu bıraktığında daha dengeli görünüyordu.

Çıkarken ona "En kötüsünü atlattın," diye güvence vermişti ama aslında bu onun değil, kendi iyiliği içindi.

Kesta, Liv'in kafesinin parmaklıkları arasından eldivenini uzatarak bacaklarındaki tüyleri okşama riskini göze aldı. Ona her dokunduğunda, maymun insan elinin olduğu bölgeyi tımar ediyordu.

Cooke mikroskobundan başını kaldırmadan, "Böyle giderse tüm bunlar bittiğinde onu eve götüreceksin," dedi. "Rodney öldüğünde bir kedi almayı düşünmüştüm. Ama muhtemelen sonunda onu öldürürdüm."

"Bilerek değil mi?" Kesta gerçekten dinlemediğini söyledi.

"Sana bunun sözünü veremem. Bana tuhaf tuhaf bakarsa olmaz." Kesta'ya ve maymuna baktı. "Şu anda o maymunun bana baktığı gibi."

"Liv diğer insanlardan hoşlanmıyor, hepsi bu."

"Hayır canım, o sensin. Sen diğer insanlardan hoşlanmıyorsun."

Kesta telefonunu kontrol etmek istiyordu ama mola verip soyunma odasına gizlice girene ve bu iğrenç eldivenlerden kurtulana kadar bunu yapma riskini göze alamazdı. Tim'in yatak odasındaki video kameradan ona neler olduğunu izlemek istiyordu. Başının döndüğünü, uykusuzluktan midesinin bulandığını hissetti. Liv'in kanından bir şişe daha aldı. Rengi hâlâ zift gibi siyahtı ve şişenin içinde sağlam bir şekilde duruyordu. Tezgâhın üzerinden Cooke'a doğru kaydırды, Liv'in gözleri kafesinin önünden geçen yolculuğu takip ediyordu.

"Bunun için kan tahlili yapmak ister misin, yoksa ben mi yapayım?" diye sordu.

Cooke'un cevap vermesine fırsat kalmadan laboratuvarın kapısı çalınarak açıldı ve içeri iki asker girdi. Silah taşıyorlardı ve Rütbeli Lundeen ile koyu gri takım elbiseli bir kadındı. Bu kadın, onu ve Dudley'i Şafak Projesi'ne dahil eden Birleşik Krallık Savunma ve Güvenlik biriminden bir kadındı. Ona doğru yürüyorlardı. Liv tekrar çığlık attı ve elleriyle gözlerini kapattı.

"Altındaki sen misin, Kesta Shelley?" diye sordu takım elbiseli kadın.

Kahretsin, diye düşündü. İşte bu kadar.

Parlak beyninin içinde milyarlarca hücre vardı ve tek düşünebildiği şey *sikişmekti*. En iyi ihtimalle Dudley onlara hastaneden hırsızlık yaptığını söyleyebilirdi ve onu tutuklamaya gelirlerdi. En kötü ihtimalle Tim boş odalarından kaçmış ve Wapping'in yarısını kasıp kavurmuştu ve muhtemelen onu idam için doğruca Kule'ye götürürlerdi. Kesta'nın kurnazca bir planı yoktu ve laboratuvarda saklanacak hiçbir yer yoktu.

"Evet?" diye yutkundu. Koyu gri takım elbiseli kadın elindeki mektuba baktı, sonra Lundeen'e bir şeyler fısıldadı, o da başıyla onayladı. "Kesta, Bay Colin Royce'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Kesta Cooke'a, Cooke da Kesta'ya baktı. İkisi de yavaşça dönerek laboratuvarın uzak ucundaki ultraviyole ışığa bir petri kabı tutan bir adamı işaret etti. Askerler ve kadın cevap vermeden adama yaklaştılar. Askerlerden biri tabağı adamın elinden kaptı ve silahıyla adama çalışma istasyonundan uzaklaşmasını işaret etti. Adam içgüdüsel olarak ellerini havaya kaldırdı ve yolundan çekilemeyecek kadar korkmuş bir meslektaşına çarpana kadar bakmadan geriye doğru yürüdü. Liv'in çığlıkları hâlâ havayı deliyordu.

"Biri şu maymunu sustursun!"

"Rolls ne yapmış olabilir ki?" Cooke nefesinin altında mırıldandı.

"Almanya'daki bir laboratuvarla temasa geçmiş," dedi Lundeen, adamları Colin'le ilgilenirken yanlarında bekliyordu. Sessizce konuştu. Üçü de askerlerden birinin Colin'in kollarını arkadan büküp bileklerinden plastik bir bağla sabitlemesini izledi.

"Bu konuda bir ihbar aldım. Protokolü çiğnedi. Bunun sonuçları olacaktır."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Gerçekten. Bu delilik! Ben yapmadım!" Askerler onu laboratuvardan çıkarırken Lundeen'e bağırıyordu. Koyu gri takım elbiseli kadın yanına geldi.

"Bunu bildirdiğiniz için teşekkürler, Profesör Lundeen. Bundan sonrasını biz halledeceğiz."

Lundeen ve kadın el sıkıştılar. Bununla birlikte askerler laboratuvardan dışarı çıktılar. Geride kalan herkes hareketsiz duruyordu, şoka girmişlerdi ama hepsinden önemlisi

O korkunç sükûnet anında Colin Royce olmadığı için rahatlamıştı. Lundeen çalışma masasına yaslandı ve iç çekti. Liv elini kafesin parmaklıkları arasından ona doğru uzattı ama Liv ona ulaşamayacak kadar uzaktaydı.

"Birkaç şişe Reanimator kaybettik," dedi. "Bu bilginin odadan çıkmasına izin vermeyin." Alnındaki stresi silmeye gitti, siperliğini taktığını unutmuştu. "Royce'un Berlin'de bir kız kardeşi var. Ona bizim hakkımızda e-posta gönderiyormuş, oldukça açık bir şekilde. Görünüşe göre bizim 1.'liklerimizi en yüksek teklifi verene satmak istiyormuş. Görünüşe göre bir Alman silah üreticisi."

"Rolls değil, değil mi?" Cooke inanmayarak başını salladı.

"Önümüzdeki hafta sonu için bir Right rezervasyonu vardı ve hesabına iki önemli ödeme yapılmıştı."

"Ondan hiç hoşlanmadım," diye dudak büktü Cooke ve bir parmağını Liv'in kafesine sokarak maymunun tüm gücüyle kafese tutunmasına izin verdi.

—

Suyun teninde sıcak bir şekilde akmasına izin verdi. Buhar etrafındaki havayı öyle yoğunlaştırmıştı ki artık boş soyunma odasını göremiyordu. Kendini kükreyen jetin altına zorladı, Liv'in yaptığı gibi gözlerini en kötüsünden korudu, nem başını döndürüyordu.

Nefesini tuttu. Bu kadar yoğun sığağa yaralanmadan ne kadar dayanabilirdi? Omuzlarının yandığını hissetti. Musluğu kapattı ve buhar bulutunun içinden geçti. Omuzları kızarmıştı ama haşlanmamıştı. *Arındırılmış ama hâlâ kirli*, diye düşündü. Bir havluyu buzlu suya batırıp omuzlarını yıkamalı ve ısıyı dışarı atmalıydı. Bunun yerine hızla kurulanarak kollarını kot gömleğinin kollarına soktu ve hala titreyen parmaklarıyla gömleğin düğmelerini ilikledi.

Laboratuvardan çıkarken tek düşüncesi Lundeen ve diğerlerinden mümkün olduğunca uzaklaşmaktı. Ve Cooke haklıydı; Liv'i eve götürmek, Tim'in yanında, ikisi için garip bir yorgan olarak saklamak istiyordu.

Şehrin dışında sert bir esinti hissetti, ıslak saçları kafa derisinde soğuk bir başlık oluşturdu. Ekim ayı ve sonbaharın gelişi havayı çalkalıyordu. Yapraklar çok erken dökülüyor, henüz onları bırakmaya hazır olmayan ağaçlardan kopup gidiyordu. O sırada

Fleet Caddesi'nde yürürken bir siren sesi duydu, boş yolda rüzgârın etkisiyle bozulan bir ses. Dönüp etrafına baktı ama hiçbir şey yoktu. Ancak yoluna devam etmeye çalıştığında adamın istasyonun girişinden çıkıp yolun ortasında durduğunu gördü, onu geçmek zorunda olduğunu çok iyi biliyordu.

Daha iyi günler görmüş süet bomber ceketinin fermuarı çenesine kadar çekilmiş, postacı çantası vücuduna asılmıştı. Bir havası vardı, bu açıktı - çekici olmaktan değil. Kesinlikle öyle biri değildi, hatta yüzü unutulabilirin ta kendisiydi. Kesta ona bakarken bile, "*Eğer bana bir şey yaparsa, onu sıralamada asla seçmem,*" diye düşündü. Herkesten daha zeki olduğunu düşündüğü için kendini beğenmiş bir havası vardı.

"Bilmem beni hatırladın mı?" "Ben seni hatırlıyorum."

"Sen Kesta Shelley değilsin, değil mi?" Hiçbir şey söylemedi.

"Wapping'de yaşıyorsun, değil mi? Eskiden Üniversite Hastanesi'nde çalışıyordun?"

Kesta kıpırdamadan durdu, son derece hızlı ama sessiz bir otobüsün unutkan görünümlü adama çarpıp onu asfalta yapıştırması için dua ederken ağzını kapalı tuttu.

"Ve şimdi de Şafak Projesi'nde çalışıyorsun. Öyle değil mi?"

"Eğer tüm cevapları zaten biliyorsanız, konuşacak bir şeyimiz yok demektir."

Kız onu geçmeye çalıştı ama adam onu engelledi, kendini olduğundan daha büyük, çizgisinden atlamaya hazır bir kaleci gibi gösterdi.

"Bak, eğer benimle konuşmazsan, başka biriyle konuşmak zorunda kalacaksın," dedi, sanki her şey onun için çok komik bir oyunmuş gibi sırtarak. "Sadece birkaç sorumuz var. Ben-"

"Biz mi?" dedi Kesta.

"Ben *Standard* için çalışıyorum," dedi.

Kahretsin.

"Ve şeffaflık konusunda endişeliyiz. Bir adamın tutuklandığını teyit edebilir misiniz?"

Nereden biliyor ki? Colin Royce daha o sabah Dawn Projesi'nden alınmıştı. Yüzü onu ele veriyordu.

"Yani bu doğru mu?" dedi. "Biri tutuklandı mı? Bana ne için olduğunu söyleyebilir misin?" "Eve gitmem gerekiyor."

"Tutuklama laboratuarda yürütülen yasadışı araştırmayla mı ilgiliydi?" Kesta kemiklerindeki iliğin donduğunu hissetti.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Orada olmamaları gereken bir şey yapıyorlar, değil mi?" dedi. "Bu ülkede yasak olan bir şey." Cep telefonunu bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Konuşmalarını kaydetmek için ayarlıyordu.

"Bütün bu saçmalıkları nereden çıkarıyorsunuz?"

"Açıkçası, burada, Londra'nın tam ortasında yapılan yasadışı araştırma hakkında bir haber yapacak olsaydık, özellikle de şehir bu kadar trajedi yaşadktan sonra-"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"O zaman bana açıkla. Şafak Projesi'nde gerçekte neler olup bittiğini anlat bana," dedi gülümsemeye çalışarak ama bu gerçek bir gazeteci gülümsemesiydi. Gözlerine ulaşmıyordu. Sadece dudakları size gerçeğin kendi versiyonuna inanmanızı söylüyordu.

"Şimdiden bir kaynağın var mı?"

Yine o sahte gülümseme. "İçeriden güvenebileceğimiz birine ihtiyacımız var. Proje'den hesap sormamıza yardımcı olması için. Bu kamu yararına."

"Bence kamu yararına olan şey tedaviyi bulmamızdır, sizce de öyle değil mi?" "Yani Dawn Projesi için mi çalışıyorsun?"

Sonunda, trafik ışıkları kırmızıya döndüğünde bir otobüs onlara doğru yanaştı ve yoldan çıkıp kaldırıma çıkmak zorunda kaldılar. Kesta gazeteciden mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu ve kapılara vurup şoförü binmesine izin vermesi için zorlamayı düşündü. Ama Tim'in evine gitmesi gerekiyordu, ters yönde bir gezintiye çıkması değil. Işıklar yeşile döndü ve adam elini omzuna koyarken, onun kendisinden uzaklaşmasını izledi.

"Sakın bana dokunma!"

"Bak, biz sadece hikâyeyi bir de senden dinlemek istiyoruz," dedi ve ikisi de metro istasyonunun girişine doğru ilerlediler; adam konuşmak için rüzgârdan uzakta güvenli bir yer bulmayı, kadınsa kaçış yollarını düşünüyordu.

"Bana ne üzerinde çalıştıklarını söyleyebilir misin? Bana bir şey söyleyebilir misin?"

"Bir hayat kurtarmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok, değil mi?" dedi. İnsanlara gerçekten yardım etmenin nasıl bir şey olduğunu?"

"Bilgi insanlara yardım eder," dedi adam. "Gerçek hayat kurtarır, Bayan Shelley. Size Kesta diyebilir miyim? Benim işim, insanların güce, bilginin gücüne sahip olması için gerçeği savunmak."

"Benim amacım onların ölmesini engellemek," dedi, "kelimelerle oynayıp spekülasyon yapmak ve kamu yararı adına insanların hayatını zindan etmek değil. İnanın bana, halk ne üzerinde çalıştığımızı bilmek istemiyor. Hayal bile edemezsiniz-"

"Anlat bakalım," dedi heyecanla, postacı çantası kasıklarına bastırıyordu. "Bana hikâyeni anlat. Ne üzerinde çalıştıklarını anlat. Senin sayende ufukta nasıl bir tedavi olduğunu anlat. Bana bir şey verirsen, karşılığında İşlev Kazanımı araştırması iddialarını araştırmaktan vazgeçeceğim. Bir süreliğine. Getirdikleri zombi hakkında bana bir şeyler ver yeter."

Kesta geri çekilmeye devam etti, merdivenlerden aşağı koşup istasyona girmeyi düşündü ama çok yorgundu.

"Sadece eve gitmek istiyorum," dedi. "Size söyleyecek hiçbir şeyim yok. Lütfen beni yalnız bırakın."

"Kesta, bu durmayacak, biliyorsun değil mi?" diye bağırdı yüzüne doğru. "İnsanlar senin için gelecek. Diğer gazeteler. Daha az itibarlı olanlar. Ben güvenilebileceğiniz biriyim. En iyisi hikayeni şimdi anlatmak, anlatı seni kontrol etmeden önce sen anlatıyı kontrol etmek..."

"Bu bir hikaye değil; bu benim *hayatım*," diye haykırdı.

—

Deponun dışındaki avluda Albert'a rastladı. Yağmur yeni yağmaya başlamıştı. Albert'in gözlükleri küçük su damlalarıyla kaplıydı ve bunları kazağının en kuru kısmıyla silerek temizledi.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi. Kesta duştan, yağmurdan ve *Standart*'la karşılaşmasının buz gibi terinden ıslandığını fark etmemişti.

"Spor salonuna gittim," diye yalan söyledi.

"Diğerini çek," dedi gülerek. "Ama eğer öyleysen iyi olur, Kesta. İçkiyi bıraktığımda egzersiz bana yardımcı oldu." Çiseleyen yağmurda birbirlerine göz kırptılar.

"Yapacak mısın?" dedi usulca. "Sana söylediğim gibi. İçki içmenin hiçbir faydası yok." Yüzündeki yağmuru sildi, gerçi gözyaşı da olabilirdi.

"Deniyorum, Albert. Gerçekten deniyorum."

"Günün sonunda, gel, herkesin isteyebileceği tek şey bu."

Kesta faresinin kapısını açtığında, buranın artık evi olmadığını fark etti. Ev, kendini güvende hissettiğin yerd. Kapıyı arkasından kapatıp kendini içeriye kilitlediğinde, evde olamayacağını biliyordu çünkü artık burada kendini güvende hissetmiyordu. Gri takım elbiseli adamlar ve kadınlar kelimenin tam anlamıyla yaklaşıyorlardı. Bugün Colin Royce için gelmişlerdi ama yarın kendisi de olabilirdi. Dudley'le olan ilişkisi kırılğan bir ateşkese dönüşmüştü ama yalan söyleyerek onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu ve her ne olduğunu hayal etse de onun zayıflıkları hakkındaki endişelerini Lundeen'le paylaşmayacağına güvenemezdi. Belki de bu yüzden Savunma ve Güvenlik'ten gelen kadın *ondan* odadaki herkesten ziyade Colin Royce'u teşhis etmesini istemişti. Belki de bu bir testti. Onun peşinde olduklarını ve Şafak Projesi'nde ihanete müsamaha gösterilmeyeceğini bilmesini sağlamak için.

Sadece çok yorgundu. Gözleri seğiriyor, sinirleri altüst oluyordu; kulaklarında, küçükken gece yarısı televizyon yayını kesildiğinde sizi yatağa götüren o son bulanık sese benzer bir çınlama vardı.

"Kesin şunu! Kes şunu! Panikliyorsun," diye yüksek sesle kendini azarlarken anahtarlarını koridordaki masanın üzerinde duran bozuk para dolu kaseye attı. Titredi ve sarsıldı ama bu bir ürperti de olabilirdi, şok da olabilirdi. Gazeteci onu takip ediyor, tökezlemesini bekliyordu. Nerede yaşadığını bildiğinden endişeleniyordu.

Ya binaya girmenin yolunu bulur ve kandırarak evime girmeye çalışırsa?

Ani bir ses onu sarsarak kendine

getirdi. "Keeerrr-"

"K... K... K... keeeesss-"

Yatağın kenarında dik oturuyordu, ayakları sert bir şekilde tahtaya basıyordu. Kadın görüş alanına girdiğinde boştaki elini kaldırdı. Neredeyse bir dalgaydı.

"K-k-k-k-kees," diye tekrar denedi ve bu sefer kadın onun dudaklarının ve umutsuz çenesindeki kasların birlikte çalıştığını, kelimeyi çıkarmaya kararlı olduğunu izleyebildi.

"Kesta," dedi onun yerine, kendini ayaklarının dibine attı, ellerini dizlerine dayadı, ona baktı, başı sallanıyordu, düz tutmak için çok uğraşıyordu. "Kesta."

"Ke-k-k-k-keesss," diye tısladı ve kadın adamın kaslarının gerildiğini, yüzünde acı, öfke ya da sıkıntı olmayan bir duygunun açıldığını ve gözlerini canlandırıldığını gördü. Yanaklarında yeni bir hayal kırıklığının seğirdiğini gördü, yanaklar eskisinden daha pembe görünüyordu. Artık bir öz farkındalık duygusu onu ele geçirmişti. Onun kim olduğunu, bakıcısı değil karısı olduğunu hissediyordu. Sevdiği kadın.

Zincirsiz elini ona doğru uzattı. Dün hiçliğe doğru küçülüyordu, derisinin rengi atmış ve uzuvları virüs yüzünden sakatlanmıştı; sanki tüm yaşamı yavaş yavaş içinden çekiliyor, odanın içine doğru emiliyor ve bayat havada asılı kalıyordu. Şimdi, ona Reanimator-A'yı verdikten yaklaşık yirmi dört saat sonra, Kesta ona bir miktar insan özünün geri döndüğünü gördü. Kolları artık bükülmüş değildi. Kemikten başka bir şey olmayan bacakları şimdi yatağın üzerine sarkmış, kasları yeniden oluşmuştu. Daha derin ve uzun nefesler aldıkça göğsü genişliyor, duruşu düzeliyor, her bir omuru bir diğerinden ayrılıyordu. Tim'in gözleri artık yukarıya, yıldızlara bakmıyordu. Doğrudan ona bakıyorlardı.

Kesta onun uzattığı eli tutup kendine doğru çekti, hararetle öptü ve şaşkınlıkla kocasına baktı. Mucizeye yakın bir şeydi bu. Tim artık ölümsüz değildi. Neredeyse yaşıyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayatımızda gerçek olamayacak kadar güzel anlar vardır. Bu onların mükemmel olduğunu söylemek anlamına gelmez, çünkü mükemmellik öznedir ve tamamen başlangıçtaki temel çizginizin nerede olduğuna bağlıdır. Mutluluk nadiren elmas gibi sert ve şampanyalı olur. Mutluluk genellikle sadece sakin günler ve kesintisiz gecelerdir.

Kesta'nın durumunda, kocası daha önce olduğundan daha iyi bir ölümcül hastaydı. En azından kısa bir süre için, bu mükemmel hissettirdi. Bu kadarı yeterliydi. Eskisinden çok daha az olsa da, son zamanlarda sahip olduklarından daha fazlaydı. Kesta her sabah uyandığında, daha önce yaptıklarının son kez olup olmadığını değil, gelecekte birlikte neler yapabileceklerini düşünüyordu. Yaklaşan idamının kaçınılmazlığında bir duraklama vardı.

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydi.

Bu mükemmel günlerde Kesta çamaşır yıkıyordu. Aylardır ilk kez giysilerini, iç çamaşırlarını ve havlularını yıkadı. Çamaşır makinesi dolduğunda, hepsini Rat'ta kullanabileceği her yüzeye kurumaları için serdi. Külotunu kapı kollarının üzerine koydu ve siyah kot pantolonunu kapıların üst kenarlarına astı. Odaların çamaşır suyu değil yasemin gibi kokması için her yüzeyi güzel kokulu bir spreyle temizledi. Roors'ları süpürdü. Onları tüylü bir paspasla yıkadı. Mutfaktaki dolapları silip temizledikten sonra yeniden düzenledi. Mumlar, daha yumuşak yastıklar ve yataklar için yeni çarşafalar almak üzere alışverişe çıktı. Güncellemeler yaptı. Yeniledi. Bir yuva yaptı. Hatta Rat'ın pencerelerini ardına kadar açmak için ağır perdeleri geriye itti ve panjurları kaldırdı. Işığın içeri girmesine izin verdi.

Tim'in kıyafetlerini de yıkadı. Çarşafalarını değiştirdi. Boş odayı topladı ve her yüzeye yığılmış övgülerle, fotoğraflarla, en sevdiği kitaplarla süsledi. Yatağın ucuna kaşmir bir örtü sıkıştırdı. Bir dolara mal oldu.

küçük bir servet, ama bunun ne önemi vardı? Onun ayaklarının rahat etmesini istiyordu. Eşyalarını hazırladı çünkü Tim nihayet eve geliyordu.

Kesta ona kitap okurdu. Ona şarkı söyledi. İkisinin birlikte yattığı yatağa getirdiği dizüstü bilgisayarında onun için eski filmleri oynattı - her ikisinin de daha önce defalarca izlediği filmleri, ünlü replikleri oyuncularından önce alınılırdı çünkü bu onu her zaman gülümsetmişti, hafızasının büyüü.

Onu yıkadığında, Rannel'i esnek elleriyle tutarak, yatağın kenarında dikkatle tuttuğu su kabında ıslatarak ona yardım ederdi. Onu giydirdi, saygınlığını geri kazandırdı, onu sadece bir hasta değil, yeniden bir insan yaptı. Kesta onu yatak odalarına geri götürmeyi bile düşündü.

Ona onlarla ilgili tüm planlarını anlattı. Bütün bunlar sona erdiğinde, Tim gerçekten iyileştiğinde Kent'e gideceklerini ve annesinin ona bıraktığı, sahildeki o eski püskü küçük evi açacaklarını söyledi. Gerçekten de bir sahil kulübesinden biraz daha fazlasıydı, Tim'in bir keresinde dünyanın en ucunda olduğunu söylediği ev. Otuzlu yaşlarında bir çift için yaşanamayacak kadar uzak bir evdi. Salgın sırasında gitmeleri gereken ev. Kendilerinin gelecekteki bir versiyonunun yaşaması için yeterince iyi olabilecek bir ev. Beklediğiniz bir yer.

Dışarıda, gerçek dünyada, onların küçük cennetinden çok uzakta, işler kaosa doğru sürükleniyordu çünkü bir tedavi bulunamıyordu, oysa virüsün geri dönme tehdidi çok şiddetliydi. Gazeteler ve internet her gün cevabı olmayan sorular soruyor, spekülasyon ve paranoya boşluğa sızıyordu; ta ki gerçek ile yalan, gerçek ile dileklerin yerine getirilmesi arasındaki farkı söylemek kült hale gelene kadar. Londra şehri yıkılıyordu ve insanlar buna dayanamıyordu.

Kesta bunu daha önce olduğundan çok daha az önemsiyordu. O da daha az çalışıyor, her gün geç geliyor, erken çıkıyordu. Tek istediği evde Tim'le birlikte olmaktı. En iyi şekilde yararlanmak için, her ne ise, henüz bir tedavi değildi, bu çok açıktı.

Gülmeye çalışmasını izlemek, yüzüne dokunduğunu hissetmek, giderek daha fazla kelimeye benzeyen sesler çıkardığını duymak. Onun içinden bakmadığını bilmek, hayatının aşkı olduğunu anlamak, ona defalarca onun olduğunu söylemek. Yatağında yatarken ona bakmak ve hissetmek

memnuniyet, korku değil. Aşağıdan ona bakıyor ve yüzeyin hemen altında olduğunu görüyordu. Bir gerileme.

Birkaç hafta sürmüş olabilir. Sadece birkaç gün de olabilir.

Remisyon kelimesi bağışlanma anlamına gelir. Affedilmeniz gereken bir hatayı, hastalığınızdan bir affı, hastalığa bağlı bir suçlamayı ima eder. İlk etapta hastalanmakla *hata* etmişsiniz. Talihsizliğiniz size ait, biliyorsunuz, bu yüzden lütfen başka kimseye y k olmayın.

Pencere tekrar kapanmaya başlamadan önce kısa bir süre açık kaldı. Nihayet kapandığında, Kesta altın rengi ışığı ve içeri aldığı temiz havayı tamamen unuttu. Nefes alacak zamanı olduğunu bile hatırlamıyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Resepsiyonda bir kargaşa vardı. Yüzlerini tanımadığı ama muhtemelen kendisinden daha uzun süredir binada yaşayan bir grup apartman sakini, tıkanmış bir giderin etrafında dönen su gibi Albert'in etrafında toplanmıştı. Ona sorular soruyor, el kol hareketleri yapıyor, sonra da daha küçük gruplara ayrılıyorlardı, Kesta onları hemen fark etmedi çünkü bu ceset yığınının içinde boğulmuş, işe gitmek için çıkışa doğru ilerlemeye çalışıyordu. Ama onlar hemen dışarıda bekliyorlardı.

Albert onu görebilmek için parmak uçlarında durmuş, yüzüne tüküren yakınmacılardan çok dalgaları onun için ayırmakla ilgileniyordu.

"Hanımefendinin geçmesine izin ver, olur mu?" diye özellikle kimseye bağırmadı, feryadı yeterince açık değilse diye elini salladı; bazen insanlara ne yapmaları gerektiğinin gösterilmesi gerekirdi. Albert hayal kırıklığı içinde başını sallarken, parlak gözlük zinciri bu sabah tüm hızıyla devam ediyor, tepedeki ışıklarda parlıyordu.

"Otoparkı kontrol ediyorlar," dedi Albert doğrudan Kesta'ya, "ama Fareleri değil. Alt bodrumdaki kanalizasyon sistemine erişimleri gerekebilir."

"Kim?" Kesta kendisinden çok daha iri iki bedenin arasına sıkışmıştı, adamlar Albert'a ulaşmak için onu geçmeye çalışıyordu. Kendini insan akıntısına karşı yüzerken buldu.

"Öndeki herifler."

Kesta kalabalığın arasından ite kaka ilerledi, sonunda kapıya ulaştı, otomatik hareketi serbest bırakmak için anahtarlığıyla kilide vurdu, kapılar bir gıcırtyla açıldı ve kapıya yaslanmış bir kadını öne doğru savurdu. Kadın, Kesta'nın yanından geçip avluya girerken ona ters ters baktı.

Avlunun ortasında ışıkları hâlâ yanan bir polis minibüsü ve depoya açılan kapıları koruyan iki silahlı polis vardı. İki siyah köpek kaldırım taşlarının etrafında dolanıyor, aceleci, tüylü patileriyle süs yataklarını kazıyor, çitlerden ve sıklamenlerden şüpheli bir şeyi kökünden sökmeleri emrediliyordu. Diğer sakinler izlemek için pencerelerinden başlarını uzatmışlardı. Kendi köpeğini avluya çıkarmış olan leylak rengi s a b a h l ı k ve terlik giymiş bir kadın durmuş zavallı köpeğin başını okşuyordu.

"Kanayan sinir," dedi Kesta yanından geçmeye çalışırken. Daha önce hiç tanışmamışlardı ama Londra'daki herhangi bir olayda olduğu gibi, tamamen yabancılar, düzene karşı ortak bir güvensizlik ve müdahale etmek için silah derecesinde bir arzu ile ittifak kurdular.

Kesta köpeği okşamak için kalçalarının üzerine çömeldi.

"Neler oluyor?"

Kadın sabahlığını yumru yumru göğüslerinin üzerinden sıkıca sıyırdı ve dudaklarından sarkan bir sonraki sigarayı yakmak için çakmağı aramaya başladı.

"Görünüşe bakılırsa ayın 13'ü *onlardan* birini arıyor," dedi ve bir krematoryum bacası gibi havaya bir duman püskürterek. Kesta boğazında yutkunması zor bir yapışkanlık hissetti.

"Bunu Şehir'de buldukları için mi?" diye sordu köpeğe, kadına bakamayacak kadar gergindi. Köpek buna karşılık aç bir dil çıkardı ve Kesta bir elini dengede tutarak ve neyse ki bir çiş birikintisinin içinde kalmayarak onu atlatmayı başardı.

"Evet, nehir boyunca uzanan tüm depoları yapıyorlar," diye yanıtladı kadın, külünü Kesta'ya doğru sallayarak. "Çünkü yeraltı otoparklarımız falan var. Sanırım orada saklanacaklardı, çünkü o adam bir kanalizasyona saklanmıştı, öyle söylediler." Boşta kalan elini sabahlığının cebine soktu, içindeki çakmakla oynadı. "Sadece bir şey yapıyormuş gibi görünmek istiyorlar," diye havladı, daha küçük köpekleri olan polislerin onu duyabileceği kadar yüksek sesle. "Birini kaçırdıklarından beri!" Kollarını karnının önlüğünde kavuşturmadan önce izmariti yanındaki yükseltilmiş yatağa vurdu.

"Siz Bayan Shelley misiniz?"

Kesta köpeğin tüylü önlüğünü nazikçe çekiştirerek ayaklarının etrafında döndürdü. Kadının gözleriyle buluşmak için ayağa kalktı ve her bir ela irisin kenarının uğursuz bir birikintiyle, küçük bir mavi-kahverengi yağ çemberiyle, kolesterolle çevrili bir bakışla çevrili olduğunu gördü. Kesta'nın kadına kolesterolünü kontrol ettirmesini önermesi gerekirdi ama kendi bedeninde sinirle kavrulan yanma hissi ve boğazından yanaklarına doğru yükselen ateş onu tüketti.

"Evet," dedi Kesta, kalbi göğsünde güm güm atarken.

"Kocanı mı kaybettin, dincha?" Kadın başını yana eğdi ve yıllar sonra ilk kez gri karın altı yağlarını ışığa maruz bıraktı.

"Evet."

"Evet, Albert söyledi."

Kadın kıs kıs güldü ve lekeli parmak ucuyla alnını kaşıdı. "Kötü bir iş bu. Neredeyse seni tanıyamayacaktım. *Değişmiş* görünüyorsun. Öncekine göre yani."

Kesta her an bayılabileceğini düşündü. Kaldırım taşlarının üzerinde kıvılcım çıkarması onu kesinlikle ele verirdi. Hemen oradan çıkmalı, polislerden ve onların keskin köpeklerinden, bu korkunç kadından ve onun sorularından uzaklaşmalıydı.

"Üzgünüm," dedi aceleyle, geriye doğru adım atarak, "işe geç kalacağım." "Evet, sen hep erken çıkarsın." Kadın sabahlığından bir sigara paketi çıkardı ve aynı sarı kalemle ona vurdu. "Seni görüyorum.

Sabahın köründe yola çıkıyorum. Nerede çalışıyorsun?"

"Euston Yolu'ndaki hastanede," diye yalan söyledi, ellerini paltosunun ceplerine soktu, üşüyormuş gibi omuzlarını kulaklarına doğru kaldırdı. Tepeden tırnağa titriyordu.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu kadın üçüncü sigarasını yakarken.

"Kanser tedavisi." Kelimeler Kesta'nın ağzından titreyerek çıktı. Kadın onaylarcasına dumanını üfledi.

"Önemli bir iş." Başını salladı. "Komik ama ben senin zombi olayında çalıştığını sanıyordum. Seni Şafak Projesi'nden sanıyordum."

Kesta daha küçük köpeklerden birinin sağ ayağının etrafında döndüğünü, nefes nefese kaldığını, küçük bir patisinin botunun bağcıklarını tırmaladığını hissedebiliyordu. Sonra onu bıraktı.

"Neden böyle düşündün?" diye sormak aklına gelen tek şeydi.

Kadın başını sallıyor, sabahlığının boynunu yumuşacık boğazına doluyordu.

"Sadece duyduğum bir şey." "Kimden duydun?"

Yanma hissi Kesta'nın sırtından kasıklarına doğru sanki altına kaçırılmış gibi akıyordu. Terden tir tir titriyordu. Kendini uyuşmuş ve kalın kafalı hissediyordu, sanki ciddi bir hastalığa yakalanmış gibiydi.

"Oh, bilmiyorum, Albert olabilir mi?"

Kadın Kesta'nın omzunun üzerinden minibüsün etrafında dolanan polis memurlarına bakıyordu. Köpeklerden biri havlamaya başladı.

"İnsanlar konuşur."

"Albert hastanede çalıştığımı biliyor."

Kesta'nın kulakları şimdi güm güm atıyordu ve kafatasının tabanında bir çınlama oluşuyordu.

"O zaman o olamaz."

Kadın terliklerinden biriyle yükseltilmiş yatakların üzerindeki tuğlalara bir şeyler sürüyordu. "Boş ver."

Sanki bu konuda söylenecek tek şey buymuş gibi Kesta'ya gülümsedi.

"Annem kanserdi. Huzur içinde yatsın. Pankreas. Pis bir iş."

Bunu organ gibi değil, tren istasyonu gibi telaffuz etti. Kesta çaresizce gitmek istiyordu.

Lobinin kapıları gıcırdayarak açıldı ve Albert ile bazı sakinler avluya döküldü. Etrafta birini arıyordu ve Kesta'nın sabahlıklı kadınla konuştuğunu görünce aceleyle onlara doğru koştu. Kadının köpeği ayağa fırladı ve Albert'in ellerini yalamaya başladı.

"Yere yat, Grundy. İyi misin?" diye sordu.

"Bu ne kadar sürecek?" Kadın sigarasını önce Albert'a, sonra da polise doğru tuttu. Albert onu görmezden geldi.

"Farelerin hiçbirini *aramıyorlar*" -bunu *bana neden tekrar söylüyor*, diye merak etti Kesta- "sadece binanın yeraltı bölgesini arıyorlar. Nehre ve kanalizasyon sistemine erişimimizin olduğu yeri."

Albert'in gözlüklerinin kenarında bir damla terin oluştuğunu ve alnının çizgilerine sıkıştığını görebiliyordu. "Onlara buraya gelmeleri gerektiğini söyledim.

Rats'in içine bakmak istiyorlarsa mahkeme emriyle geri dönsünler."

Kadın kıkırdayarak ve sigarasının üçte birini süslü bordüre saplayarak, "*Sigaramı* aramıyorlar," dedi.

Albert içini çekti ve arkasındaki duvara 1x yapıştırılmış metal sigara kutusunu işaret etti.

"Haklarımı biliyorum!" Öksürdü, göğüslerini ve Grundy'yi topladı ve lobi kapısına doğru topallayarak yürüdü.

"Oh, ve Bayan Shelley?" Durdu, bir eli kapı kolundaydı. "Sizi içeride göremiyorum." Kesta nefes alamıyordu. "Ama sizi duyabiliyorum. Aşağıdaki Sıçan'da yaşıyorum."

Bir el ceketinin koluna dokundu.

Albert elinin tersiyle yüzündeki teri silerken, "Biraz bitkin görünüyorsun, jel," dedi. Kesta kadına baktı, ama o gitmişti.

"Şu kadın," diye kekeledi.

"Cheryl'e aldırmayın."

"Bana nerede çalıştığımı sordu."

Kesta titriyordu. Albert bunu gördü.

"Ona bahsettiğini söyledi-" Bir şey söylemeye cesaret edemedi. Çenesini kapalı tutmalı. Ama Albert ortalığı karıştırıyorsa...

"Ona daha n' demedim."

Albert'in suratı asıktı ama Kesta onun incindiğini görebiliyordu. Kalın siyah paltosunun içinden Kesta'nın elini ya da kolunu hissetmeye çalıştı ama sonunda Grundy'yi okşadığı gibi onu okşadı. "O meraklı bir inek. Ona aldırmayın. İnsanlar bazen bana soruyor, çünkü sen kimseyle konuşmuyorsun. Ve gürültüye karşı hassastır. Gürültü yaptığınızı düşündüğünde hep inliyor." Hâlâ bir ayağı Kesta'da, diğer ayağı öfkeli apartman sakinlerinin istilasına uğrayan o cers'te, ayaktan ayağa kayıyordu. "Hatta bazen sen isteyken sesleri duyabildiğinden şikayet ediyor ve ben de ona Cheryl, orada kimse yok demek zorunda kalıyorum."

Kesta kusmak üzere olduğunu düşündü. Dönüp sınıra doğru kuru kuru kustu ve bunu ağır bir öksürük olarak gizlemeye çalıştı.

"Senin Tim iyi bir adamdı. Buralarda kaç kişinin onu sevdiğini bilmiyorsundur herhalde. Bana sadece nasıl olduğunu sordu."

Kesta her zaman herkesten kaçardı. Tim'in onsuz nasıl bir hayatı olduğunu düşünmek için hiç durmamıştı. İsteyken ya da her Pazar sabahı gazete bayiiyle konuşmak zorunda kalmamak için dışarı çıkıp kahve ve gazete alıp ona getirdiğinde. Tim'i özleyen başka insanlar da vardı, hiç tanımadığı, hatta hiç karşılaşmadığı insanlar.

"O kadın, Cheryl," diye sordu, "Tim'i tanıyor muydu?"

"Sanmıyorum, hayır," dedi Albert, "ama ona olanları anlattım. Çünkü bana sordu. Ona neler yaşadığını anlattım. Ama hepsi bu kadar."

"Bu kadar mı?"

"Hepsi bu," dedi Albert, ona sinirlenerek, "ama biliyorsun, Fare'nin altında yaşıyor, yani meraklı biri." Albert gitmek için döndü. "Sır tutma konusunda bana güvenebilirsin."

"Benim hiç sırrım yok."

"Evet, var. Hepimizin sırları var, Kesta."

—

Saat sabah 8:30'du ve şimdi programının gerisindeydi, işe geç kalmamak için yürümek ve koşmak arasında gidip geliyordu. Daha fazla koşamayacağını düşündüğünde, Cheryl'in leylak rengi sabahlığıyla onu takip ettiğini hayal ediyor ve bu ona devam etmesi için gereken tüm itici gücü veriyordu. Sıçan'da daha sessiz olmak için çaba göstermesi gerekecekti. Kendisini rahatsız edecek kadar gürültü yapmadığından emin olmak için Tim'in monitörünü daha sık kontrol etmeliydi. Belki de gidip kadınla konuşmalı, onu kazanmaya çalışmalıydı? Belki de Grundy'yi kaçırmalı ve ona odaklanabileceği başka bir şey vermeliydi. Bazı insanların çok fazla zamanı vardı. Endişelenmeniz gerekenler hep onlardı.

Kesta ana yoldan sola dönerek Inns of Court'a doğru yürüdü, avukatları sıraya dizen kremsi Gürcü sıralarının ve şimdi Londra'nın dayanıklılığının ve evriminin sembolleri olan yalnız ortaçağ evlerinin yanından geçti. İstikrarlı bir şekilde Arnavut kaldırımli cadde boyunca yürüdü, sonra bir kemerin altından geçti, ayakta duran nöbetçiler gibi sütunları geçti, bahçeye girdi, sessiz, yeşil, bu saatte bile boştu. Gıcırdayan bir ses başını kaldırmasına neden oldu.

Dört kat yüksekte bir kadın, kanatlı bir pencereyi açmış, sigara içmek için pencereden dışarı eğilmişti. Kadın Kesta'ya el salladı. Avukatlar el sallamaz, diye düşündü, bir katili masum bulmuş olarak mahkeme merdivenlerinde zaferle durmadıkları sürece. Yine de el salladı. İşler böyle giderse iyi bir avukatın numarasına ihtiyacı olabilirdi.

Rıhtıma ulaştığında nehrin yoğun kokusunu alabiliyordu. Sola döndü ve yolun ortasında birlikte çömelmiş üç polis minibüsünün içine doğru yürüdü. Sümüksü siyah bir dalgıç kıyafeti giymiş, yüzünde maske, sırtında tank ve nehre doğru yürüyüşünü engelleyen iki büyük Ripper olan bir adam. Bir diğeri arkasından paytak paytak yürüyordu. Ve sonra çıtırdayan dişlilerin gümürtüsü, motor yağı kokusu, Kesta'nın göğsünde ve kafasının içinde hissedebileceği fiziksel bir baskıya dönüşen bir gürültü. Bir tank setten aşağı yuvarlandı, toplanmış polislerin yanından geçerek Westminster'a doğru ilerliyordu. Eğer serbest dolaşan yeni zombiler varsa, en önemli insanlarımızı kurtarmak çok önemliydi.

İlk olarak politikacılar ve spin doktorları.

—

Şafak Projesi'nin göbeğinde, Cooke dinlenme odasında baskınlardan şikayet ediyordu. "Thames Tideway'in etrafındaki Putney tamamen kapatıldı," diye sızlanıyordu, "ve eskiden birlikte çalıştığım bir adam bu sabah bana mesaj atarak Woolwich'te arabasında mahsur kaldığını çünkü ordunun Tidal Basin'in her yerinde gezindiğini söyledi. Bisküvi ister misin?" dedi ve Kesta'ya bir kutu muhallebi kreması uzattı.

"İlk iş olarak binamın avlusunu arayan polisler vardı," diye yanıtladı kadın, iki bisküvi alarak.

"Polis neden evinizdeydi?" diye sordu başka bir kadın, kulak misafiri olarak. Kesta onu tanıdı, kordonunda adının M. Collins olduğu yazıyordu ve geldiğinde onun odada olduğunu fark etmemişti.

"Benim evimde değillerdi," dedi savunmacı bir tavırla. "Avludaydılar."

"Aynı fark," dedi M. Collins, "seni korkutacak kadar yakın, sanırım?"

"Benim apartmanım nehre bakıyor," dedi Kesta, Jess gibi davranarak ve derinlerde bir yerden mağrur bir öfke çıkararak. "Merdivenler var

nehre doğru iniyor. Belli ki polis, hastalıklılardan birinin saklanabileceği her yeri kontrol ediyor."

"Sizin olduğunuz yerde yaşamak istemezdim," dedi M. Collins, bir bisküvi alıp gitmeden önce.

"Boş ver onu," dedi Cooke, "Primrose Hill'de. Orada neredeyse hiç dava yok. Eğitimden dolayı."

"Dinle Cooke," dedi Kesta, üzerine bir bisküvi tozu serperek, Cooke'un düşünceli bir şekilde onun için sildiği, bu günlerde aralarındaki bağ böyleydi. "Paul Mosi'nin ilk etapta nasıl enfekte olduğunu gerçekten çözmemiz gerekiyor. Sanırım bir şeyleri atlıyor olmalıyız."

Cooke gözlerini kapıdan ayırmıyordu. "Hâlâ antijenik bir değişim olduğunu, karışımın içinde bir yerlerde başka bir hayvan olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Ya da dikkate almamız gereken ayrı bir mutasyon?"

Kesta başını salladı.

"Henüz bir anlam ifade etmiyor. IBD'nin nasıl zoonotik hale geldiğini bilmemiz gerekiyor. Ve tipik olarak, bu ikinci bir türü içerir. Örneğin, hasta bir yılan tarafından ısırılan ve daha sonra kesilerek insan besin zincirine dahil edilen bir tavuk ya da inek gibi."

Cooke, "IBD'ye yatkın, fareler gibi antikor geliştirmeyen bir hayvana ihtiyacımız var," dedi. Sanki beyninin Rolodex'ini tarıyormuş ve bu işe yarayabilecek başka bir tür arıyormuş gibi başını kaldırdı. "Ama başka hiçbir türün İBH'ye yakalanmadığı ve bunu geliştirmede doğru değil mi?"

"Paul Mosi'nin Madagaskar'da ne yaptığını bulabilir miyiz?"

"Bu bizim görev alanımızın çok dışında, öyle değil mi?" dedi Cooke. "Bu bir hükümet meselesi."

Cooke koşar adım laboratuvara gitti ve Kesta'yı bisküvilerini hızlıca yiyip çok sıcak bir fincan çayı aceleyle içmesi için yalnız bıraktı. Telefonundaki uygulamayı kontrol etti ve Tim'in morgdaki bir ceset gibi sırtüstü uzanmış, hareketsiz yattığını gördü. İşe gittiğinde onu sakinleştirmeye devam etti çünkü ses çıkarma riski çok büyüktü. Bir yandan Paul Mosi'yi Madagaskar'a getiren şeyin ne olduğunu merak ederken, bir yandan da kilometrelerce uzanan ve hiç bitmeyen koridor boyunca renkli çizgileri takip etti.

Bekâr bir adam, belki de tatilde olan bir muhasebeci, Belçika'daki evinden çok uzaklardaki egzotik bir ada ülkesine seyahat ediyordu. Belki de mavi bir safarideydi, ziyaretçileri okyanusun derinliklerine daldırıp yanardöner balıklarla yüzdüren, kaplumbağalara muz yediren, tur rehberi fotoğrafınızı çekerken kollarınıza dolanıp sizi sıkan yılanları güvenle tutmanızı sağlayan o ömürlük gezilerden birindeydi.

Gözlem odasına vardığında Dudley ve Lundeen'in kalın cam bölmeden Liv'i izlediklerini gördü. İnsanlar onun motor becerilerini analiz ederken maymun gevşemiş ve Roor'un üzerinde paytak paytak yürüyordu. Kendi kendine konuşuyordu, *ah, ah, ah*. Görünüşe göre yeni bulduğu özgürlüğünden çok memnundu.

"Geç kaldın," dedi Lundeen, iPad'ine dokunarak. "Ve baskınları da suçlama. Eğer birisi o haber helikopterini vuracak kadar mantıklı olsaydı, o zaman zamana karşı çalışmak zorunda kalmazdık." Cümlenin sonuna doğru sesi daha da yükseldi ve derin bir iç çekerek tableti önündeki gösterge paneline bıraktı ve sandalyesinde dönerek Kesta'ya doğru baktı. Kesta ayaklarının Roor'a tam olarak dokunamadığını gördü.

"Buna karşıyım," dedi, öne doğru eğildi, başı eğikti, siperliği eldivenli ellerine dayanıyordu. "Hepimiz buna karşıyız. Reanimator-A her şeye rağmen umut vaat ediyor." Başını kaldırdı ve yan odaya dalan Liv'e doğru bir işaret yaptı. "Ama bir sonraki mali çeyreğe kadar insan deneylerimizi imzalamayacaklar."

"Daha yeni hayatta kalmış bir zombi bulduk," dedi Kesta. "Denemeleri hızlandırmak isteyeceklerini, her şeyi öne alacaklarını sanıyordum."

"Bu ilaçla ilgili herhangi bir aksaklık istemiyorlar. Bizi insanlar üzerinde serbest bırakmadan önce ilk seferde olabildiğince doğru yapmamızı istiyorlar. Bir elleriyle verip diğer elleriyle alıyorlar."

Dudley, "Bu, Reanimator-A'yı insanlar üzerinde test etmeye başlamadan önce üç ay daha beklememiz gerektiği anlamına geliyor" dedi. "Hayvanlar üzerindeki test süresini kısaltmak zorunda kaldık ama bizi orijinal klinik zaman çizelgesine bağlı tutuyorlar ve suçu bütçeye atıyorlar."

"Üç ay mı?" dedi Kesta şaşkınlıkla. "Ama Liv'e bakın. Belli ki işe yarıyor." Lundeen'i dirseğinden yakaladığını çok geç fark etti.

Kız fikrini kesin bir dille ifade etti. Adam onun elini itti.

"Üç ay daha," diye cevap verdi. "Bizim için mücadele ettim Shelley, özellikle de Dave'in ortaya çıkmasıyla. Yarın ona Reanimator-A'yı vereceğiz. Dua etmeye devam et."

"Fark ettiğimiz bazı yan etkiler var," diye fısıldadı Dudley. "Liv'i bugün burada tutmamızın nedeni de bu."

"Oh, bunlar önemsiz, endişelenecek bir şey yok." Lundeen elini umursamazca salladı.

"Ne tür yan etkiler?" diye sordu Kesta.

Dudley, "Liv'in saçları arkadan biraz dökülüyor ama çok belirgin bir şey değil," dedi.

"Hafta sonu rhesus maymunlarından oluşan bir sevkiyatımız olacak. Bu yüzden izole edilmiş virüsü seri üretmeye odaklanıyoruz, böylece gelir gelmez onlara virüsü bulaştırabiliriz."

Kesta virüsün seri üretime geçeceği düşüncesiyle titredi.

"Ve bu arada, Reanimator-A'yı yeniden kalibre etme sürecindeyim." "Ne şekilde?"

"Liv'in kan tahlilleri hâlâ düzensiz - umduğumdan daha fazla, öyle söyleyeyim. Reanimator-A'nın etkilerinin geçmesinden endişe ediyorum. Bu bir tedavi, iyileştirme değil."

Bir tedavi, iyileştirme değil. Kesta'nın kalbi sıkıştı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey varsa," dedi bitkin haldeki meslektaşlarına bakarak ve onları da neredeyse kendisi kadar uçurumun kenarında görerek, "lütfen bana haber verin. Kaybedecek zamanımız yok. Her şeyi yaparım, her şeyi."

"İnsan bir kobay olarak gönüllü olmaktan başka yapabileceğin pek bir şey yok," dedi Dudley ve Kesta'nın gözlerindeki parıltıyı görünce anında pişman oldu.

"Basın için bir açıklama hazırlamamız gerekecek," dedi Lundeen sandalyesinden kalkarken, "bu tam bir baş belası. Dürüst olmak gerekirse, medyanın burada ne üzerinde çalıştığımızı bilmeye hakları olduğunu düşünme cüreti. Sanki anlayacaklar da. Ama Dave herkese kült sorular sorduruyor."

Kapıda durdu ve Kesta'ya döndü. "Eğer herhangi bir basın mensubu size yaklaşırsa, lütfen Şafak Projesi'yle olan sözleşmenizin araştırma çalışmaları hakkında konuşmanızı yasakladığını unutmayın; yani basitçe söylemek gerekirse, medyaya konuşmanız işten atılmanıza ya da daha kötüsüne neden olacaktır. Sorularınızı basın bürosuna yöneltin ve gerisini onlara bırakın." Lundeen koridorda gözden kayboldu.

Kesta'nın Dudley'ye sormak istediği ama sormadığı milyonlarca soru vardı. Liv'in yaşadığı semptomlar, kan tahlillerinde neyin yanlış gittiği, Dudley'nin Reanimator-A'nın tamamen başarısız olacağını mı yoksa zaman geçtikçe etkisinin azalacağını mı düşündüğü hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu. Yan etkilerin tehlikeli olduğunu düşünüyor muydu? Bunları kontrol altına almak için herhangi bir tedavi uyguluyor muydu?

"O zaman işe yaramıyor mu?" diye sordu, işleri olabildiğince doğrusal ve duygusuz tutmaya çalışarak.

"Henüz emin değilim," dedi, "ama bu klinik öncesi aşama biraz zaman alabilir. İlacın insanlara verilmeden önce üzerinde daha fazla çalışılması gerektiği açık." Kesta diyaframının altında sıkıcı bir ağrı hissetti.

"Peki, alfabenin ne kadar aşağısında gezinmeyi düşünüyorsun, Dudley?" diye sordu, olayı hafifletmeye çalışarak.

"Dürüst olmak gerekirse, şu aşamada kesin bir şey söyleyemem," dedi Liv'in Roor'un üzerine oturup eliyle yüzünü yıkamasını izlerken. "Yeniden kalibre edilmiş versiyon olan Reanimator-B eldivenlerimi eritmeyi başardı, bu yüzden ondan çoktan vazgeçtim. Eğer Reanimator-M'ye ulaşırsak, temelde yanlış bir şey yapıyor olacağım."

Tim'e Reanimator-A'yı neredeyse hiç düşünmeden vermişti.

"Endişelendiğim tek şey Reanimator değil," diye fısıldadı, izleme odasında sadece ikisi olmasına rağmen. "Diğer araştırma. İşlev Kazanımı. Lundeen daha öldürücü olan türü seri üretime geçirmemizi istiyor." Önlerindeki gösterge panelini kavradı ve sanki onsuz yere yığılacakmış gibi ona yaslandı.

"Ama insanların böyle şeyler yapmasını, insanlığın kendi kendini yemesini engellemek için moratoryumlar var."

"Burada tamamen yeni bir dünyadayız. London kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakıldı. Bence London ve hatta belki Lundeen bile bu konuda biraz kızgın."

"Dudley, bir planımız olmalı," dedi. "Daha iyi hazırlanmalıyız." İkisi yan yana oturdular, tehlikeli madde giysilerinin içinde popoları kabarıktı ve gösterge paneline yaslanmışlardı. Kesta, Dudley'nin bacağının kendisinininkine sürtündüğünü hissedebiliyordu. "Eğer virüsün daha öldürücü bir versiyonunu üretip stoklayacaklarsa," dedi, "o zaman etkili bir tedavi bulma ihtiyacı daha da acil hale geliyor."

"Katılıyorum," diye fısıldadı, "ve İşlev Kazanımı araştırması aslında Reanimatör'ün hızlı bir şekilde denenmesi açısından yardımcı oluyor. Her şeyin ironisi bu, değil mi? O eureka anını bulmak için tatsız riskler almak zorundasınız."

"Ne kadar zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun, Dudley?"

"Kesta, dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Önümüzdeki haftadan itibaren hayvan testlerini hızlandırabiliriz ama kesin bir şey söyleyemem. İşlev Kazanımı araştırmasını ifşa etmeyi düşünmeden önce bu şeye bir çare bulmamız gerekiyor. Bunu ilgili makamlara bildirmek zorundayız ama bunu henüz riske atamayız. Eğer çok erken açıklarsak, geliştirmek için çok çalıştığımız her şeye erişimimizi kaybederiz ve bu da tedaviyi belirsizlik içinde bırakır."

"Ama güvendiğim biriyle konuşacağım ve seçeneklerimizin neler olduğuna bakacağım. Bu arada, başını aşağıda tut, olur mu? İhtiyacımız olan son şey ikimizden birinin kızarması."

Kesta ve Dudley bunun üzerine el sıkıştı. Tekrar izleme odasına döndüklerinde Liv'in Roor'un üzerinde yan yatmış olduğunu gördüler. Kesta onun sadece uyuyor olması için dua etti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"Bunun vudu büyüsu olduğunu düşündüler," dedi Jess, ipek bacaklarını teker teker altına kıvrarak, üst yarısı istirahat halindeki bir cadı kedisi gibi kemerli. Kesta her zamanki gibi Jess'in oturma odasındaki sehpanın üzerine bağdaş kurmuş, dirseklerini ceviz sehpaye dayamış, Jess'in okumaya hiç niyeti olmadığı güzel kitapları gagalıyordu. okuyordum.

"Kim okudu?" Kesta, postmodern sanatla ilgili ciltli bir kitabı karıştırırken Pinot Grigio'yu Jess'in bardağına boşaltarak sordu.

"Haiti'deki şu adamlar," dedi Jess, hızla içerek. Biraz öksürdü, bir kadının gırtlığı için çok fazla ıstı. "Üç gün sonra hayata döndüler, İsa gibi bir şey." O mağrur, alaycı kahkahasını attı. "Anlaşılan zombiler hakkında bildiğimiz her şeyi Haiti'deki vakalardan miras almışız. Tembel gibi hareket etmeleri, boşlukları, ölümsüzlükleri, hepsi tek bir olaydan geliyor. Bu konuda bir şeyler okuyordum." Tekrar öksürdü, bu sefer daha az hanımefendice, düzgün bir şekilde öksürdü. Kesta bir bardak su uzattı ama Jess onun yerine bir yudum beyaz şarap içti.

"Konuşma," diye önerdi Kesta.

"Birini bile gömdüler," diye hırıltılı bir ses çıkardı, gözleri biraz yaşardı ama bu canlı bir cenaze töreninin heyecanından da olabilirdi.

"Kim yaptı?"

Kesta kitabı kapattı, Jess'in neden okumaya zahmet etmediğini şimdi anlıyordu o.

"Haiti'deki adamlar," dedi Jess, düğümlemlerini çözüp kanepeden kayarak, öksürerek ve rölantide mutfığa doğru ilerledi. "Bu konuda akademik bir makale ve birkaç uzun rapor okudum." Açık buzdolabının önünde duruyordu, buz gibi ışığıyla siluet oluştuyordu. "Orada bu konuyu çok büyütüyorlar.

Ölüm. Voodoo uygulamalarına, atalarını onurlandırmaya, iyi ya da kötü şans getirmeye çok bağlılar. Her neyse" -toplu olarak satın alınmış aynı şarap şişesini çıkardı ve mantarı lomber ponksiyon için gereken kuvvetle sökmeye başladı- "çok ilginçti çünkü bildiğim kadarıyla kimsenin incelediği bir şey değil?"

Akşamın bu noktasında Jess ve Kesta genellikle gerçekleştiremeyecekleri hayalleri, seyahat etmek istedikleri yerleri ve iş yerinde nefret ettikleri insanları tartışıyor olurlardı. Son kısım onları saatlerce idare edebilirdi. Kesta sırtını kanepenin kenarına yasladı.

"Bir çeşit beyin dalgası mı geçirdin?"

"Zehir," dedi Jess, çoraplarının içinde salona doğru sürünerek. "Şu 1sh olanı."

"Tetrodotoksin mi?"

"Evet, her neyse, bu Haitili beyefendinin bu adamla bir sorunu vardı, bu yüzden onu 1sh zehiriyle vurdurdu. Puler 1sh ya da blow1sh, neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Neredeyse ölüyordu. O kadar inandırıcı bir şekilde öldü ki gömüldü ve sonra onu tekrar çıkarmak zorunda kaldılar."

Jess kanepedeki koltuğunda hafifçe sallanıp bardağı kavrarken, gözleri alkolün verdiği kibirle parlarken Kesta bir an bunu düşündü.

"Sadece yardımcı olur diye önermek istedim, bilirsiniz. Çünkü okuduğum makalede anlatılan belirtiler salgında karşılaştığımız zombilere çok benziyordu. Kanama dışında. Ve ısırma. Ama hareket etme şekilleri, ışık ve acı gibi uyaranlara verdikleri ya da vermedikleri tepkiler tamamen aynıydı."

"Yani bunun bir virüs olmadığını, kitlesel bir zehirlenme olduğunu mu söylüyorsunuz?" Kesta sordu.

"Tanrı aşkına, Kesta, bilmiyorum. Sadece okudum ve ilginç olduğunu düşündüm. Ve aklıma sen geldin. Sadece yardım etmeye çalışıyorum." Şarabını zorla içti, daha büyük bir 1sh'in daha küçük bir 1sh'i bütün olarak yiyebileceği ve sonra pişman olacağı şekilde. "Bana ne üzerinde çalıştığın hakkında hiçbir şey söylemiyorsun ve ben de bilmek için can atıyorum."

"Seninle iş konuşmamın yasak olduğunu biliyorsun. Project Dawn'da çalıştığımı bile bilmemen gerekiyor. Ama şu anda çok da yardımcı olmuyor.

kendi yarım yamalak teorilerinizi ortaya atmanız için bir sahne." "Ben sadece destekleyici olmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Jess, senin işin kirli on beş yaşındaki çocukları temizlemek; yaşlı insanlara yürümek ve çiş yapmakla ilgili yaşadıkları sorunların büyük ölçüde yaşlı olmalarından kaynaklandığını söylemek. Bu konuda yardımına ihtiyacım yok."

Jess'in suratı asıktı, içten içe şımarıyordu.

Kesta ne diyeceğini bilemedi. "Burada olmamalıydım bile. Ben..."

"Yapacak daha önemli şeyler var, değil mi?"

Kesinlikle, diye düşündü Kesta. Jess sessizliğin sürmesini istediği sürece sessizliğe katlanmak için topuklarının üzerine oturdu.

"Bana bir şey söyleyebilir misin? İznin olmadığını biliyorum ama-"

Kesta iç çekti.

"Aslında gerçekten ilerleme kaydediyoruz ama"-düşüncelerini toparlamak için durakladı-"ama bu bir tarikat. Bulduğumuz adam Dave yüzünden artık daha fazla inceleme var. Enfekte olan."

"Hayatta kalan son zombi," dedi Jess. "Neredeyse romantik." "İnan bana, onunla tanışsaydın böyle hissetmezdin."

"*Standard*'daki makaleyi gördün mü?" Jess kâseye doğru konuşurken sesi bardağın etkisiyle artarak sordu. "Proje'nin yaptıklarının daha fazla denetlenmesini isteyen makaleyi?"

"Evet, onu gördüm," dedi Kesta, için için yutkunarak, "şeffaflıktan yanayım, ama zamanlama hiç yardımcı olmuyor. Araştırmada kritik bir aşamadayız ve dışarıdan müdahaleye ihtiyacımız yok."

"Bence insanlar bunca aydan sonra tedaviyle ilgili neler olduğunu bilmeye hakları olduğunu düşünüyorlar." Jess'in sesindeki değişim aniden ortaya çıktı, sessiz bir ciddiyet. Tek kaşını kaldırdı, dudaklarını büzdü, ellerini kucağında birleştirerek küçük bir saygı duruşunda bulundu.

"Seninle bir şey konuşmam gerekiyor, tamam mı?" dedi ve Kesta bir şey için suçlanmak üzere olduğunu biliyordu; Jess'in tuhaf şaşırtma gücü iş başındaydı, bir bukalemunun hatadan suçlamaya ince bir renk değişimiyle geçme yeteneği.

"Sen çok zekisin. Bu tartışılmaz, ama bu iş için doğru kişi olduğundan emin misin?"

Kesta'ya baktı, bir ıstırap portresiydi.

"Çünkü bence bu seni çok fazla baskı altına sokuyor. Ve beni sürekli endişelendiriyorsun."

"Ben 1ne'im."

"İkimiz de 1ne olmadığını biliyoruz, ama..."

Jess ellerini kucağında sıkıyordu.

"Son zamanlarda beni üç kez son dakikada ektin ve"-elleri saçlarıyla oynuyordu, Jess'in bir başka suçluluk ifadesi-"dürüst olmak gerekirse, Kesta, sanki onlar, *onlar* derken Dudley'i kastediyorum, ilk etapta takımlarına katılman için sana baskı yapmışlar gibi hissediyorum çünkü-"

"Bana baskı yapmadılar."

"Çünkü Tim'i çok kısa bir süre önce kaybettin ve hala yas tutuyorsun ve tüm bunların etkisinden kurtulmaya çalışırken buranın senin için doğru ortam olduğundan emin değilim. Kesta, bence sen hiç iyi değilsin-"

"Çalışacak kadar iyiyim, Jess." "Ve çok fazla içiyorsun." "Çok fazla içiyorsun."

"Çoğu zaman içiyormuş gibi yapıyorum, böylece sen içerken sana göz kulak olabiliyorum," dedi, gerçekten de çok ayık bir şekilde. "Ve dürüst olalım, Dudley'nin sana karşı her zaman, her zaman bir ilgisi vardı."

"Dudley iyi. İş yerinde beni gerçekten destekledi ve yaptığımız şey çok önemli. Gerçek bir fark yarattığımı hissediyorum. Ölmek istediğim zamanlarda devam etmeme yardımcı oldu." Sanki Kesta savunmasını toparlamaya çalışıyormuş gibi nefes nefese ve biraz da kurnazca çıkmıştı.

"Ölmek mi istedin?" Jess afallamıştı. "Bunu bana antidepresan için tekrar reçete yazdırman gerektiğinde söyleyebilirdin. Kesta, başım belaya girebilir."

"Oh, Tanrı korusun, lanet olası boynunu dışarı çıkarır ve herhangi bir şeyi riske atarsın!" Kesta tükürdü ve Jess tokat yemiş gibi siniverdi.

"Sen farklısın, biliyorsun. Tamamen farklı bir insan gibi."

"Kocamı kaybettim. Yarım yok oldu. Üzgünüm Jess, eğer tercih ettiğin onun tarafıysa."

"Bu ne cüret, Kesta? Sanki dünyada sevip de kaybeden tek kişi senmişsin gibi davranıyorsun. İnsanlar sana yardım etmek istiyor ama sen onlara izin vermiyorsun."

Bana izin vermiyorsun." "Bana yardım edemezsin."

"Dudley sana yardım ediyor gibi görünüyor. Değil mi? Onun hakkında konuşma şeklin farklı. Ondan hoşlanmadığımı sanıyordum?"

"Dudley'den hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

Jess'in dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Ardından gelen şey Kesta'yı kalbinden vurdu.

"Aranızda bir şey yok, değil mi?"

Jess bunu bir soru olarak sormamıştı. Bu bir suçlamaydı. Kesta sanki aort damarı kesilip açılmış ve bütün kanı yaradan fışkırıyormuş gibi bayıldığını hissetti. Yüzü kül rengine bürünmüş, elleri ve boynu nemli, ağzı açık, sudan çıkmış balığa dönmüştü.

"Bunu bana nasıl sorarsın?" diye inledi, ama içinde bir cehennem yanıyordu.

"Seni yargılamıyorum. Olur böyle şeyler. İnsanlar birbirlerini teselli eder-"

"Birlikte çalışıyoruz!"

Kollarındaki, ellerindeki ve bileklerindeki kaslar elektrikle titreşmeye başladı, sistemine binlerce küçük şok uygulandı. Paltosunu ve saatler önce, bitmiş yemeklerinin kokmaya başladığı yemek masasının yanına atılmış olan çantasını almak için masanın etrafında dolandı.

"Sanırım gitmeliyim," dedi ve deri ceketinin fermuarını çekmeye başladı ki Jess ölümcül darbeyi indirdi.

"Terapiyi kaçırıyorsun." "Ne?"

"Dr. Walling'le konuştum."

Kesta hareketsizdi, bacakları yere saplanmış, çarmıha gerilmişti. Çantanın Roor'a düştüğünü hissetti.

"O da en az benim kadar senin için endişeleniyordu. Aslında ölmüş olman gerektiğini düşünüyordu." Jess hıçkırıyordu ama gözleri kuruydu. "Seninle bire bir görüşmek istiyor. Bence bunu yapmalısın. Bu senin iyiliğin için."

Ayağa kalktı ve Kesta'ya döndü.

"Bunun için benden nefret edeceğini biliyorum, gerçekten nefret edeceksin," diye feryat etti, yirmi denye çoraplı ayaklarıyla parkenin üzerinde kayarken, "ama beni dışlamandan endişe ettiğim çok gece oldu. Artık kendinde değilsin."

Kesta, Jess'in melodramından her zaman nefret etmişti. Onu, bununla başa çıkmanın tek bir yolu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu ve bu da Jess'e haklı olduğunu söylemekti. Onu haklı çıkarmak, onaylamak, ona, *oh, sen beni benden daha iyi tanıyorsun*, demek.

"İşimde kendimi kaybediyorum," dedi Kesta, "çünkü sahip olduğum tek şey bu ve benim için şu anda dünyadaki en önemli şey bu. Bu sizi soğukta bıraktıysa özür dilerim. Değişmiş görüldüğüm için üzgünüm. Keder bunu yapar. Yas tutuyorum. Yardım etmek için burada olduğunu biliyorum."

"Dr. Walling'e geri döneceğine dair bana söz verir misin? Bir profesyonelle konuşman gerek, Kesta."

"Bunu düşüneneğim," diye yanıtladı Kesta, "ve grup için zaman ayırmaya çalışacağım." Neredeyse "*söz veriyorum*" diye ekleyecekti ama bu samimiyetsizliğini ortaya çıkarırdı ve ellerini birbirine kenetlemiş, gururla ayakta duran Jess, tüm hatalarını sıralayarak arkadaşını bir anda 1 katına çıkardığını hissetti.

"Kesta, cidden," diye mırıldandı, "ben hep yanında olacağım." Tim'in eskiden yaptığı gibi Kesta'yı alnından öptü.

—

Kesta, Jess'in Sıçan'ının önündeki duvara yaslandı ve kontrolsüz bir şekilde ceketinin yakasına sarılıp ağlarken, Jess'in sözleri bir langırt makinesi gibi beyninde sekip duruyordu. Sonra annesinin yıllar önce, Tim'le evlenmeden çok önce ve annesi ölmeden yıllar önce ona söylediği bir şeyi hatırladı. *İnsanlar ya radyatördür ya da kanalizasyon*. Jess bir kanalizasyon. Tim ise bir radyatör. Annesi bu ironiden kesinlikle hoşlanırdı.

Etrafındaki herkes elinde kalan az sayıdaki rezervi de tüketiyordu. Dudley ve şimdi de Jess onun işleri iyi idare edemediğini, Şafak Projesi'nde çalışmasına izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorlardı.

Onun başarısız olduğunu mu düşünüyorlardı? İyi olan her şeyin onun zekasından, kararlılığından, kanından, cesaretinden ve fedakârlığından kaynaklandığını görmediler mi? Bu

Lanet olası gazeteci. Lundeen, Cooke bile. Ne kadar çok çalıştığını bilmiyorlar mıydı? Onu ne kadar tükettiğini? Onu sorgulamaya nasıl cüret ederler? Ne cüretle onu hesaba çekmeye çalışırlar?

O her şeyi bir arada tutuyordu. Eğer bilselerdi, eğer gerçekten bilselerdi, Kesta yaptıklarına hayran kalacaklarından emindi. Ve devam etmek zorundaydı, bir şeyleri saklamak zorundaydı, böylece zamanı geldiğinde Tim'e verebilecek kadar birikimi olacaktı.

Kesta boş odalarının meraklı sığınağına ulaştığında, uzun zamandır duymaya hasret kaldığı o kelimeye kulak kabarttı.

Kesta.

Ama Fare sessizdi.

"Tim?" diye seslendi onun odasının kapısını açarken. Adam onun varlığını fark etmemişti.

Elini Tim'in omzuna koyarken tekrar "Tim," dedi. Tim adını söylemeye çalışmak yerine, ona uzanmak yerine, sadece inledi ve yüzünü duvara döndü.

Reanimator-A artık çalışmıyordu.

—

Telefonunun çalması onu alışılmadık derecede derin bir uykudan uyandırdı; her türden yılanla ilgili bitmek bilmeyen okumaları onu tekrar rahatsız etmeye başlamıştı. Kendisini uçsuz bucaksız bir okyanusun kenarında tek başına gördü. Gökyüzü artık mavi değil, kahverengiydi. Hareket ediyordu. Pullardan yapılmıştı. Kesta, kendi kuyruğunu ağzında tutan bu yekpare yılanla ölümüne dövüşmek zorundaydı. Yılan kendini serbest bırakırsa, dünyanın sonunu tetikleyebilirdi. Ve böylece Kesta ellerini yılanın ağzına soktu ve yılan tarafından ısırıldı. Öleceğini, her şeyin patlayacağını düşündü ve sonra açık gözünün köşesinden parlayan telefonunun ışığını gördü.

Sağ eliyle kahve masasını yokladı, başı hâlâ mindere çarpıyordu. Akşam Jess'le yaptığı tartışmadan sonra kızgın ve bitkin bir halde kanepede aniden uyuyakalmıştı.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu Amerikalı John.

"Sayılır," dedi, "aslında ilk kez biraz uyuyabildim." Tekrar telefona baktı. Saat daha gece yarısıydı.

"O duyguyu bilirim," diye kıkırdadı, "çocuklar hakkındaki en kötü şey. Dinle, bana bir iyilik yapar mısın? Tam eve gidiyordum ki bir arkadaşım aradı."

Kesta koltukta doğruldu ve gözlerini kocaman açarak ayaklarını önüne uzatıp bileklerinden masanın üzerinde çaprazladı.

"Devam et."

"Okefenokee Bataklığı'nda bir grup boaya el koymuş." "Ne bataklığı?"

"Okefenokee, Georgia eyalet sınırında. Büyük bir kısmı koruma altında. İlk iş oraya gideceğim. Her neyse, bir arkadaşım oradaki vahşi yaşam sığınağından bir telefon aldı. Arka suda tekneyle gezen bazı çocuklar, kıyı şeridindeki yabani otların arasında saklanan büyük yılanlar görmüşler. Üç taneymiş. Yılanlar, IBD'ye benzeyen bir hastalıktan dolayı iki büküm olmuşlar."

"Tanrım, John."

"Mesele şu ki, IBD buradaki haber döngüsüne girerse, ki girmesi kaçınılmaz, bu bana çok şey kazandıracak, Kesta. Diğer bir şey," diye neredeyse fısıldadı Kesta'ya, "diğer bir şey de, yılanları laboratuara getirdiklerinde, Florida'da bile olmayan bir boa türü olduklarını gördüler."

"Öyle mi?"

"Ya da Georgia'da. Bu bir ağaç boası. Tahmin edin nereden geliyorlar?"

"Madagaskar mı?"

"Kahretsin, bunu nereden biliyorsun?"

"Yılanlar hakkında öğrenmek istediğimden çok daha fazla şey öğrendiğim ve kabuslarımın baş belası oldukları için olduğunu söyleyeyim mi?"

"Her zamankinden daha mışıl mışıl uyuyor olman çok komik." "Yani yarın yılanları ziyarete mi gideceksin?"

"Dinle," dedi soruyu duymazdan gelerek, "Dışarıdaki zombi virüsünün arkasında IBD'nin olduğuna inandığını biliyorum ve eğer ABD'deki yılanlarda bu virüse rastlarsak, o zaman ahlaki olarak ilgili makamları bilgilendirmekle yükümlüyüm. Daha fazla bekleyemem."

"Bana biraz daha zaman vermeni istiyorum John," diye yalvardı. "Klinik öncesi deneylerimizde ilerleme kaydediyoruz ama-"

"Kesta, zamanımız yok," dedi açıkça. "IBD hastası yerli olmayan yılanlarım var ve siz bana hastalığın insanlara sıçradığını söylüyorsunuz. Eğer bu doğruysa, Londra'da olanlar burada da kolaylıkla gerçekleşebilir. Değil mi? Siz bundan başka bir sonuca varırken vicdanım rahat bir şekilde bekleyemem."

"Daha fazla zaman karşılığında size verebileceğim bir şey var mı?"

"Bana Hasta Sıfır'ın adını verebilirsin. Kaçakçılar listemizde olup olmadığını öğrenmeliyim."

"Kaçakçılar mı?"

"Yılan yumurtaları, Kesta. Yasa dışı yollardan yumurta satan yetiştiriciler. İlaç için Çin'e, yiyecek için Afrika'nın bazı bölgelerine, derileri de dünyanın farklı yerlerine. Ve insanların yılan yetiştirdiği ve burada egzotik türlere talep olduğu ABD'ye gönderiyorlar. Bazı eyaletlerde, insanların bu şeyleri satın aldığı ve sonra çok büyüdükleri ve bu yüzden onları bir bataklığa götürüp serbest bıraktıkları bazı ilçelerde bunun ne kadar büyük bir sorun olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Paul Mosi sadece bir turist değildi. O bir koleksiyoncu, bir yetiştirici, yasadışı yılan yumurtası ticareti yapan bir adamdı. Madagaskar'a yumurta almak için gelmiş olmalıydı. Ve Kesta'ya onlarla birlikte Amerika'ya gelmiş gibi göründü.

"Paul Mosi." "O da ne?"

"Hasta Sıfır," dedi Kesta. "Adı Paul Mosi'ydi."

"Meslektaşlarımla birlikte takip edeceğim. Henüz nasıl kaptığını açıklayamasak da, Bay Mosi'nin IBD virüsüyle doğrudan temas ettiğini söylemenin güvenli olabileceğini düşünüyorum. Aradığımız bağlantı bu olmalı. Yumurta ve yılan ticareti yapan uluslararası bir tüccar, bazıları enfekte olmuş olmalı. Amerika'ya gidip gitmediğini biliyor musunuz?"

Kesta, John'un şüphelerini doğrulamaya bir türlü cesaret edemiyordu. Paul Mosi ölümünden önceki aylarda ABD de dahil olmak üzere çok seyahat etmişti. Eğer yasaklı maddeleri ithal ediyor, ülkeye yılan yumurtaları ve canlı sürüngeçerler sokuyorsa, ya bu Florida'da bir salgına neden olacak kadar fazlaysa?

"Korkarım bu konuda hiçbir şey bilmiyorum John," diye yalan söyleyerek kendine biraz daha zaman kazandırdı.

"Bakın, eğer bu adamın nerede yaşadığını, bir çiftliği ya da üreme amaçlı herhangi bir şeyi olup olmadığını öğrenebilerseniz, bir ekibin oraya gidip bir göz atmasından mutluluk duyarım. Bakalım işe yarar bir şey bulabilecek miyiz. Ama onlara Madagaskar bağlantısını anlatmam gerekecek, Kesta. Bu hafta sonuna kadar bunu yapmak zorundayım. Özür dilerim. Sadece şüphelerimi bildirmek zorundayım."

"Anlıyorum," dedi telefonu kapatmadan önce. Eğer Paul Mosi sarıhumma salgını sırasında Madagaskar'da seyahat ederken hastalanmış olsaydı, daha sonra IBD'ye yakalanmış bir yılanı eline alıp ısırması olsaydı, bu salgına yol açan olaylar zincirini harekete geçirmek için yeterli olabilir miydi?

Kesta, Tim'in uyuyor gibi görüldüğü odasına girdi. Tim'in saçlarını nazikçe okşadı ve birkaç telin parmaklarının ucuna gelmesini izledi. Tıpkı Liv gibi.

Bir adım ileri, iki adım geri.

İşte o zaman Kesta kendi başına dev bir adım atmaya karar verdi. Eğer Dudley Reanimator-A'yı yeniden canlandırıyorsa, onu denemek isteyen insanlar bulmaya çalışacaktı. Gönüllüler için duyuru yapacak ve Lundeen'in izni olsun ya da olmasın bir insan örneği denemesi için kolları sıvayacaktı. Yarın gece ava çıkacaktı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonsuz gibi görünen gece boyunca Tim'in saçları daha da çok dökülmüştü. Kesta onu battaniyelerle örtmüştü çünkü titremesini durduramıyordu. Acınacak haldeydi ve Reanimator-A'nın yaptığı gibi onu yeniden hayata döndürmeyi çok istiyordu. İlaçla ilgili sorunun ne olduğunu anlaması gerekiyordu.

Kesta'nın beyninin bilimsel kısmına, Reanimator-A'yı incelemek ve yeniden ayarlamak için bir insan üzerinde deney yapmanın kesinlikle hayati önem taşıdığı tamamen mantıklı, pratik ve titiz görünüyordu. Gecenin bir yarısı uykusuzluk psikozunun etkisini göstermesini beklerken bu konu hakkında çok düşünmüştü.

Uykusuzluk psikozu hakkında bir şeyler okumuştı, internette konuyla ilgili pek çok klinik makale ve blog yazısı vardı, muhtemelen uykusuzluk çeken arkadaşları tarafından sabahın üçünde yazılmıştı. Kendisinde de olabileceğinden endişeleniyordu ama kesin olarak emin olamıyordu. Beyni ve karar verme yetisi ile bir zombiye yirmi dört saat boyunca bakmak zorunda olmayan ve aynı zamanda gündüz işine devam eden biri arasında fark vardı; her iki durumda da bunu kanıtlamak için tamamen ayrı bir insan deneyine ihtiyacı olacaktı.

Yorgun bilimsel beyni ona Tim'in artık ona deneysel başka bir şey verme riskine giremeyecek kadar zayıf olduğunu söylüyordu. Daha sağlam, daha şanslı birinin bu yükü kaldırması gerekiyordu. Dave, Reanimator-A verilmeden önce virüse uzun süre maruz kaldığı için muhtemelen Tim'le aynı yan etkilere maruz kalacaktı. Zaman lüksü olmadığından, küçük bir insan deneyi onun için atılacak tek mantıklı adımdı.

Kesta bunun kocası için ahlaki açıdan doğru olan şey olduğunu biliyordu, ancak söz konusu gelecekteki ilaç denemesindeki insanlar için etik açıdan doğru olan şey bu değildi. Tek ihtiyacı olan yirmi istekli gönüllüydü ki bu da çok fazla bir şey değildi.

Dudley'nin araştırmasını hızlandırmasına yardımcı olmak için. Ve Kesta doğru demografiyi nerede bulacağını çok iyi biliyordu. Kararları dökün.

Acil ve radikal ilaç tedavilerine dayanabilecek kadar genç, 1.70 boyunda ve güçlü kuvvetli erkekler de barlara gidiyordu. İlaçlarının üzerindeki etiketi okumak için durmayan, ekli uyarılardan habersiz, antibiyotiklerle alkol içen ama aynı zamanda vegan olan ve her yere bisikletle giden türden adamlardı.

Eğer bu adamlar Kesta'nın tıbbi denemesine övünme hakları için ya da işverenlerini etkili fedakarlıklarıyla etkilemek için katılmayacak olsalardı, bunu para için yaparlardı. Tıbbi denemelerdeki finansal teşvik her zaman saçmaydı, ancak bu, insanların koleranın etkilerini tedavi etmek için tasarlanan ve beklenmedik bir bonus olarak kırışıklıkların azaltılmasında bir iyileşme sağlayan aşılarla kaydolmalarını engellemiyor gibi görünüyordu.

Bu kısmı henüz çözememişti. Bir zombi kıyameti Tim'in çiftte fırın hevesini kursağında bırakmadan önce, Tim'le mutfağı yenileme planları yaptıkları zamandan kalma bir banka kredisinin kalıntıları vardı. On, hatta on beş yirmi küsur kişiye idare edebilecek kadar parayı bir araya getirebilirdi.

Dudley'nin ona gösterdiği Şafak Projesi'ndeki boş zindan alanı vardı. Kesta, mantıksız bir şekilde de olsa, oradaki yatakları iyi bir şekilde toplayabileceğine inanıyordu.

Bilim risktir.

Kesta her zaman kendini bu konuda rahatlatmıştı. Her zaman ne yaptığını biliyordu. Az ya da çok. Bugünlerde daha az biliyordu ama belki de kendine daha fazla özen göstermeli ve daha nazik davranmalıydı çünkü kocasını yedi ay boyunca yan odada ölümsüz olarak tutmuştu ve bunu başka kim iddia edebilirdi ki?

O hazırıldı. Hazırlanmıştı. Makyaj bile yapmıştı. Kesta endişeli hissediyordu ama mahkûm değildi. Elini deri ceketinin göğüs cebine koydu. İçinde Tim'in kayıp saçlarından bir tutam vardı.

Jess ona doğru yürürken el sallıyordu. Kesta'ya yaklaştıkça adımları daha da yavaşlıyordu.

"Bir çocuğun yüzünü çizmesine izin mi verdin?" Jess onu incelemek için geri çekilerek sordu.

"Sadece ruj," dedi Kesta savunmaya geçerek ve ağzını yokladı.

Jess, Kesta'nın üst dudağındaki bir lekeyi küçük çenesiyle silerken, "Burnuna kadar gitmemesi gerekiyordu, canım," dedi. "Kesta, seni daha fazla çaba gösterirken görmek güzel ama bebeğim, korkunç görünüyorsun. Dorian Gray'ın Alice Cooper'ı resmettiği bir tablo gibi," dedi başparmağıyla Kesta'nın gözaltındaki kömürün bir kısmını temizlerken.

"Sanki bir kanalizasyondan sana bakıyor olmalıymışım gibi mi?" Kesta bunu hafife almaya çalışarak, "İyi, bu iyi," dedi. "Güzel, benim de istediğim bakış buydu."

Jess neredeyse özür dilercesine, "Seni gördüğüme sevindim," dedi. "Geçen gece seni gerçekten kırdığımdan endişelendim."

"Hadi ama, bir içkiye ihtiyacım var."

"Evet, ama sadece bir tane, değil mi?" Jess arkasından seslendi ama Kesta çoktan yarı yarıya içeri girmişti.

Jess'le birlikte deri trençkotlu iri yarı fedainin kontrollerini yapmasını beklerken, Kesta müziğin ayaklarında zonkladığını hissedebiliyordu. Ucuz tıraş losyonu ve beklentinin karışımı olan o özel Pour Decisions kokusunu alabiliyordu. Girişin etrafındaki havada asılı duran kokuları ve koku reseptörlerini hayal edebiliyordu.

Bar alışılmadık derecede kalabalıktı. Kesta içeride duran, içkilerini yudumlayan, gülüşen ve konuşan bir sürü hedefini görebiliyordu. Genç, güçlü, sağlıklı görünümlü adamlar, şimdiden birbirleriyle üstünlük yarışına girmişlerdi.

"Bu gece meşgulüm." Jess ona döndü, termometreden gelen bip sesi içeri girebileceğini işaret ederken kolları hâlâ havadaydı. "Başka bir yere gidelim mi?"

"Hayır, bu Bir." Kesta dar mavi polo tişörtlü, pazuları şişkin, teni mum ışığında parlayan bir adama bakmakla meşguldü ve ona nereye enjekte edebileceğini düşündü. Kollarını havaya kaldırdı ve fedaiye ters ters baktı.

"Emin misiniz bebeğim? Kolaylıkla başka bir yere gidebiliriz. Aslında şu anda bu kadar insanın arasında rahat olduğumdan emin değilim."

"Barın sonunda bir boşluk var. Eğer hızlı hareket edersek, orayı alabiliriz."

Kesta, Jess'i beklemeden fedaiyi iterek geçti, sonra da barın en ucundaki pozisyonunu almak için masum erkeklerden oluşan iç hücre kitlesine doğru ilerledi. *Bu odada çok erken bir gelecek vaat* ediliyor, diye düşündü, kendisine bakmak için dönen her erkeğe bakarak

vücutlarını dikkatle yolundan çekiyordu. Yirmi yıllık dostluklarında ilk kez Jess kendini pandomim atı gibi arkadan gelirken buldu.

"Vay canına, aferin size," dedi tek boş bar taburelerini kaparlarken. "Bu kadar adamı bir odada en son gördüğümde hepsi zombiydi ve iki kez vurulmak üzereydiler. Ben bir kokteyl alabilirim, ya sen?"

Kesta odayı tarıyor, zihninde büyüklük ve ağırlığa göre tercih sırasına göre bir liste hazırlıyordu. Yabancılarla bu kadar yakın olmak onun konfor alanının tamamen dışındaydı, özellikle de onlarla sohbet etmesi bekleniyorsa.

"Aslında," dedi barmenin dikkatini çekmeye çalışıp başaramayarak, "sanırım önce bir kadehe ihtiyacım var."

"Kesta, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Elbette Kesta bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi, çünkü bu korkunç bir fikirdi ama o anda aklına gelen tek fikir buydu.

Kesta ağzına iki 1ng soktu ve buharlı tren gibi ıslık çaldı. Barmen mavi polo tişörtlü adama servis yapmayı hemen bıraktı ve koşarak barın onların tarafına geçti.

"İki shot tekila," dedi Kesta.

"Kesta, bu gece sana ne oldu böyle?" diye sordu Jess, ceketinden sıyrılarak.

"Ben 1ne'im. Harikayım. Biraz yoğun ama bu iyi bir şey, bununla başa çıkabilirim."

"Neyle çalışayım?" diye sordu Jess ve sonra barmene, "İkimiz de kırmızı şarap alalım, teşekkürler. Yumuşak ve meyveli mi, bebeğim?"

"Daha dolgun ve güvenilir," diye cevap verdi Kesta, kendisine doğru hamle yapıyor gibi görünen polo tişörtlü adamla göz göze gelmişti. Barmen elinde iki buzlu shot bardağıyla döndü ve tekilayı ağzına kadar doldurdu.

"Bir hesap açmak istiyorum," diye tısladı Kesta, banka kartını avucunun içine bastırıp parmaklarını kartın etrafında sıkıca kavuştururken. Adam itaatkâr bir şekilde başını salladı. Adamın kasaya doğru yürümesini ve kartını uzun siyah cüzdanına yerleştirmesini izlerken, Kesta onu laboratuarda sedyeye bağlanmış olarak hayal etti.

"İyi olduğuna emin misin, bebeğim? Dalgın görünüyorsun," dedi Jess, ceketini diğer bar taburesinin üzerine örttükten sonra oldukça zarif bir şekilde tabureye oturdu. Kesta'nın dikkati, etraflarındaki çıplak kolların çokluğu yüzünden dağılmıştı.

Böyle damarlı adamlar, böyle kolay iğneler.

"Ben yalnızım. İşler biraz çıkmaza girdi de. Her neyse, gözüne çamur kaçtı," diyerek kadeh kaldırdı ve Jess'i kendi kadehini yudumlamaya bıraktı.

Kesta tekiladan nefret ederdi. Ama o anı, şiddetli sıcaklığa, sadece en güçlülerinin uyandırabileceği o kaban, şeytani ruha ihtiyacı vardı. Ve buna acilen ihtiyacı vardı.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Jess, içkisini bitirirken soluk soluğa. Kesta cevap vermedi.

Barmen dönüp kadehleri narin kâğıt bardak altlıklarına yerleştirirken ikisi de sessizce bekledi. Kendinden memnun görünüyordu.

"Siz hanımlar büyük bir gece mi planladınız?" diye sordu, bir kase zeytini tezgahın üzerinden onlara doğru iterek.

"Duruma göre değişir," dedi

Kesta. "Neye bağlı?"

"Bizi yalnız bırakıp bırakmaman konusunda," dedi nefesinin altından. "Pardon, tam olarak anlayamadım," diye bağırdı Kesta'ya bir yumruk atarak.

Ama Jess, Kesta'nın ona el sallamasına fırsat vermeden adamı zarif bir şekilde diğer müşterilere doğru uzaklaştırdı.

"Merhaba," dedi Jess, mavi polo tişörtlü adamın kendisiyle Kesta'nın arasında belirmediğini görünce şaşırarak. Elindeki kokteyl çubuğunu zeytinlerden birine sapladı. "Sen de kimsin?"

Normalde Kesta ona, sustalı bir bıçak taşıdığını ve bunu testislerinde kullanmaktan zevk duyacağını düşünmesine neden olacak türden yoğun ve tiksindirici bir ölüm bakışı atardı. Bu gece, kayıtsız kaldı. İhtiyatlı bir şekilde tarafsız. Yabancılarla konuşmak ona ne kadar acı verse de, bir yerden başlamak zorundaydı.

"Merhaba, ben Dan."

"Merhaba Dan, ben Jess, bu da arkadaşım Kesta," dedi Jess, Dan'in elini sıkarken zeytin ve kokteyl çubuğunu dişlerinin arasında tutuyordu. Kesta da öyle yaptı.

ona uzattığında da aynı şeyi yaptı. Onun kavrama gücünün mükemmel olacağını hissetti.

"Merhaba Dan," dedi Kesta, bronzlağmığ ön kollarına hayranlıkla bakarak ve bir GiGe biray yudumlarırken sıkılığlarını izleyerek.

"Kesta," dedi aptal aptal sırtarak, "Kesta ne biçim bir isim?" "Benim adım, Dan."

"Kimin adı Kesta?"

Öyleyim, seni sıkık külçe, demek istedi gerçekten ve hayatında ilk kez değil. Bunun yerine kendini dengeledi. "Bütün bu adamlardan sen mi sorumlusun Dan? Genelde burası oldukça sessizdir."

Jess ona bir bakış fırlattı. Arkadaşı bu gece kendinde değildi. Sanki ele geçirilmiş gibiydi.

"Ha, ha, evet," dedi Dan, boş boş gülererek. "Aslında on dört kişiyiz."

Gruba eliyle işaret etti, bazıları gülümseyerek şişelerini ve kadehlerini kaldırdı, iki l'lik beyinleri onun kiminle konuştuğunu anlamaya çalışıyordu.

"Biz eski üniversite arkadaşlarıyız, gerçi birbirimizi *BTZ*'den beri görmedik."

Kesta ve Jess şaşkın şaşkın baktılar.

"Pardon, *zombilerden önce*."

Yine güldü. Tamamen hak edilmemişti.

"Yeniden bir araya geliyoruz."

"Yeniden buluşma, ne güzel!" Jess elini bara vurarak çığlık attı. "Yeniden bu kadar normal bir şey yapmak harika değil mi? Sence de öyle değil mi, Kesta?"

Kesta'nın her iki yönde de bir fikri yoktu. Kafasında, standart yirmi yerine on dört tanenin örnek deneme olarak işe yarayıp yaramayacağını hesaplamaya çalışıyordu.

"Neredeyse bitmek üzeresin Dan," dedi boş şişeyi göstererek. "Bir tane daha ister misin? Peki ya şuradaki arkadaşın?"

"Jacob, merhaba, ben Jacob."

"Merhaba Jacob."

Kesta elini sıkması için ona uzattı ve büyük bir hayal kırıklığıyla damarlarının olmadığını gördü. Saatlerce bıçaklayabilir ama asla bir damar bulamazdı.

"Siz beyler ne iş yaparsınız?" diye sordu Jess. "Ne mi?"

"Ne iş yaparsınız?" diye bağırdı yine müziğin ve giderek artan sohbetin gürültüsü arasında.

"Ben finans sektöründeyim," dedi Dan, "Jacob da nehrin hemen güneyindeki bir hukuk bürosunda çalışıyor. Aslında burada çoğunlukla bankacılar ve avukatlar, ama şuradaki Alle bir inşaat mühendisi."

Güzel, diye düşündü Kesta. *Avukatlar ve bankacılar*. Dünya bunlardan daha azına ihtiyaç duyabilirdi. Tıbbi bir deneme, toplumu yağmalamaya devam etmek yerine topluma bir şeyler geri vermeleri için değerli bir fırsat olabilirdi.

"Umarım söylememe kızmazsınız ama ikiniz de çok 1t görünüyorsunuz," dedi Kesta, biraz da şehvetle. "Genel 1t'lik seviyenizi nasıl tanımlarsınız?"

"Oldukça iyiyiz aslında." "Evet, çok aktifiz."

Kesta, Jacob'ın bununla ne demek istediğini tam olarak bilmek istemiyordu.

"Kros şampiyonuydu, üniversitemizi temsil etti," diye araya girdi Dan. "Bir kilometreyi beş dakikada falan koştu, yani, evet, oldukça iyi."

Jacob kendini kutlama anından sonra durgunlaştı. "Aslında Dan ve ben yeni yılda bir maraton koşmaya hazırlanıyoruz."

"Aman Tanrım," diye homurdandı Jess, "neden böyle bir şey yapmak isteyesiniz ki?"

"Arkadaşımızın anısına. Callum. Salgının başlarında öldü."

Jess utançtan kıpkırmızı kesildi ve umutsuz bir özür diledi. Dördü bir süre sessiz kaldı, kayıplarının içinde kayboldular, etraflarındaki yapay sesler onları sağır etti. Normal bir gece geçirme, gülme, içme ve yeni arkadaşlar edinme arzuları boşa gitmiş, neredeyse kendiliğinden yok olmuştu. Ölümünden sonra yaşamaya devam etmek bir seçim değildi ama bunu yapma şekliniz dikkat çekiciydi.

"Callum'a," dedi Kesta, kadehini birkaç ay önce aynı barda Tim'in doğum gününe kadeh kaldırdığı gibi kaldırarak. Eliyle cebindeki bükülmüş saç tutamını yokladı. İçkisini sadece Callum için değil, arkadaşlarının ölümsüz kocası için yapabilecekleri için de içiyordu. Bir fedakârlık çemberi oluşturmaya kararlıydı.

"İkinizin de arkadaşınızı onurlandırmanız takdire şayan," dedi. "İnsanların kriz zamanlarında bir sorumlulukları olduğunu görmeleri önemli. Herkes bir rol oynayabilir."

"Bence her iyi insan yardım etmek için mümkün olduğunca çok şey yapmak ister, öyle değil mi?" dedi Dan.

"Kesinlikle," dedi Kesta, ona doğru şefkatle eğilerek ve Jess'in onu tam olarak duyamayacağı şekilde sesini alçaltarak, "ve buldukları diğer zombi ile birlikte, şey, insan merak ediyor-"

"Neyi merak ediyorsun?"

"Her şeyin tekrar olma tehdidi hakkında. Çünkü bir tedavi olmadan hepimiz hâlâ risk altındayız, değil mi?"

Kesta, Dan'in beynindeki çarkların dönmeye başlamasını izledi. Omzunun üzerinden, pencerenin yanında bir kanepenin boşaldığını gördü. Dişlerini sıkarak elini o nefis damarlı ön kola koydu ve bir an için Jess'in bir şeyi yeterince çok isterse ne yapacağını hayal etti.

"Sana bir şey sormamın sakıncası var mı? Şurada mı?"

Çenesini kanepeye doğru eğdi. Dan içgüdüsel olarak taburesinden kalkmasına yardım etti. Bir şey söylemedi ama Kesta, Dan'le birlikte odayı geçip kanepede birbirlerine sokulurken Jess'in gözlerinin sırtına dikildiğini hissetti. Jacob taburede Kesta'nın yerini aldı. Jess meşguldü. Kesta işe koyulabilirdi.

"Dinle Dan," dedi Dan'in kulağına doğru konuşarak, tohumu olabildiğince derine ekmeye çalışarak. "Son derece önemli bir konuda bana yardım edecek insanlar arıyorum. Sana Callum'un adına bir maraton koşmaktan daha hayati bir şey yapabileceğini söylesem ne hissederdin?"

"Yani, tabii ki evet derdim," diye yanıtladı birasını yudumlarken.

Kesta barın diğer tarafına baktı.

"Senin ve arkadaşlarının daha anlamlı bir şey yapmak istediğinizi hissediyorum. Gerçekten bir fark yaratmak için. Callum'a yardım edemediğin gibi başkalarına yardım etmek Dan."

Ölen arkadaşının adı geçince Dan'in kaşları gerildi. Kesta'ya bakarken gözlerinde bir hüznün vardı ve kız bunun bir utanç ve sorumluluk duygusu olduğunu düşündü. Kullanabileceği duygular.

"Eğer şansın olsaydı Callum'u kurtarmak için ne yapardın?" diye sordu.

Adamın kendi başarısızlıklarından dolayı kafasının karıştığını, odada arkadaşlarını aradığını, kayıp olanı hatırladığını, Callum'un yanlarında olmamasının bir şekilde kendi hatası olduğu hissini içselleştirdiğini gördü. Hayatta kalanın suçluluğu. "Yani, orada olsaydım her şeyi yapardım," dedi, kendisinin, bir tüccar bankacının, enfekte olmuş bir sürünün arkadaşını parçalamasını engelleyebileceğine ikna olmuştu. "Zombilere saldırmaya çalışırdım. "Zombilere saldırmaya çalışırdım.

karşılık verdi."

Onun kabadayılığının altındaki kırılganlığı, hayatta kalmaktan duyduğu utanç duygusunu gördü. "Eğer hepimiz bir arada olsaydık, sanırım onlara hadlerini bildirir, birkaçını öldürür ve Cal'i oradan çıkarabilirdik."

"Öldü çünkü tek başınaydı ve onu korumak için yanında sen yoktun," dedi Kesta, elini Dan'ın dizinde bir an fazla tutarak.

"Ben de aynen böyle hissediyorum," dedi Dan, Dr. Walling'in gurur duyacağı türden bir duygusal atılım yaparak. "Ne düşündüğümü biliyor gibisin."

"Nasıl hissettiğinizi tahmin edebileceğinizden çok daha iyi anlıyorum," dedi Kesta, "işte bu yüzden size gerçek bir değişiklik yapma şansı sunmak istiyorum. Anlamli bir fedakârlık. İşimde bana yardım ederek."

"Kulağa önemli geliyor."

"Öyle. Ve seninle nasıl bir fark yaratabileceğin konusunda bir konuşma başlatmak istiyorum. Callum için."

"Her şeyi yaparım. Her şeyi yaparım."

"Mükemmel," dedi Kesta, ceketinin yan cebinden bir defter ve kalem çıkararak. "Sadece birkaç not alacağım. Umarım sakıncası yoktur. Kaç yaşındasın, yirmi yedi mi?"

"Aslında yirmi dokuz."

"Neredeyse bir dönüm noktası. Merak etme, otuzunu görürsün. Bilmem gereken herhangi bir sağlık sorunun var mı Dan?"

"Ne gibi?"

"Bilirsin işte. Herhangi bir alerji, kalp sorunu, son altı ay içinde geçirdiğin bir ameliyat?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok. Bu iyi mi kötü mü?"

"Oh, bu gerçekten çok iyi, Dan. Teşekkür ederim. Ailede kan hastalıkları, felç, anevrizma, pıhtı, diyabet, çocukluk çağı kanserleri, yakın zamanda radyasyona maruz kalma öyküsü var mı?"

Kesta, Şafak Projesi'nin cehennem ağız Roor'unda yan yana yatan denek sıralarını hayal etmeye başladı, her adam kendi rolünü oynuyordu. Her insan kendisi için değil, herkes için.

Herhangi bir ilaç kullanıyor musun

Dan? Yılanlar hakkında ne hissediyorsun,

Dan?

Peki ya iğneler? Onları gördüğünde bayılıyor musun?

"Çok fazla soru soruyorsun." Dan sinirli bir şekilde öksürdü.

"Çünkü cevaplara ihtiyacım var, Dan. Ve bu bir ölüm kalım meselesi. Ulusal güvenlik meselesi. Tarih yazman için bir şans. Tedaviyi deneme şanssı."

Dan tıbbi geçmişinin tüm suçlayıcı ayrıntılarını vermiş olsa da, hiçbir şey onu bu benzersiz derecede tedirgin edici teklife hazırlayamazdı. Sanki Kesta'nın elinde bir şırınga görmeyi bekliyormuş gibi, sanki zaten uyuşturulmuş gibi koltuğunda geriye doğru sarsıldı.

"Tedavi mi? Zombi virüsü için mi?"

Kesta şişeyi ceketinin iç cebinden çıkardı ve görmesi için ışığa tuttu. Reanimator-A.

"Sana sadece hafta sonu için ihtiyacım olacak, belki de bütün bir hafta, bir dizi enjeksiyon yapılacak, hepsi son teknoloji koşullarda, en sıkı tıbbi gözetim altında yapılacak," dedi. Şişeyi cebine geri koydu. "Sen bir öncü olacaksın Dan. Bilimsel çabanın sınırlarını zorlayacaksın."

"Aklını kaçırmış olmalısın!"

"Callum'u düşün, o senden ne yapmanı isterdi?"

"Callum ilk etapta bir zombi tarafından ısırılmamamı isterdi," dedi Dan.

Barda takviye kuvvet aramaya başladı, acil bir tahliye için işaret verebileceği uyanık bir arkadaş arıyordu.

"Ciddi olamazsın?"

Kesta gafil avlanmış gibi hissetti ama toparlandı.

"Her şeyi yapabileceğini söylemiştin. Callum'un anısına mı? Yardım etmek için her şeyi." "Arkadaşım çoktan öldü," dedi Dan, ayağa kalkarak. "Callum'un anısına

kendimi lanet bir yabancı için riske atıyorum. Başka zaman, aşkım."

Ellerini kot pantolonunun önüne sildi. Titriyordu.

"Bir daha olmayacak!" diye arkasından seslendi ama Dan çoktan kalabalığa karışmış, erkek bedenleriyle bütünleşmiş, muhtemelen Kesta'ya güvenilmemesi gerektiği mesajını iletliyordu. Çabuk hareket etmek zorundaydı. Bir iğneye daha ihtiyacı vardı, kalabalığın arasında cazibesiyle ilerlemesine yardımcı olacak fazladan bir desteğe. Kalabalığın arasından sıyrıldı, onların bırakmaya tenezzül ettikleri boşluklardan geçerek, ceketlerini, pantolon paçalarını, kendini bara çekene kadar kaldıraç olarak kullanabileceği her şeyi kullanarak ilerledi.

Barmene seslendikten sonra bir tekila daha içti ve sırtını tezgâha dayayarak ayakta durdu; sıcaklığın, ışığın ve gürültünün vücudunda dalgalandığını hissediyordu. *Oz Büyücsü'sü'ndeki* Dorothy gibiydi, eve dönmek için yanıp tutuşuyordu ama yanında ona yardım edecek kimse yoktu, korkaklar ve kalpsiz metal adamlarla dolu yabancı bir diyarda mahsur kalmıştı. Kesta derin bir nefes aldı ve tekrar denemek için kendini kalabalığın içine doğru itti.

Bir şey onu dirseğinden yakaladı. O daha bir şey yapamadan barmen yolunu kesmiş, yanmakta olan birinin üzerine atılmış 1re-retardant bir battaniye gibi onu boğmuştu. Erkek kalabalığı sanki hastalıklı olan Kesta'yı gibi dağılmaya başladı. Barmenin arkasında, sabırla parmaklarını çıtlatan bir fedai duruyordu.

"Burada işinizi yapamazsınız. Burası özel bir müessese.

Müşterilerimi taciz ediyorsunuz."

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye tersledi Kesta. Kurşun terlerken rahat görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Senden gitmeni istemek zorundayım. Eric, onu dışarı çıkarır mısın?"

"Evet, patron."

"Gitmek istemiyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Diğer müşterilerin söylediği bu değil."

"Neler oluyor burada?" diye araya giren Jess, koruyucu bir kolla Kesta'nın omuzlarını sararak onu kendine çekti. Bu Tim'in eski bir numarasıydı, Kesta'yı dizginlemeyi amaçlıyordu.

Serbest düşüştükten ya da birini yumruklamayı düşünürken onu geri çekti.

"Hiçbir şey yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Arkadaşın müdavimlerimi bir tür tıbbi deneye ikna etmeye çalışıyor," dedi barmen. "İnsanlar buraya rahatlamak için geliyor. Başkalarının hastalıklarından sorumlu tutulmak için değil."

Kesta barmene haddini bildirmeye hazırды ama Jess kontrolü ele aldı ve onu çıkışa doğru itti. Jess'in davranışları için özür dilediğini duyabiliyordu, arkadaşının işte akıl almaz bir stres altında olduğuyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Ölü koca kartı dağıtılmıştı. Ama sonra Kesta, Jess'in kadife kapıdan çıkıp Kesta'yı dışarıya ve soğuğa doğru sürüklemeyen önce keskin bir "siktir git" çektiğini duydu.

"Tanrım, Kesta, bu da ne böyle?" dedi Jess, ceketinin içinde debelenerek. "Ne oldu sana böyle?"

Kesta cevap vermeyince Jess onu tuttu, Reş'i koltuk altından çimdikledi ve Smithfield Pazarı yönüne doğru sokağa çekti. Yolun diğer tarafındaki pazarın geniş demir kemerine ulaştıklarında, Pour Decisions'dan yeterince güvenli bir mesafede, Jess durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkadaşını tekrar ikna etmeye çalıştı.

"Kesta, içeride ne yapıyordun?" dedi, bir kalçasının üzerine ağır ağır eğilmişti, çenesi gergindi, dudakları ısırılmıştı.

Kesta ceketinin fermuarını çekti ve ellerini ceplerinin içine sokarak soğukkanlı görünmeye çalıştı. Çağrı kartlarının, not defterinin ve Reanimator-A'nın boş şişesinin suçluluk duygusuyla orada durduğunu hissedebiliyordu.

"Kesta!"

"İnsan deneylerimi ertelediler," dedi, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi. "Üç aylığına. Ve o zaman bile, ilacımızı *insanlar üzerinde* denememize izin vermeden önce bizi daha da uzun süre bekletebilirler!"

Kesta'nın hayal kırıklığı hissediliyordu. Küçük ve kızgın göründüğünü biliyordu - kırılğan değildi, Kesta asla öyle değildi- ama kırılma noktasındaydı. Jess biraz yumuşadı. Ellerini Kesta'nın omuzlarına koydu. Kesta onun endişelendiğinden emindi ama daha çok kafası karışmış görünüyordu. Jess'in nezaketi Kesta'yı daha da umutsuzluğa düşürmüştü. Jess, Kesta'nın gerçekten neden bu kadar üzgün olduğunu asla anlayamayacaktı.

"Bunun ne önemi var bebeğim," dedi nazikçe. "Bekleyerek aradığın cevabı alacaksan üç ay daha beklesen ne olur ki?"

"İlacın güvenli olduğundan ve işe yaradığından emin olmak için insan deneylerine geçmemiz gerekiyor."

"İnsan deneylerine ancak ilacın güvenli olduğu kabul edildikten sonra geçmiyor musunuz?" "Evet, ama birinin kobay olması gerekiyor, Jess."

"Hayır bebeğim, kobaylar bunun içindir. Onlar kobay olmak zorunda, zavallı küçük piçler."

"Beni dinlemiyorsun," diye inledi Kesta, kaldırma yığılıp sırtını marketin kapısına dayayarak. "Her yeni ilacın bir deneysel aşaması vardır. Eğer insanlar için güvenli hale getireceksek, onlar üzerinde test etmeliyiz. Birinin önce gitmesi gerekir. Birisi cesur olmalı."

"Evet, ama Kesta, bu gerçekten büyük bir istek, değil mi?" dedi Jess, onun yanına çömelerek. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Sen yapabilir misin?"

Kesta, Jess'in bir anlığına ona sarılmasına izin verdi, ceketleri gıcırdarken Pour Decisions'ın buğulu pencerelerinden yolun karşısına baktılar, burada ölü insanların arkadaşları her şey normalmiş gibi yaşayarak kendi varlıklarını onaylıyorlardı. Hayatta kalanlar için bir kadeh.

"Jess, bunun bitmesine gerçekten ihtiyacım var," diye iç geçirdi Kesta. Jess'in elini uzattığını hissetti. Ama daha o bir şey söyleyemeden etraflarındaki boşluk neon mavisi bir renge büründü, parlak bir ışık caddenin etrafında dönerek ikisinin üzerine sıçradı. Kesta, kendisinden birkaç metre ötede devriye arabasından atlayan iki kadın polisi izlerken gözlerini korumak zorunda kaldı. Polisler bara girip perdenin arkasında kayboldular.

Birisi polisi aramıştı.

Jess, Kesta'ya gece kalması için yalvarmıştı. Onunla birlikte Hampstead'deki Sıçan'ına gelmesi, kendi çileden çıkarıcı beceriksizliğiyle ona bakmasına izin vermesi için. Jess onu beslemek, banyo yaptırmak, neredeyse yeni olan al kaşmir bornozuna sarmak ve rüya gibi bir hafta sonu için geç saatlere kadar uyumasına izin vermek istediğini söyledi. Pastırma, yumurta, kızarmış ekmek, kahve ve herkesin bir arada olduğu TV programlarının tekrarları.

Her zaman çılgınca mutlu ve neşeli bir şekilde saygısız ve hiçbir şey ters gitmedi ve kesinlikle hiç kimse ölmedi, asla.

Jess sadece yardım etmek istediğini söyledi ama Kesta'nın tek duyabildiği kendi başarısızlığının ana hatlarıydı. Çok zayıf, farkında olmadan dağınık, çekici olmayan bir şekilde yorgun, asık suratlı ve çok ama çok çaresiz olduğunu. Kesta bunları duymak istemiyordu, bu yüzden Jess'i hıçkıra hıçkıra ağlarken istasyonda bıraktı ve eve yalnız geldi, yorganını koridora sürükledi, Roor'un üzerine kaba bir yuva yaptı, orada kıyafetleriyle uzandı, boş odaya baktı ve sonunda hayatı monitörde kocasının kalbinin metronom biplemesiyle uykuya daldı.

Tim ısırdığından beri her sabah olduğu gibi, Kesta bu gerçeküstü yaşanmamış günün dehşetinden önce bir nanosaniye süren bir mutluluk, bir cehalet yaşadı. Kesta kendini dirseklerinin üzerine itti, bacakları yorganın içinde düğümlemişti ve onu orada gördü, hâlâ tutunuyordu, hâlâ bipliyordu, onu izliyordu. Karın kasları hafifçe seğirdi ve hırıltılı bir ses çıkardı.

Günaydın, dediğini hayal etti.

"Günaydın sevgilim," dedi, gözlerini parmaklarıyla ovuşturarak ve ellerine bulaşan isı görerek. "Hangimiz daha kötü görünüyoruz?"

Bu bir ölüm kalım savaşı, tatlım.

Kesta ayağa kalkmaya çalışırken gıcırdadı, dizleri kilitlendi, kalçaları çatırdadı. Bugün biraz daha kan almaya çalışmalıydı. Belki bir şeyler yemeyi denemeliydi. Kot pantolonunun kemerine uzandı. Çözöldüğünü sanıyordu ama çözölmemişti. Kemer ve kot pantolon artık ona çok büyük geliyordu. En dar çentikte bile her şey çok boldu. Kesta mutfığa doğru ağır ağır ilerlemeye başladı, tam o sırada koridorun sonundaki ortak kapılar mırıldandı, tam o sırada koridorda ayak sesleri duyuldu, tam o sırada bir kişi Rat'ın ön kapısını bir, iki ve üçüncü kez çaldı.

Kesta hareketsiz durdu ve bekledi. Nefes almadı. Monitörün sesi dışarıdan duyulacak kadar yüksek değildi. Eğer burada sessizce saklanırsa, kapıyı çalan kişi giderdi. Tim'e baktı. Ona ne yapması gerektiğini sormak istedi.

Kapı tekrar çalındı, daha yüksek sesle. Koridorda bir ses uğultusu. O zaman iki kişiydiler, bir değil. Kesta olduğu yerde kalakaldı. Gözlerini kapadı ve ziyaretçilerin gitmesini diledi. Albert hafta sonları çalışmıyordu. Albert önce ona sormadan kimseyi içeri almaması gerektiğini biliyordu.

"Bayan Shelley?" diye seslendi bir kadın sesi ilk kapıdan. Kesta hâlâ kımıldamıyordu.

"Bayan Shelley, kapıyı açar mısınız lütfen?" Sonra başka bir kadın sesi duyuldu.

"İçeride olduğundan emin miyiz?"

"Evet, resepsiyondaki adam gece yarısı gibi eve geldiğini söyledi."

Bir kapı daha çalındı, daha çok vurmaya benziyordu, sinirliydi, yokluyordu, kapının ne kadar güvenli olduğunu ve iki kadının kapıyı kırabilme olasılığını test ediyordu. Ve sonra gerçek dehşet, korku, kapının eşiğine bir vampir gibi gelişi, ama içeri girip girmeme seçeneğiniz olmayan bir vampir.

"Bayan Shelley, polis konuşuyor. Kapıyı açın, Bayan Shelley. Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Kesta kapana kısılmıştı. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Polis kapısındaaydı. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Oturması, yere yığılması gerekiyordu. Daha önce olduğundan çok daha hafif olmasına rağmen kendi bedeninin ağırlığına daha fazla dayanamadı.

Midesinde bir bulantı dalgası titremeye başladı; diyaframın içinde, kalbinin etrafında, kaburgalarına yayılan bir ağrı. Kesta kalp krizi geçirmenin böyle bir şey olup olmadığını merak etti; bu baş dönmesi, mide bulantısı, ağrı hissi, garip bir kendini bırakma arzusuyla birleşmişti.

"Bayan Shelley?"

Sen her zaman ne yapacağını bilirsin.

Ama Kesta ne yapacağını bilmiyordu. Ölüyor olabilirdi.

Koridorda, eterde bir yerlerde bir konuşma. "Kokuyu alıyor musun?"

"Neyin kokusunu?"

Sni ng'in sesi, birinin yüzünün kapıya dayandığı hissi, bir radyonun cızırtısı.

"Evde olduğundan emin miyiz? Sence onu aramalı mıyız?"

Sonra bir vınlama sesi, Roor'un üzerinde çekilen bir battaniye, kilidin içindeki bir anahtarın metalik cızırtısı, bir kapının gıcırdayarak açılması, sadece bir çatlak. Boşluktan dışarı bakan bir çift siyah, oyuk göz.

"Oh, merhaba," dedi o cer, şaşkınlıkla gerinerek, eli ihtiyatla kalçasındaki topuz kutusunun üzerinde geziniyordu. "Siz Bayan Kesta Shelley misiniz?"

Kesta mırıldanarak evet, öyleyim dedi. Kadının gözlerinin içine bakamıyordu.

"İyi misin canım?" dedi ikinci kadın, daha uzun boylu, daha yaşlı, nazik, anaç, sanki hiçbir şey onu şaşırtamazmış gibi. Sanki her şeyi daha önce görmüş gibi. *Sadece bunu değil.*

"Özür dilerim," dedi Kesta. "Uyuyordum. Ve ben uyumam. Normalde uyumam."

"Benim de uykum kötüdür," dedi yaşlı olan, "uyuyamadığında dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorsun, değil mi?" Kesta otomatik olarak başını salladı ve kendini yere yığılmaktan korumak için kapıya sarıldı. Genç kadın ona şüpheyile baktı.

"Dün gece Farringdon'daki bir barda sözlü taciz ihbarı aldık," dedi.

Kesta başını eğdi ve kapıya dayadı.

"İçeri girebilir miyiz canım?" dedi yaşlı kadın, Kesta'ya bakmak için eğilerek. "Yalnız pek iyi görünmüyorsun."

"Pek iyi değilim," diye inledi Kesta.

"Akşamdan kalma mısın, evet, öyle mi?" diye tersledi genç kadın, kollarını kavuşturmuş, hâlâ parmak uçlarıyla topuza dokunabiliyordu.

Sadece dürüst ol, Kesta. Onlara gerçeği söyle. Acıtmaz.

"Kocamı kaybettim."

"Ah!"

Görevliler ondan uzaklaştı, ona biraz yer açmak için duvara yaslandı, sallanmasını ve hıçkırarak ağlamasını izledi, kendini kapıya dayadı. Yabani bir dul, bir hayatla diğeri arasında sıkışıp kalmış küçük, pis bir başıboş.

"Isırıldı mı aşkım?" diye sordu yaşlı o cer.

Kesta başıyla onayladı. *Isırıldı mı* sorusu bile demirle dağlanmak gibiydi ve Kesta bunu midesinde hissetti, yakıcı bir acı.

"İçeri gelip sana bir fincan çay yapamaz mıyım? İyi misin diye bakabilir miyim?"

Doktor ona karşı nazik davranıyordu. Doktor yardım etmek istiyordu. Ve o anda, çok yorgun, çok yıpranmış, artık neredeyse insan olmayan Kesta'nın büyük bir kısmı, yaptığı şeyle başa çıkması için onu içeri almak istedi. Bir fincan çay yapmak için.

"Her şey karmakarışık," dedi Kesta. "Çok utanıyorum."

"Neyden utanıyorsun, aşkım?"

"Her şeyden. Hiçbir fikrin yok."

İki asker birbirlerine baktılar. Yaşlı kadın başını salladı ve genç olan telsizine bir şeyler mırıldanarak koridorda uzaklaştı. Kesta asansör boşluğunun gümbürtüsünü ve onu götürmek üzere gelen asansörün parlak ding sesini duydu.

"Bak canım," dedi Roesan ceketinin cebini karıştırırken, "yolunu kaybetmen anlaşılabilir bir şey. Keder insanı delirtebilir. Bunu ben de gördüm. Ama etrafta dolaşıp barlarda erkeklere bağırıramazsınız."

Kesta başını salladı, yalpaladı, dudakları ufalandı, tekrar ağlamamaya çalıştı. Ve sonra.

"Onlara çok kızgın hissettim." "Neden?"

"Hayatta oldukları için."

O cer'in eli kapıdaki boşluktan içeri girdi ve Kesta'nın omzuna dayandı. Kemiği yüzeye çok yakın hissederek, kasları boşa harcanmış gibi hissederek, derinin altında ölümü hissederek uzun süre dinlenmedi.

"Anlıyorum. Dünyanın normale dönmeye cüret etmesi korkunç bir şey. Dinle canım, buraya sadece banka kartını geri getirmeye geldik. Dün gece barda unutmuşsun."

Oh.

"Adamların hiçbiri suç duyurusunda bulunmak istemedi. Hepsinin kafası karışık. Zaten çoğu sarhoştı, bir uyuşturucu denemesi ya da başka bir şey hakkında saçmıyorlardı. Hepsini zombiye dönüştürmek istediğini falan söylüyorlardı. Bana biraz zorlama geldi."

Kesta öksürdü. Kızgın ve inandırıcı görünmeye çalıştı.

"Çok fazla içiyorum. Bu bir sorun haline geldi. Kendime çeki düzen vereceğime söz veriyorum. Özür dilerim."

"Biliyorsunuz, dışarıda keder konusunda size yardımcı olabilecek insanlar var. Sadece insanlar da biraz boktan. Desteğe ihtiyaç duyduğunuzda bunu her zaman fark etmezler. Bunu istemek zorunda olmamalısın. Ama senin durumunda, canım, bence istemelisin."

Kesta'nın bedeni asansöre adım attığını ve kapıların arkasından kapandığını duyana kadar asılı kaldı. Kesta'nın koridorda bayılmadan önce duyduğu son şey buydu,

sıçanının kapısının tıkırdayarak kapanmasıydı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dr. Walling gözlüğünü çıkardı ve her zaman yaptığı gibi şakak ucunu ağzına götürdü. Kesta'nın başı daha önce hiç belaya girmemişti. Okulda hiç ceza almamış, bir kez bile polis tarafından durdurulmamış, aranmamış ya da sorgulanmamıştı. Hiç sarhoşken araba kullanmamıştı. Hiç hırsızlık yapmamıştı.

Evet, çaldın, diye düzeltti kendini, evine getirdiği bir sürü tıbbi malzeme ve reçeteli ilacı düşünerek. Hiç çalınmadı ve yakalanmadı.

Jess randevuyu ayarlamıştı. Ve Pour Decisions'daki davranışından sonra Kesta bunu saklamanın isteğe bağlı olmadığını biliyordu. Gitmekten başka çaresi yoktu. ZARG üyelerinin hastanenin arka tarafındaki toplantı odasından çıkıp beklediği sokağa girmelerini izlemişti ve Dr. Walling onu görüp başını sallayarak içeri çağırdığında, başının belada olduğunu hissetmişti.

"Uzun zaman oldu," dedi Dr. Walling.

"Sadece birkaç hafta," dedi Kesta, ancak en son ne zaman terapiye gittiğini hatırlayamıyordu.

"Aslında dört ay oldu."

Kesta omuzlarını kaldırdı ama sadece omuz silkti. Savunulamaz olanı savunmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Odadaki, pastel mavi ve sarı renkleriyle mide bulandıran ve üzerinde neşeli bir ördek yavrusu bulunan yeni poster dikkatini dağıtmıştı.

ENDİŞELENME, MUTLU OL!

Kesta o ördek yavrusunu bir kase çorbaya batırıp Fransızlar gibi karanlıkta bir peçetenin altında canlı canlı yemeyi düşündü.

Dr. Walling bacak bacak üstüne attı ve gözlüklerini başının üzerine yerleştirdi. Endişeyle başını eğdi ve gözlükleri biraz kaydı. Kesta gülümsedi.

histerinin eşiğinde, gözlükler kendi özgürlükleri için bir girişimde bulunacak olsalar yüzlerini asmamanın ne kadar zor olacağını düşünüyordu.

"Komik bir şey mi var?"

"Hiçbir şey, üzgünüm.

Ördekçik."

"Peki o zaman," diye sordu, "bu kadar çok İyileşme Grubu seansını kaçırmamanın nedeni ne?" Dr. Walling Zombi Kıyameti kısmını nadiren ekliyordu, o kısım çok fazla özdeşleşmiyordu, sadece terapötik unsurla ilgileniyordu.

Kesta yeterince iyi bir mazeret hazırlamaya çalışmıştı. Bir laboratuvar sızıntısını suçlamayı, karantinaya alınmak zorunda kaldığını iddia etmeyi düşünmüştü; Proje'deki vardiya düzenindeki bir değişikliği gerekçe göstermeyi düşünmüştü. Ama o anda, iyi doktorla yüz yüze geldiğinde, hiçbir şey bulamadı.

Kesta, destek olarak yanında getirdiği eski bir mendille oynadı.

"Ben sadece konuşmayı çok ama çok kült buluyorum, hepsi bu. Bu konuda konuşmayı sevmiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Çünkü onunla yaşıyorum. Her zaman."

"Oh, Kesta," dedi Dr. Walling başını sallayarak, "insanlar burada iyi bir ilerleme kaydediyor, biliyor musun? Yaşananlar korkunç - gruptaki herkes için korkunç - ve hepimizin kederin yeni derinliklerine inmemiz gerekti. Ama insanlar nihayet kayıplarıyla yaşamayı ve yollarına devam etmeyi öğrenmeye başladılar. Sen hariç."

Kesta önce kucağına, sonra da tavana baktı. Tepesinde sessizce vınlayan vantilatörü nasıl fark etmemişti? Gözlerini kapadı ve vantilatörün kopup üzerine düşerek kafatasını parçalayacağını düşündü.

"Konuşmak yardımcı oluyor."

"Evet, biliyorum, bunu söyleyip duruyorsun."

"Çünkü bu doğru. Konuşmak yardımcı olur,

Kesta." "Bana faydası yok."

Dr. Walling taktik değiştirmeye karar verdi. Ayaklarının dibinde açık duran el çantasından minyatür bir votka şişesi çıkardı.

"Bunun faydası oluyor mu?" dedi, dogmatik küçük desteğini şeytan çıkarma ayinine hazırlanan bir haç gibi Kesta'ya doğru iterek. "Bu konuşmaktan daha mı çok yardımcı oluyor?"

Kesta omuz silkti. Sağ gözünün altındaki bir sinir seğirmeye başladı. Parmaklarıyla sertçe ovaladı.

"Kişisel olarak konuşursam, evet, evet işe yarıyor diyebilirim."

"Şey, Kesta, profesyonel olarak konuşmak gerekirse, buna katılmıyorum ve hayır, hayır gerçekten öyle değil diyorum. Alkol asla çözüm değildir."

"Bu tamamen soruya bağlı." Kesta konuyu hafifletmeye çalıştı ama Dr. Walling'in kırılğan yüz ifadesi şaka yapma zamanının çoktan geçtiğini açıkça ortaya koydu.

"Özür dilerim," dedi Kesta. "Elimden geldiğince üstesinden gelmeye çalışıyorum." "Peki bu nasıl oluyor? Kendini yerin dibine sokarak mı?" "Evet."

"Peki bu kadar durmaksızın çalışarak ne elde edeceğini sanıyorsun, Kesta? Hmm?"

Dr. Walling artık o yatıştırıcı ses tonunu kullanmıyordu. Kelimeleri ağzından çıkarır çıkarmaz, tıpkı sürekli eve sığınması için eğitilmesi gereken bir köpekle konuşur gibi kırılmış ve 1nal bir tavır takındı.

"Çalışmak kocanı geri getirmeyecek, biliyorsun değil mi?"

Kesta cevap olarak hiçbir şey söylemeyince Dr. Walling ayağa kalktı ve Roor'un üzerine çömelerek ellerini Kesta'nın diz kapaklarının üzerine koydu.

"Bayan Street'te iyi bir arkadaşın var," dedi, "Jess'te yani. Senin için çok endişeleniyor, beni aradığında çok üzgündü. Ne kadar dengesiz olduğun konusunda. İçki içmen hakkında. Korkunç bir şey. İnsanları zor durumda bırakıyorsun, Kesta. Seni önemseyen insanları. Eğer kendin için iyileşmek istemiyorsan, en azından onlar için iyileşmeye çalış." Dr. Walling cevaz kırar gibi Kesta'nın dizini sıktı. "Tim senin mutlu olmanı isterdi."

"Kocamın ne isteyeceğini nereden biliyorsun?" Kesta, Tim'i kendisi tanıyormuş gibi davranma cüretini gösterdiği için aylardır biriktirdiği kezzabı doktora savurdu.

Dr. Walling hıçkırarak kalçalarının üzerine yaslandı. Kesta'ya ters ters baktı.

"Sanki gerçekten olmamış gibi," dedi Dr. Walling başını sallayarak, sesinde hiçbir duygu yoktu. "Ben de öyle düşünüyorum. Onun gittiğini kabullenmediniz, değil mi? Ve ne olursa olsun, geçmişine bakarak senin Şafak Projesi'nde çalışmana izin vermemeleri gerektiğini düşünüyorum."

Sanki Dr. Walling bunu yüksek sesle söylediğine pişman olmuş gibiydi, sanki bu bir küfür ya da bir büyü gibiydi. Tökezleyerek ayağa kalktı ve sandalyesine döndü,

Üstünün koluyla gözlük camlarını temizlemeye başladı. Ancak aralarındaki sessizlik inlemeye başladığında itiraf etti.

"Jess bana söyledi."

Kesta için değil ama Proje'den birinin gelip onu bir minibüsün arkasına tıkma ihtimalinden duyduğu endişeyi gizleyemeyerek dudak büktü.

"Sadece senin için çok endişeleniyordu, Kesta. Güvenine ihanet etmek istemedi. Gerçekten yapmadı ve ben de yapmayacağım. Bana güvenebilirsin."

Kesta Dr. Walling'e güvenemezdi. Ve korktuğu gibi, Jess'e de güvenemezdi. Bu sır onun için tek başına taşıyamayacağı kadar ağırdı. Başını salladı, çenesini sertçe öne eğdi.

"Gerekli tüm izin kontrolleri yapıldı." Kesta buruşturulmuş mendili bir stres topuymuş gibi sıktı. "Ben birim."

"Kesta, ciddi, böylesine kritik bir girişim için bu kadar şiddetli yas tutan birini işe almak sence de sorumsuzca değil mi? Duygusal olarak, bunun senin için çok fazla olmasına şaşırmadım."

Sanki ustaca bir satranç hamlesi hesaplıymuş gibi aniden durdu ve konuşurken sesini alçalttı.

"Kocan nasıl öldü, Kesta?" "Isırıldı."

"Evet, elbette ısırıldı, ama bakın, gruptaki diğer herkes bunu en ince ayrıntısına kadar yeniden yaşayabilir-"

Dr. Walling ayağa kalktı, yarattığı gölge gözlük camlarını kararttı, o küçük domuz gözlerini sildi ve yerlerine koyu kareler koydu.

"-Ama yapamıyorsunuz, değil mi? Neden?"

Dr. Walling onu kızdırmaya çalışıyordu. Onu kırılma noktasına kadar zorlamak için, peki ne amaçla? Kendisi hakkında Proje'ye şikayette bulunmasına neden olmak için mi? Sakin kalmalı ve ayrılmadan önce bu seansı atlatmalıydı. İşleri kendisi için daha da kötüleştirmeden ayrılmalıydı.

"Bu nasıl oldu?"

Walling'in onu orada tutmaya hakkı yoktu ama çılgılık atarak odadan kaçarsa, doktoru gerçekten kızdırırsa, bu akılsız, işgüzar sorular hız kesmeden devam edecekti. Kesta manipüle edilmekten bıkmıştı.

Dr. Walling gibi böyle bir acı içinde yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan insanların duygularını hafifletmek için kederini hafifletti.

"Demir bir ciğerde yaşamak gibi bir şey," dedi, dizleri titriyordu, elleri de.

"Nedir, Kesta?"

"Keder. Eğer içinde kalırsam, nefes alabiliyorum. İşlevimi yerine getirebiliyorum. Hayatıma devam etmek zorunda değilim çünkü istemiyorum. Devam edemem. Dışına çıkmaya çalıştığımda, olanlar hakkında konuşmaya çalıştığımda, sanki vücudumdaki her şey kasılıyor. Nefes veremiyorum. Bir sonraki nefesi alamıyorum."

Dr. Walling sandalyesini Kesta'nın yanına çekti. İkisi diz dize oturdular, doktor hareketsiz ve düşünceli, Kesta'nın bacakları ise huzursuzdu, istemsizce titriyordu. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak onları sakinleştirmeye çalıştı, umutsuzca ağlamamaya çalışıyordu.

Tanrım, buradan çıkmam gerek.

"Bana nasıl olduğunu anlat."

Dr. Walling ellerini Kesta'nın kalçalarının üzerine koydu.

"Alışverişe çıktığımızda virüslü bir çocuk tarafından ısırıldı," dedi Kesta, "ve virüs gelişmeden, değişmeye başlamadan önce benden kaçtı."

"Hasta olmamak için mi?"

"Sanırım öyle, evet. O yüzden sonunu bilmiyorum Dr. Walling, çünkü- çünkü benim görmemi istemedi. Sadece ısırıldıktan sonra kocamı son kez gördüğümü biliyorum."

"Bu aşkın nihai eylemiydi. Senin hayatını kurtarmak için kendini feda etti."

"Keşke ben de ısırılmış olsaydım. Keşke ben de ölseydim. Gruptaki başka hiç kimsenin benim kadar kesin bir şekilde ölmüş olmayı dilediğini sanmıyorum. Ama işte böyle. Çalışmak bana yaşadığım yanılsamasını veriyor. Ve çok fazla içiyorum ama sahip olduğum tek şey bu."

"Arkadaşların var. Jess var."

"Kederin onu ne kadar korkuttuğunu gördün mü? Kederin acı gerçeği. Bizden bunu sterilize etmemiz bekleniyor, değil mi Dr. Walling? Diğer insanlar için daha az aşırı hale getirmek; bize verdikleri desteğin yeterli olmadığı halde yeterli olduğunu hissetmelerini sağlamak."

Aslında konuşmak yerine atıp tutmanın oldukça katartik olduğunu düşündü.

"Arkadaş istemiyorum, Dr. Walling. Hayatıma devam etmek istemiyorum. Tatile çıkmak ya da yeni bir hobi edinmek istemiyorum. Sadece Tim'i geri istiyorum. Ve eğer bu gerçekten mümkün değilse, o zaman istediğim hiçbir şey yok demektir. Sadece ona katılmayı bekleyen bir boşluğa bakıyorum."

Kesta terapiye zorlandığından beri ilk kez Dr. Walling'in sorduğu için kendini suçlu hissetmesini sağlamayı başarmıştı. Walling önce gözlüğüyle, sonra saçıyla ve en sonunda da pantolonunun paçasıyla oynadı ve kendisini de en az onun kadar rahatsız hissettirmeyi başardı. Adının önüne süslü bir unvan koyabilen lisanslı bir danışman olarak o bile, bu kadar derine indiğinde kederle nasıl başa çıkılacağı konusunda en ufak bir fikre sahip değildi.

"Gerçekten denenebilecek kadar uygun bir ilaç var mı?" diye sordu sonunda.

"Sana söyleyemem, bunu biliyorsun," dedi Kesta. "Bilmen gereken tek şey, işin içinde çok büyük riskler ve bir ton bürokrasi olduğu."

"Sadece hayal edebiliyorum. Ama acelen ne, Kesta? Neden masum erkekleri bir barda yakalayıp onlara laboratuvarından asla çıkarılmaması gereken bir şey enjekte etmek istiyorsun?"

"Şişe boştu. Sadece bir dekordu," dedi somurtkan bir şekilde, "ama bunun bitmesine ihtiyacım var çünkü o zaman belki hayatıma devam edebilirim. O zamana kadar
_."

"O zamana kadar kocanız bir hiç uğruna öldü," dedi doktor.

"Sanırım."

"Kesta, bu senin hatan değildi, biliyorsun."

"Biliyorum değildi."

"Bir noktada kendini gerçekten affetmek zorundasın. Aksi takdirde, hayatının geri kalanında işkence çekeceksin. Bu işin peşini bırakmalısın."

"Yapamam."

BÖLÜM 26

Kader, sıcak hava dalgasında çakan şimşek gibi çarpar. Hiç beklemediğimiz bir anda, yaşamaya alışmışken, artık dikkatimizi vermediğimiz bir anda. Hazırlıksız, kendimizi zamanında toparlayamadan tökezleriz. Olay gerçekleştiği anda, adımlarımızı geriye doğru takip etmek ve geri almak için artık çok geçtir. Küçük kız için de aynı şey söz konusuydu.

Günler bir kez daha güven verici bir şekilde sıradanlaşmaya başlamıştı. On beş haftadır nefeslerini tutmuş olan solgun Londralılar, içeride saklandıktan sonra, güneş ışığına göz kırparak ve minnettarlıkla ciğerlerini temiz havayla doldurarak geniş açık alanlara girmeye cesaret ettiler. Mayıs ayının başlarında bir Perşembe günü olan bu özel gün, insanı yazın geldiğine inandıran o mevsimsiz havayı da beraberinde getirmişti. Thames Nehri güneşin altında cıva gibi kürek çekiyordu ve gökyüzü herkesin hatırlayabileceği kadar iyimser bir mavilikteydi. Ama yaz için henüz çok erkendi.

Yolda yatarken neredeyse ona takılıp düşüyorlardı. Tim'in geri dönmesi çok tipik bir davranıştı. Kesta onu orada bırakıp yoluna devam edebilirdi; çocuk bağıkasının sorunuydu ve ikisi de o sırada eve çok yaklaştımlardı, yolun sonundaki süpermarkete gitmişlerdi çünkü güneş çıkmıştı ve riski göze almışlardı.

"Tim, ona dokunma!"

"Onu burada öylece bırakamayız. O küçücük!" dedi cevap beklemeden. Dizlerinin üzerine çökerek çocuğun yattığı Wapping Lane'in ortasına gitti, Kesta'yı alışverişle baş başa bıraktı, nazik eli bir bebeğin porselen omzundaydı, rahatlatıcı sesi ona nerede olduğunu bilip bilmediğini, iyi olup olmadığını soruyordu.

"Tim, lütfen ondan uzak dur."

Daha iyi görebilmek ve kıza biraz hava aldırabilmek için kızıl buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. Kesta onun Rinch olduğunu gördü ve kalbi göğsüne doğru düştü. Kesta'nın kalbi

Kızıl saçlı kız kaldırım taşlarına çarparak kıvranmaya başladığında elini sertçe geri çekip dehşet ve şaşkınlıkla elini tutarken yüzünde mutlak bir şaşkınlık ifadesi vardı. Başını kaldırıp Kesta'ya baktı. Her ikisi de ne olduğunu, ne olacağını biliyordu.

Bunun olacağını neden göremediler? Neden onu dinlememişti? Neden evde kalmamışlardı?

Sessizce Sıçan'a geri koştular, çantaları seğiren çocuğun yanına bırakılmıştı. Tim sağ eliyle sol elini sıkıyordu. Kesta'nın kalbi ve midesi içinde ilkel bir hastalıkla çalkalanıyordu. Eve vardıklarında Tim terliyordu. Terinin büyük bir kısmı gömleğinden akıyordu. Titriyordu.

"Sadece bir sıyrık," dedi Kesta başparmağındaki yarayı incelerken. Ve öyleydi de, sadece küçük bir sıyrıktı, isterlerse verebileceğini bildiği türden bir hasara benzemiyordu. "Belki de viral yük azdır. Tutunamayabilir," diye yalan söyledi.

Kesta ön kapıyı kilitlerken Tim, "Burada olmamalıyım," dedi.

Karısının koridordaki sehpayı önüne çekerek ikisini de içeride barikat haline getirmesini izlerken hiçbir şey söylemedi. Karısı onu, nadiren gelen misafirler için kullandıkları ama yine de aynı rahatlıkta ve misafirperverlikte bekleyen, yastıkları Ruled, minderleri dolgun olan boş yatak odasına götürürken sessiz kaldı. Kadın onu orada bırakıp, elinde sadece radyatörün yanına serdiği bir battaniye ve Jess'in onlara düğün hediyesi olarak aldığı bir çift pembe, rujlu kelepçeyle döndüğünde Tim çaresizce bakakaldı. Kesta onu son bir kez öperken Tim hiçbir şey söylemedi çünkü Kesta her zaman onun nefesini kesebiliyordu. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladığında ve hastalıklı bileğinden radyatöre zincirlediğinde de itiraz etmedi.

Tim hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey önermedi çünkü korku onu tüketmişti.

Kesta her zaman ne yapacağını bilirdi. Şimdi de ne yapacağını biliyordu. Ona hayatı pahasına güvenmişti. Beyni buğulanmaya, nöronları teker teker durmaya başladığında Tim kalp atışlarının yavaşladığını, iç organlarının derinden derine zonkladığını, neredeyse durma noktasına geldiğini hissedebiliyordu. İliklerine kadar işleyen bir yorgunluk onu sonsuz bir uykuya doğru sürüklüyordu. *Kesta ne yapacağını bilir*, diye düşündü son kez.

Kesta ne yapacağını bilmiyordu. İçgüdüleriyle hareket etti. Adrenalinle koştu. Tim ısırılmıştı. Ölecekti. Ama sonra geri dönecekti. Değişmişti. Sadece onu güvende tutması gerekiyordu. Gerisini sonra düşünecekti. Hiçbir şey zihni akut stres kadar keskin bir noktaya getiremez. Tim boş odada yatarken, kuduz bir köpek gibi hırıltılı ve hırıltılı sesler çıkarırken, bacakları sadece hayal edebileceği bir ıstırap içinde tahtalara çarparken, tek bir şey düşünebiliyordu: Onu nasıl kurtarabilirdi?

Kendini baygın hissetti. *Şoktasın*, dedi kendi kendine. *Buna teslim olma. Kendine zaman kazandır.* Mutfığa koştu ve buzdolabından bir çikolata alıp üç büyük ısırıkta yedi. *Şekere ihtiyacın var, yoksa fenalaşacaksın.* Bir bardak su doldurdu; yarısını döktü, höpürdeterek içti. Nabzını yokladı. Hızla atıyordu, kalbi göğsünü yumruklayarak dışarı çıkıyordu. *Bang, bang, bang!* Her yeri titriyordu.

Kendini topla, Kesta. Bunu sadece sen yapabilirsin. Bir dizi derin nefes aldı, her biri bir öncekinden biraz daha derin ve daha az düzensizdi. Yedek odaya geri döndü ve Tim'in Roor'un üzerine koyu siyah bir madde kustuğunu gördü. Bununla daha sonra ilgilenilecekti. Tim sırtüstü yatıyordu, nefes nefese kalmıştı, hava boğazına girip çıkıyordu, ağzı, hayatının sonuna kadar öpmeyi umduğu o yumuşak dudaklı güzel ağzı açıktı, çenesi gevşekti.

Oh Tanrım, hayır!

Yüksek sesle bağırmamak için iki eliyle ağzını kapattı.

Ne yapacağım, ne yapacağım?

Kesta, Tim'le birlikte Roor'un üzerine oturdu. Onun elini tuttu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Onun ölümünü izledi, son nefesinin bedenini terk edişini hissetti. Onda sevdiği her şey yok olmuştu. Ölü kocasının bedenine baktı. Yalnızdı, ya da o dönene kadar öyle olacaktı. Kocasını ona geri dönene kadar.

Yalnızdı.

Düşünce, ön lobuna yakın bir yerde durana kadar beyninde dolaştı. Başka kimse ne olduğunu bilmiyordu. Eve geldiklerini kimse görmemişti. Kimsenin onun burada olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Kesta koridora doğru ilerledi ve yan masayı ön kapıdan uzaklaştırdı, kapıyı açtı ve parmak uçlarına basarak koridora çıktı. Ortak merdivenlerden sürünerek indi ve apartmanın fuayesine girdi. Fob'unu kullandı

elektronik kapıları açtı ve dışarıya, avluya doğru yürüdü. Gökyüzü eskisi gibi maviydi ama havada kararlı bir serinlik vardı. Kesta kapıcı kulübesini görünmeden geçerek ana kapılardan süzüldü ve Wapping'e çıktı. Ve sonra koşmaya başladı, kendini ileri doğru itti, daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koştu, hatta onlar tarafından kovalandığı zamanlardan bile daha hızlı koştu, en başta, onları nasıl takip edeceğini, avlayacağını ve karşı koyamayacak kadar çok olduklarında saklanmayı öğrenmeden önce. Camları patlamış kahve dükkânının önünden koşarak geçti, paramparça olmuş camlardan oluşan bir halının üzerinde çtırdayarak ilerledi. Suntadan yapılmış derme çatma barikatı ve iple birbirine bağlanmış boş bira fiçileriyle eski barın önünden koşarak geçti. Salgın başladığında tüm işçilerin birbirlerine bakmak için birlikte taşındıkları İtalyan restoranının önünden geçti, yedi kişi restoranın üst katındaki tek bir odaya tıkmıştı. Enfekte olanları dışarıda tutmak için paletler ve çöp kutularıyla güçlendirilmiş asma kilitli kapıların ardına gömülmüş Katolik kilisesinin önünden geçti. Terk edilmiş oyuncaklar ve asla kazanılamayacak oyunlarla dolu oyun alanı hâlâ dağınık olan ilkokulun önünden geçti.

Kesta, yeraltına ve önünde konuşlanmış, saldırı tüfekleriyle silahlanmış iki askere ulaşana kadar, attığı her adımda acısını içine çekerek, nefret dolu mahallesinde koştu. Önlerinde dizlerinin üzerine çöktü ve öfke, korku, panik ve keder dolu bir çığlık attı.

Kesta'nın alnında iki kırmızı nokta belirdi.

"Lütfen! Beni vurmayın!" diye bağırdı. "O benim... Tim. Benim kocam. Kocamı aldılar. Kocam öldü!"

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Tim kötü bir gece geçirdi. Tıpkı ilk ısırıldığında olduğu gibi gözleri kanamaya başladı. Kesta birkaç saat boyunca, histerik bir şekilde, bir şekilde ona yeniden virüs bulaştırdığından endişelendi, çünkü semptomları intikamla geri dönmüştü.

Seğirerek ve inleyerek yatarken, yüzü sanki yüzündeki kemikler tektonik plakalar gibi kaymış gibi doğal olmayan şekillere bürünürken, İşlev Kazanımı'nın zaten işe yarayıp yaramadığını ve virüsün yeni yinelemesini ellerinde ya da çantasının astarında eve taşıyıp taşımadığını ve Tim'e dokunduğunda ona verip vermediğini merak etti. Bu bir tür delilikti, paranoyası, her şey için kendini suçlaması. Bir saatlik düzensiz bir uyku çekti ama saat dörtte uyandı.

Sıçan çiğle dolmuş gibi taze hissediyordu, belki de Tim'in ateşini düşürmek için pencereleri açık bırakmıştı. Gitmeden önce onu öpememişti çünkü utancı onu oraya gitmekten alıkoymuştu. Ama onun zincirsiz elini kaldırıp tekrar indirdiğini görmüştü, bir, iki, üç kez, sanki birine merhaba der gibi. Ya da yardım için işaret veriyordu. Odanın kapısını sürgüsüz bırakmıştı.

Kesta düşünmüyordu. Ve Kesta'nın sadece saatte yüz mil hızla düşündüğü göz önüne alındığında, kararlarını, revizyonlarını ve incelemelerini sürekli olarak -Yaptığınız her şeyden, hatta kim olduğunuzdan, hayatınızın iki ilkesi olan aşk ve bilim dışında her şeyden şüphe duyduğunuz için bir sonraki hamlenizi durmaksızın planlamanız gerekmesinin bir sonucu olarak kalın kafalı, neredeyse sarhoş hissediyordu.

Kesta Londra Kulesi'nin önünden geçerken normalde yürüdüğünden daha yavaştı, kollarını iki yanına açmış, zar zor önüne bakıyordu. Dönümlerce temiz beton kaldırım ve parlak binalar olmasaydı, şehir o kadar ıssız görünüyordu ki, son bin yılda herhangi bir zamanda olabilirdi. Şehir ona kalmıştı.

Bu yüzden kendini orada hayatta kalan tek kişi olarak hayal etti. Yaşayanlar tarafından dışlanarak günlerini tamamlamak hak ettiği bir şeymiş gibi geliyordu.

Sabahın erken saatlerine altın saat derler. Belki de şafağın parlak ışığından dolayı. Belki de gün önünüzde el değmemiş, şekillenmeye hazır bir şekilde uzandığı için. Ya da gerçek sihir gece ile gündüz arasındaki o doğaüstü zaman diliminde gerçekleştiği için. O sabah, nehir boyunca parıldayan kehribar rengi ısıltıya, maviye çalan açık gökyüzüne ve her yeri kaplayan sükûnete rağmen, Kesta ezici bir korkudan başka bir şey hissetmiyordu. Daha gün ağarmadan o günden korkuyordu çünkü henüz ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki.

Strand kampüsüne vardığında saat daha yedi bile olmamıştı. Anahtarlığını okuttu ve el çantasını bir tepsiye yerleştirdikten sonra X-ray cihazının perde ağzına doğru kaydıldı. Eşyalarının ikiye bölünmüş beyaz görüntüsüne bir an göz attı; anahtarları, cüzdanı, yedek tişörtü toplanmıştı. Kendini CT tarayıcısında hayal etti ve muayene için hazır bir şekilde uzanırsa iç organlarının nasıl görüneceğini düşündü. Yarım bir insan dilimlenmiş, en içteki Reş'i, kasları ve siniri açığa çıkmış, delik deşik olduğu suçluluk duygusu herkesin görebileceği şekilde sergilenmişti.

Hastanın ihaneti metastaz yaptı. Her yerde küçük gölgeler.

"İyi günler," dedi güvenlik görevlisi ve el sallayarak onu içeri aldı.

Bina zaten kalabalıktı. Soyunma odasına doğru yürürken koridorda hazmats giymiş iki adam yanından geçti. Belki de vardiyalar değişiyordu.

Birden, kirli saçları dağılmış ve sırtından aşağı sarkmış bir halde ne kadar kötü görüldüğünü fark etti. Dün gecedен beri aynada kendine hiç bakmış mıydı? Duvarlara daha sıkı sarıldı ve soyunma odasına varıp çantasını yere atana kadar hızını artırdı. Çantayı karıştırdı, bir fırça buldu ve fırçayı saçlarında gezdirerek önce at kuyruğu, sonra da topuz yaptı.

İş kıyafetlerini giymek ve plastik başlığı başına sarmak üzereydi ki, aynanın karşısında kendini yeni temizlenmiş olarak gördü. Gözlerinin etrafındaki deri kızarmıştı, yanaklarında bir gecede yeni kılcak damarlar oluşmuş gibiydi ve çenesinden şakaklarına doğru zikzaklar çiziyorlardı.

şışmış Resh'e karşı. Uykusuzluk, fazla içki. Gözlerinin beyazı pembe. Vücudundaki tüm kan sanki patlamaya hazırmış gibi yüzeye çıkmış gibiydi.

Kapılar açıldı ve Cooke içeri girdi.

"Kesta, daha çok erken. Hiç düşünmemiştim-" Kendini durdurdu, yüz maskesini çıkardı, bir eliyle göğsüne bastırırken diğer elini Kesta'ya doğru uzattı.

"Kesta, Liv başaramadı."

İnsanların ölümün acımasız gerçekliğinden kaçmak için kullandıkları kelimeler. *Başaramadım*. Sanki yaşamak sizin verdiğiniz bir partiymiş ve birileri katılamayacak kadar meşgulmüş gibi. Kesta bitmek bilmeyen bir hüznün kollarını ve bacaklarını çekiştirerek onu Roor'a doğru sürüklediğini hissetti. İki eliyle lavaboyu kavradı. Derin bir nefes aldı

ve Cooke'a döndü.

"Beni ona götür."

Liv metal bir arabanın üzerinde yan yatıyordu. Çoktan üşümüştü ama henüz bayılmamıştı. Kesta eldivenli bir elini maymunun karnının altına kaydırdı. Diğer elini de başını desteklemek için kullandı ve Liv'i bir bebek gibi kendine çekerek salladı. Kesta ağlamaya başladı. Kocaman, derin hıçkırıklar göğsüne çarpıyor, gözyaşları maskenin arkasından yüzüne akıyordu. Liv asla anlayamayacağı nedenlerden ötürü o kadar çok, o kadar cesurca mücadele etmişti ki, peki ne için?

Odadaki diğerleri, sırtını okşayarak onu yatıştırmaya çalışan Cooke ve köşede kambur oturmuş, başı ellerinin arasında, ayaklarının dibindeki Roor'un üzerinde bir pano, etraflarına dağılmış maymunu hayata döndürme çabalarından arta kalanlar olmasa, Kesta sonsuza dek ağlamaya devam edebilirdi.

Liv ölmüştü. Liv'e verilen Tim'e de verilmişti.

"Dokuz yaşına kadar tek başınaydı, sonra düşüşe geçti," dedi Dudley, garip bir şekilde ayakta durarak - iki büküm olmuştu, belli ki paramparça olmuştu. Kendini toparlayarak onlara doğru yürüdü. "Nefes alamıyor gibiydi ve sonra -" Durdu ve bir elini Liv'in sırtına koydu, Kesta'yla ikisi de bir an için Liv'in hâlâ nefes aldığını sanmışlardı ama Kesta'nın bedeni mutsuzca yükselip alçalıyordu ve ikisi de bunu hissedebiliyordu. "Onu kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yaptık."

Kesta maskesinin ardından ona baktı. Gözleri hamdı.

"Ona ne olacak?" Kesta cevabı bilmesine rağmen sordu. İşlerden sorumlu olacak, ona ne yapması gerektiğini söyleyecek başka birine ihtiyacı vardı çünkü beyninin bağımsız çalışacağına güvenemezdi.

"Ne olduğunu görmemiz gerek." Onunla nazikçe konuştu. "Otopsi yapılacak ama bunu ben yapacağım. Sonrasında hiçbir şey olmamış gibi davranacağım."

"Lundeen'e onu gömebilir miyiz diye sordum bile," diye araya girdi Cooke, kendi gözyaşlarını silerken. "Bunun bir sorun olacağını düşünmüyor gibiydi, yine de onu işaretlememiz gerekecek..."

Yok edilmiş gibi. Kül olmuş gibi. Kesta Cooke'un ne düşündüğünü biliyordu ama söyleyemiyordu. İnsan ve hayvan numuneleri yok edilmeliydi. Hastalıklıydılar. Gönderene iade edilemez, bilim için ya da kaybedilenlerin bir sembolü olarak saklanamaz ya da herhangi bir şekilde anılamazlardı. Kesta hastanedeki küçük meraklı rafı, akciğeri ve zaman içinde donmuş embriyoyu hatırladı. Liv'in ellerinden birini eldivenlerinin parmakları arasında tuttu, yumuşak kürkünü ve gerçekten dokunmak istediği kırılgan kemiklerini hayal etti.

"Onu neyin öldürdüğüne dair bir fikrin var mı?" diye sordu Dudley'ye. Neyin yanlış olduğu hakkında bir fikrin var mı... yani ona verdiğimiz şeyin?"

Dudley sırtını arabaya yasladı. "Sadece Reanimator'ı yeniden canlandırmak için daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu, dengelenmesi gerektiğini," diye iç geçirdi. "Reanimator-C umut vaat ediyor. Sarı humma aşısının 17D zayıflatılmış türünü glikoproteinlerle birlikte kullandım, bu da sonunda hemorajik ateşlere karşı bir aşının parçası olabilir."

Kesta'nın sahip olmadığı tek şey zamandı.

"Dave'i yakından izliyoruz," dedi Dudley. "Onun da kötüleştiğine dair işaretler var. Ona modifiye ilacı vermeyi düşünüyorum ama önce yeterince stabil olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Cooke nazik olmaya çalışarak, "Sanırım bugün siz olmadan da idare edebiliriz," dedi. "Siz ne düşünüyorsunuz, Dr. Caring? Eve gidebilir mi? Onsuz yapabilir miyiz?"

"Evet," dedi Dudley'nin adına bir ses. Bu Lundeen'di. Odaya görünmeden girmişti. "Kesta olmadan da yapabiliriz, kesinlikle."

Lundeen ona doğru yürüdü ama Liv'in onun kollarında olduğunu görünce geri çekildi. Kesta ona daha sıkı sarılmıştı.

"Lars, bu da ne?" Dudley koruyucu bir kolla Kesta'nın omuzlarını sararak sordu. "Hepimiz korkunç bir şok geçirdik."

Lundeen gözlerini Kesta'dan ayırmadan, "Sadece siz değilsiniz," dedi. "Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim Shelley?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye kekeleydi Kesta ve bu aslında bir yalan değildi çünkü bilmiyordu. Tim'in odasında tek başına öldüğü görüntüsünden başka bir şey düşünemiyordu.

"Florida'daki bir laboratuvar tarafından Dünya Sağlık Örgütü'ne rapor edildik. Telefonlara cevap veriyor, IBD ile bağlantı hakkındaki bilgileri neden sakladığımızı gerekçelendirmeye çalışıyordum. Neden diğer bölgeleri yeni bir zoonoz hastalığının insanlara yayılma riskinden haberdar etmedik?"

Şimdi tüm gözler Kesta'nın üzerindeydi. Ve Kesta başına gelecekleri biliyordu.

"Yılan uzmanınız Florida'da. Ve alarmı yükseltti. Sayenizde, burada çalışan herkesi korumak için tasarlanan gizlilik katmanı yırtıldı ve şimdi çalışmalarımız tüm dünyanın görmesi ve incelemesi için açığa çıktı. Artık bulgularımızı paylaşmak zorundayız. Artık üstünlüğümüzü kaybediyoruz. Sizinle ilişiyimi kesmekten başka çarem yok."

"Lundeen, mantıklı ol. Kesta'yı öldüremezsın!" Dudley yalvardı.

"Lütfen, Lars. Eninde sonunda ortaya çıkacaktı," dedi Cooke.

"Beni kandıramazsın," dedi Kesta, elinde oynayabileceği tek bir kart kaldığını bilerek, "çünkü bunu yaparsan, burada gerçekte neyin peşinde olduğunu DSÖ'ye söylerim. Şafak Projesi'nin gerçek varoluş nedenini biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Buradan çıkıp doğruca yasadışı araştırmanızla ilgili gazetelere gitmeyeceğimi sanmayın."

"Böyle bir şey yapmayacaksın Shelley," diye tükürdü, "çünkü gizlilik anlaşması imzaladın. Halka açıklarsan, yetkililer olaya dahil olur. Suçlanmana bile gerek kalmadan tutuklanırsın. Ulusal güvenliğimiz için bir risk olacaksın. Seni neden tutuklattığımı gerekçelendirmeme bile gerek kalmayacak."

"Beni tutuklayamazsınız, gerekirse size yalvarırım. Çalışmaya devam etmeliyim. Hepimiz çalışmaya devam etmeliyiz! Böylece tedavi-"

"-başarılı mı? Shelley, sen de benim kadar iyi biliyor olmalısın ki, eğer tedavide bir ilerleme kaydederek, bu tam da bilimsel keşif adına tatsız riskler almaya istekli olduğumuz için olacaktır. İBH bağlantısını kurduğunuzda daha önceki ihlaliniz için tolerans gösterdim. İkinci bir ihlale göz yummak burada başarmaya çalıştığımız her şeyle alay etmek olur. Şimdi evine git."

Hâlâ ölü maymunu kucaklayan Kesta, Lundeen'in üzerine yürüdü ve ancak onu beceriksizce geri çekilmeye zorladığında durdu. Lundeen öfkeliydi, sırtını laboratuvarın duvarına dayamıştı, eldivenli eli arkasını yokluyor ve alarmin düğmesini çekiyordu. Kulakları sağır eden çınlama, dalga dalga neon ışıkları tetikledi, korkunç gürültü serbest düşüşteki bir roller coaster gibi yükselip alçaldı. Kesta ne olduğunu anlayamadan iki adam laboratuvara daldı ve onu yakalayarak Liv'i kollarından kopardı. Onu koridorlarda, Şafak Projesi'nin içinde ve dışında sürükledikten sonra sokağa fırlattıklarında çığlık attı. Keskin sabah ışığında kaldırımında nefes nefese oturmuş, ellerindeki kiri siliyordu. El çantası hâlâ laboratuvarın içindeydi, ancak anahtarları ve cep telefonu kot pantolonunun arka cebindeydi. Telefonunu çıkardı. Ekran parçalanmış, Tim'in fotoğrafı eskiden ona ait olan binlerce küçük parçaya ayrılmıştı.

—

Kesta Fleet Caddesi'ne doğru yürüdü ve orada doğuya giden bir otobüse bindi. Otobüs St Paul Katedrali'ne doğru ilerlerken o en üst katta oturmuş, yüzünü cama dayamıştı. Otobüs geçerken gözlerini ayırmadan simgesel yapılara baktı. Tim'le birlikte daha önce pek çok kez gittikleri, ama her zaman durmadıkları yerlere... Çünkü Londra'da yaşarken görülecek her şeyi doğal karşılıyordunuz, çünkü hayat manzarayı seyretmek için duraklamanıza engel oluyordu.

"Burası bizim malikânemiz," demişti Tim onu başka bir otobüste kendine doğru çekerken, sadece ayakta durulabiliyordu, gerçekten sıkıştı, ikisi birlikte yolcular ve ağlayan çocuklarla dolu arabalarla doluydu ve otobüs her köşeyi döndüğünde ona doğru sarsılıyordu ve o da onu yakalıyordu. "Birlikte harika bir hayatımız olacak," demişti, başının üstünü öperek ve bir koluyla onu sıkıca tutarak, diğer koluyla da otobüsün kapısından inen tutamağı kavrayarak.

Otobüsün tavanı ikisini de destekliyordu, böylece şoför frene çok sert basarsa düşme endişesi yaşamayacaktı. Tim ikisine de sahipti. Kesta onun göğsüne yaslanıp rahatlayabilirdi. Kendini bırakabilirdi.

Otobüsü Tower'da bıraktı ve rıhtımdan geçerek Wapping'in Arnavut kaldırımli yollarına doğru yürümeye başladı; ayakları birbirine dolanıyor, önüne bakmadan, sadece ayaklarına bakarak, rıhtımda yaşadıkları sekiz yıl boyunca bu yürüyüşü kaç kez yaptığını düşünerek ilerliyordu. Yalnız yürüyordu. Yanı başındaki nehrin kokusunu alabiliyor, bir teknenin suyu çalkaladığını, dalgaları kıyıya doğru ittiğini duyabiliyordu. Gelgitin tersine döndüğünü hissedebiliyordu.

Kesta depo kapısında titreyerek dururken, bir çift birbirine sokularak yanından geçti. Adam arkasına doğru mantıklı bir bakış attı ve Kesta onların adımlarının hızlandığını hissetti.

Senden kaçıyorlar. En büyük korkusu haline gelmişti. O bir dışlanmıştı; sevgisiz, işsiz, değersiz. İşi ona bir anlam katmıştı. Tim ona daha fazlasını vermişti. Çalışmadan, Tim'i iyileştirmenin bir yolunu bulma şansı sıfıra yakındı. Onu hayatta tutabilmek için hastaneden malzeme çalmaya geri dönebilirdi ama Lundeen'in onu eski laboratuvarından da men etmenin bir yolunu bulacağından emindi.

Çıplak kollarına baktı ve sadece kol kemiği ile radius kemiğinin kendisine baktığını görebildi. Her elinde yirmi yedi parça beyaz kemik vardı. Artık ondan geriye pek bir şey kalmamıştı. Tim onu zar zor tanıyabilirdi.

—

"Eve erken mi döndün?" dedi Albert, kapıcı kulübesinde çay yaparken onun yanından geçerken. Elindeki fincanı ona doğru salladı. "Sanmıyorum-"

"Aslında bir tane isterim," dedi ve kapıcı dairesinin Hollanda kapısını açarak postayı kanepenin diğer ucuna itti ve oturdu. Albert ona kendisi için yeni yaptığı fincanı uzattı. Yan tarafında EN İYİ KOCAM yazıyordu ve ağzında bir çentik vardı.

"Bir tane daha yaparım," dedi ve odasının arka tarafında bulunan mini mutfığa doğru gözden kayboldu. Televizyonda bir haber kanalı oynuyordu. IBD haberi patlak vermişti. Florida'dan naklen yayınlanan görüntülerde

Uzun sazlıkların arasından dikkatlice, siyah bir bezle örtülü bir sehpa üzerinde tüm dünyanın görmesi için sergilenen sıkıca sarılmış yılanlar.

İNSANLARDA ÜNLÜ YILAN VİRÜSÜ BULUNDU MU? diye sordu alttaki chyron. "Sadece cevap istiyoruz," dedi küçük ekranda şerif üniforması giymiş bir adam. "Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Albert, çayıyla geri döndü ve poşeti

Tatlı kaşığı, televizyonun sesini kapattı. "İyi misin, jel?" diye sordu, yaşlı ve bilge bir baykuş gibi merceklerin üzerinden ona bakarak.

"Pek sayılmaz," dedi kadın temkinli bir şekilde yudumlarken. Çay iyiydi. İhtiyacı olan şey buydu, tutunabileceği sıcak ve rahatlatıcı bir şey.

Çaydaki amino asit L-theanine, stres hormonu kortizolü düşürerek kelimenin tam anlamıyla rahatlamamıza yardımcı olur. O bir fincan çay Kesta'yı yumuşatmaya yaradı ama içindeki kainin ona ani bir berraklık hissi verdi.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Albert ona sordu.

Kesta o anda tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Eğer bir şey olursa," dedi, "benim için Fare'yle ilgilenir misin?"

Albert kaşlarını çattı. Sandalyesini çekti ve Kesta'nın önüne oturdu. Çayını ve tatlı kaşığını arkasındaki masanın üzerine bıraktı ve Kesta'ya yaklaştı.

"Nedir bütün bunlar?"

Kesta ona doğru eğildi, çayının buharı Albert'ın gözlüklerinin üzerinde yumuşak bir buğu oluşturdu.

"Sadece sorabileceğim başka kimse olmadığı için soruyorum," dedi, "eğer bana bir şey olursa, Fare'mle ilgilenir misin? İçindekilerle ilgilenir misin?"

"Sana hiçbir şey olmayacak, Kesta."

"Olabilir. Olacak demiyorum. Sadece eğer diyorum." "Eğer mi?"

"Evet, eğer," dedi, "eğer bir şey olursa."

"Elbette yardım edeceğim. Elbette senin için Sıçan'la ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim, Albert."

Albert'in kupasını yukarı çıkardı ve Tim'in yanındaki sandalyede oturup kendi kanından bir torba toplarken çayının geri kalanını içti. Bir saat sürdü, kanı yavaş yavaş çekiliyordu. Kendini güçsüz hissediyordu ama çay

Onarıcı. Tim onu izliyor, nefesi hırıltılı bir şekilde girip çıkıyordu. Artık her konuşmaya çalıştığında göğsünden gelen tıkırtı sesini duyabiliyordu.

"Mmmmgggg."

"Her şey yolunda, sevgilim. Ben buradayım."

Kan torbası dolduğunda, Tim'in kolundaki kanülden doğrudan kan verdi. Ona Ruids de verdi, küçük antibiyotikler, steroidler, her şeyi denedi. Onu hayatta tutacak, yeni formüle ettiği plan etkisini gösterene kadar onlara zaman kazandıracak her şeyi.

"Sakin bir gece geçireceğiz," dedi ve kan pompalanmasına yardımcı olmak için elini sıktı. "Ama yarın geç saatlere kadar evde olmayabilirim. Ya da hiç. Bunu söyleyemem çünkü deneyeceğim şeyin işe yarayacağını bile garanti edemem. Ama merak etme," dedi, "eğer başarısız olursam, Albert seninle ilgilenecek."

Jess'e mesaj atması gerektiğini düşündü. Dr. Walling olayına rağmen Jess onun için, ikisi için de iyi bir arkadaş olmuştu. Neler yaşadıklarını bilmemesi Jess'in suçu değildi. Bilse bile anlaması mümkün değildi. O dışarıdan bakan biriydi. Kesta bunun için onu cezalandırmamalıydı. Jess'e mesaj atmış.

Her şey için özür dilerim, umarım beni affedebilirsin K x

Kesta mutfağa girdi ve buzdolabını açtı. Orada durdu, bembeyaz ışığa gözlerini kırptırdı. Buzdolabı, kapıdaki bir şişe şarap, alt raftaki seç-karıştır ilaçlar ve alttaki salata çekmecesine tıktırılmış kan örnekleri dışında boştu. Çekmecenin en arkasında, uzak köşeye sıkışmış olanı aldı. İlk kan. Hastalığın bulaştığı günün ertesinde Tim'den aldığı kan. Yaptığı ve üzerine yapıştırdığı küçük etiketi okumak için avucunun içinde tuttu.

HASTA: TIMOTHY JAMES SHELLEY

DOB: 12/07/84

KAN TİPİ: O

ZOMBI VIRÜSÜ ÖRNEK 1

03/05/2023

İlk kanı ve şarap şişesini aldı ve ikisini de boş odaya taşıdı. Sandalyesine oturdu ve mantarı çıkarıp yuttu ve nefesi kesildi. Telefonunun Jess'ten gelen bir mesajla parladığını gördü.

Affedilecek bir şey yok. Seni seviyorum x

"Beni affedebilir misin?" diye sordu Tim'e. Ama Tim kıpırdamadı, gözünü kırpmadı ya da onu rahatlatacak bir şey söylemedi. Sadece baktı. Şaraptan bir yudum daha içti ve sonra kendini durdurdu, ağzını sildi, mantarı yerine koydu ve şişeyi odanın köşesine dikti.

Ağızdan bir şey alınmaz, diye düşündü. Hastaya bundan sonra olacaklardan önce yiyecek ya da içecek bir şey verilmemeliydi. Klinik açıdan daha akıllıca olurdu. Ne olur ne olmaz.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

Geceyi karanlıkta Sıçan'ın etrafında küçük daireler çizerek geçirdi. Işıklar kapalı, perdeler ve panjurlar çekili. Düşünüyor, değerlendiriyor, endişeleniyordu. Ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki, oyunda çok fazla değişken vardı, insan hatası tehdidi her zaman mevcuttu. Komplikasyonlar, enfeksiyonlar, reaksiyonlar, her biri

Aklından manevralar geçirme olasılığı.

Ama denemek zorundaydı, değil mi?

Çünkü bu korkunç oyunun bu son aşamasında kendisinden başka oynayacak bir el yoktu. Yapmak üzere olduğu şeyin gürültüsü onu uyanık tutuyordu. Eğer oturursa, oturma odasındaki kanepede bir ileri bir geri sallanmaya başlıyor, hareket etmek, koşmak, bir şeyler yapmak için elektriksel bir dürtüye kapılıyordu. Ama bunun zamanlamasını doğru yapmak zorundaydı, bu yüzden Sıçan'ın etrafında gıcırdayarak saatlerini harcadı, kocasına son bakışları olma ihtimaline karşı bakışlarını çaldı.

Sabahın dördünde dahili telefon çaldı. Albert bir sonraki vardiyasına başlıyordu. "Aşkım, Cheryl senin sıçandan gelen gürültü yüzünden yine uyuyamadığını söyledi." "Üzgünüm Albert. Uyuyamıyorum. Sadece dolaşıyorum."

"Buraya gelip bir fincan çay içmek ister misin?"

Kesta aşağıya inmek istiyordu. Bir fincan çay daha içmek, kapıcı dairesindeki kanepeye yığılmak ve Albert gibi yetenekli birinin işi devralmasına izin vermek istiyordu. Ama bunu sadece o yapabilirdi, bu işin sonunu sadece o getirebilirdi. Bu, en çok sevdiği adam için yapması gereken bir fedakârlıktı.

"Hayır, teşekkürler Albert. Burada sessiz kalmaya çalışacağım."

Kesta kendine özgü siyah kıyafetini giymiş, şişeyi çantasına saklamıştı. Botlarını bağlarken kapı aralığından Tim'i izledi. Geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişlerdi. Bekleyemezdi. Daha fazla bekleyemezdi.

"Umarım senin için her şeyi göze alabileceğimi biliyorsundur, sevgilim," diye fısıldadı Tim'e veda öpücüğü verirken.

Kesta, Şafak Projesi laboratuvarına saat altıda geldi. Güvenlik görevlisine merhaba demek, dinlenme odasında sohbet etmek, mikroskobunun oküler lensinden aydınlatıcının parlak beyaz ışığına bakmak gibi normal hareketleri yapamıyordu çünkü anahtar kartı olmadan içeri giremiyordu. Mobil uygulamayı kontrol etmek ve Tim'in yatak odasından gelen canlı yayını izlemek için yolda durdu. Büyüleyici sepya renginde bile Tim'den geriye neredeyse hiçbir şey kalmadığını görebiliyordu. Derisi, kameranın önünde kar gibi sürüklenen büyük yığınlar halinde dökülüyordu. Şimdi hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Kesta, Strand istasyonunun giriş kapılarının yanındaki duvarda bulunan dahili telefonu çaldırdı. Bekledi. Sonunda bir ses eterde çatırdadı.

"Alo?"

"Eşyalarımı almam gerekiyor. Soyunma odasındalar. El çantam. Bir ceket."

Tekrar bekledi. Birden kapı büzülmeye başladı ve içeriden ona doğru açıldı. Karanlık ön odaya süzüldü, tepedeki ışıklar yanıyordu ve güvenlik odasının kapısının da açıldığını izledi, ama nöbetçi dışarı çıkmadı. Sürünerek güvenlik odasına girdi ve adamın telefonla konuştuğunu gördü. Güvenlik görevlisi ona, işinin bitmesini beklemesi için başıyla işaret etti. Kesta X-ray cihazının yanında durdu, bir gözü güvenlik görevlisinde, diğer gözü de açmak için güvenlik kartına ihtiyaç duyduğu laboratuvar kapısında idi. Güvenlik görevlisi silahlıydı. Yerinden kıpırdamadan durmaktan başka çaresi yoktu, kollarının ve bacaklarının beklentiyle titremesine engel olamıyordu. Yarım saat içinde Dudley gelecekti. Telefonla konuşurken dikkati dağılmış olan gardiyana baktı; Kesta'nın ne dediğini duyamaması için ahizeyle ve kocaman elleriyle ağzını kapatıyordu. Boynunda kışkırtıcı bir şekilde asılı duran kordonu görebiliyordu. Silahını çekmeye fırsat bulamadan onu boğazından koparıp kapıyı açmak için kullanıp kullanamayacağını merak etti. *Bu tür bir silah ne tür bir hasar verir?* Kapılar aniden açılıp Cooke içeri girdiğinde merak ediyordu.

İki kadın birbirlerine baktı, her biri nefesini tutmuştu. Kesta O anda ölebileceğini, buhar olup uçabileceğini düşündü. Bu his

Cooke ona hiçbir şey söylemediğinde görünmez olduğu, atmosferde asılı kalan mikroskobik bir varlık olduğu gerçeği daha da pekişti. Hâlâ telefonla meşgul olan görevliye gülümsedi ve el çantasının taşıyıcı banttın çok yavaş bir şekilde geçmesine izin verdikten sonra diğerk tarafta ortaya çıktı ve onu aldı. Cooke laboratuvarın kapısına doğru yürüdü. Kesta'ya döndü, son bir kez merhametle baktı ve kendini içeri attı. Kapı kapandı. Ama tam olarak değil. Cooke parmak uçlarıyla kapıyı açık tutuyordu. Kesta hızla içeri daldı.

Koridorda hızla ilerlerken Cooke arkasından, "Dikkatli ol," diye seslendi ama Kesta ona teşekkür etmek için duramadı. Midesi bir asit topuna dönüşmüştü, kolları ve bacakları kemikten ibaretti, onu soyunma odasına doğru itecek hiçbir kas gücü yoktu. Kendini kırılgan ve kablolu hissediyordu, sanki vücudundaki her sinir, olan biten her şeyi acı verici bir teknik renkle hissedebilmek için derisinin yüzeyine doğru yol alıyordu. Arkasında sesler duyabiliyordu, sıkıntı çığlıkları, Cooke'un ki de bunlardan biriydi, bir tartışma zaten devam ediyordu. Kesta'nın kalbi koşarken düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

Soyunma odası ıssızdı, duşlardan kalan son buharın havalandırma sisteminden dağılmasıyla nemlenmişti. Kesta lavaboların üzerindeki uzun aynada kendine baktı; aynanın kendisi de nemden hafifçe bulanıklaşmış, yüzünün kenarları buğudan yumuşamıştı. Gözleri çökmüş, kasvetli; saçları at kuyruğu şeklinde geriye taranmış. Aynadaki kadının onu yerinde tutan bandı çözmesini ve koyu renk saçlarının, yakılmadan önce cesedi gizleyen perde gibi yüzünün etrafından aşağı dökülmesini izledi. Kesta ne yaptığını biliyordu. Her şeyi enine boyuna düşünmüştü.

Kesta sütyeni, külotu ve çoraplarıyla ayakta durana kadar kıyafetlerini çıkardı. Dudley'nin bir acil durum ekibi getirmesi gerekirse, onlara daha fazla iş vermeyi tercih etmezdi, önce kotunu ve tişörtünü çıkarması gerekiyordu. Kot pantolonunu ve tişörtünü kibarca katlayıp lavabonun altına yerleştirdi, hırpalanmış savaşı botlarını da altına soktu. Parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu ve telefonundaki Tim'in kırık görüntüsüne son bir öpücük kondurdu. Vücudundan bir ürperti geçti ama üşümüyordu. Düğün sabahından beri hiç bu kadar gergin hissetmemişti. O zaman da ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Kesta soyunma odasındaki kürsünün üzerine oturdu, bacaklarını önünde uzattı, sırtını dolabına dayadı. Tüyleri diken diken olmuş ve damarları çatlamış bir görüntü kalçalarından ayak bileklerine kadar yayılıyordu. Opalesansın altında teni ışıl ışıl parlıyordu. Evdeki buzdolabında sakladığı Tim'in kan şişesini ve sol  orabının içinde sakladığı su toplamış şıringayı çıkardı, sonra iki çorabını da çıkardı -daha sonra çekişe ihtiya ı olabilirdi, dönerken kayıp düşmek istemiyordu- kucağındaki paketi açtı. şıringa mührü kırdı. Pistonun geriye doğru sürüklenişini, Tim'in kanının ampulden varile geçişini izledi. Kesta boş şişeyi k lotunun  n kısmına soktu. Biri onu bulduğunda, önce bunu bulsunlar.

şıringadaki hava kabarcıklarını temizledi ve belirgin damarları için annesine teşekkür etti. Reş'ini saf bir niyetle mızrakladı ve onun kanını içine itti.

Kesta arkasına yaslanıp başını soğuk dolap kapısına dayadı ve Tim'in ısırıldığı anı düşündü. Yüzünü gördü, şaşkınlığın acımasızlığıyla bembeyaz kesilmiş ve çarpılmıştı, delinmiş eli göğsüne yapışmıştı. Midesinde nasıl şiddetli bir kasılma hissettiğini hatırladı; o anda bildiği hayatın sona erdiğini anlamıştı. Kesta, Tim'in güzel ve iyimser yüzünün, kaderindeki ölümün acımasız ifşasıyla yerle bir olduğunu hatırlayınca gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. Başına geleceklerden çok korkmuş olmalıydı.

Kesta artık korkmuyordu. Duyguları onu boğuyordu ama kaderini tüm kalbiyle kabullenmişti. Öyle ya da böyle, Tim için kendini feda etmeliydi. Yanaklarından s z len gözyaşlarını sildi ve ellerinin kanla kaplı olduğunu gördü.

Yabancı bir acı, Irework gibi sıcak ve parlak, ortasında kaynamaya ve parlamaya başladı. Dizlerini yukarı çekti, ileri geri sallandı, acıyı kontrol etme çabasıyla onu kucakladı. Burnundan nefes alıp ağzından veriyor, panikleme dürtüsüne karşı koyuyor, inlemesini engellemek için dudaklarını sıkıca b z yordu. Etrafındaki soyunma odası, gözlerindeki kandan dolayı gece görüşlü, ısıya duyarlı bir kırmızıya dönüşmüştü ve görüşünü net tutmak için kendini temizlemeye çabaladı. Bir havluya, bir k ğıda ihtiya ı olacaktı.

Lavaboya doğru tökezledi, önce vinil Roor'a, sonra da tezgâha kan damlattı, bir yandan da dağıtıcıdan bir avuç kâğıt havlu çıkaracak gücü bulmaya çalışıyordu, beyni ile uzuvları arasındaki bağlantılar kısa devre yapmaya başlamıştı bile. Bir elini havada salladığını, hiçbir şeye uzanmadığını, sonra da boş boş cama sildiğini gördü. Buhar artık neredeyse tamamen temizlenmişti ve Kesta aynada kendini bir kez daha gördü, yapışkan, terleyen, dövülmüş, kocasının enfekte kanı damarlarında dolaşırken kendi Ruids'ine bulaşmış. Virüs onu ele geçiriyordu.

Kesta havluları gözlerine bastırdı. Soyunma odasındaki ışıklar kör ediciydi, bu yüzden lavabodan çekilip dolabının dibine sinmişti. Her santimi titriyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, vinilin üzerine kalın bir katran kustu. Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca orada yattı, kustuktan sonra her şeyin bitmiş olabileceğini düşünerek titredi. Ama bu sadece bir saniyeydi, daha fazla değil, acı ona geri dönmeden önce, kasılmaları hayal ettiği gibi büyüdükçe büyüdü, gittikçe daha yükseğe çıktı. Ellerini ve ayaklarını dolaba, Rooring'e bastırdı, bu şeytanı kovmak için tüm vücudunu kaydırıp ve kaydırıp.

Ama bunun sonu yoktu. Bu acı sınır tanımıyordu, 1re iç organlarını dağılıyor, karaciğerini, böbreklerini, ciğerlerini tutuşturuyordu. Almaya çalıştığı her nefes Rames'i körüklüyor, yanma bir cehenneme dönüşüyor, kolları, bacakları, boynu ve başı öfkeli 1re'yi hızlandırıyor. Alevler onu tüketmişti.

Kesta, Tim'in ondan kaçmak için mücadele ettiğini, derisini parçalayarak dışarı çıkmaya çalıştığını hissetti. Yaşarken olduğu gibi ölüngen de onunla paylaşıyordu. Her şeyi. Beyninin arızalı bir lamba gibi açılıp kapandığını, ışığın söndüğünü ve onu karanlıkta bıraktığını hissetti. Vücudunun kendine doğru gerildiğini, başının geriye doğru çekildiğini ve yıldızları seyrettiğini hissetti.

Kesta'nın görüşü artık kaybolmuştu, kırmızının tonlarında kaprisli şekillerden oluşan girdaplı bir kütle, odaklanabileceği ya da zihnini sabit tutabileceği hiçbir şey yoktu. *İşte bu*, diye düşündü kaybolurken, geriye doğru küçülüyordu, geri çekiliyordu, artık insan değil mikroskobikti, gereksizdi, modası geçmişti. Keşke gözlerini kapatabilseydi, Ölüm'ün tepesinde durup aşağıya baktığını görmeyebilirdi. Sonunda onun için gelmişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kesta gözlerini kırptırdı. Boş bir ses, bir yerden damlayan su, mağara gibi, serin. Göremiyordu. Tekrar gözlerini kırptı ve kanın pompalandığını duydu, sessiz bir endüstri. Bir tik tak sesi, tenekemsi, otomatik, arkasında ıslak ve şurupumsu bir şey. Aşağıda bir yerde bir akımın titreştiğini, bir devrenin yeniden bağlandığını hissetti.

Bir ayağın seğirmesi, bir dizin sızlaması. Sonra bir ses. "O uyandı."

Kesta üçüncü kez gözlerini kırptırdı ve bununla birlikte gözleri keskinleşmeye başladı, küresel bir mercek görüntüleri beynine, odak dışı, aşırı pozlanmış olarak yuvarlıyordu. Beyaz ışıklar, beyaz şekiller, etrafındaki beyazlık, göz bebekleri soldan sağa akan bir sıvı gibiydi.

"Kesta, Kesta, benim."

Adını söylemeye çalıştı ama boğazı dolu olduğu için kelime çıkmıyordu. Gittikçe hızlanan keskin bir bip sesi duyabiliyordu. Solunum yollarındaki bir tüp paniği tetikliyor, kanı gittikçe daha fazla pompalanıyordu. Tüpü kendi başına çıkarmaya çalıştı ama sağ eli bu çabasında sol eline katılmadı; bir şey onu tutuyordu.

"Kesta, sorun yok, sakın ol. Şimdi entübasyonu kaldıralım lütfen." Plastik tüpü kusarken, iç organlarının ihlali de onunla birlikte sürüklendi, Solunum yollarından yukarı doğru yılan gibi kıvrılıyordu. Sonunu tükürdü, ağzındaki kanın tadını aldı. Daha fazla enerji toplayarak kelimeyi tekrar söyledi.

"Tim."

Serbestçe düşen sol eline doğru bir baskı hissetti ve biri eterden çıkıp odak noktasına geldi.

"Korkarım sadece benim," dedi Dudley. Onun elini tuttu. "Ne... oldu?" Kesta mırıldandı.

Dudley onun dudaklarındaki bir şeyi sildi. "İşe yaradı." Gülümsedi. "Gerçekten işe yaradı."

Kesta tekrar tekrar gözlerini kırıştırarak odaklanmaya, gözlerini beyniyle birleştirmeye, anlamalarını ve hatırlamalarını istemeye çalıştı.

Bu Dudley ve Dudley ağlıyor. Neden ağlıyor?

Çünkü sen ölmedin.

Ölmemişti çünkü Reanimatör işe yaramıştı. Dudley onu soyunma odasının zemininde yere yığılmış halde bulduğunda ona verdiği Reanimator-D, tıpkı o sabah işe geldiğinde Dudley'nin yapacağını bildiği gibi. Tim'in kanını kullanarak kendine virüs bulaştırmış, kendini hasta etmişti, böylece Dudley hazır olsun ya da olmasın onu virüsle tedavi etmek zorunda kalacaktı. Kendini bilim için feda etmişti.

"İşe yaradı mı?" dedi, bu kelimelerin ne anlama gelmesi gerektiğini anlamaya çalışarak. *Tim* kelimesi kolayca gelmişti, uyandığında dudaklarının arasındaydı ama bu daha uzaktı. Vücudu zonkluyordu ve kolunu kaldıramıyordu. Yanındaki yatakta yatan koluna baktı, beyni kafatasının içinde dönüp duruyordu, hareket ettikçe baş dönmesi hissediyordu. Kendini hasta hissetti. Kolunu gördüğünde daha da hasta oldu, eli yana doğru itilmişti, deri kelepçelerle arkadan tutturulmuştu, metal toka şerit ışıktı parlıyordu.

Tim'in enfekte kanını kendine enjekte etmişti. Ve hâlâ hayattaydı. Doğrulmaya çalıştı ama organları içinde çırpınıyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu. Dudley onu yastıklara yaslamaya çalışıyordu ki, miasma'dan başka bir yüz çıktı. Bu Lundeen'di.

"Demek başardı," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bunu hak ettiğinden değil." Bip seslerinin kaynağına, hayati göstergelerin kaydedildiği monitöre bakıyor, ipucu arıyor ve başını sallıyordu. "Aklından ne geçiyordu Shelley?"

Bir iğnesini batırdı ve Kesta'nın algılama duyusunu çarpan baş dönmesi, kendini korumak için bir elini havaya kaldırmasına neden oldu. Lundeen ona ters ters baktı. Şimdi çok uzun görünüyordu ve Dudley'i dirseğinden yakaladı ve ikisi birlikte Kesta'nın görüş alanından çıktılar. Orada yatıyordu, kalbi ve beyni vücudunun duvarlarına çarpıyordu. Sınırlarını test etmeye, yeniden ayarlamaya, yatağın içinde kollarında, bacaklarında güç izleri aramaya, nasıl kalkacağını hatırlamak için kendini zorlamaya başladı.

Dilinin ağzının içinde dolaştığını hissedebiliyordu. *Susadım mı?* diye merak etti, ama istediği su değildi, dili başka bir şey istiyordu, sadece ne olduğunu anlamıyordu. Kan mı? Hayır, o da değildi. Dilinin ucunu dişlerine dokundurdu, sonra dudaklarının arasından geçirdi. Duygu, parlak, acı verici, garip, algılayamıyordu. Tat ve koku birlikte, yeni bir his. Bir yılan gibi.

Kesta diliyle koklayabiliyor ve hissedebiliyordu. Olayın şokuyla ağzını kapattı. Kısıtlamaların üzerine eğildi ve tek koluyla kendini yukarı doğru kaldırdı. Dudley hemen onun yanına koştu ve bir bacağına yatağa dayayarak onu oturur pozisyona getirdi, içi boş ama bir şekilde gerçekçi bir vantrilok kuklası gibi. Dudley onun sırtını destekledi, kolunu beline doladı. Lundeen yatağın ucundan ona bakıyordu, öfkesini içinde tutmak için kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Dudley de bunu gördü ve Lundeen'in ona bağırmasını engellemek için koruyucu bir tavırla elini kaldırdı.

"Kesta, çok ama çok şanslıydın." Dudley sanki orada sadece ikisi varmış gibi sakince konuştu. "Cooke beni aradı. Seni bulduğumda bilincin yerinde değildi, virüs büyük bir hızla yayılmıştı, kas spazmların şiddetliydi, kanaman ciddi boyutlardaydı ve ateşin 103'tü."

Adam ona baktı ve kadın onun ağlamaklı olduğunu gördü. "Ama sen dönmedin." Onu nazikçe kendine doğru çekti. "Sana hemen Reanimator-D enjekte ettim. Hücrelerin paketleni, Ruids verildi, ağrı kesici verildi. Oksijen aldın. Ve ne olur ne olmaz diye sana ikinci bir şişe Reanimator-D daha verdim. Her gün tam kan tahlili yaptım. Kesta, artık vücudunda aktif virüse dair hiçbir iz yok."

"Her gün mü?"

"İşe yaradı."

"Ne zamandır buradayım?" Kesta midesine kramp girdiğini hissetti.

"Beş gün," diye yanıtladı Dudley. Balmumu ceketinin cebinden bir şişe Reanimator-D çıkardı ve hayat iksiri gibi havada tuttu. "İşe yaradı, Kesta."

Panik onu ele geçirdikçe monitörün bip sesi artmaya başladı. Tim on beş gündür yalnızdı.

"Eve gitmeliyim," dedi boştaki eliyle bağları tırmalayarak, bedenini itaat etmeye zorlayarak. "Hemen eve gitmeliyim!"

"Kesta, seni biraz daha izlememiz gerekiyor," diye yalvardı Dudley, onu yatıştırmak için çok uğraştı. Yatakta ona doğru eğildi ve hiçbir baskı uygulamadan onu tuttu, sadece kaçma çabasıyla kendi bileğini kırmasını engellemek için vücudunu kullandı. Dudley onu kollarına alıp sarıldı, rahatlattı ve Kesta ona karşı mücadele etti, boşta kalan kolu onu daha yakına, daha sıkı çekene kadar etrafına dolandı, sevgili hayatı için ona tutunuyordu, neredeyse hayatını emiyordu. Ne yaptığını fark ettiğinde onu aniden bıraktı.

"Eve gitmek istiyorum," dedi ve işte o zaman o korkunç bodrum odasında olduğunu, sıra sıra boş yatakların arasında tek hasta olduğunu gördü. "Artık eve gitmek istiyorum!"

Lundeen öfkeliydi, söylenirken burun delikleri şişmişti. "Size üç aylık hayvan testi demiştim. Sadece üç ay. Bu acele neydi? Tüm projeyi tehlikeye attınız, anlıyor musunuz? Eğer bu ortaya çıkarsa, işimiz biter!"

Kesta kendisine bağırılmasından pek hoşlanmamıştı. Kaslarında kalan azıcık gücü topladı ve kendini yukarı ve yataktan dışarı itmek için kullandı ama bacakları kuru dallar gibi altından kırıldı ve yere düştü, bileğinden tutuldu, kablolar ve hortumlardan oluşan bir ağ açığa çıktı, çekiştirildi, ıslak ve çaresiz hissetti ve bayılacakmış gibi oldu.

İki adam yanına koşarak onu köşeye sıkıştırdı ve Kesta en azından bir süreliğine boyun eğmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Onu kaldırıp stabilize ettiklerinde, monitörlerden ve kateterlerden, tüplerden ve kanüllerden ayırdıklarında, dişlerini sıkarak bu onursuzluğa ve rahatsızlığa katlandı, sadece Tim'i düşündü, onu teselli etmek için yanında olmadan yapayalnızdı.

Dilini dişlerinin arasından geçirdi ve ucunun az da olsa seğirdiğini hissedebiliyordu. Kapana kısılmış bir hayvandı. Tim için böyle bir şeydi işte, eylemsiz olmak, virüs tarafından hapsedilmek, onun tarafından esir tutulmak.

İçini bir duygu kapladı, acıyla değil ama yoğun bir çaresizlikle tanımlanan bir duygu. Şimdiye kadar ölümü atlatmıştı ama hayata geri döndürüldüğünde, en kötüsü olduğu gibi kalmıştı. Eğer tek başına ölmüş olsaydı, kendini asla affetmeyecekti.

Tıbbi önlüğü çıkarıldı, yıkandı, artık olmayan kot pantolonu ve tişörtü yeniden giydirildi, köprücük kemiği ve ilium kemikleri derisinin altında tel askılar gibi çıkıntı yaptı. Ayakları botlarının içine sokuldu, bağcıkları çözüldü, tekerlekli sandalyeye itildi, yatağın bir kısmı Dudley tarafından daha fazla ısınması için omuzlarına sarıldı, çünkü kimse ceketini bulamamış gibi görünüyordu.

Kesta çantasını kucağına aldığı anda ürperdi, ona çok ağır gelmişti ama sonra Fare'sinin anahtarlarının hâlâ kendisinde olduğunu fark ederek rahatladı.

Lundeen anahtarların ve çantanın üzerine zorla bir pano indirdi, üzerinde bir tür feragatname vardı. *Eğer kendime bulaşan yılan hastalığından ölürsem, suçlayacak başka kimsem olmayacak.* Adını ve Proje'yi dava etme hakkını ortadan kaldıran bir imza attı. Elinde kanülün açtığı yaradan biraz kan sızmış olan evrakı geri verirken adamın geri çekilmesini izledi. İkisi de aynı anda görünce gülümsedi. Biro kalemini gerçekten de tüm gücüyle sıkmıştı.

"Kesta olmasaydı Reanimator-D'nin çalıştığını bilemezdik," diye bağırdı Dudley ayrılırken Lundeen'e. Tekerlekli sandalyesinin kollarını kullanarak kendini dengelediğini hissedebiliyordu. "Tamamen akıl almaz bir şey yaptı, evet, çılgınca etik dışı ve inanılmaz derecede tehlikeli, ama denemeyi tek başına hızlandırdı. Kesin bir tedaviye sahip olduğumuzu biliyoruz."

"Tedavimiz yok!" Lundeen öfkeleni. "Bunların hiçbirisi henüz hazır değil. Daha aylarımız var, hatta yıllarımız."

"Başladığım işi bitirmeme izin vermelisin," diye hırıldadı Kesta.

"Bir daha asla çalışamayacaksın. Sen aklını kaçırmışsın Shelley."

"Dudley, bana yardım et."

"Lundeen, hadi. Kesta olmadan-"

"Kesta olmasaydı, bu karmaşanın içinde olmazdık! Yaptığın şey vicdansızlık Shelley. Herkesin hayatını tehlikeye attın. Dönüşebilirdin. Laboratuvarı kasıp kavurabilir ve herkesi öldürebilirdin. Sırf beklemeye hazır olmadığın için başka bir salgını harekete geçirebilirdin!"

Lundeen sonunda nefes almak için durakladı. İki muhafızdan gitmelerini istedi. Kesta onların boş yatak sıraları arasında uzaklaşmalarını izledi. Dudley de burada kalmaya niyetli değildi ve onu çıkışa doğru götürmeye başladı.

Dudley ve Kesta daha odanın yarısına gelmeden kapı muhafızların arkasından vurularak kapatıldığında, Lundeen tekrar ayağa kalktı.

"Kanı nereden aldın Shelley?" Dudley tekerlekli sandalyeyi durma noktasına getirdi.

"Numune. Sende bulduğumuz virüs. Nereden aldınız onu?"

Kesta Lundeen'le yüzleşmek için arkasını döndü. Ama pişman olacağı bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Dudley ikisini de koğuştan dışarı çıkardı.

Şafak Projesi'nin kapısından geçip Surrey Caddesi'ne çıktılar. Soğuk hava hücumuyla birlikte vücudunda bir ürperti dalgalandı. Şimdi oldukça şiddetli bir şekilde titriyordu ama bunun nedeni üşümesi değildi. İçini bir bulantı kaplamaya başlamıştı ve başı vücudunun geri kalanından kopmuş gibiydi. Cildi de öyle. Cildi sert ve pürüzlü hissediyordu ve onu soyup atma isteği duyuyordu. Dökmek için.

"Beni bir taksiye bindirin," diye inledi. "Hemen geliyorum."

Dudley hiçbir şey söylemedi. Onu caddeden aşağı, Embankment'a doğru itmeye devam etti, eğer bulabilirlerse taksi çağırmak için daha iyi bir yerdi. Ona kendisini bırakmasını, eve kendi başına gidebileceğini, kendisine neden bu kadar kızgın olduğunu anlادığını söyleyip duruyordu. Şu anda ne kadar korkunç hissederse hissetsin, Tim'den uzak kaldığı on beş gün içinde ona ne olduğunu öğrendiğinde daha da kötüleşecekti. Rıhtıma vardıklarında Kesta gökyüzünün derin ve siyah olduğunu, ayın Thames Nehri'nin üzerinde alçakta asılı durduğunu, nehir boyunca uzanan mezar anıtlarını siluet haline getirdiğini, ışığın parlamasını istediği yerlere ışık saçtığını ve sanki yüzeyin altında başka bir ay tarafından aydınlatılıyormuş gibi suyun titreşip ışıldamasını sağladığını gördü. Kesta nehre doğru yürümek ve bir taş gibi içine batmak için kontrol edilemez bir istek duydu.

Dudley'nin tekerlekli sandalyeyi frenlediğini hissetti. Adamın tam üzerinde durana kadar yavaş ve ürkek adımlarla ilerlediğini hissetti. Onun hizasına çömeldi, ceketinin cebinde bir şey ararken bir elini diz kapağına dayadı. Elleri titriyordu ve pişmemiş et parçaları gibi kızarmıştı. Şişeyi çıkarıp kızın kucağına koydu, ikisi de sokak lambalarının ışığında parladığını gördü, ikisi de etikette Tim'in el yazısıyla yazılmış adını okudu.

"Nerede o, Kesta?"

OTUZUNCU BÖLÜM

Londra'daki taksi yolculuğunda sessizlik içinde oturlurken, şoför onlara kendi gününün stresleri hakkında sanki önemleri benzersizmiş gibi gevezelik etti. Aracın kendisine ait olmaması, fren milinin kırılması ve tamirhaneden gelen cüretkâr bir fatura hakkında bir şeyler. Aracın değeri hakkında Dostluk, tanıdığı bir adamın araya girmesi, taksisini ödünç vermesi, ona yardım etmesi, sırf bu yüzden. Kesta ve Dudley düşüncelerinde yalnızdılar. Cevap vermemeleri önemli değildi çünkü şoför sadece konuşmaktan mutluydu.

Depoya vardıklarında Dudley taksinin içine bir yirmilik attı ve para üstü için duraklamadan sokağa fırladılar. Kesta anahtarlığını yan kapıya vurdu ve avluya girdiler, şoför uzaklaşırken hâlâ cömertlikleri için teşekkür ediyordu ama bu öyle bir şey değildi. Cömertlik değildi. Sadece uzaklaşmak istiyorlardı. Dudley tekerlekli sandalyeyi avludaki kaldırım taşları üzerinde titretirken Kesta 20G kemiklerinin her birinde acıyı hissediyordu, ciğerleri ve böbrekleri takırdıyordu. Binanın kapısına ulaştıklarında Jess gölgelerin arasından çıktı.

"Onu aradım," dedi Dudley, "seni kaybedeceğimizi düşündüğümde. Dört gün komada kaldın Kesta, birine söylemem gerekiyordu."

Jess konuşmadı ama ona öyle acı bir hayal kırıklığı bakışı fırlattı ki Kesta göğsündeki yarayı yokladı. Dudley Jess'in eline uzandı ve Jess onun elini tutmasına izin verdi, ama sonra Jess ağlamaya başladı. Jess ve Dudley birbirlerine fisıldadılar ve Kesta onları kendisi yüzünden birlik içinde görmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Kendisi koğuştaki baygın yatarken ne konuştuklarını merak etti. Mesajlara cevap vermeyen ve açılmayan tuhaf, uzak, esrarengiz arkadaşları hakkında hikâyeler paylaşmışlar mıydı? Jess'in dudaklarının titremesi ve

Dudley'nin alnına kazınmış endişe çizgileri ona gerçeği, yoruma açık olmayan bir şeyi söylüyordu.

Onu önemsiyorlardı. Öleceğinden korkuyorlardı. Onu kaybetmek istemiyorlardı, ne kadar kaybolmuş olsa da.

Anahtarlığını Dudley'e teslim etti, o da Kesta'nın tekerlekli sandalyeden uzanamayacağı kadar yüksek olan ahizeye doğru kaydıldı. Üçü sessizce binaya girdiler. Fuayeden geçerek asansöre doğru ilerlediler ve Kesta hastane kapıcısının hikâyesini hatırladı; Paul Mosi'nin sedyesini, dişlerini danışman Dr. Daniels'a geçirmeden ve tüm bu korkunç olay başlamadan birkaç dakika önce koridorda iten adam.

Ama Dudley ve Jess gitmesine izin vermedi. Kaderiyle kendi başına buluşması için onu itip kakmadılar. Tekerlekli sandalyenin kollarına sıkıca tutundular. Asansörün içinde birbirlerine sokuldular, atan üç kalp metal bir kabinin içinde yankılanıyordu, her biri dokuz numaralı sıçana girdiklerinde hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

"İkinizin de anlamasına ihtiyacım var," dedi Kesta kapının anahtarını almak için uğraşırken, elleri insan hareketinden yoksun, dili dişlerinin arasında ısırılmıştı. Sonunda kilidin içine girdiklerinde Kesta durdu ve alnını kapıya dayayarak bekledi.

Lütfen ölme. Lütfen ölme.

Kesta kendini tekerlekli sandalyeden dışarı sürükledi ve nihayet kapıyı iterek açtı.

—

Jess altı ayı aşkın bir süredir ilk kez Kesta'nın Sıçan'ının içindeydi. Her zaman ikinci evi gibi hissettiği bu yeri yeniden tanımak için etrafına bakındı.

Yüksek tavanlar ve alçak ışıklar, oturma odasına uzanan geniş çam tahtaların üzerine gölgeler düşürüyor. Mermer kaplı konsol masasının üzerinde siyah çerçeveli bir ayna, sedefli şekillerle süslü, anahtarlar ve bozuk paralarla dolu kakma bir kase, Tim'in eşyalarının asılı olduğu doğrusal bir portmanto. Bir duvarda, bir yıldönümü gezisinde satın alınmış bir tablo, omzunun üzerinden geriye bakan kırmızı şapkalı gizemli bir kadın, bir zamanlar sanatçı için her şey demek olan birinin portresi.

Shelley'lerin Sıçan'ına girmek Jess için her zaman acı tatlı olmuştu, mükemmel bir evliliğe açılan zevkli, zarif bir casus deliği -onun tekdüzeliği, adamın değişken gözü- sıcak, davetkâr, onların. Şimdi o koridorda dururken Jess kendini farklı bir şekilde yabancı hissediyordu. Sıçan dışarıdan daha soğuktu ve bayat kokuyordu, fişe takılı oda spreylерinin ardında gizlenen bir çürüme vardı.

Yarım bırakılmış, hâlâ paketlenip kutulanmayı bekleyen bir hayat. Kadının resmi duvara orantısız bir şekilde asılmıştı, arkasındaki boya yüzeyi yontulmuştu, kapı çerçevelerinde pençe gibi izler vardı. Bir duvar lambası kırık ve ayna çatlamıştı. Tim'in paltoları hâlâ askıdaydı ama ikinci el kokusu yayıyorlardı. Koridor bir harabeydi; tozlu, rutubetli, Kesta'nın iki kişilik bir anıt mezarın içinde tek başına bırakılmış, gerçekte yaşamayan bir tezahürüydü. Duvarın arkasından gelen bir bip sesi duydular. Jess kapıya takılmış siyah sürgülerden oluşan barikatı fark ettiğinde nefesi kesildi.

"Başka seçeneğim yoktu, bunu anlamalısın," dedi Kesta tekrar, arabayı sürüp kilitleri otomatik olarak çekerek, böcek gözlerini orada duran Jess ve Dudley'den hiç ayırmadan, ağızları açık, gri hücreleri çılgınca işliyordu. Kilitlerin diğer tarafında onları neyin karşılayacağını biliyorlardı ama yine de hayal bile edemiyorlardı, her şey artık çok açık olmasına rağmen.

Kesta kapıyı itti ve Jess ile Dudley korkunç gerçeği görene kadar kapı ardına kadar açıldı.

Yan yatmış, uzanmış bir bilekle radyatöre zincirlenmişti, insandan çok şeytani bir şekli vardı. Tek bir sarı göz onların arasından bakıyordu.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Tim, hâlâ hayattasın!"

Kesta kendini yatağın yanında dizlerinin üzerine attı ve ağlamaya başladı. Dudley ve Jess, açık, görmeyen gözleri ve nefes almak için çırpınan göğsü olmasaydı Tim'in hâlâ hayatta olduğunu bilemezlerdi. Makinelerin uğultusu onu canlı kılıyordu. Uygulanabilir her yüzeye dağılmış tıbbi gereçler -şırıngalar, bandajlar, kremler, kullanılmış kan torbaları, boş şişeler- onu daha da az canlı kılıyordu. Ne Dudley ne de Jess, Kesta'nın Sıçan'ının boş odasında dikilirken, karşı konulmaz bir acıma duygusu dışında ne hissettiklerini biliyorlardı. Jess yaşadığı şoku Kesta'dan gizlemek ve yüzünü kokudan korumak için ağzını kapattı.

"Gitmesine izin veremezdim. Yapamadım işte," dedi Kesta, parmaklarıyla Tim'in saç çizgisindeki hafif tüyleri takip ederken ona bakarak. "Elimden gelen her şeyi denedim.

düşünebildim. Lütfen anlayın. Bunu neden yaptığımı anlamak zorundasınız."

"Merhaba Tim," dedi Dudley, ihtiyatsızca yatağa yaklaşp daha iyi görebilmek için içindeki cesedin üzerine eğilerek. "Tanrım, ne kadar oldu, birkaç yıl mı? Bir gün bile yaşlanmamışsın."

Tim'in gözleri iri ve çukurdu ve Dudley'ye usulca bakıyordu. Homurdandı, boştaki eli Dudley'nin elini sıkmak istiyormuş gibi ona doğru döndü.

"Hey, Timbo," diye mırıldandı Jess kapı aralığından, "ikinizin buraya yaptığınız şeye bayıldım." Kendini daha fazla yaklaştırmaya zorlayamıyordu ve boğazı yeni gözyaşlarıyla daralıyordu. Kesik kesik hıçkırıklar ve pıçaklar Tim'in yatağın içinde kendini yukarı doğru kaldırıp orada kimin olduğunu görme çabasını noktalıyordu ama çok güçsüzdü. Yastığa yaslandı ve Jess ağlamak için koridora çıkmak zorunda kaldı.

"Sorun değil, eski dostum. Kendini yorma," dedi Dudley. "Bu gece yapacak çok işimiz var. Bir araba yolculuğunun üstesinden gelebilir misin? Altı ay burada tıkalp kaldıktan sonra manzara değışikliğinin sana iyi geleceğini düşündüm."

Kesta yatağa doğru bayıldı. Uzun zamandır iki karşıt dünya arasında var olmuştı, bu boş oda paralel bir alemde, kapıyı her kapattığında ve ikisini de içeri kilitlediğinde gerçek dünya arkasında kayboluyordu. Şimdi gezegenler çarpışmıştı; dünyalar yeniden tek bir dünya haline geliyordu ve artık her iki egemenlikte de gücü elinde tutmadığını fark etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Tim'i buradan çıkarıp Porton Down'a götürmeliyiz," dedi. "Bizi bekliyorlar."

"Tim'i biliyorlar mı?"

"Bizi beklediklerini biliyorlar," dedi, "ve eğer bu işe yarayacaksa hızlı hareket etmeliyiz."

"Ne işe yarayacak?"

Dudley ellerini onun omuzlarına koydu. "Beni dinle, Kesta. Bu çok önemli. Cooke Şafak Projesi'ni Dünya Sağlık Örgütü'ne rapor etti. İşlev Kazanımı araştırmasını biliyorlar. Şu anda onlarla birlikte. Laboratuvara baskın yapacaklar. Seni oradan çıkarana kadar beklemek zorundaydık. Lundeen'in enfekte kanı nereden aldığını anlaması uzun sürmez.

bunu bize karşı kullanacak. Polisi arayacak, onlara sizin bir tehdit olduğunuzu söyleyecek. İkinizi de içeri almak için buraya bir ekip göndereceklerdir."

"Kesta, sana daha sıcak bir şeyler giydirmemiz gerekiyor ve yemek yemeni istiyorum, tamam mı?" dedi Jess. Kesta'nın yatak odasındaki dolapları açmaya başlayacak kadar kendine gelmişti. "Ona yedek kıyafet hazırlayayım mı?"

Dudley, "En azından birkaç gün yetecek kadar al," diye yanıtladı. "Kesta, kullanabileceğim bir şırınga var mı?"

Dudley ve Jess onun etrafında hararetle çalışıyorlardı. Bu yeni bir gerçeklikti, bir gerçekdışılık. Sersemlemiş bir halde yatağının başucundaki masada mühürlü bir şırınga buldu ve Dudley'e uzattı. Onun tekrar balmumu ceketinin ceplerini karıştırmasını izledi. Jess kapıda belirdi, bir elinde bir bardak çay ve kalın yünlü bir kazak vardı; kazağı Kesta'ya uzattı, o da mecburen giydi.

"Sence işe yarayacak mı?" Jess sordu.

Dudley, Tim'e Reanimator-D enjekte ederken, "Kesta'da işe yaradı, o yüzden denemek zorundayız," dedi. "Ama Kesta dönüşmedi, oysa Tim dönüştü, hem de uzun zaman önce."

Kesta yatağa doğru ilerledi ve Tim'in yumuşak, tek tük inlemeleri alçak bir gümbürtüye dönüştü. Tim'in kavradığı elinin parmaklarının küçük dokunaçlar gibi kendisine uzandığını, etrafındaki boşluğu hissettiğini hissetti. Diğer elini Tim'in yanağına bastırdı ve onun kendisine doğru döndüğünü hissetti. Yüzünde şefkati gördü, dokunuşunda hatırlamayı hissetti. Sonra yatağın başucundaki masadan anahtarı aldı ve onu orada tutan kelepçeyi açtı. Metalin altındaki deri neredeyse siyahtı ve kelepçenin yabancı şekliyle girintili çıkıntılıydı. Tim kolu Dudley'ye doğru kaldırdı ve şaşkınlıkla baktı.

"Onu şu tekerlekli sandalyeye oturtalım, olur mu?" dedi Dudley.

Üçü birlikte Tim'i yataktan çıkarıp Jess'in koridora getirdiği tekerlekli sandalyeye oturtular. Bacaklarının üzerine bir battaniye örttüler.

"Onu öylece açık havaya mı çıkaracaksınız?" Kesta kendi kendine sorduğunu duydu.

"Ne kadar çok saklanmaya çalışırsan, Kesta, o kadar çok insan bir şeyler çevirdiğini fark edecektir," dedi. "Yani, ona bir peruk takabilir, onu giydirebilir, büyükannen olduğunu söyleyebiliriz. Ama tartışacak zamanımız yok."

"Dudley, burada Kesta'dan bahsediyoruz. Kendisinin neden haklı olduğunu ve senin neden haksız olduğunu sana anlatmak için her zaman bin bir yol bulacaktır, bunu biliyorsun." Jess, Kesta'ya çay termosunu uzatırken ona gülümsedi.

"Üçünüze de iyi şanslar." Dudley'e bir araba anahtarı verdi.

"Bizimle gelmiyor musun?" dedi Kesta.

"Hayır, burada kalacağım ve *Evening Standard*'ı arayacağım," dedi. "Onlara Şafak Projesi'ne yapılacak baskınla ilgili bilgi vereceğim. Dudley, araban ana caddeye park edilmiş durumda. Ne yaparsan yap, onun sürmesine izin verme."

"Onunla tanıştın mı?" Göz kırptı. "Sence bana bu konuda başka bir seçenek bırakacak mı? Direksiyon başında korkunç derecede yavaş olduğumu düşünüyor."

İkisi de, Kesta'nın kırılğan ellerinden kaçırarak üstlendikleri sorumluluktan duydukları korkuyu örtbas etmek istercesine kıkırdadılar. Bir daha görüşüp görüşmeyeceklerinden emin olmayan arkadaşlar gibi ayrıldılar.

"Kesta," diye seslendi Jess asansörün kapıları kapanmak üzereyken, "şimdi her şeyi anlıyorum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Güneş yükseliyor, kan çanağına dönmüş bir bulut kümesinin ardında siluet oluşturunuyordu. Yumuşak sonbahar renklerini kaybetmiş dikenli çitler, üzerlerinden geçen yollardan 1 tarlaları geri çekiyordu. Bu tarlalar çamur içindeydi ve kışa hazırlanan koyun ve sığırların çamurda sendelemesiyle çukurlaştı. Yollar Yasadışı yüklerinin ağırlığı altında inleyen Dudley'nin küçük arabası dışında hiçbir şey yoktu. Onların doğusunda bir yerlerde Sailsbury uyuyordu. Batıda ise Porton Down vardı. Kesta akkor halindeki gün ışığından habersizdi. Gözleri sadece, arabayı sürerken dikiz aynasından henüz gözlerini kırpmadan onu izleyen Tim'deydi.

"Dudley, neden işe yaramıyor? Onda hiçbir değişiklik yok."

Dudley emniyet kemerini gevşetti ve arkasını dönerek arkada iki büküm yatan Tim'e baktı. Virüs yüzünden harap olmuş, yardımın çok ötesinde görünüyordu. Porselen derisi olması gerekenden üç kat daha azdı, tamamen kemik ve kırılabilirdi. Kesta arabayı çok hızlı kullanıyordu. Keskin bir dönüş Tim'in tamamen yok olması için yeterli olabilirdi.

Dudley hız göstergesine bakarak, "Bunu alan tek kişi sensin, Kesta," dedi. Ona Reanimator-D verdiklerinden beri Tim'in durumunda hiçbir değişiklik olmamıştı, arabayı sürerken dudaklarından dökülen sessiz dualara rağmen hiçbir değişiklik olmamıştı. Kesta vites değiştirirken Dudley'nin elini okşadığını hissetti. "Tamamen dönmedin. Reanimatör'ün uzun süreli enfekte olanlarda işe yarayıp yaramadığını bilemeyiz. Tim tek umudumuz. Ona biraz zaman ver. Porton Down'a vardığımızda ona bir doz daha vereceğiz. Elizabeth'i tekrar deneyeceğim."

Garip bir şekilde torpido gözünden aldığı eldivenlerden birini ısırdı ve tekrar aradı. Sanki Tim uyuyormuş ve rahatsız edilmemesi gerekiyormuş gibi telefona fısıldadı. Kesta da fısıldadı, sessizliğin fark edilmeden yolculuk etmelerine yardımcı olabileceğini umuyordu. Arabanın radyosunu üç kez kontrol etmişlerdi.

Londra'dan ayrıldıklarından beri hiçbir kanalda program dışı bir kesinti olmamıştı, kaçışlarıyla ilgili bir son dakika haberi yoktu. Kesta hiçbir yerde istenmiyordu. Güneş yükseldikçe, onlara yönelik tehdit de artıyordu. Bir adam, bir kadın ve bir ölümsüz yolcu Wiltshire B yollarında sinsice ilerliyor, her geçen dakika daha da görünür oluyorlardı.

"Yine ben, Liz. Saat yedi buçuk. Artık çok uzakta değiliz." Dudley bütün gece Porton Down'daki efsanevi bağlantısına ulaşmaya çalışmıştı ama sadece Dr. Ancora'nın telesekreteri onların geleceğini biliyordu. "Umarım bunu alırsınız." Telefon kesildi. "Alo, alo?"

Ya hat kesikti ya da Ancora'nın posta kutusu nihayet dolmuştu.

"Şarjım neredeyse bitmek üzere." Dudley telefonunu sanki kinetik olarak şarj olacakmış gibi salladı. "Bir telefon kulübesi bulmak iyi olur, tabii burada hâlâ varsa." Tanımadığı kırsal kesime bakarken camı buğulandırdı. Sonra yüzü kızardı. "Tanrım, ya bizi izliyorlarsa? Telefonumdan. Sence bunu yapabilirler mi?" Telefonunu torpido gözüne kapattı. "Sadece yolda olduğumuzu bilmesini istiyorum."

"Bilecektir."

Metalik ve kışkırtıcı garip bir çılgınlık Kesta'nın içinde kusuyordu. Derisi yeni bir hisle canlanıyordu: kaslarının üzerinde çoğalıyordu. Biri bacaklarından birini kesecek olsa, buna dayanabileceğini, bir başkasını büyütebileceğini hayal etti. Dudley'e bundan bahsetmemişti, bu ophidyen duygudan. Dikiz aynasına tekrar baktı. Bir değişiklik yoktu. *Çok ileri gitmiş olabilir*, demişti Dudley onu arka koltuğa kaldırırlarken, çünkü Kesta'nın en kötüsüne hazırlıklı olmasını istiyordu.

Kesta aynaya tekrar baktı. Tim'in göz kırptığını gördüğünü sandı. Sonra elektrikli bir pus önlerindeki ufku, Ruoresan kimyasının toluidin mavileri gibi aydınlattı. Kötücüllük Kesta tarafından uzaktan bile algılanabiliyordu.

"Polis."

"Lundeen onları aramış olmalı." Dudley koltuğunda kıpırdandı.

"Liz'e mesaj atıp başka bir yoldan gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim." Dudley iyi karıştırılmış bir harita kitabını yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı gibi gösterge panelinin üzerine yaydı. "Ben de

Bize başka bir yol göster." Kesta, Rashing ışıklarına doğru sürmeye devam etti.

"Buradan sola dön," dedi Dudley inandırıcı olmayan bir sesle. "Bizi bir köye götüreceksin, belki orada biraz gizlenebilir, Liz'in bizi karşılaması için birini göndermesini bekleyebiliriz." Kesta kendisine söyleneni yaptı ve işaret vermeden sola, dökülmüş yapraklarla dolu tek bir şeride döndü. Farları yaktı ve köye doğru süzöldüler, yükselen tepeler onları gözden gizliyordu, arabayı saran bir sis vardı.

Arka koltukta Tim gurulduyordu. Sonra öksürdü. Kesta ve Dudley dönüp Tim'in bir elini ağzına götürüşünü ve dudaklarını bükülmüş parmaklarıyla sıvazlayışını izlediler.

Dudley aynı fısıltılı sesle, "Sorun yok, eski dostum," dedi. Titreyen elini uzattı ve Tim'in dizine iki kez şen şakrak vurduktan sonra orada bıraktı. "Porton Down'a varmak üzereyiz. Fazla uzun sürmez. Oradaki arkadaşımın seni iyileştireceğine eminim."

Kesta gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Aralarındaki bu yakınlık yıkıcıydı. Dudley'i yanlış değerlendirmişti. Belki de onun ne yaptığını anlayabilecek tek kişi oydu, çünkü o da kendisi için aynı şeyi yapardı.

Şafak sisinin içinden, boş bir hafta sonunda istemeden ziyaret edebileceğiniz türden bir İngiliz köyüne çıktılar. Sarmaşıklarla kaplı bir pub, her işe yarayan bir dükkân ve postane, eski kulübelere ve yeşil alanda yer kapmak için yarışan yenilenmiş ahırlara tepeden bakan bir kilise. Saatte on beş mil hızla ilerlediler, arabanın sessiz olmasını istiyorlardı, Kesta direksiyonun üzerine eğilmişti, Dudley ayak boşluğunda neredeyse gizlenmişti, hala Tim'e bağlıydı, el ele diz dize. Artık bir yol ayrımına gelmişlerdi ve köy tabelasının hiçbir faydası yoktu.

"Düz devam et, sanırım." Dudley omuz silkti, incelemekte olan sise baktı ve sanki köpeklerini uyutmaya götürüyorlarmış gibi dalgın bir şekilde Tim'in kalçasını okşadı. Kesta elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu, kuru rimel topakları göz kapaklarına takılarak gözyaşlarının akmasına neden oldu. Yüzünü neredeyse bir haftadır yıkamadığını fark etti.

Tek eliyle arabayı sürerken dikiz aynasından kendine baktı ve kırpık çizgisini kaplayan siyah lekeyi temizledi. Tim'in gülümsediğini gördüğünü sandı. Döndü.

Ona bakmak için döndü, ama başı hâlâ omurgasının üzerinde geriye doğru eğilmiş, yıldızları seyrediyordu. Dudley'nin ona doğru uzandığını ve direksiyonu yeniden yönlendirdiğini hissetti.

Köyün yarım mil kadar dışında başka bir çağdan kalma bir kalıntı belirdi. Kırmızı bir telefon kulübesi. Cam panelleri hâlâ sağlamdı ve tepelerin arasından yükselen güneşin ışığını yakalıyordu. Kesta yolu bir tarlanın kenarına çekti.

Dudley emniyet kemerini çözerken yüzünü buruşturarak, "Umalım da bir halk kitapçısı olmasın," dedi. Kesta daha kontağı çevirmeden arabadan inmiş, etraflarında bir hayat belirtisi ya da sorun olup olmadığına bakmış, ceketinin balmumundan yakasını yukarı doğru kıvrımış ve neredeyse çenesini yakalamıştı. Kesta, Dudley'nin teninin kızardığını ve gözlerinin soğuğa karşı kısıldığını görebiliyordu. Telefon kulübesinin kapısını açmak için rüzgâra karşı mücadele etti. Onun içeriği karıştırdığını, ahizeyi salladığını, düğmelere bastığını, dinlediğini, yüzünün endişeli olduğunu gördü. Sonra, şafaktan daha parlak bir gülümseme, arabadaki işbirlikçilerine bir başparmak işareti.

Kesta karşılığında el salladı ve gülümsemeye zorladı. Neredeyse varmışlardı. Kesta ayların yorgunluğunun vücuduna çöktüğünü hissetti. Esnemekten kendini alıkoyamıyordu.

"Bir dakikaya kalmaz," diye fısıldadı Tim'e, elini Dudley'ninkinin olduğu dizine koyarak. Ağzının kenarından bir tükürük akıntısı sızıyordu, dudakları ardına kadar açıktı, dili dişlerini zorluyordu. Tıslayan bir ses çıktı. Kesta tükürüğü ceketinin koluyla sildi.

"Her şey yolunda hayatım," dedi, ön camdan dışarı, şimdi telefonun diğer ucunda biriyle, muhtemelen Dr. Ancora ile hararetli bir konuşma yapan Dudley'ye bakarak. "Sonunda sana yardım edebilecekler, seni tekrar iyileştirebilecekler." Dikiz aynasından ona baktı. "Sana söz veriyorum."

Kesta bir an için gözlerini kapattı. Karanlık ona kısa bir rahatlama hissi verdiyse de, gözleri yanıyor ve batıyordu.

"Bırak... git."

Ses ona bir çekiç gibi çarptı ve sözcükler sonsuza dek beyinde kalacaktı.

Uzun zamandır onun sesini duymak istiyordu ve nasıl bir ses olduğunu unutabileceği için ağlamıştı. Bu ses sıçan sesi ve ağırdı ve Tim'inkine hiç benzemiyordu.

"Kes... ta. Bırak.... git."

Onunla yüzleşmek için döndüğünde ciğerlerindeki hava buharlaştı. Bakışları teslimiyet doluydu.

Bunu söylerken onun eline dokundu. Kesta şoktaydı. Uzaklarda bir yerde, Dudley'nin telefonda konuştuğunu duyabiliyordu. Onu ağzının içinden duyuyordu, yılan virüsünden kaynaklanan yeni bir his daha, o kadar çok ses, o kadar çok gerçek vardı ki arabanın içinde, sağır ediciydi.

"Kes... ta." Deneyimsiz bir ağızda yanlış telaffuz edilen yabancı bir kelime. "Ssss... dur."

Kesta gözyaşlarının gözlerine ve burnuna dolmaya başladığını hissetti. Tim elini yüzüne götürdü ve gözyaşlarını silmeye başladı. "Çok üzgünüm Tim," diye hıçkırdı. "Bütün bunlar senin başına geldiği için çok üzgünüm."

Kesta ağladıkça Tim daha da şefkatli oluyordu. Onu teselli etmek için hafifçe susturuyordu.

"Seni çok özledim."

Dudakları, çenesi gürültüsüz bir mücadele içinde seğirdi, kasları hareket etti ama ses çıkarmak çok zordu. Denedi, ona nasıl hissettiğini söylemek istedi. Ama hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadı. Gözlerinde öyle bir hayal kırıklığı vardı ki, daha önce görmediği garip bir farkındalık. Korkunç bir farkındalık. *Nasıl hissetmeliydi? Şimdi neye dönüştüğünü anladığına göre?*

"Tim," diye bağırdı, "kendine bir bak. Sana verdiğimiz şey işe yarıyor. İyi olacaksın yakında tekrar. Seni iyileştireceğiz. Söz veriyorum."

"Ssss... üst."

"Sana söz veriyorum, sevgilim. Lütfen, benim için dayanabilir misin?"

Tim başını sallamaya çalışıyordu ama bu çaba onu boğuyordu.

"Nnnnoo," diye inledi. "Nnnn."

"Tim, çok yaklaştık. Bir tedavimiz var. Tekrar denemek zorundayız. Senin üzerinde tekrar denemeliyiz."

"Bırakın beni..." diye bir kez daha homurdandı, kanlı bir aspirat ısıklık çalarak girip çıkıyor, aralarındaki boşluğu dolduruyordu.

"Tim, savaşımaya devam etmeliyiz! Lütfen. Bu sefer işe yarayacağına inanmak zorundayız. Ya da ilacın yeni bir versiyonunun daha iyi olacağına. Denemeye devam edebiliriz! Lütfen gitmek istediğini söyleme! Seni kaybedemem, şimdi olmaz."

Kesta emniyet kemerini açtı ve sürücü koltuğundan indi. Deri üzerinde kocasının yanına kayd ve onun emniyet kemerini çözdü. Onu yeni doğmuş bir bebek gibi kucağına aldı, yabancı kokusunu içine çekti, harap olmuş formunun tanıdık olmayan kıvrımlarını okşadı. Adam başını onun omzuna yasladı, onun kucaklayışını yansıttı ve beraberliklerinden geriye kalanları soludu. Onun gözlerine baktığında, on dokuz yıllık yaşamın tek bir bakışta damıtıldığını gördü; bu bakış her zamanki gibi ona bilmesi ve yapması gereken her şeyi söylüyordu. Tim'in saçlarını okşadı, göğsündeki nefesin sıkıştığını ve hırıltılı olduğunu hissetti. Tim, kendisinininkine benzeyen bir acıyla inledi. Kesta'nın göğsü de sıkıştı ve kalbinin kırıldığını anladı.

Tim bir şeyler fısıldadı ama ne söylemeye çalıştığını anlayamadı.

"Ama sana ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam."

Kesta, Tim için cesurca virüsle savaşmaya çalışmıştı. Ama sonunda, basit gerçek şuydu ki bu onun savaşı değildi; onun savaşıydı. Sadece Tim bunun nihai olarak bittiğine karar verebilirdi. Ne zaman diye sorduğunda sadece o dur diyebilirdi. Onun sesini tekrar duymayı nasıl da arzulamıştı, ama şimdi aynı ses ona dayanabileceğinin bir sınırı olduğunu, o sınıra ulaşıldığını söylüyordu. Tim'in canına tak etmişti. Bilinci geliştikçe, Kesta onun kendi kaderini belirleme arzusunun, o en insani içgüdünün, başından beri yüzeyin hemen altında yattığını ve konuşmak için beklediğini anladı. Kesta o anda buna kulak vermesi gerektiğini, kendisine rağmen, onu sevdiği için kocasına seçim armağanını geri vermesi gerektiğini biliyordu. Kesta, Dudley'nin arabasının arka koltuğunda kocasının kollarına uzandı ve birlikte güneşin ağaçların üzerinden yükselişini izlediler.

"Seni çok seviyorum Tim," dedi, kocasının elini kendi eliyle o kadar sıkı tutuyordu ki, ikisini de kıracağından korkuyordu. Hayatının en kötü aylarında, en kasvetli gecelerindeki en karanlık saatlerinde, duyguları mantığının önüne geçtiğinde, Kesta kocası için, sonsuza dek yanında kalması için her şeyini verebileceği adam için, o sonsuz huzura usulca kayıp gitmesinin daha iyi olup olmayacağını merak etmişti. Ama her ikisi için de tüm gücüyle ölümle savaşmıştı. Şimdi kocasının artık direnemeyeceğini görüyordu.

"Bu kadar yeter mi?" diye sordu. "Durmak mı istiyorsun?"

Elini mihrapta birlikte durdukları günkü gibi sıkıca sıktı. O zaman da bağlılıkla sıkılmıştı. Bu sözün bir parçasıydı. Ve

Şimdi ona verdiği sözü yerine getirmesi gerekiyordu.

Tim uzaklara dalan bir bakışa kapılmıştı. Onun içinden, onların ötesine, hiçliğin diğer tarafına bakıyordu. Bu berraklık çok değerliydi ve yine de kocasının belki de sadece bir parçasının o arabada kaldığı bilgisini de beraberinde getiriyordu. Adamın bir ayağı zaten öbür dünyadaydı ve kadın onun karşıya geçmesine engel oluyordu. Eksik olan bir şey vardı. Ya da daha doğrusu başka bir şey vardı. Kesta emin olamıyordu. Elleriyle onun kırık yüzünü kavradı.

"Dudley'e devam edemeyeceğimizi söyleyeceğim," dedi, her kelime boğazında yenilgiyle düğümleniyordu. Kapıyı açmak için döndüğünde, Tim onun bileğini tuttu. Kesta onun sarı gözlerindeki odaklanmanın keskinleştiğini gördü.

"Dışarı," diye hırıldadı, "hava... lütfen."

Demek buraya kadarmış. Tim ölmeye hazırdı. Kesta onun gitmesine izin vermek zorundaydı. Arabanın dışında oturup son kez nefes alma isteğini nasıl reddedebilirdi?

"Sana yardım edeyim," dedi, elinden tutup onu arabadan dışarı çıkardı, tökezlerken ağırlığını taşıdı, hafifletti, ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Tim temiz havayı içine çekti, gökyüzüne bakarak yutkundu, nefes nefese kaldı, etrafındaki dünyanın açıldığını hissetti, diliyle özgürlüğü tattı. Gülümsüyordu.

Tim'in parmaklarının avucunun içinde gerildiğini, sonra da kendi parmaklarının arasından kaydığını hissetti.

Tutundu. Henüz hazır değildi. Dudley, Porton Down'la konuşurken telefon kulübesinden endişeyle onu izliyor, eliyle işaret ediyordu. *Ne yapıyorsun?*

Kesta'nın tek yapabildiği başını ona doğru sallamak ve tekrar tekrar "*yapamaz, yapamaz, yapamaz*" kelimelerini söylemekti.

Kocasına baktı ama gördüğü Tim'in yüzü değildi. Bu değişen bir yüzdü, bir öteki, geçiş halindeki bir şey, şekil değiştiren, kocasının derisinin altında hareket eden bir şey. Yüz hatlarının sertleşmesi, bedenin ele geçirilmesi, içeriden çalışan üstün bir güç. Kesta artık kocasına bakmıyordu. Virüsle yüz yüze gelmişti.

"Tim?" diye bağırdı Tim'in parmakları onunkileri yırtarken. Adam ondan uzaklaşmaya başladı, ayakları çarpıktı, tanıdık değildi, yer kazanmak için mücadele ediyordu. Adını tekrar seslendi ama ne bir tanıma ne de bir yanıt vardı. Nefes alma özgürlüğü, kaçma özgürlüğü anlamına geliyordu. Virüs onu kandırmıştı.

"Tim!" diye bağırdı, adam ondan uzaklaşırken, bir kez bile arkasına bakmadan, aşağıdaki köy ile aralarındaki yüksek otlara doğru sürünerek ilerledi. Kalkan, dışarı çıkan, hayatlarını sürdürmeye çalışan insanlara doğru.

Tim inliyordu. Havaya bakıyor, bir bacağına arkasına atarak öne doğru hantalca yürüyordu. Sonra yarı asılı duran başı aniden omurgasının üzerinde yeniden konumlandı, kolları ve bacakları sertleşti ve güçlendi. Damarlarında dolaşan alışılmadık bir madde ona ilham vermişti, zorla uyguladıkları tedavi değil, içindeki ilahi güç, virüs, kaslarına ve sinirlerine sahip olan, her hücresine hükmeden, iliklerinin derinliklerinde ortaya çıkan genetik bir talimat, bir silahlanma çağrısı.

Kesta onun peşinden koşarak tarlayı boydan boya geçti ama Tim'in adımları ısırik kadar ani, aceleci ve aç bir hal aldı; uzun adımlarla ilerliyor, kolları çimenleri hışımla yarıyordu. Kız ondan daha hızlı koşamazdı. Tim, Kesta'nın aylardır yerine getirmesini engellediği kaderi tarafından gerçek bir amaçla ileriye doğru itiliyordu.

İletim.

Tim açık arazide köye doğru ilerledi çünkü virüs yayılmak istiyordu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Parıltı o kadar güçlüydü ki gözlerinizi kaçırmanız gerekiyordu. Bir eliyle gözlerini korumaya çalışsa da diğer eliyle avukatının hazırladığı özeti kavradı ve mahkeme salonuna girdi. Dar bir

Önünde bir yol açıldı, erkekler ve kadınlar dalgalar gibi ayrılıyor, o koltuğuna doğru yürürken saygı duruşunda bulunuyorlardı. Uzakta bir yerde bir panel düzenlenmişti, onu görünce sessizliğe bürünen gelişigüzel takım elbiselilerden oluşan bir bulanıklık. Her ne kadar onu Reş'te görmek insanın nefesini kesmesine neden olsa da, kasvetli ve ısrarcı bir sınıftılar.

O gün, soruşturmanın altıncı haftasında, o odadaki hiç kimse onun söyleyeceklerini dinlemek istemedi, çünkü bunların hepsi duymak için fazla kültü. Ama tam da bu yüzden dinlenmesi gerekiyordu ve bu yüzden bunu söyleyebilecek en iyi konumdaki kişi oydu. Onları dinlemeye zorlamak için. Elimizdeki tek şey tanıklığımız. Tanıklar güvenilirmez olabilir ama bu tanık öyle değildi.

Dr. Dudley Caring odanın ortasına yerleştirilmiş tek bir masa ve sandalyeye oturdu. Elindeki kâğıtları önüne bıraktı ve bekleyen bardaktan bir yudum su aldı. Mikrofonun ucuna dokundu ve kendi sesinin odanın içinde yükseldiğini duydu.

"Günaydın," dedi ve mikrofon cızırdamadı, en çok endişelendiği şey de buydu, "değerli meslektaşlarım, basın mensupları ve bugün burada bize katılan ailelere" - arkasında yakın zamanda yaşanan kederle kazanmış acımasız yüzleri işaret etti- "benim adım Dr. Dudley Caring, Porton Down'da Biyoteknoloji başkanım ve Project Dawn tesisinde baş araştırma bilimcisiydim."

İsmi söylediğinde insanların nefesi kesildi. Mırıltılar galeriye yayıldı, bir Rash patladı ve bir bakan fotoğrafçıdan işlemlere saygı göstermesini ve kamerasını kaldırmasını istedi.

Soruşturmanın başkanı "Hasta olanlara biraz saygı gösterin" dedi. "Bourne Vadisi olayı hepimizin hayatında silinmez bir iz bıraktı. Dr. Caring, lütfen devam edin."

Ve böylece Dudley onlara bir otopsi gibi açıldı. Onun içini, her kemiğini ve nefesini gördüler ve o da onlara, yaşayan bir insanın vahşi iç organlarına iyice bakmalarına izin verdi. Bunun akıl almaz olanı anlamalarına yardımcı olacağını umuyordu. Geçen Kasım ayında Porton Down biyolojik sahasının 15 mil dışında altı köylünün enfeksiyon kapmasına yol açan olayları anlattı. Viral salgından kurtulan tek zombiyi, Dr. Elizabeth Ancora'nın gözetiminde tedavi göreceği tesise sekiz ay önce nasıl naklettiğini anlattı. Kendisine ve hasta Timothy Shelley'e, geliştirmekte olduğu Reanimator-D adlı öncü ilaca erişim karşılığında tesis tarafından sığınma teklif edilmişti. Yolculukları nispeten sorunsuz geçmişti ve hasta baştan sona uyumlu ve sakinleştiriciydi. Ve hasta, Bay Shelley, bir şekilde araçtan kurtarıldığında kendisi, Dudley Caring, araçta değildi. Bay Shelley'nin artık araçta olmadığını tespit ettikten sonra, Bay Shelley'nin arazinin diğer tarafındaki köye ulaşmasını engellemek için gerekli her türlü girişimde bulunduğunu açıkladı. Porton Down'ı alarma geçirmiş ve aramayı kesip acil servislere telefon etmeden önce acilen destek göndermelerini istemişti. Hayır, telefon kulübesindeki pozisyonundan gelişmeleri net bir şekilde göremiyordu. Evet, Bay Shelley'nin kaçışını kimsenin öngöremeyeceğine o sabah olduğu gibi bugün de inanıyordu.

Başkan mikrofona "Bayan Shelley bunu önceden görmüş olmalı?" diye homurdandı. Dudley sakince, "Bay Shelley'nin araçtan inmesinden önceki anlar hakkında yorum yapamam," diye cevap verdi. "Bay Shelley'nin arabayı bulma şekli

Kendisinin araçtan çıktığını bilmiyordum. O sırada orada değildim." "Kocasının kaçmasına kasıtlı olarak izin verdiğine inanıyor musunuz?" diye sordu
Başka bir sıkıcı bakan, sesi sıkılmış bir kumaş gibiydi.

Dudley neredeyse küstahça, "Kendimi tekrar etme riskini alarak," dedi, "başka bir insanın akut stres anındaki ruh halini sizden daha fazla hayal edemem. Biz burada spekülasyon yapmak için değil, bildiğimiz gerçekleri rapor etmek için bulunuyoruz. O sırada ne düşündüğünü bilemem. Hayal bile edemem."

Bakanlar kendi aralarında fısıldaştı ve salonda bulunanlar da aynı şeyi yaptı. Dudley boğazının düğümlendiğini hissedince kravatının düğümünü gevşetti. Gülümsedi. Kravatının ilk kez omzuna atılmamış olmasını komik bulmuş olmalıydı. Gözaltına alındığından beri onu görmemişti. Onu özlemişti.

Dudley mahkeme salonuna girdiğinde nefesi kesilen kadın, meslektaşları adına özür dileyerek gülümseyerek onunla göz göze gelmeye çalışıyordu.

"Dr. Caring, Bourne Valley'de enfekte olan altı kişinin durumu hakkında bu soruşturmayı bilgilendirebilir misiniz? Sizin gözetiminiz altında kurtarılan ve daha sonra Porton Down'da tedavi edilenler?"

"Hepsinin durumu oldukça iyi efendim. Zombi virüsü eşi benzeri görülmemiş ve yıkıcı bir zoonotik mutasyondur. Tamamen iyileşmelerini bekliyoruz. Reanimator-D ilacının, yani Shelley Tedavisi adını vermeyi düşündüğümüz ilacın ilerlemesinden umutlu olmak için nedenlerimiz var."

"Paneldeki meslektaşlarımdan dikkatlerini Dawn Projesi tarafından yürütülen yasadışı İşlev Kazanımı araştırmasına çevirmelerini istiyorum," diye araya giren panelin en ucundaki daha genç bir yüz, sorusunu Dudley'den ziyade kendi notlarına yöneltti. "Bu noktada Dr. Caring'in, ekip lideri Profesör Lars Lundeen tarafından Şafak Projesi'nde yürütülen kabus gibi çalışmaları ifşa eden ihbarcı olarak profesyonel cesaretinin bir sonucu olarak bu konuda kovuşturmadan tam dokunulmazlık aldığını vurgulamak önemlidir."

Dudley, Şafak Projesi'ndeki eski amiri Profesör Lundeen'in faaliyetleriyle ilgili soruşturmaya yol açan olayları ve tesisin nasıl yönetildiğini açık bir şekilde ve böyle bir soruşturmanın gerektirdiği tarafsız bir tonla özetledi.

"Dr. Caring, Profesör Lundeen'in aslında yasadışı İşlev Kazanımı araştırmaları yapan gizli bir laboratuvar işlettiğinin farkında mıydınız?"

Evet, Dudley farkındaydı. Evet, kendisi de o gölge laboratuvarında çalışmıştı. Bu tür bir araştırmanın sayısız etik ihlali içerdiğini kabul etmekle birlikte, bu tür bir araştırma Shelley Tedavisi'nin geliştirilmesine öncülük etmiş ve hızlandırmıştı.

"Dr. Caring, bu hükümetin araştırma ortamlarında İşlev Kazanımı kullanımını gözden geçirmek için adımlar atmasını tavsiye eder misiniz?"

Dudley suyundan bir yudum aldı ve panelin elinin ne kadar kötü titrediğini görmemesini umdu.

"Büyük ihtiyaç duyulan zamanlarda, eğer kamu için temel bir faydası olacaksa kuralların çiğnenmesi gerekebilir. Bir hastayı kurtarmak ya da bilimi ileriye taşımak için ahlaki değerlerini kırılma noktasına kadar esnetme riskiyle karşı karşıya olduğunu hissetmemiş ölü ya da diri bir bilim insanı olduğundan şüpheliyim."

Bakan dolmakalemi bir elinden diğerine geçirmeye başladı ve Dudley'e bakmadan konuştu. Dudley sandalyesinde döndü. Salonun arka tarafındaki dik fotoğrafçı sırasını gördü, hepsi de izin almak için hazır bekliyordu. Galerideki tıka basa dolu koltukları taradı. Jess'in onu kaçırmamak için koridora doğru süzüldüğünü gördü. Jess ona gülümsedi ve o da ona başını sallayarak karşılık verdi; Jess elini kalbinin üzerine koyup ona iyi olduğunu söylerken biraz yüzünü buruşturdu.

"Peki ya Kesta Shelley?"

Bakan şimdi ona bakıyordu. Ne kadar zarar verebileceğini görmek için soruyu ortaya atmıştı.

Dudley yüzünü buruşturdu. "Kesta Shelley'nin yaptıklarından dolayı yargılanmaması gerektiğine inanıyorum."

"Onunla yaklaşık on yıl çalıştınız, Dr. Caring. Fikriniz en iyi şekilde tamamen önyargılı olarak tanımlanabilir."

Dudley kalabalığın haykırıışlarından cesaret alarak, "Benim kişisel görüşüm hakkında ne düşündüğünüz umurumda değil - evet, bu kişisel bir görüş," dedi. "Kesta yaptığı şeyi aşk için yaptı. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Keşke bilseydim."

"O zamandan beri olup bitenlerin ışığında bunu söyleme cüretini mi gösteriyorsun? Onun yüzünden altı kişi enfekte oldu."

"Kocasını kaybetti."

"Altı ölüm onun vicdanına katılabilirdi."

"Altı kişi iyileşti çünkü Kesta kimsenin rahat edemeyeceği kadar büyük riskler aldı."

"Onların hayatlarıyla Tanrı'yı oynadı, Dr. Caring."

"Benim mesleğimde yaptığımız şey bu, efendim. Bir hükümet panelinde kalem çiğnemekten çok daha fazlasını. Yaşayanların intikamını almak için ölümlle savaşırız. Kesta kocasını virüs yüzünden kaybetti. Birçok açıdan, onu iki kez kaybetti. Bir kez virüs bulaştığında. İkinci kez de... ne olduğunu hepimiz biliyoruz."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Timothy Shelley bir polis nişancısı tarafından vurularak öldürüldü."

Dudley kanın kafasının içinde hızla aktığını, kalbinin göğsünde çarptığını, nabzının çok sıkı gömleğinin yakasında zonkladığını duyabiliyordu. İfadesini dikkatle hazırlamıştı. İfadesinin hakkını verebilmek, gerçeğin kayda geçmesini ve korunmasını sağlamak için avukatıyla defalarca prova yapmıştı. Ama konu Kesta'ya, üçünün başına gelenlere geldiğinde hiçbir şey onu hazırlayamazdı. Avuçlarını yuvalarına bastırdı, sonra tavana bakmak için kendini zorladı, Kesta'nın Tim'i kuşağında tuttuğu, kafatasının arkasını sadece tek parmaklarıyla desteklediği ve neredeyse ölümü kandırdığı görüntüsünü gözünün önünden uzaklaştırmak için her şeyi yaptı. Dudley içini çekti ve kravatını tekrar çekiştirdi.

"Kesta Shelley aramızda en sevgi dolu olanımızdı," dedi mikrofondan sesinin çatladığını duyarak. "Sevginin ona zarar vereceğini düşünmedi. Vereceğini *biliyordu*. Gerçek aşk karanlıkta verilen sözlerdir, tutmayı umamayacağınız ama ne olursa olsun tutmaya çalışırken leceğiniz sözlerdir. Beklenti olmadan. Dudley, kameraların parlak ışıkları etrafında patlarken, "Düşünmeyi bile bırakmadan," dedi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bunu yapmasını isterdi. Bunu yapmasına ihtiyacı vardı, ama onun için değil, kendisi için. Bunu şimdi anlıyordu, gözleri eskiden olduğu gibi kapalı otururken, bacakları tehlikede sallanırken, hiçbir şey olmamış gibi davranırken, hâlâ hepsinin gitmesini dilerken bile. Omzunda bir el hissetti ve

Kesta gözlerini açtığında Michael'ın bir fincan demli çayla birlikte kendisine doğru bir fincan tabağı uzattığını gördü. Buharın yanağına doğru yükseldiğini hissedebiliyordu, bardağın kenarına sıkıştırdığı iki çikolatalı bisküvi sızmaya başlamıştı. Michael hiçbir şey söylemedi, sadece ona sözsüz bir teslimiyet ifadesi verdi. Uluslararası bir *oh be* bakışı.

Burada kendi kocasının başını baltayla kesmiş bir adam vardı. Streatham'daki evlerinin mutfağında. Burada gerçek acıyı bilen bir adam vardı, bir aşkı kaybetmiş ve bir can almıştı, şimdiye kadar önemli olan tek canı, kendisinin iki canına bedel olan canı.

Eddie'nin kafasını lavaboya gömmek için aldığı darbeleri saymıştı. Her sabah uyandığında aklına gelen ilk şey onlardı ve kendi ölümünden önceki milisaniyelerde gözyaşları arasında gördüğü son aklı başında görüntü de onlar olacaktı. Kesta bunu daha önce takdir etmemişti, belki de görmeyi, kabul etmeyi, hatta onaylamayı bile reddetmişti. O zamanlar o ve Michael eskisi gibi değildiler. Şimdi her şey farklıydı.

Kesta uzanıp çayı aldı ve bu garip kutsama için minnettar oldu. Buna alışmak biraz zaman alacaktı. Gülümsemeye ve omuz silkmeye karşılık verdi ve hiçbir şey söylemedi. Kesta kendini hiçbir zaman yabancı bedenler tarafından doldurulduğu zamanki kadar yalnız hissetmemişti, diğer insanlara karşı tepkisi o kadar derindi ki. Tim'i tedavi edene kadar. Yine de bugün, ZARG grubu üyelerinin arasında endişeyle bakarken

Kesta yalnız olmadığını çünkü Michael'ın orada olduğunu fark etti.

Michael onu anlıyordu, o da Michael'ı. Çalınmamış bir piyanodan bir melodi çıkarmaya çalışır gibi temkinli bir şekilde tekrar omzuna dokundu, sonra kelimelerin olması gereken yerde hırıldadı, ama tam olarak oluşmamışlardı çünkü cidden, bu anlarda tam olarak ne söylemen gerekiyordu?

Zombi kocanızı altı ay boyunca boş odada sakladıktan sonra, onu serbest bırakmaya karar verene kadar üç ay boyunca gözaltında tutulduğunuz için çok üzgünüm. Bir köyün yanında.

Michael onun ne yaptığını biliyordu. Hepsi biliyordu. Michael uzaklaşırken Kesta omuzlarının çöktüğünü, çay fincanının elinde şingırdadığını hissetti. Tamamen yıkılacağından endişe ediyordu. Ama sonra arkasından çılgık çılgıca bir sandalye sürükleyerek geri geldi ve iç çekerek, umursamaz bir tavırla ona yakın bir yere oturdu. Kız, adamın onun titrediğini gördüğünü anladı.

Michael fincanı ve yapışkan bisküvileri ondan aldı ve ayaklarının yanındaki Roor'un üzerine koydu. Sonra onun elini tuttu ve kendi elinin içine aldı.

Dr. Walling üzerinde Rourish marka bir angora hırkayla geldi. Hırkanın parçaları gevşiyor ve muşamba üzerinde pahalı bir yığın oluşturuyordu. Michael'ın eli yumuşaktı ve Kesta kendi kuru ve yırtık eli için özür dileme isteği duydu ama sonra artık hiçbir şeyin gerçekten önemli olmadığını hatırladı. El kremi bolca kullanan bir dul tarafından kemikli, yaşlı parmaklarınızın birbirine çarpması ve bunu mantıklı göstermeye çalışmamanız gayet normaldi.

"Aman Tanrım," dedi Dr. Walling, yerine otururken 11es'ını göğsüne yasladı ve ağzının kenarından bir tutam RuI kopardı. "Salgın başlayalı gerçekten bir yıl olmuş olabilir mi?"

Odayı saygılı bir uğultu kapladı. Tina göğsünün üzerinde haç işareti yaptı. Carol doğal olarak ağlamaya başladı. Kesta Paul Mosi'yi ve onu kurtarmaya çalışırken ölen insanları düşündü. Michael onun elini sıkıca sıktı. Kesta da onun sırtını sıktı. İkisi de başlarına ne geleceğini biliyorlardı. Michael koltuğunda kıpırdandı, sanki onu biraz olsun korumak, darbeyi yumuşatmak için vücudunu ona doğru eğdi. Tim bunu yapardı, diye düşündü, yüzleşmek zorunda olduğu her ne olursa olsun, savaşta giydiği zırh olarak ona güvenebileceğini hissettirirdi. Kesta sertçe yutkundu ama Rinch yapmadı, gözlerini kapatıp içinde kaybolmadı.

Kendisi istemesine rağmen. Dr. Walling onu izledi, görünmez terapistin anteni havayı ve angora yığınına yoklayarak daha ileri gitmenin güvenli olduğuna dair sinyal aradı.

"Kesta," diye fısıldadı, "Kesta, grup adına, seni tekrar aramızda görmek gerçekten çok güzel."

Şaşkınlık içinde diğerleri başlarını sallayıp onaylarcasına mırıldandılar. Geniş, sulu gözleri çılgınca, yatıştırıcı bir şekilde, cesaret ve sempati dolu bir şekilde ona baktı - bir tür akrabalık, onu kasvetli katlarına geri davet ediyordu. Michael ona doğru eğildi. Kulağına "*Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim*" diye üflledi, oysa söylememişti; tek bir kelime bile etmemişti, sadece ona çay getirmiş ve elini sıkıştı, boşluğu uzlaşmayla dolduruyordu.

Kesta ağlamak ve çığlık atmak istiyordu ama sonsuza dek ağlamaya ve çığlık atmaya devam edemezsiniz, değil mi? Geçen yılki davranışlarının istatistiksel analizi, bu tür çılgınca kalıpları tekrarlamaya devam etmenin tamamen sürdürülemez olduğunu kesin olarak kanıtlamıştı. Zaten koşullar kalıcı olarak değişmişti. Yaşamak, kontrol edemediği ve etmeye çalışmaması gereken bir deneydi. Şimdi kabullenme ya da buna benzer bir şey yapma zamanıydı.

ZARG toplantı odasının pencerelerinden giren ani bir güneş ışığı huzmesi Kesta'nın bacaklarını, ellerini ve Michael'ın ellerini yaktı. Işık ve ışığın onlara gösterdiği her şey onu yaktı, artık ondan geriye kalan çok az şey vardı, yorgun, bitkin, eskisinden daha gri, insu cient Resh omuzlarındaki kemikler boyunca gerilmişti.

Yaşadığı dehşet -hatıraları, kaybı- onu yaralamıştı. Bu izler hâlâ canlıydı, bir tür statik elektrikle dikilmişti, biri üzerlerine çok sert bastırırsa kıvılcım çıkarıp patlamaya hazırdı. Her şey çok yoğundu, hepsi çok fazlaydı. Ve her zaman da öyle olacaktı, mesele buydu. Kalp sonsuza dek ağrır.

Grup sakinleşmeye başladığında, Michael nihayet onun elini bıraktığında, Kesta onların, kendisinin, hiçbirinin yaşadıklarından tamamen kurtulamayacağını anladı. İyileşemezsiniz. Ama açıklanamaz bir şekilde, bilimin ve insanlığın yasalarına aykırı olarak, bu sizi bir şekilde öldürmedi. Yara atlatılabilirdi. Sadece enfeksiyon kapmasını nasıl engelleyeceğinizi öğrenmeniz gerekiyordu.

Dr. Walling gözlüklerini çıkardı, sandalyesinde öne doğru eğildi ve umutsuzca sordu: "Kesta? Şimdi bize Tim'den bahsetmeye hazır mısın?"

Kesta gözlerini kırıştırdı ve en derin nefesini aldı.

TEŞEKKÜRLER

Bir Sarı Göz, sevdiklerimizi hayatta tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimize dair bir roman. Hayatının son yılında sevgili babam Roger ile yaşadıklarımın esinlenilmiştir. Uzun yıllar boyunca kanserle mücadele ederken çok cesur ve metanetliydi,

Ziyaret ettiği her hastane koğuşunda ve tedavi bölümünde kolay çekiciliğiyle havayı yükseltir, her zaman olayları hafifletmeye ve diğer insanların daha iyi hissetmelerini sağlamaya çalışırdı. Ancak 2020'de yavaş yavaş ve çok acımasız bir şekilde ölmesi acımızı daha da artırdı.

Babam yumuşak dilli, alçakgönüllü ve utangaç biriydi. Derin düşünen, sürekli endişelenen ve birinci sınıf bir kıkırdayan biriydi. Onunla tanışan herkes ona hayrandı. Bu bir klişe gibi geliyor ama doğru. İnsanları güvende hissettirirdi. Büyüklük taslayacak biri değildi. İnançlarını özenle korumasına rağmen, onları asla başkalarına dayatmazdı. O, *yaşa ve yaşat, hayat bir oyundur ve sonra ölürsün* diyen biriydi. Son derece düzgün bir insandı ve etrafta böyle insanlardan yeterince yok. Onu güldürmeyi severdim. En çok onun kahkahalarını duymayı özleyorum; gerçekten kendini kaybedebilirdi ve onu bir kez ayarladığınızda, geri kalanımız, ailesi de onu takip ederdi. O yanımızda olmadan hayat çok daha az ilgi çekici oluyor. Babam beni hayatımın her günü sevdi ve ben de kalan her günümü onu özleyerek geçireceğim. Ve minnettar olmak. Herkes baba olabilir ama herkes baba olamaz.

Babam. Ve babam altın standarttı.

Bu kitapta anılmaktan çok mutlu olurdu. Umarım gurur da duyardı, ama çoğunlukla gerçekten utanırdı. Baba, rica ederim! Hak ettiğinden çok daha az. Arsenal'in Premier Lig'i kazanmasını tercih ederdim biliyorum ama ben bir kızım, mucize yaratan biri değil.

Ailem bana nasıl sevileceğini öğretti. Onların sevgisi şaşırtıcıydı ve şu anda bile kesintisiz devam ediyor. Annem ve babam her zaman kahramanlarım oldular. Annem kariyerini mikroskoptan bakarak insanların hayatlarını kurtarmakla geçirdi.

Kaos. Yaptığım hiçbir şey onun bu dünyaya yaptığı katkının yanına bile yaklaşamayacak. Annem ve bu sevgiyi, bu tarihi, bu kaybı paylaştığım sevgili küçük kardeşim, ikinizin de bunu kimsenin anlamadığı kadar iyi anladığınızı biliyorum.

İleri.

Bana yazmaktan vazgeçmememi söyleyen ilk kişi olan Peter Salmon'a teşekkür ederim.

Bu kitaba ilk tanıtım yazısını verecek kadar cömert olan, çok sevilen ve örnek bir yazar olan Andrew Pyper'a. Sahip olduğumuz en iyiler gibi sen de bu dünyadan çok erken ayrıldın. Nezaketinizi asla unutmayacağım. Teşekkür ederim.

Faber Akademi'deki herkese, hem öğrencilere hem de danışmanlara, bu hikayeye emekleme aşamasında inandıkları ve beni de inanmaya teşvik ettikleri için teşekkür ederim.

Süperstar menajerim Hayley Steed'e, hayatımı ne kadar değiştirdiğini anlatabilmek için hayatımın geri kalanında en az haftada bir sana teşekkür etmem gerekecek. Bana hayal kurmam ve inanmam için izin verdin, kendi başıma yapamayacağım ve asla hafife almayacağım şeyler. Her şey için teşekkür ederim.

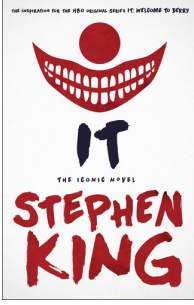
Kirby Kim'e ve Atlantik'in her iki yakasındaki Janklow & Nestbit'teki herkese, bu kitaba verdikleri destek için çok cömert davrandıkları için teşekkür ederim.

Muhteşem editörlerim Simon & Schuster'dan Kimberly Laws ve Pan Macmillan'dan Sophie Robinson'a teşekkürler. Her ikinize de cesaretiniz, dostluğunuz ve her zaman anlatmaya çalıştığım hikayeyi, özellikle de şımarık AQ'lar aracılığıyla bu kadar parlak bir şekilde ortaya çıkardığınız için en derin şükranlarımı sunarım. Picpoul'lar benden.

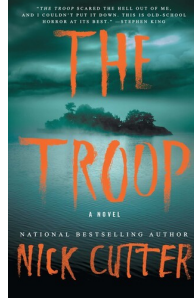
Charlie Gavshon'a moral konuşmaları için teşekkürler. Yüzümün her tarafına *"Zor çünkü seni önemsiyorum"* dövmesi yaptıracağım.

Son olarak, müstesna kocama, senin gibi özel biriyle tanıştığım için ne kadar şanslıyım. Bir ömrü ikimiz arasında paylaştırdığım için daha da şanslıyım. Seni seviyorum. Yine de, eğer gerçek hayatta bir zombi kıyameti olursa, sanırım ikimiz de bundan sonra ne olacağını biliyoruz...

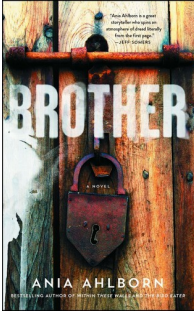
Korku kategorisinde daha fazlası

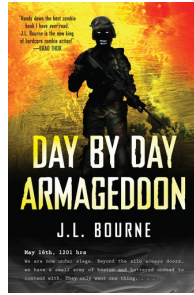
[Bu](#)

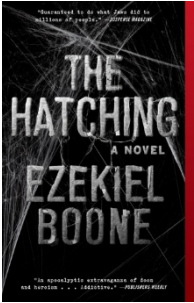
[Birlik](#)

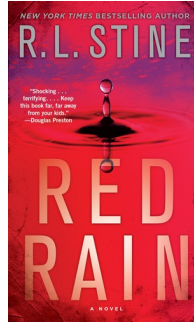
[Kardeşim](#)

[Gün Gün Mahşer](#)

[Kuluçka](#)

[Kırmızı Yağmur](#)

YAZAR HAKKINDA

LEIGH RADFORD yayın gazeteciliği eğitimi aldı. Birleşik Krallık ticari radyosu, *BBC Radyo*, *Time Out*, *The Times* ve *The Sun* için sanat ve eğlence içerikleri ve belgeseller üretti ve sundu. Eski bir kitap tanıtımcısı olan RADFORD, Faber Academy 2023 mezunudur. Halen prodüksiyon şirketi Kenosha Kickers aracılığıyla 11m ve televizyon için içerik geliştirmektedir.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA
BİLGİ İÇİN:

[SimonandSchuster.com/Authors/Leigh-Radford](https://www.SimonandSchuster.com/Authors/Leigh-Radford) [SimonandSchuster.com](https://www.SimonandSchuster.com)

[@GalleryBooks](https://www.GalleryBooks.com)

Galeri Kitapları
An Imprint of Simon & Schuster, LLC
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Simon & Schuster 100 yılı aşkın bir süredir yazarları ve onların yarattığı hikayeleri desteklemektedir. Bir yazarın fikri mülkiyetinin telif hakkına saygı göstererek, Simon & Schuster ve yazarın gelecek yıllarda olağanüstü kitaplar yayınlamaya devam etmesini sağlarsınız. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın alarak yazarın telif hakkını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü açık izin alınmaksızın çoğaltılamaz veya herhangi bir formatta saklanamaz, herhangi bir web sitesine, veri tabanına, dil öğrenme modeline veya başka bir depoya, erişim veya yapay zeka sistemine yüklenemez. Tüm hakları saklıdır. Sorularınız için Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 veya permissions@simonandschuster.com adresine başvurabilirsiniz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 Leigh Radford

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Galerî Kitaplar ciltli baskısı Temmuz 2025

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, LLC'nin tescilli ticari markalarıdır

Simon & Schuster ifade özgürlüğüne güçlü bir şekilde inanır ve her türlü sansüre karşı durur. Daha fazla bilgi için BooksBelong.com adresini ziyaret edin.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu ile iletişime geçebilirsiniz veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edebilirsiniz.

İç tasarım: Hope Herr-Cardillo Ceket
tasarımı: Claire Sullivan
Alex Eckman-Lawn tarafından yapılan ceket illüstrasyonu

Yazar fotoğrafi© Ross Ferguson

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2024914573

ISBN 978-1-GG80-8121-1

ISBN 978-1-GG80-8123-5 (e-kitap)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

